CĂRȚI ROMANTICE

NORA ROBERTS

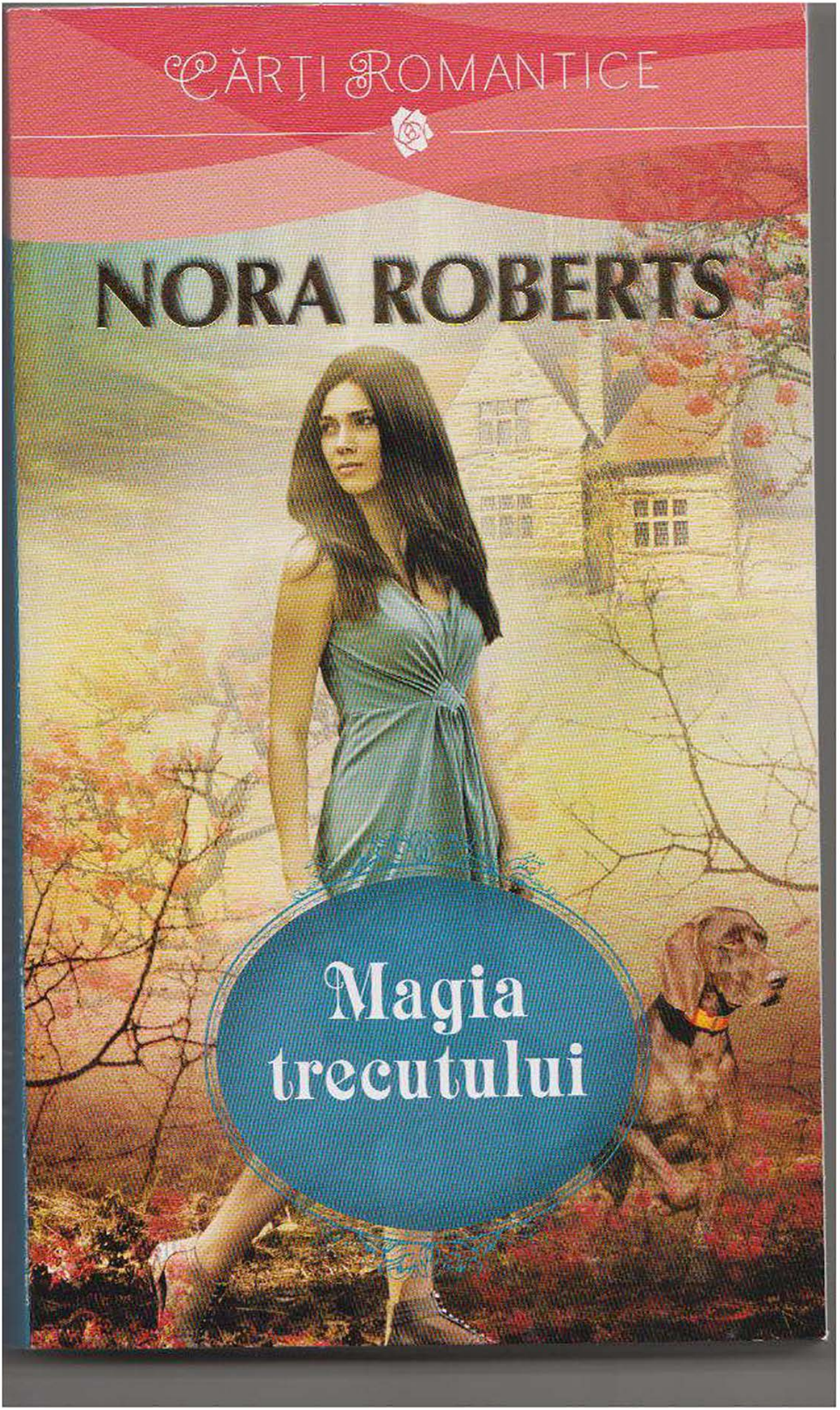

Magia trecutului

Ținutul Mayo din Irlanda este deosebit de bogat în tradiții, iar Branna O'Dwyer integrează legendele locale atât în viața sa, cât și în activitatea de proprietar și administrator al magazinului în care vinde săpunuri, loțiuni și lumânări înnobilate de harul ei magic.

Prin tărie și generozitate, Branna a reușit întotdeauna să țină laolaltă un cerc restrâns de prieteni și de rude, dar din viața ei lipsește o verigă esențială: dragostea. A avut-o cândva, pentru o vreme, cu Finbar Burke, dar obârșiile lor nu le-au permis să aibă speranțe pentru un viitor comun. De aceea, Fin și-a petrecut tinerețea călătorind prin lume pentru a umple golul pe care Branna i l-a lăsat în suflet și s-a concentrat asupra muncii, încercând să dea uitării o pasiune imposibilă.

Când primejdia ancestrală se face iarăși simțită, Branna și Fin se lasă din nou în voia iubirii, conștienți fiind însă că nu vor putea trăi împreună. O furtună de umbre amenință tot ce au mai drag, și doar forța, loialitatea și dragostea lui Fin vor putea înclina balanța în lupta dintre legăturile care i-au unit și răul care le bântuie familiile de secole întregi, căutând să-i dezbine.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-338-0

Lira®

capitolul 1

Vara 1276

Într-o zi însorită spre sfârşitul verii, Brannaugh strângea ierburi, flori şi frunze, toate pentru unguente, şi poţiuni, şi ceaiuri. Veneau la ea vecini, călători, ca să-şi îndeplinească speranţele şi să se vindece. Veneau la ea, Vrăjitoarea Întunecată, aşa cum veniseră cândva la mama ei, cu dureri în trup, în inimă sau în suflet, şi plăteau cu bani sau servicii sau bunuri.

Împreună cu fratele şi sora ei se stabiliseră în Clare, atât de departe de casa lor din Mayo. Departe de căsuţa din pădure în care trăiseră, în care mama lor murise.

Şi astfel îşi clădise viaţa, mai împăcată şi mai plină de bucurii decât ar fi crezut că era posibil după acea zi teribilă în care mama lor le încredinţase puterile sale, trimiţându-i departe pentru a fi în siguranţă, în timp ce ea se sacrificase.

Cu sufletul încărcat de durere, de teamă şi sentimentul datoriei, Brannaugh îşi condusese fratele mai mic şi surioara departe de casă, lăsând în urmă dragostea, copilăria şi orice urmă de inocenţă.

Fuseseră ani lungi. Primii câţiva îi petrecuseră, conform sfatului matern, în casa verişoarei lor şi a soţului ei, unde fuseseră trataţi cu toată dragostea. Sosise însă vremea să plece din cuib, să accepte cine şi ce erau şi aveau să fie pentru totdeauna.

Vrăjitorii Întunecaţi, cei trei.

Datoria lor, scopul lor mai presus de orice? Să îl distrugă pe Cabhan, vrăjitorul malefic, ucigaşul tatălui lor, Daithi viteazul, şi al mamei lor, Sorcha. Cabhan, care reuşise cumva să supravieţuiască vrăjii pe care o aruncase Sorcha înainte de a-şi da sufletul.

Dar într-o zi atât de luminoasă de sfârşit de vară, totul părea atât de îndepărtat - teroarea acelei ultime ierni, sângele şi moartea din acea ultimă primăvară.

Aici, în casa pe care şi-o construise, aerul era parfumat de rozmarinul din coş, de trandafirii plantaţi de soţul ei la naşterea primului lor copil. Norii se înfoiau albi ca nişte mieluşei pe pajiştea albastră a cerului, iar pădurile erau verzi ca smaraldele.

Fiul ei, de nici trei ani, era aşezat într-o pată de soare şi bătea în toba micuţă pe care i-o făcuse tatăl lui. Cânta şi bocănea şi răpăia cu o inocenţă atât de veselă, încât ochii ei se încinseră de iubire.

Fiica ei, de-abia trecută de un an, dormea strângându-şi la piept păpuşa de cârpe favorită, păzită de Kathel, câinele lor credincios.

Un alt fiu se mişca şi dădea din picioare în pântecul ei.

Privi îngândurată luminişul şi căsuţa pe care ea, Eamon şi Teagan o construiseră cu aproape opt ani în urmă. Copii, îşi zise. Nu fuseseră decât nişte copii cărora li se refuzase copilăria.

Rămăseseră aproape unii de ceilalţi. Eamon cel loial, atât de puternic şi de drept. Teagan, atât de blândă şi de corectă. Atât de fericiţi acum, reflectă Brannaugh, iar Teagan atât de îndrăgostită de bărbatul cu care se măritase în primăvară.

Totul arăta de cuviinţă în pace, în pofida răpăitului şi strigătelor lui Brin. Căsuţa, copacii, dealurile verzi punctate de oi, grădinile, cerul albastru intens.

Sfârşitul era însă aproape. Se apropia momentul - simţea acest lucru la fel de clar cum simţea lovinurile copilaşului din pântec. Zilele luminoase aveau să fie înlocuite de beznă. Păcii aveau să-i ia locul bătăliile cumplite.

Îşi atinse amuleta cu simbolul unui câine. Protecţia pe care mama ei o invocase printr-un descântec de sânge. În curând, mult prea curând, urma să aibă nevoie de acea protecţie din nou.

Îşi apăsă o mână pe şale, căci o dureau puţin, şi tocmai atunci îşi văzu bărbatul venind călare spre casă.

Eoghan, atât de chipeş, atât de al ei. Cu ochii verzi ca dealurile, părul ca aripa unui corb ondulându-se spre umeri. Stătea în şa înalt şi drept, cu ochii aţintiţi asupra iepei lui castanii, fredonând voios un cântec.

Pe toţi zeii, o făcea să zâmbească, îi făcea inima să se înalţe ca o pasăre în zbor. Ea, care fusese atât de sigură că nu avea să întâlnească iubirea, că nu avea să i se ofere altă familie decât cea din sângele ei, nici o altă viaţă în afară de misiunea ei, se îndrăgostise nebuneşte de Eoghan din Clare.

Brin o luă la fugă pe picioruşele mici, strigând în tot acest timp:

- Tati, tati, tati!

Eoghan se aplecă să-l ridice în şa. Hohotele de râs, ale bărbatului şi ale copilului, se împletiră şi zburară până la Brannaugh, care simţi lacrimile încingându-i ochii din nou. În acel moment ar fi renunţat la toată puterea ei, până la ultima picătură din ceea ce i se oferise, pentru a-i salva de ceea ce urma să se întâmple.

Fetiţa căreia îi dăduse numele mamei sale scânci, iar Kathel îşi mişcă oasele bătrâne pentru a scoate un lătrat uşor.

- O aud.

Brannaugh îşi puse jos coşul şi îşi luă în braţe fiica ce tocmai se trezea. O strânse la piept, sufocând-o cu sărutări, în timp ce Eoghan veni călare până lângă ea.

- Ia uite aici, să vezi ce am găsit pe drum. Un ţigănuş pierdut.

- Păi, îmi închipui că ar trebui să-l ţinem. Dacă îl spălăm bine, îl putem vinde în târg.

- S-ar putea să ne aducă un preţ bun. Eoghan îşi sărută pe creştet fiul ce se îneca de râs. Gata, jos, băiete.

- Călare, tati! Brin întoarse capul, implorându-l din ochii mari şi negri. Te rog! Călare!

- O tură scurtă, apoi vreau nişte ceai.

Îi făcu cu ochiul lui Brannaugh înainte de a porni într-un galop ce îl făcu pe băiat să ţipe de încântare.

Tânăra femeie îşi luă coşul şi o mută pe micuţa Sorcha pe şold.

– Vino, dragule, îi spuse lui Kathel. Este timpul să-ţi iei tonicul.

Intră în căsuţa frumoasă pe care o construise Eoghan cu mâinile lui îndemânatice. Ataţă focul, se ocupă de fiica ei, apoi puse de ceai.

Mângâindu-l pe Kathel, îl spălă cu tonicul pe care îl descântase pentru a-l menţine sănătos şi cu vederea limpede. Astfel putea să-i mai prelungească viaţa câţiva ani, îşi spuse. Şi avea să ştie când sosea momentul să se despartă de el. Mai era însă destul până atunci.

Pregăti turte cu miere şi puţin gem şi avu grijă ca ceaiul să fie gata când intrară Eoghan şi Brin, ţinându-se de mână.

– Ei, asta da treabă! Ciufuli părul băiatului, după care se aplecă să o sărute pe Brannaugh, zăbovind asupra sărutului aşa cum făcea întotdeauna.

– Te-ai întors devreme, spuse ea. Observând cu colţul ochiului cum Brin se întindea după o turtă, îl mustră: Spală-te pe mâini mai întâi, băiete, apoi vei lua loc să-ţi bei ceaiul ca un gentelman.

– Nu sunt murdare, mami, spuse puştiul arătându-i-le.

Brannaugh se mulţumi să ridice din sprâncene la vederea mânuţelor soioase.

– Spălaţi-vă. Amândoi.

– Nu poţi să te pui cu femeile, îi spuse Eoghan fiului său. E o lecţie pe care ai s-o înveţi. Am terminat şopronul pentru văduva O'Brian. Dumnezeu mi-e martor că băiatul ei e un pierde-vară fără pereche. Pur şi simplu a luat-o din loc să-şi vadă de-ale lui, dar treaba a mers mai rapid fără el.

Vorbi despre munca lui în timp ce îşi ajută fiul să se şteargă pe mâini, apoi îşi ridică fiica în braţe, făcând-o să ţipe de încântare.

– Tu eşti bucuria din casa asta, murmură Brannaugh. Eşti lumina ei.

Eoghan lăsă jos copilaşul şi o privi afectuos.

– Tu eşti inima ei. Stai jos, odihneşte-ţi picioarele o vreme. Bea-ţi ceaiul.

Avea să aştepte. Brannaugh ştia prea bine că era cel mai răbdător dintre bărbaţi. Sau cel mai încăpăţânat, căci cele două se confundau adesea, cel puţin în adâncul sufletului său.

Când treburile casnice fură terminate şi cina încheiată, iar copiii puşi la culcare, el o luă de mână.

– Vino să te plimbi cu mine, frumoasă Brannaugh, căci e o noapte minunată.

De câte ori, se întrebă ea, îi spusese acele cuvinte când o curtase – când ea încercase să-l alunge ca pe un ţânţar prea insistent?

Acum se mulţumi să-şi ia şalul dăruit de Teagan şi să şi-l înfăşoare în jurul umerilor. Îi aruncă o privire lui Kathel, întins lângă foc.

„Ai grijă de copilaşi pentru mine", îi spuse în gând, şi îl lăsă pe Eoghan să o tragă afară în aerul răcoros şi umed al nopţii.

– Va ploua. Înainte de ivirea zorilor.

– Atunci suntem norocoşi că putem să ne bucurăm de noaptea asta. Totul e bine? o întrebă el atingându-i pântecul.

– Da. E un omuleţ agitat, se mişcă întruna. Seamănă cu taică-său.

– Avem o situaţie bună, Brannaugh. Am putea să plătim pentru un ajutor în gospodărie.

– Ai vreo nemulţumire legată de starea casei, de copii, de mâncarea de pe masă? replică ea aruncându-i o privire piezişă.

– Nu am nici o nemulţumire, absolut nici una. Mi-am privit mama spetindu-se până a ajuns piele şi os. În timp ce vorbea, o frecţionă pe şale, ca şi cum ar fi ştiut despre durerea mică şi sâcâitoare de acolo. Nu accept aşa ceva pentru tine, *aghra*.

– Sunt bine, îţi dau cuvântul meu.

– De ce eşti tristă?

– Nu sunt. Era o minciună, îşi dădu Brannaugh seama, iar ea nu îl minţise niciodată. Bine, sunt, dar numai puţin. Purtatul pruncilor în pântec le face pe femei cam zănatice din când în când, după cum ar trebui să ştii. Nu am bocit de sărea cămaşa de pe mine când eram grea cu Brin şi mi-ai adus leagănul făcut de tine? Am plâns de parcă s-ar fi sfârşit lumea.

– De bucurie. Asta nu e bucurie.

– Este şi bucurie. Acum câteva ceasuri stăteam aici, privindu-i pe copiii noştri, simţindu-l pe următorul mişcându-se în mine, gândindu-mă la noi şi la viaţa pe care o avem. Atâta bucurie, Eoghan. De câte ori te-am refuzat când mi-ai cerut să fiu a ta?

– Şi o dată a fost prea mult.

Ea râse, deşi simţea lacrimile ridicându-i-se în gât.

– Dar tu mi-a cerut-o din nou şi din nou. M-ai cucerit cu poveşti şi cântece, cu flori sălbatice. Şi chiar şi aşa, eu ţi-am spus că nu voi fi soţia nici unui bărbat.

– A nimănui în afară de mine.

– A nimănui în afară de tine.

Inspiră aerul nopţii, parfumul grădinilor, pădurea, dealurile. Toate acestea însemnau acum căminul ei, însă ştia că urma să-l părăsească pentru a se întoarce la casa din copilărie şi pentru a-şi împlini destinul.

– Ştiai ce eram, ce sunt. Şi totuşi, m-ai dorit – nu puterea, ci pe mine.

Conştiinţa acestui fapt însemnase enorm pentru ea şi îi dezlegase inima pe care fusese hotărâtă să o ţină ferecată.

– Şi când nu m-am mai putut împiedica să te iubesc, ţi-am spus totul despre mine, absolut totul, refuzându-te din nou. Însă tu mi-ai cerut-o din nou. Mai ţii minte ce mi-ai spus?

– Să ţi-o spun din nou? Se întoarse spre ea şi o luă de mână aşa cum făcuse cu ani în urmă. Eşti a mea, iar eu sunt al tău. Tot ceea eşti, primesc. Tot ceea ce sunt, îţi ofer. Voi fi cu tine, Brannaugh, Vrăjitoare Întunecată din Mayo, prin foc şi viitură, prin bucurie şi durere, prin bătălie şi prin pace. Priveşte în inima mea, căci ai această putere. Priveşte în mine şi cunoaşte iubirea.

– Şi am făcut-o. Şi o fac. Eoghan. Se lipi de pieptul lui, cuibărindu-se în el. E o asemenea bucurie! murmură ea printre lacrimi.

El o mângâie câteva clipe, apoi o îndepărtă uşor pentru a-i privi chipul în lumina palidă a lunii.

– Trebuie să ne întoarcem. Să ne întoarcem la Mayo.

– Curând. Curând. Îmi pare rău...

– Nu. Îşi lipi buzele de ale ei, stăvilindu-i cuvintele. Nu ai auzit ce ţi-am spus?

– De unde să ştiu eu? Chiar şi atunci când ai rostit vorbele acelea, când le-am simţit cucerindu-mi inima, de unde să ştiu că voi simţi asta? Că îmi voi dori cu toată fiinţa mea să rămân, doar să rămân. Să fiu aici cu tine, să las tot restul în urmă şi cât mai departe. Şi nu pot. Nu pot să fac asta pentru noi. Pentru copiii noştri.

– Nu îi va atinge nimic, şopti el atingându-i iar pântecul. Nimeni şi nimic. Ţi-o jur.

– Trebuie s-o juri, căci atunci când va sosi clipa, va trebui să-i las pentru a-l înfrunta pe Cabhan alături de fratele şi sora mea.

– Şi de mine. Când o prinse de umeri, mânia îi fulgera în ochi. Orice înfrunţi tu, voi înfrunta şi eu.

– Trebuie să juri. Îi trase blând mâinile înapoi pe burta ei, unde fiul lor dădea din picioare. Copiii noştri, Eoghan, trebuie să juri că ai să-i protejezi mai presus de orice. Tu şi bărbatul lui Teagan trebuie să-i apăraţi de Cabhan. Nu aş putea să-mi urmez menirea dacă nu aş şti că tatăl şi unchiul lor îi ocrotesc. În numele iubirii ce mi-o porţi, Eoghan, jură-mi!

– Mi-aş da viaţa pentru tine. Îşi sprijini fruntea de a ei, iar Brannaugh simţi lupta ce se ducea în el – între bărbat, soţ şi tată. Îţi jur, mi-aş da viaţa pentru copiii noştri. Îi voi apăra negreşit.

– Sunt binecuvântată cu tine. Îi desprinse mâinile de pe burta ei, ridicându-i-le la buze. Binecuvântată cu tine. Nu mi-ai cere să rămân?

– Tot ceea ce eşti, îi aminti el. Ai făcut un jurământ, iar acel jurământ e şi al meu. Sunt alături de tine, *mo chroi*.

– Tu eşti lumina din mine. Oftând, îşi sprijini capul pe umărul lui. Lumina care străluceşte în copiii noştri.

Avea să-şi folosească toate puterile pentru a proteja acea lumină şi tot ceea ce se năştea din ea pentru ca, în cele din urmă, să înfrângă întunericul.

Savura fiecare zi, încercând să şi-o întipărească în minte. Când copiii se odihneau, când cel care-i creştea

în pântec îi dădea voie să se odihnească la rândul ei, se așeza lângă foc și lua cartea de descântece a mamei sale. O studia, adăugând propriile descântece, propriile cuvinte și gânduri. Avea să lase moștenire această carte la fel ca pe o amuletă. Copiilor ei și ultimului născut care avea să ducă mai departe misiunea Vrăjitoarei Întunecate dacă ea, Eamon și Teagan dădeau greș.

Sorcha jurase că ei – sau odraslele lor – aveau să-l distrugă pe Cabhan. Îl văzuse cu propriii ochi pe unul născut din sângele lor într-un alt timp, vorbise cu el. Și visase o femeie cu numele ei, care purta amuleta pe care o purta ea acum și era, de asemenea, una dintre cei trei.

Cei trei ai lui Sorcha aveau să aducă pe lume copii, iar aceștia aveau să nască alți copii la rândul lor. Deci moștenirea avea să continue, până când misiunea era adusă la îndeplinire. Nu voia, nu putea să o ignore. Nu voia și nu putea să ignore agitația ce fierbea în sângele ei pe măsură ce vara se apropia de sfârșit.

Avea însă copii de crescut, o casă de care trebuia să se ocupe în același timp, animale de hrănit și îngrijit, o grădină din care trebuia să strângă roadele, micuța capră de muls. Vecini și călători pe care trebuia să-i ajute. Și magie, o magie foarte, foarte luminoasă de păstrat.

Acum că pruncii ei dormeau – după ce Brin se împotrivise eroic să închidă ochii – ieși din casă să ia o gură de aer.

O văzu pe sora ei, cu părul blond luminos împletit pe spate, venind pe cărare cu un coș.

– Mi-ai ghicit gândurile, căci nimic nu-mi doresc mai mult decât să stau de vorbă cu o ființă mai vârstnică de doi ani.

– Ți-am adus niște pâine, căci am copt mai multă. Și îmi era dor și mie de tine.

– O să mâncăm puțin acum, întrucât mi-e foame în fiecare minut al zilei, râse Brannaugh deschizându-și larg brațele și privind-o drăgăstos pe Teagan, atât de frumoasă cu părul ei ca lumina soarelui, cu ochii ca viorelele pe care le iubise mama lor. O strânse la piept, apoi se îndepărtă brusc: Ești grea!

– Și n-ai putut să mă lași să-ți spun eu asta? Zâmbind radios, Teagan o prinse într-o altă îmbrățișare strânsă și urmă: Nu am fost sigură decât azi-dimineață. Când m-am trezit am știut că există o a doua viață în mine. Nu i-am spus lui Gealbhan, căci trebuia să-ți spun ție mai întâi. Și să fiu sigură, absolut sigură. Acum sunt. Bolborosesc ca un pârâu. Nu mă pot opri.

– Teagan. Ochii lui Brannaugh se umplură de lacrimi când își sărută sora pe obraji, amintindu-și fetița care plânsese în acea dimineață întunecată, cu atâta timp în urmă. Fii binecuvântată, *deirfiúr bheag*. Vino înăuntru. Am să-ți fac niște ceai, ceva bun pentru tine și viața care crește în tine.

– Vreau să îi spun lui Gealbhan pe malul micului pârâu unde m-a sărutat prima dată. Și apoi să-i spun lui Eamon că va fi din nou unchi. Vreau muzică și voci fericite. Vrei să vii cu Eoghan și copiii diseară?

– Vom veni, bineînțeles că da. Vom avea muzică și voci fericite.

– Mi-e dor de mami. Of, e o neghiobie, știu, dar vreau să-i spun. Vreau să-i spun lui tati. În mine crește o viață, una care a pornit de la ei. La fel a fost și pentru tine?

– Da, de fiecare dată. Când s-a născut Brin, apoi Sorcha a mea, am văzut-o pentru o clipă, doar pentru o clipă. Am simțit-o și l-am simțit și pe tati. L-am simțit lângă mine când pruncii mei au plâns prima oară. Am simțit bucurie în asta, Teagan, și durere. Apoi...

– Spune-mi.

Cu ochii cenușii plini de acea bucurie, de acea durere, Brannaugh își puse mâinile peste copilul ce creștea în ea.

– Iubirea e atât de intensă, atât de deplină. Viața aceea pe care o ții, nu în pântecul tău, ci în brațele tale? Iubirea care te copleșește? Crezi că știi, apoi afli, iar ceea ce credeai că știi pare palid și fără vlagă în comparație cu ceea ce simți. Acum știu ce a simțit ea pentru noi. Ce au simțit ea și tati. Vei ști și tu.

– Poate fi mai mult de atât? întrebă Teagan apăsându-și o mână pe mijloc. Pare uriaș deja.

– Poate. Va fi. Brannaugh îşi lăsă privirea să alunece spre copaci, spre grădinile în floare, iar ochii i se înecară în ceaţă. Fiul acesta care creşte în tine, nu va fi el alesul, deşi va fi viguros şi iute. Şi nici fiul care va veni după el. De-abia fiica va fi una dintre cei trei, cea născută din tine. Blondă ca tine, bună la inimă, ageră la minte. Ai să-i pui numele Ciara. Într-o bună zi va purta semnul pe care mama noastră l-a făcut pentru tine. Cuprinsă brusc de ameţeală, Brannaugh se aşeză. Când Teagan veni în fugă lângă ea, îi spuse: Sunt bine, n-am nimic. M-a lovit atât de rapid încât nu am apucat să mă pregătesc. Sunt puţin mai lentă zilele astea.

– N-am băgat de seamă, îmi pare rău.

– De ce ai fi făcut-o? Ai dreptul să fii pur şi simplu fericită. Nu aş fi stricat asta pentru nimic în lume.

– Cum ai fi putut să strici ceva spunându-mi că voi avea un fiu, apoi un altul, şi o fiică? Nu, stai unde eşti. Termin eu ceaiul. Îşi îndreptară amândouă privirile spre uşă când aceasta se deschise şi intră fratele lor, cu părul castaniu ciufulit, ca întotdeauna, în jurul unui chip răvăşitor de frumos. Eamon al nostru simte mirosul de pâine proaspătă de la o poştă remarcă Teagan.

Rânjind, Eamon adulmecă aerul ca un câine.

– Am un nas de copoi, asta-i sigur, dar nu aveam nevoie de el să mă aducă aici. Casa asta străluceşte mai puternic decât luna. Dacă aveaţi chef să faceţi o vrajă atât de luminoasă, aţi fi putut să-mi spuneţi.

– Nu făceam vrăji. Doar discutam. Se organizează o mică *céili* la căsuţă în seara asta. Şi poţi să-i ţii companie lui Brannaugh după ce plec eu, ca să am timp să-i spun lui Gealbhan că va deveni tată.

– Cum este pâine proaspătă, eu pot... Tată, ai spus? Ochii lui de un albastru îndrăzneţ se umplură de încântare. Asta da veste fericită! Îşi ridică sora de la podea şi o învârti prin aer, apoi din nou, făcând-o să râdă. O puse jos într-un scaun, o sărută, după care îi rânji lui Brannaugh: Aş face la fel şi cu tine, dar cel mai probabil mi-aş rupe spatele, căci eşti mare cât un munte.

– Să nu-ţi închipui că ai să-ţi pui din gemul meu pe pâinea aia.

– Un munte frumos. Unul care mi-a oferit deja un nepot chipeş şi o nepoată fermecătoare.

– Cu asta s-ar putea să obţii o picătură.

– Gealbhan va fi copleşit de fericire. Cu blândeţe, căci era întotdeauna blând cu Teagan, o mângâie cu degetele pe obraz. Eşti bine, deci?

– Mă simt extraordinar. Cel mai probabil am să pregătesc un festin, ceea ce ţie o să-ţi convină, nu-i aşa?

– O să-mi convină, da, o să-mi convină.

– Şi trebuie să-ţi găseşti femeia potrivită, adăugă Teagan, căci ai fi un tată grozav.

– Îmi convine de minune să vă las pe voi două să aduceţi pe lume copii, ca eu să pot fi fericitul unchi.

– Are părul ca focul, ochii precum marea învolburată de furtună şi o scânteie de putere. Brannaugh se lăsă pe spate, masându-şi abdomenul umflat. Impresiile vin în valuri în ultima vreme. Unele sunt de la el, cred – e nerăbdător. Mi-a plăcut s-o văd pe femeia care te va lua, Eamon, adăugă ea zâmbind. Nu doar pentru o tăvăleală, ci pentru totdeauna.

– Nu mă interesează o femeie. Sau nu una anume.

Teagan se întinse şi îşi puse o mână peste a lui.

– Tu crezi, şi aşa ai crezut întotdeauna, că nu ţi-e scris să ai o femeie, o soţie, deoarece ai două surori de ocrotit. Te înşeli şi te-ai înşelat întotdeauna. Suntem perfect capabile să ne protejăm. Când vei iubi, nu vei mai avea de ales.

– Nu te apuca să te certi cu o femeie ce poartă un copil în pântec, în special dacă e şi vrăjitoare, spuse Brannaugh pe un ton glumeţ. Eu nu am căutat niciodată iubirea, dar m-a găsit ea pe mine. Teagan a aşteptat-o şi a găsit-o. Poţi să fugi de ea, *mo dearthair*. Dar de găsit te va găsi. Când ne vom întoarce acasă. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Ah, blestemăţie, dau apă la şoareci de fiecare dată când respir, se pare. Asta e ceva la care trebuie să te aştepţi, Teagan. Stările de spirit se schimbă după bunul lor plac.

– Ai simţit-o şi tu. Eamon îşi puse o mână peste cea a lui Brannaugh, astfel că fraţii erau acum uniţi. Vom merge acasă curând, murmură el.

– La următoarea lună. Trebuie să plecăm la următoarea lună plină.

– Speram că o să aştepte, suspină Teagan. Speram că o să aştepte până terminăm de adus prunci pe lume, deşi ştiam în mintea şi în inima mea că nu va aştepta. Am să nasc acest fiu la Mayo. Acest copil se va naşte acasă. Şi totuşi... Şi aici e acasă. Nu pentru tine, îi spuse ea lui Eamon. Inima ta, mintea ta, spiritul tău sunt acolo.

– Ni s-a spus că ne vom întoarce acasă, aşa că am aşteptat. Cei trei, cei trei care s-au născut din noi, şi ei aşteaptă. Eamon îşi trecu degetele peste piatra albastră pe care o purta la gât şi zise: Îi vom revedea.

– Eu îi visez, mărturisi Brannaugh. Pe cea care are acelaşi nume ca mine, dar şi pe ceilalţi. Au luptat şi au pierdut.

– Vor lupta din nou, spuse Teagan.

– I-au provocat durere. O lumină feroce scânteie în ochii lui Eamon. A sângerat, aşa cum a sângerat şi atunci când femeia pe nume Meara, cea care a venit alături de Connor dintre cei trei, l-a lovit cu sabia ei.

– A sângerat, consimţi Brannaugh. Şi s-a vindecat. Îşi strânge forţele din nou. Absoarbe putere din întuneric. Nu pot să văd unde, cum, pot doar să simt. Nu pot să văd dacă vom schimba cursul lucrurilor şi îl vom nimici. Dar îi văd pe ei şi ştiu că, dacă vom da greş, ei vor lupta din nou.

– Deci vom merge acasă şi vom găsi calea. Pentru ca fiii noştri să nu lupte singuri.

Brannaugh se gândi la copilaşii ei, care dormeau sus. În siguranţă, încă inocenţi. Şi la copiii născuţi din copiii copiilor ei, într-o altă vreme, în Mayo. Nici în siguranţă, reflectă ea, nici inocenţi.

– Vom găsi calea. Vom merge acasă. Dar în seara asta, doar seara asta, vom sărbători. Ne vom bucura de muzică. Şi le vom aduce mulţumire tuturor celor care au venit înaintea noastră, vom mulţumi pentru lumină. Pentru vieţi, adăugă ea, cu o mână aşezată uşor pe burta surorii ei şi una pe propriul pântec.

– Iar mâine vom purcede să îl nimicim pe cel care a luat viaţa tatălui nostru, a mamei noastre, zise Eamon ridicându-se.

– Rămâi cu Brannaugh? Aş vrea să stau de vorbă cu Gealbhan.

– Împărtăşeşte-i doar bucuria, îi sugeră Brannaugh surorii sale. Mâine poţi să-i spui restul. Azi să ne bucurăm, căci timpul e atât de scurt!

– Aşa voi face. Teagan îşi sărută sora, apoi fratele. Eoghan trebuie să-şi aducă harpa.

– Fii sigură că o va aduce. Va umple pădurile de muzică, făcând-o să răsune peste dealuri.

Brannaugh se aşeză din nou după plecarea lui Teagan. Eamon împinse ceaiul spre ea.

– Bea-l. Eşti palidă.

– Puţin obosită. Eoghan ştie. Am vorbit cu el şi este pregătit să plece, să lase în urmă tot ce a construit aici. Nu am crezut niciodată că îmi va fi greu să mă întorc. Nu am ştiut că voi fi sfâşiată în două direcţii.

– Fraţii lui Gealbhan vor cultiva pământul tău şi al lui Teagan.

– Ştiu, şi asta e o alinare. Nu pentru tine, nu ai socotit niciodată pământul de aici ca fiind al tău. Tu vei rămâne în Mayo, orice s-ar întâmpla. Nu pot să văd ce vom face noi, Eoghan şi cu mine, copiii. Dar Teagan se va întoarce aici, asta văd limpede. Asta e locul ei acum.

– Aşa e. Va fi pentru totdeauna o vrăjitoare întunecată din Mayo, dar casa şi inima ei rămân în Clare.

– Cum va fi pentru noi, Eamon, să nu mai fim împreună aşa cum am fost toată viaţa?

Ochii lui nedomoliţi, ca cei ai tatălui lor, priviră adânc într-ai ei.

– Distanţa în spaţiu nu înseamnă nimic. Noi suntem întotdeauna împreună.

– Sunt plângăcioasă şi neghioabă, iar asta mă scoate din sărite. Sper că starea asta de spirit nu mă va ţine mult, altfel s-ar putea să mă blestem singură.

– Ei bine, aveai tendinţa să te enervezi şi să arunci cuvinte tăioase cu puţin înainte să o aduci pe lume pe Sorcha. S-ar putea să te prefer plângăcioasă.

– Eu nu mă prefer așa, asta-i sigur. Își bău ceaiul, știind că avea să o liniștească. Pentru călătorie am să adaug puțin mai mult la tonicul pe care li-l dau lui Kathel și Alastar. Roibeard se descurcă bine și fără el deocamdată. E puternic.

– Vânează acum, spuse Eamon, referindu-se la șoimul lui. Zboară tot mai departe de fiecare dată. Se îndreaptă întotdeauna spre nord. Știe, la fel ca noi, că vom porni la drum curând.

– Vom trimite vorbă dinainte. Vom fi bine-veniți la castelul Ashford. Vrăjitorii Întunecați, copiii lui Sorcha și Daithi, vor fi primiți cu brațele deschise.

– Am să mă ocup eu de asta. Eamon se așeză să își bea ceaiul și îi zâmbi. Cu părul ca focul, zici?

– O să rămâi mut și orb de uimire, pe cuvântul meu, când vă veți întâlni, râse ea.

– Eu nu, draga mea. Eu nu.

capitolul 2

Pentru copii era o aventură. Ideea unui drum lung, la capătul căruia îi aștepta un castel drept recompensă, îl făcu pe Brin deosebit de dornic să plece.

În timp ce împacheta lucrurile trebuincioase, Brannaugh se gândi din nou la acea dimineață când strânsese grabnic bagajele, după cum îi ceruse mama ei. Avusese sentimentul că totul era urgent, că nu mai exista cale de întoarcere. Își aminti acea ultimă privire spre mama ei, care rămăsese în fața colibei din pădure cu ultimele rămășițe de putere strălucindu-i în ochi.

Acum se pregătea să se întoarcă. Era o datorie, un destin pe care îl acceptase întotdeauna. Unul pe care și-l dorise cu ardoare – până la nașterea primului lor copil, până la acel val copleșitor de iubire față de băiatul care acum alerga înnebunit de entuziasm.

Mai avea însă o sarcină de îndeplinit aici.

Strânse cele trebuincioase: un vas, o lumânare, cartea, ierburile și pietrele. Cu ochii la Brin, simțind în același timp mândrie și regret, îi spuse lui Eoghan:

– E timpul pentru el, pentru asta.

Înțelegând, el o sărută pe frunte.

– O duc pe Sorcha sus. E timpul să se culce.

Brannaugh își strigă fiul, care protestă:

– Nu sunt obosit. De ce nu putem să plecăm acum și să dormim sub stele?

– Plecăm mâine, dar mai întâi sunt câteva lucruri pe care trebuie să le facem, tu și cu mine. Se așeză și își deschise brațele: Mai întâi, vino încoace. Băiatul meu, murmură Brannaugh când puștiul se urcă în poala ei. Inima mea. Tu știi ce sunt.

– Mami, spuse Brin cuibărindu-se la pieptul ei.

– Așa e, dar știi, fiindcă nu ți-am ascuns niciodată, că sunt și o Vrăjitoare Întunecată, păstrătoare a magiei, fiica lui Sorcha și Daithi. Acesta este sângele meu. Acesta este și sângele tău. Vezi lumânarea?

– Tu ai făcut lumânarea. Mămicile fac lumânări și coc prăjituri, iar tăticii călăresc.

– Așa să fie? Râse și hotărî să nu-i distrugă această iluzie. Ei bine, e adevărat că eu am făcut lumânarea. Vezi mucul, Brin? Mucul e rece și stins. Privește lumânarea, privește mucul. Vezi lumina și flacăra, flacăra minusculă, și căldura, lumina ce va fi. Tu ai lumina în tine, focul în tine. Privește mucul, Brin. Îi repetă incantația, din nou și din nou, îi simți energia începând să se așeze, gândurile începând să se alăture gândurilor ei. Lumina e putere, continuă ea după o clipă. Puterea este lumină. În tine, de la tine, prin tine. Sângele tău, sângele meu, sângele nostru, lumina ta, lumina mea, lumina noastră. Simte ceea ce trăiește în tine, ceea ce așteaptă în tine. Privește mucul, așteaptă lumina ta. Puterea ta. Adu-o. Las-o să se ridice, încet, încet, blândă și curată. Întinde mâna după ea, căci îți aparține. Întinde mâna, atinge, ridică-te. Adu lumina.

Mucul se aprinse slab, se stinse, se aprinse din nou, apoi începu să ardă cu adevărat.

Brannaugh depuse un sărut pe creștetul băiatului. Gata, își spuse, gata, primul lucru învățat. Iar fiul ei nu avea să mai fie niciodată un simplu copil. Bucurie și durere, împletite pentru totdeauna.

– Te-ai descurcat foarte bine.

– Pot să mai fac una? o întrebă el fascinat.

– Da, spuse ea, sărutându-l din nou. Dar ascultă-mă acum şi ascultă-mă bine, căci sunt mai multe de învăţat, mai multe de ştiut. Şi primul lucru pe care trebuie să-l ştii, trebuie să-l respecţi, trebuie să-l juri, e că nu vei face rău niciodată nimănui cu ceea ce eşti, cu ceea ce ai, cu harul tău. Jură-mi asta, mie, ţie însuţi, tuturor celor care au fost înaintea noastră, tuturor celor care vor veni după noi.

Luă cuţitul ceremonial şi îşi crestă palma.

– Jurământ de sânge vom face. Ca de la mamă la fiu, de la fiu la mamă, de la vrăjitor la vrăjitor.

Brin îi întinse mâna solemn, iar când lama îi tăie pielea clipi, fără să-şi trădeze durerea.

– Şi nici un rău nu facă, rosti el când Brannaugh îi luă mâna, lăsând sângele ei să se amestece cu al lui.

– Şi nici un rău nu facă, repetă ea, apoi îl strânse în braţe şi îi sărută rana ca să i-o vindece. Acum poţi să aprinzi o altă lumânare. Şi după aceea, împreună, vom face talismane. Pentru tine, pentru sora ta, pentru tatăl tău.

– Cum rămâne cu tine, mami?

– Eu am ceea ce îmi trebuie, spuse ea atingându-şi pandantivul.

În negura dimineţii, Brannaugh se urcă în căruţă, ţinându-şi fetiţa înfofolită lângă ea. Îşi privi băiatul, nebun de încântare, aşezat în şa în faţa tatălui său. Se uită la sora ei, blondă şi calmă, călare pe Alastar; fratele ei, cu sabia bunicului lor la şold, înalt şi drept pe calul căruia îi pusese numele Mithra. Şi Gealbhan, aşteptând gata de drum pe iapa frumoasă născută din Alastar cu trei veri în urmă.

Îndemnă bătrânul cal de plug al lui Gealbhan şi, în chiotul de bucurie al lui Brin, porniră. Se uită peste umăr o dată, o singură dată, la casa pe care ajunsese să o iubească, întrebându-se dacă avea să o mai vadă vreodată.

Apoi privi înainte.

O vindecătoare era bine-venită oriunde, astfel încât găsiră adăpost şi ospitalitate peste tot unde făceau popas. Eoghan cânta la harpă, ea şi Teagan sau Eamon le ofereau unguente şi poţiuni suferinzilor, iar Gealbhan îşi punea la bătaie spatele puternic şi mâinile bătătorite.

Într-o noapte senină dormiră sub stele, cum îşi dorise Brin, şi simţi alinare la gândul că şoimul, câinele şi calul îi păzeau avutul.

Nu se loviră de probleme pe drum, însă ştia că zvonul se răspândise deja. Vrăjitorii Întunecaţi, cei trei, străbăteau ţinutul Clare îndreptându-se spre Galway.

– Vestea o să ajungă şi la urechile lui Cabhan, spuse Eamon când se opriră ca să-şi lase caii să se odihnească şi copiii să alerge în voie.

Brannaugh se aşeză între el şi Teagan, în timp ce Gealbhan şi Eoghan se duseră să adape caii.

– Suntem mai puternici decât atunci, îi aminti Teagan. Am făcut călătoria spre miazăzi când eram copii. Acum, la drumul de întoarcere, suntem oameni în toată firea.

– Eamon îşi face griji pentru noi, zise Brannaugh mângâindu-şi pântecul.

– Nu mă îndoiesc nici de puterea ta, nici de voinţa ta, replică el.

Cu gesturi meticuloase, azvârli cârligul undiţei în apă.

– Şi totuşi îţi faci griji.

– Mă întreb dacă trebuie să fie acum, deşi ştiu că trebuie să fie acum. Simt asta la fel ca voi două; totuşi, ar fi mai uşor dacă aţi avea răgaz să naşteţi în linişte înainte să ne înfruntăm soarta.

– Ceea ce ne e scris ne e scris, dar, ca să fiu cinstită, mă bucur că ne vom întrerupe călătoria ca să petrecem o zi sau două cu verişorii noştri. Pe deasupra, de când visez să scap măcar o vreme de nenorocita aia de căruţă!

– Eu visez la turtele cu miere ale lui Ailish, căci nimeni nu se pricepe mai bine să le facă.

– Gândeşte cu pântecele, remarcă Teagan.

– Un bărbat trebuie să mănânce. Ha! Eamon trase undiţa şi ridică peştele ce se zbătea în cârlig. Şi chiar vom mânca.

– Vei avea nevoie de mai mult de un peşte, spuse Brannaugh, reamintindu-le că aceleaşi cuvinte le rostise şi mama lor într-o zi senină şi fericită, pe malul râului de acasă.

Lăsară în urmă sălbăticia aspră a ţinutului Clare, cu vânturi aprige şi ploi torenţiale neaşteptate. Traversară călare dealurile verzi din Galway, trecând pe lângă pajişti presărate cu oi şi căsuţe din care fumul se ridica înfoiat din hornuri. Roibeard zbura în faţa lor, pe sub straturile de nori ce transformau cerul într-o mare gri-deschis.

Copiii dormeau în căruţă, cuibăriţi printre boccele. Kathel stătea lângă Brannaugh, în permanenţă atent.

– Sunt mai multe case decât îmi amintesc, zise Teagan, care călărea în dreptul ei pe neobositul Alastar.

– Anii trec.

– Pământul e bun aici, aproape că-l aud pe Gealbhan gândindu-se la asta.

– Te-ai stabili aici, aşadar? Îi auzi chemarea?

– Mă cheamă, da. La fel mă cheamă şi căsuţa noastră din pădurea din Clare. Şi totuşi, cu cât ne apropiem de casă, cu atât tânjesc mai mult să ajung acolo. Am fost nevoiţi să amânăm călătoria asta atâta timp, toţi trei, dar acum... Tu îl simţi, Brannaugh? Glasul strămoşilor?

– Da.

– Ţi-e teamă?

– Da. De ceea ce urmează să se întâmple, dar mai mult mi-e teamă să nu dăm greş.

– Nu vom da greş. Când Brannaugh o privi tăios, Teagan clătină din cap. Nu, nu am avut nici o viziune, doar o certitudine. Una care devine tot mai puternică pe măsură ce ne apropiem de casă. Nu vom da greş, căci lumina va învinge întotdeauna întunericul, chiar de-ar fi să dureze o mie de ani.

– Vorbeşti ca ea, murmură Brannaugh. Ca mama noastră.

– Ea trăieşte în fiecare dintre noi, deci nu vom da greş. O, uite, Brannaugh! Uită-te la copacul ăla cu crengile răsucite. E cel despre care Eamon îi spunea verişoarei noastre Mabh că se trezeşte la viaţă în fiecare noapte

cu lună plină, ca să o sperie. Suntem aproape de ferma lui Ailish. Aproape că am ajuns.

– Haide, ia-o înainte.

Luminându-se la faţă ca şi cum ar fi fost copil din nou, Teagan îşi dădu capul pe spate şi râse:

– Aşa am să şi fac, după care porni la galop.

Aşezat lângă stăpâna lui, Kathel scânci şi începu să tremure.

– Du-te şi tu, îl îndemnă Brannaugh.

Câinele sări din căruţă şi se năpusti în urma calului, cu uliul zburând deasupra lor.

Era o adevărată întoarcere acasă, căci locuiseră la fermă timp de cinci ani. Brannaugh o găsi la fel de curată ca întotdeauna, cu noi clădiri anexe şi un padoc nou în care se agitau cai tineri.

Văzu un băieţel cu părul blond strângându-l în braţe pe Kathel. Când puştiul îi zâmbi, ştiu că era Lughaidh, cel mai mic dintre copiii verişoarei sale.

Ailish în persoană se repezi spre căruţă. Devenise ceva mai rotundă, iar părul blond îi era vârstat cu şuviţe gri. Ochii îi erau însă la fel de tineri şi vioi ca întotdeauna.

– Brannaugh! O, uită-te la Brannaugh a noastră! Seamus, vino şi ajută-ţi verişoara să coboare din căruţă.

– Mă descurc. Brannaugh coborî singură şi o îmbrăţişă. Vai, cât mă bucur să te revăd!

– Şi eu. O, eşti o frumuseţe! Semeni leit cu mama ta. Şi uite-l şi pe Eamon al nostru, atât de chipeş. V-aţi întors toţi trei, după cum aţi promis. I-am trimis pe gemeni să-l cheme pe Bardan de la câmp. Tu, Seamus, fugi şi spune-i lui Mabh că au venit verişorii noştri. Cu ochii înlăcrimaţi, o îmbrăţişă din nou pe Brannaugh şi îi explică: Mabh şi soţul ei şi-au ridicat o căsuţă chiar peste drum. I se apropie sorocul să aducă pe lume primul copil. Voi fi bunică! Of, nu mai reuşesc să-mi pun stavilă la gură. Tu eşti Eoghan, da? Şi Gealbhan al lui Teagan. Fiţi bine-veniţi, fiţi bine-veniţi cu toţii. Dar unde sunt copiii tăi?

– Dorm în căruţă.

Ailish îi luă pe sus, ispitindu-i cu turtele cu miere pe care Eamon şi le amintea cu atâta drag. Apoi Conall,

care nu era decât un prunc ultima dată când îl văzuse Brannaugh, îi duse pe copii să vadă un cuib de cățeluși fătați de curând.

– Vor fi bine, îți dau cuvântul meu, spuse Ailish turnând ceaiul. E băiat bun, Conall al meu. Ții minte? Tu m-ai ajutat să îl aduc pe lume. O să-i lăsăm pe bărbați să se ocupe de cai, iar voi amândouă o să vă odihniți puțin.

– Slavă cerurilor. Brannaugh sorbi din ceai și lăsă focul să o încălzească, să o aline. Stau pe un scaun care nu se mișcă.

– Mănâncă. Pruncul tău are și el nevoie de hrană.

– Sunt lihnită toată ziua și jumătate din noapte. Teagan nu e la fel de flămândă – încă. Dar va fi.

– O, ești grea? Încântarea lumină chipul lui Ailish când o privi pe Teagan împreunându-și mâinile în dreptul inimii. Dulcea și micuța mea Teagan va fi mamă! Cum se scurg anii, unde se duc? Nu erai decât o copilă. Rămâneți? Rămâneți cu mine până ajungi la soroc? o întrebă pe Brannaugh. E încă mult de mers până în Mayo, iar sorocul tău e aproape. Văd că e aproape.

– Doar o zi sau două, și sunt recunoscătoare pentru asta. Pruncul se va naște în Mayo. Așa e scris. Așa trebuie să fie.

– Trebuie neapărat? Ailish prinse mâna lui Brannaugh, apoi pe cea a lui Teagan. Trebuie neapărat? V-ați clădit o viață în Clare. Sunteți femei, mame. Trebuie neapărat să vă întoarceți la întunericul care vă așteaptă?

– Suntem femei și mame și mai mult de atât. Trebuie să ne purtăm povara. Dar nu te neliniști, verișoară. Nu te gândi la asta. Avem ziua de azi, cu ceai și turte și bucuria revederii.

– Ne vom întoarce, zise Teagan apăsându-și o mână în dreptul inimii. Simt asta cu tărie. Ne vom întoarce din nou. Să crezi asta. Să crezi în noi. Credința ne face cu atât mai puternici.

– Dacă așa stau lucrurile, aveți toată credința mea.

Se bucurară de masa bogată în sunetul melodios al harpei, însă, în ciuda păcii care domnea în acea atmosferă de familie, Brannaugh tot se simțea agitată. În timp

ce bărbatul ei dormea în patul pe care li-l pregătise Ailish, ea rămase lângă foc.

Ailish intră în cameră, îmbrăcată în halatul de noapte și învelită cu un șal gros.

– Ai nevoie de o ceașcă de ceai ca acela pe care mi-l dădeai când eram aproape de soroc, iar pruncul atât de greu în mine încât nu puteam dormi.

– O caut în foc și în fum, murmură Brannaugh. Nu pot să nu o caut, mi-e teribil de dor de ea. Din ce în ce mai mult, pe măsură ce ne apropiem de casă. Mi-e dor de tata; e o durere. Dar dorul de mama e o suferință ce nu se va sfârși niciodată.

– Știu, spuse Ailish așezându-se lângă ea. Te vizitează?

– În vise, numai pentru scurt timp. Tânjesc să-i aud vocea, să-mi spună că mă descurc bine. Că fac ceea ce și-ar fi dorit ea de la mine.

– O, dragostea mea, dar chiar asta faci. Asta faci. Mai ții minte ziua când ai plecat de aici?

– Da. Te-am rănit plecând.

– Plecarea rănește întotdeauna, dar a fost ceea ce trebuia să faceți, am ajuns să înțeleg asta. Înainte să pleci mi-ai spus despre Lughaidh, pruncul pe care îl purtam în pântec. Mi-ai spus că trebuia să fie ultimul, căci nici eu, nici pruncul, nu am fi supraviețuit unei alte nașteri. Și mi-ai dat o poțiune pe care să o beau, la fiecare lună, până se va goli sticla. Ca să nu mai am alți copii. Asta m-a făcut să sufăr.

– Știu. Brannaugh înțelegea cu atât mai bine acum, când avea copii. Ești cea mai bună mamă posibilă și ai fost ca o mamă și pentru mine.

– Nu aș fi rămas în viață să-mi văd odraslele crescând, să-mi văd fiica cea mare grea la rândul ei. Să îl văd, așa cum mi-ai spus tu, pe Lughaidh, atât de luminos și dulce, cu un glas ca de înger. Dând din cap, Ailish își ațintă privirea asupra focului, de parcă ar fi revăzut ziua aceea, și murmură: Ne-ai binecuvântat cu protecție, pe mine și ai mei, mi-ai oferit ani de care poate că nu m-aș fi bucurat. Ești ceea ce și-ar fi dorit ea să fii. Deși mă întristează amarnic gândul că vei pleca, că îl vei înfrunta pe Cabhan, știu că trebuie să o faci. Să nu te îndoiești

niciodată că e mândră de tine. Să nu te îndoiești niciodată, Brannaugh.

– Vorbele tale sunt o alinare.

– Îmi voi păstra credința, așa cum mi-a cerut Teagan. În fiecare noapte voi aprinde o lumânare. O voi aprinde cu slabele puteri pe care le am ca să lumineze pentru tine, pentru Teagan, pentru Eamon.

– Știu că ți-e teamă de putere.

– E și în sângele meu. Sunteți ai mei la fel cum ați fost ai ei. Am să fac asta la fiecare apus de soare și am să-mi pun credința în acea flăcăruie. Să știți că va arde pentru voi și ai voștri. Să știți asta și să aveți grijă de voi.

– Ne vom întoarce. În asta îmi voi pune credința. Ne vom întoarce, iar tu ai să ții în brațe pruncul ce crește acum în mine.

După ce promiseră că aveau să poposească mai mult la întoarcere, își continuară călătoria însoțiți de cățelandrul pe care gazdele li-l oferiseră copiilor.

Aerul deveni rece, vântul mai tăios, iar Brannaugh auzi în repetate rânduri vocea lui Cabhan, vicleană și seducătoare.

Aștept.

O vedea pe Teagan ridicând privirea peste dealuri, sau pe Eamon trecându-și degetele peste pandantiv – și știa că o auzeau și ei.

Când șoimul se îndepărtă, iar Alastar se smuci să-l urmeze, Kathel sări din căruță și porni în pas mărunt spre o răscruce de drumuri.

– Nu ăsta e drumul, zise Eoghan apropiindu-se de căruță. Am ajunge în Ashford pe mâine, dar nu ăsta e drumul spre Ashford.

– Nu, într-adevăr, dar pe aici trebuie să o luăm. Ai încredere în călăuze, Eoghan. E ceva ce trebuie să facem mai întâi. Simt asta.

– Suntem aproape de casă, spuse Eamon venind pe cealaltă parte a căruței. Suficient de aproape cât să-i simțim gustul. Dar auzim chemarea.

– Da, ne cheamă, deci vom răspunde. Trebuie, adăugă Brannaugh atingând brațul soțului ei.

– Atunci o vom face.

Nu știa drumul, și totuși îl știa. Mintea i se întrepătrundea cu cea a câinelui, astfel că știa drumul, curbele, dealurile. Și, vai, simțea bezna întinzându-se, flămândă și dornică să răpească tot ceea ce era ea și mai mult de atât.

Soarele palid aluneca spre colinele de la apus, dar ei își continuară drumul. O durea spatele de la orele petrecute în căruță și setea o chinuia, însă merseră mai departe.

Îi văzu umbra pe fundalul ultimelor raze, o văzu crescând pe câmpurile din jurul lor. Un lăcaș de cult, reflectă ea, îi simțea atmosfera. Și un lăcaș de putere.

Opri căruța și inspiră adânc.

– Nu poate să treacă. Bariera e prea puternică și nu poate să o străpungă.

– E ceva aici, murmură Eamon.

– Ceva luminos, spuse Teagan. Puternic și luminos. Și vechi.

– De dinaintea noastră. Recunoscătoare pentru ajutor, Brannaugh își lăsă soțul să o coboare din căruță. De dinaintea mamei noastre. De dinaintea oricărui timp pe care îl cunoaștem noi.

– O biserică. Gealbhan se întinse să o ridice pe Teagan din șa. Dar nu e nimeni aici.

– Ba da, zise Teagan istovită, sprijinindu-se de el. Cei care au venit înaintea noastră, cei care au sfințit acest pământ. Ei nu îl vor lăsa să treacă. Aici e un loc sfânt.

– În noaptea asta e al nostru. Brannaugh făcu un pas în față și ridică brațele. Zei ai luminii, zeițe luminoase, către voi strigăm în noapte. Prin puterea pe care ne-ați dat-o, prin misiunea ce-o urmăm, fi-vom binecuvântați. O noapte între aceste ziduri, înainte de a înfrunta ce ne-a fost hărăzit, popas ne fie și răgaz. Suntem cei trei, copiii lui Sorcha. Vrăjitori Întunecați, ai tăi vom fi. După vrerea noastră, să se împlinească.

Lumina explodă ca un soare, scânteind prin ferestre, prin ușile ce se deschiseră într-un curent șoptit. Iar dinăuntru se revărsă căldură.

– Suntem bine-veniți. Zâmbind, Brannaugh își ridică fiica în brațe și toată oboseala strânsă în călătoria lungă se risipi. Suntem bine-veniți.

Îşi culcă odrasele pe grămezi de paie aşternute pe podeaua bisericii. Se bucură să îi găsească pe amândoi prea istoviţi ca să se plângă, deoarece energia ei de moment pălise deja.

– Îi auziţi? şopti Eamon.

– Chiar şi eu îi aud. Eoghan îşi plimbă privirea prin biserică, peste zidurile de piatră, peste băncile de lemn. Cântă.

– Da. Gealbhan luă în braţe căţelandrul pentru a-l linişti. Încet, minunat. Cum ar cânta, poate, îngerii sau zeii. Acesta e un loc sfânt.

– Ne oferă mai mult decât un simplu adăpost peste noapte. Apăsându-şi o mână pe şale, Brannaugh se ridică şi zise: Ne oferă binecuvântare şi lumină. Am fost chemaţi de cei care au existat înaintea noastră, în acest loc, în această noapte.

Degetele lui Teagan atinseră cu delicateţe altarul.

– Construită de un rege pentru o faptă bună. O promisiune îndeplinită. Construită aici, pe drumul pelerinilor. Această biserică numită Ballintubber. Atâta văd, conchise ea ridicând mâinile. Da, e un loc sfânt şi vom cere binecuvântarea celor care ne-au chemat.

– La fel ca regele, avem o promisiune de îndeplinit, spuse Brannaugh. Eoghan, iubirea mea, îmi aduci, te rog, cartea mamei?

– Ţi-o aduc, însă numai dacă stai jos. Te rog, aşază-te, eşti prea palidă.

– Sunt istovită, dar îţi dau cuvântul meu că trebuie să facem asta şi aşa va fi mai bine pentru toţi. Teagan...

– Ştiu ce ne trebuie. Am să...

– Stai jos, insistă fratele ei. Aduc eu ce ne trebuie, iar voi două o să vă odihniţi o clipă. Gealbhan, ai grijă de asta.

Fu de ajuns ca Gealbhan să atingă obrazul soţiei lui şi să o prindă de mână pe Brannaugh pentru a le face să se supună.

– Ce trebuie făcut? o întrebă pe Teagan.

– O jertfă. O rugăciune. O întâlnire. El nu poate veni aici. Cabhan nu poate să vină aici, nici să vadă aici. Aici nu are nici o putere. Şi aici putem strânge tot ce ne trebuie.

– De ce aveţi nevoie?

– Eşti cel mai bun dintre noi, râse ea sărutându-l pe obraz. Dacă vrei să îl ajuţi pe Eamon, promit că Brannaugh şi cu mine vom rămâne aici, ne vom odihni. După plecarea lui, se întoarse repede spre Brannaugh: Ai dureri.

– Nu sunt durerile facerii. Vei descoperi că pruncul îţi oferă adesea o mică idee despre ce te aşteaptă. Asta va trece. Dar odihna îmi pică bine. Pentru ceea ce urmează vom avea nevoie de putere.

Îşi lăsară răgaz o oră ca să-şi recapete puterile.

– Trebuie să creăm cercul şi să aducem jertfa, îi spuse Brannaugh soţului ei. Să nu te temi pentru mine.

– Mi-ai cere să nu respir?

– Dragostea ta şi credinţa ta, alături de cele ale lui Gealbhan, sunt lucrurile de care avem nevoie.

– Atunci le ai.

Creară cercul, iar ceaunul pluti deasupra focului pe care îl aprinseră. Apa se revărsă din mâinile lui Teagan în ceaun. Brannaugh adăugă ierburi, iar Eamon zdrobi nişte pietre.

– Astea provin din casa pe care am construit-o.

– Şi astea. Teagan deschise un săculeţ şi îi turnă conţinutul preţios în vas. Lucruri mărunte, o floare uscată, o pietricică, o bucăţică de scoarţă.

– Vă oferim mai mult decât aur sau argint scump. Iată aici o şuviţă din părul primului meu născut.

– O pană de la călăuza mea, zise Eamon aruncând-o în apa ce dădea în clocot.

– Acest talisman pe care mi l-a făcut mama mea.

– Ah, Teagan, murmură Brannaugh.

– E ceea ce şi-ar fi dorit ea, spuse Teagan. Vă oferim tot ce avem mai scump, şi adăugăm o lacrimă de vrăjitoare. Iar poţiunea o legăm cu sânge, să arătăm că inimile ni-s curate.

Se crestară pe rând cu lama cuţitului ritualic şi îşi oferiră sângele, iar din acel moment ceaunul se învolbură şi începu să fumege.

– Mamă, tată, sânge din sângele nostru şi os din osul nostru, noi, orfanii, ne-am păstrat pururi credinţa.

Revărsați peste noi, în locul acesta sfânt, în ceasul ăsta sfânt, forța și dreptatea puterii ce v-a fost dată vouă. Cu harul vostru nu putem da greș și peste Cabhan vom fi triumfători. Scăldați-ne în har pe noi, cei trei. După vrerea noastră să se împlinească.

Vântul se stârnise între ziduri. Lumânările scânteiau. Dar când cei trei rostiră ultimele cuvinte, curenții de aer se învolburară și luminile se aprinseră orbitor. Vocile care doar murmuraseră, acum strigară.

Brannaugh și frații ei își strânseră mâinile și, împreună, se lăsară în genunchi, simțind cum îi sfâșiau pe dinăuntru lumina, vocile, vântul. Puterea.

Apoi se lăsă liniștea, iar cei trei se ridicară.

– V-ați aprins pe dinăuntru, exclamă Eoghan uluit. Ca și cum ați fi fost voi înșivă lumânări.

– Noi suntem cei trei. Vocea lui Teagan se ridică și răsună cu ecou în tăcerea vibrantă. Dar sunt mulți. Mulți înaintea noastră, mulți care vor veni după noi.

– Lumina lor e a noastră; a noastră e a lor, adăugă Eamon. Noi suntem cei trei și suntem ca unul.

Inundată de lumină, cu toată oboseala dispărută, cu ochii scânteind, Brannaugh zâmbi.

– Noi suntem cei trei. Ne aruncăm lumina peste întuneric, îl hăituim să-l scoatem la iveală. Și îl vom birui.

– Prin sângele nostru îl vom birui, rostiră la unison.

Dimineața, în lumina blândă a zorilor, porniră din nou la drum. Merseră printre coamele dealurilor verzi, însoțiți de apa ce scânteia albastră sub razele primitoare ale astrului zilei, până la mărețele ziduri cenușii ale castelului Ashford, unde porțile li se deschiseră și podul le fu coborât dinainte. Copiii lui Sorcha ajunseseră acasă.

capitolul 3

Iarna 2013

Când se trezi, Branna O'Dwyer fu întâmpinată de o ploaie torențială. Nu și-ar fi dorit decât să se îngroape

din nou în somn. Diminețile veneau întotdeauna prea repede. Dar, îi plăcea sau nu, se terminase cu somnul, și pe măsură ce acesta se îndepărtă, nevoia tot mai puternică de cafea se făcu simțită.

Iritată, se ridică, își trase ciorapi groși în picioare și îmbrăcă un pulover peste tricoul subțire în care dormise.

Din obișnuință și grație unei tendințe adânc înrădăcinate de a păstra ordinea, scormoni jăraticul din dormitor pentru ca limbile flăcărilor să învioreze încăperea. Însoțită de câinele ei, Kathel, care tocmai se întindea alene pe covorașul din fața șemineului, își făcu patul, așezând deasupra pernele decorative.

Ajunsă la baie, își perie valul lung de păr negru, apoi și-l prinse într-un coc. Avea de lucru, și încă mult – după ce-și savura cafeaua. Încruntându-se la reflexia din oglindă, se gândi să facă o mică vrajă de înfrumusețare, căci noaptea agitată lăsase urme vizibile pe chipul ei. Dar nu vedea rostul.

Se întoarse în dormitor și îl frecționă energic pe Kathel, care dădu mulțumit din coadă.

– Și tu ai fost agitat, nu-i așa? Te-am auzit vorbind în somn. Ai auzit vocile, băiete?

Coborâră în liniște, căci avea casa plină, așa cum se întâmpla frecvent în ultima vreme. Fratele ei și Meara dormeau în camera lui, iar verișoara ei Iona își împărțea patul cu Boyle.

Erau deopotrivă rude și prieteni. Îi iubea și avea nevoie de ei. Dar, pe bunul Dumnezeu, și-ar fi dorit puțin timp în singurătate.

– Sunt aici de dragul meu, îi explică lui Kathel. De parcă nu aș fi în stare să am grijă de mine. Oare nu am creat suficiente ziduri de protecție în jurul a tot ceea ce este al meu, și al lor, cât să țin la distanță o duzină de alde Cabhan?

Trebuia să înceteze neapărat, decise, pornind direct spre minunata, absolut minunata ei cafetieră. Un bărbat de dimensiunile lui Boyle McGrath nu avea cum să doarmă confortabil în micul pat al verișoarei ei, Iona. Trebuia să-i încurajeze să plece. În orice caz, Cabhan

nu mai dăduse nici cel mai mic semn de la Samhain încoace.

– Aproape reușisem. La naiba, aproape îl nimicisem.

Vraja, poțiunea, ambele atât de puternice, reflectă Branna, punând de cafea. Nu lucraseră la amândouă timp îndelungat și din toată inima? Și puterea, pe toți zeii, puterea se ridicase ca un torent în noaptea aceea lângă vechea colibă a lui Sorcha. Îl răniseră, îi vărsaseră sângele, îl făcuseră să urle – lup și om. Și totuși...

Nu terminaseră. Reușise să le scape din mâini, iar acum cel mai probabil se vindeca, își aduna forțele.

Nu se terminase, iar uneori se întreba dacă avea să se termine vreodată.

Deschise ușa, iar Kathel se năpusti afară. Că ploua sau nu, câinele voia să își facă alergarea de dimineață. Ea rămase în prag, în aerul rece, înghețat, de decembrie, cu privirea ațintită spre păduri.

El aștepta dincolo de acele păduri. Dacă în vremea lor sau o alta, nu știa. Dar avea să vină din nou, iar ei trebuiau să fie pregătiți.

Însă nu avea să vină în dimineața aceea.

Închise ușa în fața frigului și scormoni focul din bucătărie, îl alimentă pentru a mai atenua din mirosul de turbă. Turnându-și cafeaua, savură prima înghițitură și scurtul interval de liniște și singurătate. Ca prin farmec, băutura fierbinte îi limpezi gândurile și îi calmă iritarea.

Vom triumfa.

Vocile, își aminti acum. Atât de multe voci, înălțându-se, răsunând cu ecou. Lumină și putere și voință. În somn simțise totul. Și acea voce separată, atât de limpede, atât de sigură.

Vom triumfa.

– Ne vom ruga să ai dreptate.

Se întoarse și văzu în prag o femeie ținându-și protector o mână peste pântecele proeminent, cu un șal gros legat peste o rochie lungă bleumarin.

Aproape ca o reflexie, își spuse Branna, aproape ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă. Părul, ochii, forma feței.

– Ești Brannaugh a lui Sorcha. Te cunosc din visele mele.

– Da, și tu ești Branna din clanul O'Dwyer. Te cunosc din visele mele. Ești din sângele meu.

– Așa e. Sunt una dintre cei trei.

Branna își atinse amuleta cu imaginea câinelui, de care nu se despărțea niciodată – exact în clipa în care Brannaugh făcu același lucru.

– Fratele tău a venit la noi, cu femeia lui, într-o noapte în Clare.

– Connor și Meara. Ea e ca o soră pentru mine. Acum Branna își duse mâna la inimă. Aici. Înțelegi.

– L-a salvat pe fratele meu, și-a vărsat sângele pentru el. E ca o soră și pentru mine. Cu o oarecare uluire pe chip, Brannaugh își plimbă privirile prin încăpere. Ce e locul acesta?

– Casa mea. Și a ta, căci ești bine-venită aici. Vrei să iei loc? Ți-aș face niște ceai. Cafeaua pe care o am acum nu ar fi bună pentru bebeluș.

– Miroase minunat. Dar stai jos cu mine, verișoară. Doar o clipă. E un loc nemaipomenit.

Branna își roti privirea prin bucătărie – curată, ordonată, căci și-o amenajase singură. Și, presupunea, cu adevărat nemaipomenită pentru o femeie din secolul al treisprezecelea.

– Asta înseamnă progresul, spuse, așezându-se la masă cu verișoara ei. Te scutește de ore întregi de muncă. Ești bine?

– Sunt foarte bine. Fiul meu va veni curând. Al treilea copil.

Întinse brațul peste masă, iar Branna o prinse de mână. Foc și lumină, o fuziune de putere, foarte intensă, foarte reală.

– Ai să-i pui numele Ruarc, căci va fi un campion.

Cuvintele ei aduseră un zâmbet pe chipul verișoarei sale.

– Așa voi face.

– De Samhain, noi – cei trei și alți trei care sunt cu noi – ne-am luptat cu Cabhan. Deși l-am rănit, l-am ars și l-am făcut să sângereze, nu l-am nimicit. V-am văzut

și pe voi acolo. Fratele tău cu o sabie, sora ta cu o baghetă, tu cu un arc. Tu nu erai grea.

– Până la Samhain mai sunt două săptămâni în vremea mea. Am venit la voi?

– Da, la coliba lui Sorcha, unde l-am atras, și în vremea voastră, căci am călătorit în acel timp ca să-l prindem în capcană. Am fost pe-aproape, dar nu destul. În cartea mea – cartea lui Sorcha – aș putea să-ți arăt descântecul, otrava pe care am creat-o. Ai putea...

Brannaugh ridică o mână și și-o apăsă pe cealaltă sub coaste.

– Fiul meu vine acum. Și mă trage înapoi. Dar ascultă, există un loc, un loc sfânt. O biserică. Se află pe un câmp, la o zi distanță spre sud.

– Ballintubber. Iona și Boyle se vor cununa acolo la primăvară. E un loc sfânt, un loc puternic.

– El nu poate să meargă acolo, să vadă acolo. Este un loc sfințit, iar cei care l-au făcut veghează peste el. Ei ne-au dat nouă, celor trei ai lui Sorcha, lumina lor, speranța lor și forța. Data viitoare când îl veți înfrunta pe Cabhan, noi vă vom fi alături. Vom găsi o cale. Vom fi triumfători. Dacă nu e scris să fiți voi aceia, vor veni alții trei. Crede, Branna din clanul O'Dwyer. Găsește calea.

– Nu pot să fac nimic altceva.

– Iubește, spuse Brannaugh luând-o de mână. Iubirea, am învățat, e o altă călăuză. Ai încredere în călăuzele tale. O, e nerăbdător. Copilul meu se naște azi. Bucură-te, căci e o altă lumânare ce va străpunge întunericul. Crede, repetă ea, și dispăru.

Branna se ridică să aprindă o lumânare pentru noua lumină, noua viață, apoi, cu un oftat, acceptă că momentul ei de solitudine se încheiase.

Prin urmare, începu să pregătească micul dejun. Avea o poveste de spus și nimeni n-ar fi vrut să o asculte pe stomacul gol. „Crede", își zise în gând. Ei bine, credea că îi fusese sortit să gătească aproape zilnic pentru o armată întreagă.

Își jură solemn că, după ce îl trimiteau pe Cabhan în iad, avea să-și ia o vacanță undeva într-un loc cald și însorit – unde nu avea să se atingă de nici o oală, cratiță sau tigaie zile întregi.

Tocmai amesteca aluatul pentru clătite – o rețetă nouă pe care își dorise să o încerce – când intră Meara.

Prietena ei se îmbrăcase potrivit pentru ziua ce o aștepta, o zi de lucru la grajduri, în pantaloni groși, un pulover călduros și bocanci solizi. Își împletise la spate părul castaniu ca scoarța de copac, iar în ochii ei negri de țigancă se citea nedumerirea.

– Am promis că mă ocup eu de micul dejun în dimineața asta.

– M-am trezit devreme, după o noapte agitată. Și am avut deja companie.

– E cineva aici?

– A fost. Cheamă-i și pe ceilalți, te rog, ca să-mi spun povestea o singură dată pentru toată lumea. După o scurtă ezitare, Branna adăugă: Ar fi bine dacă Boyle sau Connor l-ar suna pe Fin, să-l întrebe dacă vrea să vină și el.

– E vorba de Cabhan, nu? S-a întors?

– Se va întoarce, asta-i sigur, dar nu asta a fost acum.

– Mă duc după ceilalți. Toată lumea e trează, deci nu o să dureze mult.

Branna încuviință din cap și puse o bucată de șuncă la prăjit în tigaie.

Connor, fratele ei, intră primul, adulmecând aerul cum ar fi făcut-o Kathel.

– Fă-te util, îi spuse ea. Pune masa.

– Imediat. Meara mi-a zis că s-a întâmplat ceva, dar nu e vorba de Cabhan.

– Crezi că mi-aș încerca mâna cu clătitele astea dacă aș fi trecut printr-o ciocnire cu Cabhan?

– Nu, zise el luând câteva farfurii din dulap. Rămâne ascuns în umbre. E mai puternic decât înainte, dar nu s-a vindecat complet. Eu încă nu-l simt aproape deloc, însă Fin spune că mai are până să se înzdrăvenească.

Finbar Burke o știa cel mai bine, reflectă Branna, căci era sânge din sângele lui Cabhan și purta semnul blestemului lui Sorcha.

– Vine încoace, o avertiză Connor. Când ea se mulțumi să dea din cap, se duse la ușă și o deschise pentru Kathel: Ia te uită, ești ud ca o focă!

– Usucă-l, îl sfătui Branna, însă fratele ei rezolvase deja problema trecându-și pur și simplu mâna peste blana udă. Avem prosoape în sala de baie pentru asta, preciză ea.

Connor se mulțumi să rânjească, un zâmbet scurt pe o față frumoasă, o scânteiere trecătoare în ochii verzi ca mușchiul.

– Acum s-a uscat mai repede, iar tu nu ai un prosop de spălat.

Intrară Iona și Boyle, ținându-se de mână. Doi porumbei, își spuse Branna. Dacă cineva i-ar fi sugerat cu un an în urmă că fostul bătăuș taciturn ar fi putut să semene cu un porumbel, ar fi râs până i s-ar fi rupt coastele. Dar iată-l acolo, masiv, cu umerii lați, cu părul ciufulit și ochii castanii visători, alături de verișoara ei din America, micuță și vioaie ca un spiriduș.

– Meara coboară imediat, anunță Iona. A sunat-o sora ei.

– E totul bine? întrebă Connor. Mama ei?

– Nici o problemă, doar câteva detalii legate de Crăciun.

Fără a i se cere, scoase tacâmurile pentru a termina ceea ce începuse Connor, iar Boyle puse apa la fiert în ceainic.

Și astfel bucătăria Brannei se umplu de voci, de mișcare și – o putea recunoaște acum că își băuse cafeaua – de căldura unei familii. Se umplu și de entuziasm când Meara dădu buzna în încăpere, îl prinse pe Connor și îl trase într-un pas de dans.

– Mi-a spus să strâng lucrurile mamei. Execută un tropăit rapid, urmat de o bătaie, apoi un nou tropăit, după care îl prinse pe Connor din nou pentru un sărut pasional. Rămâne definitiv la Maureen. Slavă Domnului și micuțului Iisus din iesle! Când Connor izbucni în râs, ea se opri și își apăsă mâinile pe față. O, Doamne, sunt o fiică îngrozitoare! Dansez de bucurie că mama s-a dus

să locuiască în Galway cu sora mea, iar eu nu voi mai fi nevoită să mă ocup de ea zilnic.

– Nu ești nici una, nici alta, o corectă Connor. Ești fericită că mama ta e fericită?

– Bineînțeles, dar...

– Și de ce n-ai fi? A găsit un loc unde se simte împlinită, unde are nepoți pe care să-i răsfețe. Și de ce să nu dansezi de bucurie la gândul că nu o să te mai sune de două ori pe zi când nu reușește să-și dea seama cum să stingă un bec?

– Sau când mai arde o halcă de miel, adăugă Boyle.

– Ăsta e adevărul, nu-i așa? râse Meara mai schițând câțiva pași rapizi de dans. Mă bucur pentru ea, sincer. Și sunt nebună de bucurie pentru mine.

Când intră Fin, Meara se aruncă asupra lui, lăsându-i gazdei un moment să se liniștească.

– Ai pierdut un chiriaș, Finbar. Mama s-a instalat definitiv și irevocabil la sora mea. Îl sărută apăsat și pe el, făcându-l să râdă. Asta e ca mulțumire – și să nu-mi spui că nu e cazul – pentru toți anii în care ai cerut o chirie mică și pentru că ai păstrat căsuța goală în caz că voia să se întoarcă la Cong.

– A fost o chiriașă bună. Ținea casa curată ca o biserică.

– Casa arată foarte bine acum, pe cuvânt, după toate modernizările pe care i le-am făcut.

În timp ce Iona se ocupă mai departe să pună masa, Connor își luă prima cafea.

– N-am nici o îndoială că Fin își va găsi un chiriaș cât ai zice pește.

– Am să mă ocup de asta, zise Fin, privind-o însă pe Branna. Apoi, fără un cuvânt, luă cafeaua lui Connor și sorbi din ea.

Branna își frământa mâinile, dorindu-și amarnic să fi făcut acea micuță vrajă de înfrumusețare. Nu era nici urmă de noapte agitată pe chipul lui, pe trăsăturile lui superb sculptate, în ochii verzi îndrăzneți.

Arăta perfect – bărbat și vrăjitor – cu părul lui negru ca pana corbului umezit de ploaie, dezvăluindu-și

corpul înalt și zvelt când își scoase jacheta de piele neagră și o atârnă în cuier.

Îl iubise toată viața ei, iar acest lucru nu avea să se schimbe vreodată. Însă prima și ultima dată când se oferiseră unul celuilalt – atât de tineri, încă atât de inocenți – pe trupul lui apăruse semnul. Semnul lui Cabhan.

O Vrăjitoare Întunecată din Mayo nu ar fi putut trăi niciodată cu o progenitură a lui Cabhan.

Putea, era dispusă să lucreze cu el și chiar o făcuse, căci îi dovedise în repetate rânduri că voia să-l vadă pe Cabhan nimicit la fel de mult ca ea. Dar nu avea să existe niciodată mai mult între ei.

Oare conștiința faptului că și Fin suferea la fel de mult ca ea o ajuta să-i facă față? Da, într-o mică măsură, trebui să recunoască.

Scoase platoul plin ochi cu clătite pe care-l ținuse la cald.

– Hai să ne așezăm la masă. E rețeta bunicii tale, Iona. Vom vedea dacă mi-au ieșit la fel de bune.

În clipa în care ridică platoul, Fin i-l luă din mâini, iar privirile li se întâlniră.

– Ai și o poveste de servit lângă clătite, așa mi s-a spus.

– Așa e, am. Puse pe masă un platou plin cu slănină și cârnați, se așeză și începu: Cu nici o oră în urmă am avut o conversație cu Brannaugh a lui Sorcha.

– A venit aici? Connor se întrerupse exact când voia să își mute un vraf de clătite pe farfurie. În bucătăria noastră?

– Da. Am avut o noapte agitată, plină de vise și voci. A ei a fost una dintre ele. Totul era vag și împrăștiat, așa cum pot fi visele adesea, zise Branna luându-și o clătită. Stăteam aici, savurându-mi prima cană de cafea, iar când m-am întors am văzut-o. Arată ca mine – sau eu ca ea. M-a surprins cât de mult semănăm, deși ea era foarte vizibil însărcinată. Fiul ei se naște azi – sau nu azi, căci în timpul ei mai sunt două săptămâni până la Samhain.

– Dintr-un timp în altul, murmură Iona.

– Așa e. Trecuseră pe la biserica Ballintubber pe drum încoace. Acolo m-a dus visul.

– Ballintubber. Iona se întoarse spre Boyle. I-am simțit acolo, ții minte? Când m-ai dus să o văd, i-am simțit, am știut că trecuseră pe acolo. Locul acela emană atâta putere!

– Într-adevăr, consimți Branna. Dar eu am fost acolo în repetate rânduri, și la fel și Connor. Nu i-am simțit niciodată.

– Nu ați mai trecut pe acolo de când a venit Iona, remarcă Fin. De când cei trei sunt toți în Mayo.

– Asta-i drept. Și era un aspect important, se gândi Branna, după care continuă: Promit că voi merge, vom merge. În ziua nunții tale, Iona, dacă nu mai repede. Ea mi-a spus că ceilalți, cei de dinaintea noastră, păzesc sanctuarul, și Cabhan nu poate ajunge acolo. Nu poate intra, nu poate vedea în biserică. Este adăpostul perfect în caz de nevoie. Strămoșii le-au oferit celor trei lumină și putere. Și speranță – cred că de asta avea cea mai mare nevoie.

– Și tu ai, și noi toți, spuse Iona. Nici nouă nu ne-ar prinde rău niște speranță.

– Eu prefer să acționez în loc să sper, dar ei i-a oferit ceea ce îi trebuia. Am văzut asta. Mi-a spus – în vis și aici – că vom fi triumfători. Mi-a cerut să cred asta și mi-a făgăduit că ne vor fi alături când îl vom înfrunta pe Cabhan din nou. Mi-a cerut să găsesc calea. Să știu că, dacă nu ne-a fost scris nouă să îl nimicim, vor veni alți trei. Vom triumfa.

– Chiar de-ar fi să dureze o mie de ani, întări Connor. Bun, deci, sunt de acord cu speranța, de acord cu acțiunea. Dar să fiu al naibii dacă am să aștept o mie de ani să îl văd pe Cabhan nimicit.

– Atunci vom găsi calea, aici și în prezent. Am mai mâncat clătite o dată, când am fost în Montana, în Vestul american, comentă Fin. Le spuneau altfel...

– *Pancove*, pun pariu, sugeră Iona.

– Exact. Au fost excelente. Astea sunt și mai bune.

– Ai cutreierat lumea în lung și-n lat, observă Branna.

– Așa e. Dar am să mă lipsesc de plimbări până se termină povestea asta. Asemenea lui Connor, nu îmi convine să aștept o mie de ani. Vom găsi calea.

„Așa, pur și simplu?" bombăni în gând Branna, străduindu-se să-și țină în frâu iritarea.

– Mi-a spus că ne vor fi alături, data viitoare când îl vom înfrunta. Însă ne-au fost alături și de Samhain, iar el tot a reușit să ne scape.

– Au fost prezenți doar vag, fantomatic, își aminti Connor. Ca niște umbre? O parte din vraja de somn pe care am făcut-o, asta s-ar putea să fi fost. Cum am putea să-i aducem în carne și oase? E oare posibil așa ceva? Dacă am putea găsi *acea* cale, l-am nimici fără îndoială. Cei trei originari și noi cei trei. Și alții trei cu noi.

– Timpul e problema. Fin se lăsă pe spate, luându-și cana de cafea. Deplasările temporale. Noi am fost acolo de Samhain, dar, din câte spui tu, Branna, ei nu au fost. Deci au apărut doar ca niște umbre, incapabili să participe. Trebuie să reușim sincronizarea. Timpul nostru sau al lor, dar să fie același. E o problemă interesantă.

– Dar cum am putea-o rezolva? întrebă Branna. Am găsit două momente și amândouă ar fi trebuit să fie propice. Solstițiul, apoi Samhain. Timpul ar fi trebuit să fie de partea luminii. Vrăjile pe care le-am făcut, otrava pe care am creat-o, toate gândite să se potrivească exact în acel moment și loc.

– Și de fiecare dată l-am rănit, îi aminti Boyle. De fiecare dată a sângerat și a fugit. Și ultima dată? Rana ar fi trebuit să fie mortală.

– Puterea lui e pe atât de întunecată pe cât e de luminoasă a noastră, remarcă Iona. Iar sursa acelei puteri îl vindecă. De data asta însă durează mai mult.

– Dacă am reușit să îi găsim bârlogul. Chipul lui Connor deveni sumbru. Dacă am putea să-l atacăm când e slăbit.

– Nu pot să-l găsesc. Nici măcar noi doi împreună nu am reușit, îi aminti Fin. Are suficientă putere, sau ceea ce îl hrănește are suficientă putere cât să-l ascundă. Până nu se va strecura afară din nou, astfel încât unul dintre noi să îl poată simți, trebuie să așteptăm.

– Eu sperам că va fi până de Yule, dar sărbătoarea aproape a sosit, zise Branna clătinând din cap. Sperам că vom putea să-l înfruntăm înainte de Yule, deși asta

a fost mai mult din dorința de a termina odată decât din revelația faptului că e momentul potrivit. Nu am găsit asta în stele. Cel puțin nu încă.

– Mi se pare că avem o idee generală despre ce trebuie să facem, replică Boyle. Să găsim ziua, să găsim epoca. Să găsim calea de a-i aduce și pe cei trei atunci și acolo, dacă asta e o posibilitate reală.

– Eu cred că e.

– O să studiem problema, spuse Fin privind-o pe Branna.

– Am timp în dimineața asta.

– Eu trebuie să merg la magazin, să duc marfă. De-abia fac față cererii de sărbători.

– Pot să vin să te ajut mâine, în ziua mea liberă, se oferi Iona.

– Accept.

– Am și eu de făcut câteva cumpărături, adăugă Iona. Primul meu Crăciun în Irlanda. Și vine Buni. De-abia aștept să o văd și să-i arăt casa – mă rog, atât cât este. Ne construim o casă în pădure, explică ea sprijinindu-se de Boyle.

– S-a răzgândit din nou în privința gresiei din baia principală, spuse Boyle, fără a se adresa cuiva anume.

– E greu de ales. Nu am mai construit niciodată o casă. Ajută-mă, își imploră ea verișoara.

– Ți-am spus că puține lucruri mi-ar face mai mare plăcere, zise Branna. Ajută-mă mâine și la sfârșitul zilei ne vom lua răgaz să stăm la un pahar de vin și să studiem mostre de gresie și vopsea și așa mai departe.

– Connor și cu mine am început să discutăm despre cum ne-am dori să arate casa noastră, dar mai avem până să ajungem la o concluzie, mărturisi Meara trecând o bucată de clătită prin sirop. Nu reușesc să-mi imaginez cum e să construiești o casă și să știi până și culoarea în care îți vei zugrăvi pereții.

– Ei bine, hai la un pahar de vin și o să ne jucăm și cu ideile tale. Și dacă tot veni vorba de case, adăugă Branna, observând că i se oferea ocazia să-și pună pe tapet preocupările. Voi toți aveți casele voastre – casa

lui Boyle, cea a Mearei. Nu e cazul să vă îngrămădiți aici noapte de noapte.

– Ne e mai bine împreună, insistă Connor.

– Și nu are nici o legătură cu faptul că dacă ai dormi în apartamentul Mearei ai mânca numai terci de ovăz la micul dejun?

– E și ăsta un factor, rânji el.

– Îmi iese foarte bine terciul de ovăz, spuse Meara înghiontindu-l.

– Așa e, draga mea, dar ai gustat clătitele asta?

– Recunosc, nici măcar faimosul meu terci de ovăz nu se poate compara cu ele. Îți dorești puțin spațiu, îi spuse Meara verișoarei sale.

– Mi-ar prinde bine, din când în când.

– O să lucrăm și la asta.

– Se pare că avem de lucrat la o mulțime de chestii, remarcă Boyle ridicându-se. Ar trebui să începem prin a face curat în bucătărie, apoi să mergem la munca din care ne câștigăm existența.

– Când termini treburile la magazin? o întrebă Fin pe Branna.

Ea sperase că schimbarea subiectului avea să-l distragă, însă ar fi trebuit să știe că nu era atât de simplu. Pe deasupra, era inevitabil – și în interesul amândurora – să coopereze.

– Mă întorc până la două.

– Atunci voi fi aici la două.

Se ridică, își luă farfuria și o duse la chiuvetă.

Cumva trebuia să-și câștige pâinea de zi cu zi; la drept vorbind, Brannei îi plăcea ceea ce făcea. De îndată ce rămase singură, urcă să se îmbrace cu hainele de lucru și să stingă focul din șemineu.

În atelierul de la subsol își petrecu următoarea oră împachetând săpunurile fanteziste pe care le confecționase cu o zi în urmă și împodobind cu funde și flori uscate sticluțele cu diverse loțiuni. Lumânările cu parfum de merișoare le vârî în cutiile fanteziste de cadouri pregătite anume pentru sărbători.

După ce verifică lista pe care i-o dăduse managerul ei, adăugă unguente, ulei de baie, diverse creme, notă produsele ale căror stocuri trebuiau înnoite, apoi începu să transporte cutiile la mașină.

Intenționase să lase câinele acasă, dar Kathel avea alte planuri, astfel că sări direct în mașină.

– Ai chef de o plimbare, nu-i așa? Bine, atunci.

După o ultimă verificare urcă la volan și parcurse scurta distanță până în satul Cong.

Ploaia și frigul îi descurajau pe turiștii și așa în număr foarte mic. Găsi străzile abrupte goale, ruinele bisericii pustii. Ca un loc rupt din timp, își spuse ea zâmbind.

Iubea satul acela, fie că era pustiu în ploaie sau forfotea de oameni și voci într-o zi însorită. Deși vindea direct din atelier – în special celor care veneau acolo sperând, poate, să găsească un talisman sau o vrajă – hotărâse să deschidă un magazin și în centru, unde turiștii și localnicii puteau să ajungă ușor.

Parcă în fața magazinului Dark Witch, aflat pe o străduță cochetă. Kathel sări afară după ea și o așteptă răbdător, în ciuda ploii, să descarce prima cutie. Când deschise ușa cu cotul, Branna fu întâmpinată de un clinchet vesel de clopoței, de aromele minunate și luminile plăcute a ceea ce crease ea însăși, pentru ea însăși.

O încântau toate acele flacoane, boluri și cutii elegante de pe rafturi, lumânările care creau o atmosferă misterioasă și parfumurile îmbătătoare. Culori pastelate menite să liniștească și să relaxeze, altele vioi, îndrăznețe, bucăți mari de cristal ce emanau o putere benefică. Și, desigur, aranjamentele de sărbători cu bradul micuț, verdeața și merișoarele, câteva ornamente pe care le găsise la o femeie din Dublin, baghetele cu pietre prețioase și pandantivele de piatră cumpărate dintr-un catalog Wicca fiindcă oamenii se așteptau să găsească astfel de lucruri într-un magazin numit Dark Witch.

O zări pe Eileen, care, cățărată pe o scară, făcea curat pe un raft înalt. Femeia mărunțică se întoarse, iar ochelarii cu rame verzi îi alunecară pe nasul turtit.

– Ei, ia te uită, doamna în persoană. Ce mă bucur să te văd, Branna. Sper că ai adus un nou lot de lumânări

cu merişoare, fiindcă le-am vândut pe ultimele acum un sfert de oră.

– Am alte două duzini, aşa cum mi-ai cerut. Aş fi crezut că sunt prea multe, dar dacă am epuizat stocul înseamnă că ai avut dreptate din nou.

– De asta m-ai făcut pe mine manager.

Eileen coborî. Cu părul blond-închis tuns modern, în scări, se îmbrăca întotdeauna elegant – azi purta cizme înalte sub o rochie verde ca bradul. Abia dacă măsura un metru cincizeci cu totul şi adusese pe lume şi crescuse cinci fii fantastici.

– Mai ai în maşină, deci? Le aduc acum.

– Nu te duce, nu, n-are nici un rost ne udăm amândouă. Branna puse cutia pe tejgheaua impecabilă. Poţi să despachetezi şi să-i ţii companie lui Kathel, căci a insistat să mă însoţească.

– Ştie unde ţin bunătăţile pentru câinii cuminţi şi frumoşi.

Kathel dădu din coadă, apoi se aşeză politicos, rânjindu-i.

Branna ieşi din nou în ploaie, auzind râsul lui Eileen în urma ei.

Avu nevoie de trei drumuri şi se udă până la piele. Flutură din mâini şi se scuturâ, uscându-se aşa cum uscase şi Connor câinele în dimineaţa aceea. Ceva ce nu ar fi făcut decât pentru puţine persoane din afara cercului ei.

Eileen nici măcar nu clipi, ci continuă să despacheteze marfa. Branna o alesese să-i gestioneze magazinul şi să se ocupe de angajaţii cu jumătate de normă din numeroase motive practice, dar unul nu tocmai mărunt era faptul că simţise firicele de putere în ea.

– Am avut patru turişti entuziaşti, tocmai din Midlands, veniţi să vadă muzeul *The Quiet Man*[1] şi să ia prânzul la tavernă. Au cheltuit trei sute şaizeci de euro în total.

[1] Filmul *The Quiet Man*, cu John Wayne şi Maureen O'Hara, a fost turnat în 1951 în Irlanda, în ţinuturile Mayo şi Galway (n.red.)

Unul dintre acele motive practice, reflectă Branna, era talentul lui Eileen de a îndruma clientul potrivit spre produsele potrivite.

– Asta e o veste bună într-o dimineaţă ploioasă.

– Bei nişte ceai?

– Nu, mulţumesc. Branna îşi suflecă mânecile şi o ajută să despacheteze şi să aranjeze marfa pe rafturi. Ce mai e nou? o întrebă.

Eileen îi distrase atenţia de la problemele ei ţinând-o ocupată cu bârfe din sat, veşti despre fiii, nepoţii, soţul şi nurorile sale (două şi încă una în iunie) şi câte şi mai câte.

Cei câţiva clienţi care intrară în ora următoare nu plecară cu mâna goală. Un lucru bun atât pentru starea de spirit, cât şi pentru registrul de casă.

Crease un loc după sufletul ei, se gândi Branna. Plin de culoare şi lumină şi parfum, în perfectă ordine, după cum i-o cerea spiritul organizat, şi exprimându-i simţul stilistic.

Le mulţumi din nou zeilor pentru Eileen şi ceilalţi care lucrau pentru ea, pentru faptul că se ocupau de clienţi, lăsându-i ei timp în atelier să creeze.

– Eşti o comoară pentru mine, Eileen.

Chipul femeii se colorâ de plăcere.

– Ah, ce drăguţ din partea ta să spui asta!

– E adevărat, zise Branna sărutând-o pe obraz. Avem mare noroc să putem face munca pe care o iubim şi la care suntem al naibii de bune, zi după zi. Dacă aş fi nevoită să mă ocup de vânzări, aşa cum am făcut-o în primele câteva luni după deschidere, aş fi nebună de legat. Deci eşti comoara mea.

– Ei bine, la fel şi tu, căci o patroană care mă lasă să mă desfăşor după bunul-plac e mană cerească.

– Atunci hai să ne vedem fiecare de munca pe care o iubim şi la care suntem al naibii de bune.

Când plecă însoţită de Kathel, Branna se simţi revigorată. De regulă o vizită la magazin îi îmbunătăţea starea de spirit, iar azi efectul fusese de-a dreptul spectaculos. Străbătu prin ploaie drumurile la fel de familiare

ca propria ei bucătărie, apoi parcă în faţa căsuţei şi rămase un moment în maşină.

O dimineaţă bună, în ciuda vremii posomorâte, se gândi. Verişoara ei, membră a triadei originare, venise s-o viziteze. Avea să îşi concentreze gândurile asupra speranţei şi credinţei de care aveau nevoie.

Dusese marfă la magazin, petrecuse mai bine de o oră cu o prietenă, privise oameni plecând cu lucruri pe care le făcuse cu propriile mâini. Obiectele acelea aveau să ajungă în casele lor sau în casele altora, drept daruri şi amintiri. Lucruri bune, folositoare şi frumoase pe deasupra, căci aspectul i se părea la fel de important ca utilitatea. În plus, cu un simplu gest aprinsese luminiţele care mărgineau vitrina magazinului, creând o atmosferă sărbătorească.

– De ce să nu adăugăm puţină frumuseţe şi lumină unei zile posomorâte? îl întrebă pe Kathel. Acum însă, băiete, avem de lucru.

Se duse în atelier şi aţâţă focul în timp ce Kathel se instală confortabil pe podea.

Îi spusese lui Fin că avea să se întoarcă până la două, deşi intenţionase să-şi termine treburile înainte de prânz. Era puţin mai târziu decât plănuise, dar tot îi rămâneau aproape două ore de linişte înainte de a fi nevoită să dea ochii cu el.

După ce îmbrăcă un şorţ alb, făcu mai întâi biscuiţi cu ghimbir, activitate care o destindea întotdeauna. În timp ce aceştia se răciră, umplând aerul cu aroma lor, îşi strânse lucrurile de care avea nevoie pentru a confecţiona seturile de lumânări de pe noua listă pe care i-o dăduse Eileen.

Munca o liniştea. Nu putea să nege că adăuga şi o urmă de magie, însă o făcea în scopuri nobile. În esenţă nu era decât grijă, artă şi ştiinţă.

Topi acidul şi ceara pe aragaz, adăugă uleiurile aromatice, colorantul pe care îl preparase chiar ea. Acum parfumul de mere şi scorţişoară se adăugă celui de ghimbir. Cu o picătură, fixă fitilurile în borcănaşele de sticlă cu margini canelate, ţinându-le drepte şi întinse cu un beţişor de bambus. Turnă cu răbdare ceara roşie,

oprindu-se din când în când s-o taseze cu un alt beţişor pentru a împiedica formarea bulelor de aer. În cele din urmă, puse borcanele deoparte să se răcească.

Un al doilea cuprindea lumânări albe şi pure, parfumate cu vanilie, iar cele din al treilea erau verzi ca pădurea şi miroseau a brad. Erau de sezon, reflectă ea, şi se aflau în plin sezon, deci şase ar fi trebuit să ajungă.

Următorul set pe care îl făcu avea să ajungă în magazin la primăvară, eventual.

Mulţumită, aruncă o privire spre ceas şi văzu că era aproape două jumătate. Întârzierea lui Fin nu o deranja, căci avea timp să-şi termine treburile, dar a naibii să fie dacă avea să-l aştepte pentru ceea ce avea de făcut mai departe!

Îşi scoase şorţul, umplu o cană de ceai, luă doi biscuiţi şi se aşeză comod. Deschise cartea lui Sorcha, propria ei carte, carneţelul şi laptopul.

Fin apăru cu o întârziere de treizeci şi cinci de minute – şi ud până la piele. Ea îi aruncă o privire scurtă şi se mulţumi să spună:

– Nu lăsa urme pe podeaua mea.

Mormăind în barbă, nou-venitul se şterse rapid.

– Nu are nici un rost să te enervezi. Unul dintre cai s-a îmbolnăvit şi a trebuit să mă ocup de el.

Branna uita adesea că avea şi el o muncă ce îl ţinea ocupat.

– Cât de grav?

– A fost destul de grav, dar va fi bine. Este vorba de Maggie, a avut un acces de tuse. Poate că medicamentul ar fi pus-o pe picioare, dar... ei bine, nu aş fi fost dispus să risc.

– Ştiu că nu ai fi făcut-o. Branna îl înţelegea perfect. Cea mai mare slăbiciune a lui erau animalele şi orice fiinţă ce avea nevoie de îngrijire. Şi nu ai fi putut s-o faci, adăugă ea. Fusese destul de grav, ţinând cont de oboseala din ochii lui. Stai jos, îi spuse. Ai nevoie de nişte ceai.

– Nu mi-ar strica, şi nici câţiva dintre biscuiţii cărora le simt aroma. Cei cu ghimbir?

– Stai jos, repetă ea, mergând să aprindă focul sub ceainic.

Fără s-o asculte, Fin se învârti agitat prin încăpere.

– Lucrezi de ceva vreme, din câte văd. Încă nu ai pus lumânări noi.

– Am un magazin de aprovizionat. Nu pot să-mi petrec toată ziua, de dimineaţa până seara, ocupându-mă de nenorocitul ăla de Cabhan.

– Ţi-o poţi petrece simţindu-te jignită într-o situaţie în care nu a vrut nimeni să te jignească. Întâmplarea face să vreau câteva lumânări şi pentru mine.

– Cele tocmai făcute sunt pentru seturi-cadou.

– Iau două din astea, atunci, fiindcă am de cumpărat cadouri, iar pentru altele... Se apropie de nişte rafturi. Îmi plac astea cu plăcuţe de oglindă. Ar scânteia în lumină. Merişoare, zise el adulmecând. Miroase a Yule, deci e perfect, nu-i aşa? Aş vrea o duzină.

– Nu am chiar o duzină din astea chiar acum. Doar cele trei pe care le vezi acolo.

– Ai putea să faci restul.

– Aş putea, spuse Branna aruncându-i o privire pieziş. Dar va trebui să aştepţi până mâine.

– E în regulă. Şi astea conice, cele albe şi lungi, cele roşii mai mici.

– Ai venit să munceşti, sau să faci cumpărături?

– E grozav să le faci pe amândouă în acelaşi timp.

Puse lumânările alese pe masa ei de lucru, apoi se aşează şi, strângând în mâini cana de ceai, o privi direct în ochi. Inima tinerei femei tresări o clipă, dar ea o ignoră.

– Este pe celălalt mal al râului, după cum ştiam şi până acum. Se reface în întuneric, în umbra nepătrunsă. O peşteră, cred, dar nu sunt sigur nici de epocă, nici de loc.

– L-ai căutat. Pe toţi dracii, fir-ai tu să fii, Fin...

– Prin fum, rosti el calm. Nu are nici un rost să te enervezi într-o zi atât de urâtă ca asta. Am privit prin fum şi, cum e normal, imaginea a fost vagă şi încetoşată. Dar pot să-ţi spun că nu e la fel de slăbit ca înainte. Şi mai e ceva cu el, Branna. Ceva... altceva.

– Ce anume?

– Oricare ar fi entitatea cu care a încheiat un pact ca să fie ceea ce este, ca să aibă ceea ce are, e şi mai întunecată, ascunsă în neguri. Nu ştiu, murmură el, frecţionându-şi umărul, unde semnul îi muşca din carne. Cred că îl manipulează, cred că se foloseşte de el la fel de mult cum el se foloseşte de entitatea respectivă, iar asta am putut să văd în slăbiciunea lui. Mai mult decât am văzut vreodată. Nu pot decât să percep această creatură. Ştiu însă cu certitudine că el se vindecă şi că ne va ataca din nou, în scurt timp.

– Atunci vom fi pregătiţi. Ce ne-a scăpat, Fin? Asta este întrebarea.

El muşcă dintr-un biscuit şi zâmbi pentru prima dată de când intrase.

– S-ar putea să am nevoie de mai mult de doi biscuiţi să mă întărească până recitim nenorocitele alea de cărţi.

– Sunt mai mulţi în borcan dacă doreşti. Acum, zise Branna bătând cu degetul în carte. Să începem cu poţiunea.

capitolul 4

Îl durea să o privească – atât de aproape, dar distantă precum planeta Saturn. Îl întărea, mult mai mult decât biscuiţii cu ghimbir, să-i vadă chipul, să-i audă vocea, să-i simtă parfumul, doar al ei, printre celelalte mirosuri ce pluteau prin atelier.

Se străduise din răsputeri să-şi înăbuşe dragostea faţă de ea. Îşi amintise că îi întorsese spatele, îl alungase. Se culcase cu alte femei, încercase să umple cu trupurile lor, vocile lor, frumuseţea lor, abisul pe care Branna îl lăsase în el.

Plecase de acasă luni de-a rândul, doar pentru a nu fi în preajma ei. Călătorise, rătăcise în locuri apropiate sau îndepărtate, străine sau familiare. Câştigase o avere, una considerabilă, prin muncă, inteligenţă şi efort. Îşi construise o casă şi avusese grijă ca părinţii lui să aibă tot ceea ce le trebuia, deşi aceştia se mutaseră

la New York pentru a fi aproape de sora mamei. Sau, își spunea el adesea, pentru a fi departe de orice discuții ori gânduri despre magie și blesteme. Nu-i putea învinovăți.

Nimeni nu ar fi putut spune că își irosise viața sau talentele – magice sau de altă natură. Dar nimic din ceea ce făcuse nu măcinase nici măcar un gram din acea iubire.

Se gândise la o poțiune, o vrajă, dar știa că descântecele de iubire – pentru a o stârni sau a o înăbuși – aveau consecințe ce nu se limitau nicidecum la autor sau la persoana vizată.

Nu era dispus, nu putea să își folosească harul pentru a-și astâmpăra inima.

Oare îi făcea bine să știe că și ea îl iubea, și ea suferea? În unele zile, admise în sinea lui, găsea o oarecare consolare în acest gând. Alteori însă îl scotea din minți.

Oricum, nu aveau de ales. Erau nevoiți să coopereze, să își unească forțele în scopul unic de a-l învinge pe Cabhan, de a-l nimici.

Prin urmare, lucrară împreună, certându-se și înțelegându-se, în frumosul ei atelier, savurând nenumărate cești de ceai – în care adăugară la un moment dat puțin whisky – aplecați deasupra cărților, elaborând noi vrăji, analizând fiecare pas din cele două bătălii anterioare.

Nu descoperiră însă nimic nou, nu găsiră un alt răspuns.

Ea era cea mai abilă vrăjitoare pe care o cunoștea – și, de asemenea, cea mai strictă în materie de etică. Și frumoasă pe deasupra. Nu doar datorită feței și siluetei, superbului ei păr, ochilor cenușii calzi. Puterea și prestanța ei adăugau ceva în plus, iar devotamentul său neclintit față de arta ei, față de harul ei, față de familie, o făcea și mai atrăgătoare.

Era blestemat să o iubească.

La final plăti lumânările – la preț întreg, reflectă el amuzat, căci zeii îi erau martori că Branna O'Dwyer era o vrăjitoare cu simț practic –, și porni spre casă prin ploaia mocănească.

Se duse mai întâi s-o vadă pe Maggie, care se simțea mai bine. Îi oferi iepei blânde o jumătate de măr și o parte din timpul și atenția lui. Vizită apoi și restul cailor. Era mândru de ceea ce construise acolo împreună cu Boyle, după cum era mândru și de școala de vânătoare cu șoimi pe care Connor o administra impecabil.

Dacă nu ar fi fost Cabhan, ar fi putut pleca chiar a doua zi spre India sau Africa, spre America sau Istanbul, știind că Boyle și Connor ar fi avut grijă de afacere.

Odată ce îl terminau pe Cabhan, exact acestea erau intențiile lui. Avea să aleagă un loc de pe hartă și să plece. Să fugă, să vadă ceva nou. Să se îndepărteze o vreme de locul acela care-i ținea inima zălog.

Îi dădu ceva bun cățelandrului de la grajduri, Bugs, apoi, din impuls, îl luă în brațe și îl duse în casă, spunându-și că aveau să se bucure amândoi de companie.

Îi plăcea solitudinea la fel de mult cât îi plăcea și Brannei – sau aproape. Nopțile erau însă teribil de lungi în decembrie, iar frigul și întunericul i se păreau greu de suportat. Nu putea să îi facă o vizită neanunțată lui Boyle, care locuia deasupra garajului, căci bănuia că Boyle și iubita lui, Iona, aveau să înnopteze tot la Branna, oricât ar fi încercat ea să-i descurajeze.

Ei aveau să o păzească, căci el nu putea, își zise Fin enervat.

Odată ajuns în casă, puse câinele jos și flutură o mână spre foc, făcând flăcările să trosnească, și pe cealaltă spre bradul din dreptul ferestrei.

Câinele începu să țopăie, iar bucuria lui îl făcu pe Fin să zâmbească destins. Da, aveau să se bucure amândoi de companie.

Se duse în bucătărie, unde toate suprafețele lucioase emanau o lumină caldă, și își luă o bere.

Ea nu îl vizitase decât o dată, atunci când Connor fusese rănit. Dar și-o putea imagina acolo. Dintotdeauna și-o imaginase acolo. În definitiv, ridicase acea casă cu gândul tot la ea, cu gândul tot la visele pe care le țesuseră cândva împreună.

Duse cumpărăturile în camera de zi și așeză lumânările conice în sfeșnice de argint, apoi le răspândi prin

cameră pe cele cu plăcuţe de oglindă. Da, lumina cădea frumos pe ele, decise el. Deşi era puţin probabil ca Branna să-şi admire opera în casa lui.

Se gândi să facă ceva de mâncare, dar alungă repede ideea, căci pur şi simplu detesta să gătească. Putea încălzi un semipreparat mai târziu, decise el, căci un drum pe ploaie până la tavernă nu îl tenta.

Ar fi putut să coboare, să petreacă o parte din seară uitându-se la o emisiune sportivă ori să îşi omoare timpul cu un meci. Ar fi putut să se întindă în faţa focului cu încă o bere şi o carte care să nu fie despre magie şi vrăji.

– Pot să fac absolut orice îmi face mie plăcere, îi spuse lui Bugs. Şi nu e decât vina mea, nu-i aşa, că nimic nu îmi face plăcere. Poate e doar din cauza ploii şi a întunericului. Ceea ce mi-ar face plăcere ar fi o plajă fierbinte, cu soare dogoritor şi o femeie dornică de acţiune. Nu sunt complet sincer, recunosc. Se lăsă pe vine, făcându-l pe Bugs să încremenească de bucurie când îl masă pe burtă. De-ar găsi cu toţii fericirea la fel de uşor ca un maidanez! Ei bine, gata cu filozofarea. O să mergem sus să lucrăm; cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine. Am să aflu dacă acea plajă fierbinte e totuşi răspunsul pe care îl caut.

Câinele îl urmă cu un devotament umil când urcă scările late spre etajul casei. Se gândi să facă un duş fierbinte, eventual şi o şedinţă în saună, dar coti direct spre camera de lucru. Aprinse şi acolo focul, făcând flăcările să scânteieze într-un cadru de turmalină verde-închis, în timp ce Bugs exploră încăperea.

El concepuse fiecare centimetru din încăpere, cu puţin ajutor din partea lui Connor: blatul de lucru din granit negru, mobilierul fin din mahon, parchetul din scânduri late de chiparos ce se întindea în toată casa. Ferestrele erau înalte, cu arcadă. Geamul celei din centru era alcătuit din vitralii, reprezentând o femeie într-o tunică albă legată cu o cingătoare cu pietre preţioase. Ţinea o baghetă într-o mână şi o minge de foc în cealaltă, iar părul negru i se învolbura într-un vânt nevăzut.

Era Branna, desigur, înconjurată de pădurea nepătrunsă, cu luna plină înălţându-se în spatele ei. Deşi din sticlă, ochii Vrăjitoarei Întunecate emanau putere şi lumină.

Pe biroul de epocă, masiv, trona un computer ultramodern. Vrăjitorilor nu le era teamă de tehnologie. Într-un dulap cu uşi grele sculptate se aflau arme pe care le adunase din lumea întreagă. Săbii, o bardă, buzdugane, florete, steluţe ninja. În alte dulapuri se aflau ceaune, boluri, lumânări, baghete, cărţi, clopoţei, cuţite ceremoniale şi alte diverse poţiuni şi ingrediente.

Ei i-ar fi plăcut camera, îşi zise, căci reflecta un simţ al ordinii deloc dispus spre compromisuri.

Bugs ridică privirea spre el, dând din coadă plin de speranţă. Citindu-i gândurile, Fin zâmbi:

– Dă-i bătaie. Simte-te ca acasă.

Câinele dădu din coadă şi mai tare, apoi sări pe o canapea curbată, se învârti puţin şi se cuibări cu un oftat de mulţumire deplină.

Fin lucră până târziu în noapte, ocupându-se de aspecte practice precum înnoirea proprietăţilor magice ale tonicelor şi poţiunilor. Prepară un leac pentru Maggie, după care purifică şi câteva cristale, un alt lucru ce trebuia făcut cu regularitate.

Ar fi uitat cu totul de cină, dar simţi foamea câinelui. Urmat îndeaproape de acesta, coborî în bucătărie, unde îşi făcu un sendviş cu nişte cartofi pai şi tăie un măr în felii. Cum nu se gândise să aducă nimic de mâncare pentru Bugs, împărţi cina cu el, amuzându-se să-i arunce bucăţele de sendviş pe care câinele le prinse din aer la fel de abil cum prindea gâzele de la care îşi primise numele.

Îl scoase afară, păstrându-şi mintea conectată la cea a câinelui ca să ştie dacă acesta decidea să se întoarcă la grajduri după ce îşi rezolva problemele fiziologice. Însă Bugs se întoarse ţopăind la uşa bucătăriei, se aşeză şi aşteptă până când Fin i-o deschise.

– În regulă, atunci, se pare că rămâi peste noapte. Şi dacă aşa stau lucrurile, află că ţi-ar prinde bine un duş

chiar mai mult decât mie. Duhneşti a grajd, micul meu prieten. Hai să ne ocupăm de asta.

În baie, duşul aproape îl făcu pe Bugs să o ia la sănătoasa, dar Fin reacţionă rapid şi, râzând, luă căţelandrul pe sus şi îl vârî în cadă cu el.

– E doar apă. Deşi o să adăugăm săpun peste tot.

Bugs tremură, lipăi apa ce ţâşnea din duze şi se zvârcoli pe pieptul gol al lui Fin când acesta îi aplică săpun lichid.

– Vezi, nu e chiar atât de rău, aşa-i? Îl mângâie blând, pentru a-l linişti şi a-l spăla în acelaşi timp. Nu-i rău deloc.

Ridică un deget spre tavan. Baia fu inundată de lumini, culori palide şi muzică ritmată în surdină. Puse câinele jos şi se desfătă cu senzaţiile oferite de jeturile fierbinţi în timp ce Bugs lipăi gresia udă.

Fin se mişcă repede, dar tot nu apucă să-l usuce înainte ca patrupedul să se scuture, azvârlind picături de apă în toată baia. Nu-şi putu înăbuşi un hohot de râs când îi văzu privirea satisfăcută.

Resemnat, intră în dormitor şi aruncă pe podea una dintre pernele mari ce stăteau grupate pe canapea, însă câinele, simţindu-se perfect în largul lui, sări pe patul mare şi înalt şi se întinse ca un suveran.

– Ei bine, cel puţin eşti curat, oftă Fin.

I se alătură, hotărând că o carte era o alegere mai bună decât televizorul înainte de somn.

Peste câteva minute, Bugs deja sforăia încet. Fin, găsind o uşoară alinare în acel zgomot, se întrebă cât de jalnic era când ajungeai ca singurătatea să îţi fie uşurată de sforăitul unui câine.

În întuneric, cu focul redus la tăciuni incandescenţi, se gândi la Branna.

Se întoarse spre el, cu părul ca o cortină neagră, mătase curată revărsându-i-se peste umerii goi. Focul se înteţi acum, flăcările aurii transformându-i ochii în giuvaieruri în care dansau picături de aur.

– Tânjeşti după mine, îi spuse zâmbind.

– Zi şi noapte.

– Şi aici mă vrei, în patul tău mare, în casa ta elegantă.

– Te vreau oriunde. Peste tot. Mă torturezi, Branna.

– Chiar aşa? Râse, dar fără cruzime; fusese un râs cald ca un sărut. Nu eu, Finbar, nu doar eu. Ne torturăm unul pe celălalt. Îşi lăsă un deget să îi alunece în jos pe pieptul lui. Eşti mai puternic decât înainte. La fel şi eu. Te întrebi vreodată dacă am fi mai puternici împreună?

– Cum aş putea să gândesc, cum aş putea să mă întreb, când sunt atât de plin de tine?

Îi prinse părul în mâini şi o trase spre el. Doamne, o, Doamne, să-i simtă gustul din nou după atâta timp, după o viaţă întreagă, era ca o trezire din morţi!

Se rostogoli împingând-o dedesubt şi îi simţi sânii, mai plini, mai moi, mai dulci decât şi-i amintea, şi inima bubuind sub mâinile lui când se arcui spre el.

O învolburare, o furtună de simţuri – atingerea pielii ei, mătăsoasă precum părul şi caldă, atât de caldă, alungând frigul. Forma corpului ei, rotunjimile minunate, vocea ei şoptind numele lui, trupul ei mişcându-se, mişcându-se sub el, alungând toată acea singurătate.

Sângele lui pulsa pentru ea; propria lui inimă începu să bubuie când ea îşi împleti mâinile în părul lui aşa cum făcuse cândva, le lăsă apoi să-i coboare peste spate. Îl prinse de şolduri, se arcui spre el. Se deschise.

Iar el se cufundă în ea. Lumina explodă, albă, aurie, scânteind ca focul – ca lumea întreagă prinsă într-o vâlvătaie. Vântul aduse un torent ce făcu vâlvătaia să explodeze. Preţ de o clipă, de o răsuflare, fu izbit de plăcere.

Apoi căzu fulgerul. Apoi se lăsă întunericul. Stăteau în mijlocul furtunii, ţinându-se de mână.

– Nu cunosc locul ăsta, spuse ea.

– Nici eu. Dar...

Era ceva, ceva ce ştia, undeva în adâncuri. Prea adânc pentru a ajunge acolo. Păduri dese, vânturi turbate şi, undeva aproape, susurul unui râu.

– De ce ne aflăm aici?

– Se apropie ceva, se mulţumi el să spună.

Ea întoarse palma în sus, dând la iveală o mică minge de foc.

– Avem nevoie de lumină. Poţi să găseşti drumul?

– Se apropie ceva. Ar trebui să te întorci. Întunericul e cel care se apropie.

– Nu mă întorc. Își atinse amuleta și închise ochii. Îl simt.

Când ea porni înainte, el o strânse mai tare de mână. Avea să găsească o cale de a o proteja, dacă era nevoie. Dar se simți copleșit de impulsul urgent de a merge mai departe.

Copaci deși, umbre adânci ce păreau să scânteieze în întuneric. Nici lună, nici stele, doar vântul ce făcea noaptea să țipe.

În el ceva urlă, un urlet flămând. Simțind cum își dorea din răsputeri o armă, scotoci în adâncul lui după putere, scoase o sabie și îi dădu foc.

– Magie neagră, murmură Branna. Și ea părea să scânteieze, aprinsă de propria putere. Peste tot. Nu suntem acasă.

– Nu suntem acasă, dar suntem destul de aproape. Nu acum, ci cu mult timp în urmă.

– Așa e. Bârlogul lui? S-ar putea să fie ăsta? Poți să-ți dai seama?

– Nu e același. E... ceva în plus.

Ea dădu din cap ca și cum ar fi simțit același lucru.

– Ar trebui să-i chemăm pe ceilalți. Ar trebui să avem cercul nostru complet. Dacă ăsta e bârlogul lui.

– Acolo.

O văzu, o pată neagră pe fundal negru, gura unei peșteri îngropată într-o coastă de deal.

Nu avea să o ia cu el, își spuse Fin. Nu avea să o ducă acolo, căci acolo aștepta moartea. Și altele mai rele.

Chiar în acel moment, bătrânul ieși. Purta un veșmânt grosolan și era încălțat cu ghete de piele uzate. Atât părul, cât și barba îi erau o încâlceală lungă de fire cenușii, iar în ochi îi scânteiau nebunia și magia deopotrivă.

– Ați ajuns prea devreme. Ați ajuns prea târziu. În timp ce rosti aceste cuvinte, ridică o mână de pe care îi picură sânge, pătându-i straiul. S-a sfârșit. S-a sfârșit așa cum și eu sunt sfârșit. Ați venit prea devreme ca să o vedeți, prea târziu ca să o opriți.

– Ce s-a sfârșit? întrebă Fin. Cine ești?

– Eu sunt sacrificiul. Eu sunt părintele ancestral al întunericului. Am fost trădat.

– Pot să te ajut.

Dar când Branna făcu un pas înainte, un val de putere explodă din peșteră. O aruncă în spate, și pe Fin la fel, făcându-l pe bătrân să cadă la pământ, unde sângele lui formă o baltă neagră pe sol.

– Tu, Vrăjitoare Întunecată ce vei veni, gemu el. Progenitură a lui Cabhan. Nu veți găsi ajutor aici. A consumat întunericul. Suntem toți blestemați.

Fin se ridică în picioare, încercă să o împingă pe Branna în spate.

– E acolo. E acolo. Îl simt.

Dar când făcu un pas spre peșteră, ea îl prinse:

– Nu singur. Nu trebuie să îl înfrunți singur.

Fin se răsuci spre ea, scos din minți.

– E al meu; eu sunt al lui. Sângele tău a făcut asta. Blestemul tău e cel pe care îl port, și am să mă răzbun.

– Nu din răzbunare, murmură Branna încolăcindu-și brațele în jurul lui. Căci asta te-ar osândi pentru totdeauna. Nu din răzbunare. Și nu singur.

Se trezi însă singur, scăldat în sudoare și cu semnul de pe brațul lui arzând ca și cum atunci ar fi fost înfierat. Încă îi mai simțea parfumul în așternuturi, pe piele. În aer.

Câinele se lipi tremurând de el și scânci.

– E totul în regulă acum, îi spuse mângâindu-l distrat. S-a terminat deocamdată.

Făcu un duș pentru a se spăla de sudoare și îmbrăcă o pereche de pantaloni, apoi, pe scări, își trase pe el un pulover vechi. Lăsă câinele afară, nebăgând de seamă că ploaia se oprise, iar din cer picura lumina slabă a soarelui de iarnă.

Trebuia să reflecteze cu mintea limpede, așa că porni să-și facă o cafea. Chiar atunci însă, cineva bătu la ușa de la intrare.

Temându-se că putea fi vorba de Maggie, se grăbi să răspundă. Gândurile sale pătrunseră în mintea iepei și primiră asigurarea că totul era bine. Mai liniștit, deschise

ușa și dădu ochii cu Branna, care trecu pragul și îl împinse în spate cu ambele mâini.

– Nu aveai nici un drept! Ticălos nenorocit, nu aveai nici un drept să mă tragi în visul tău!

El îi imobiliză mâinile prinzând-o de încheieturi, înainte ca ea să apuce să îl îmbrâncească din nou. Era incandescentă, dar de data aceasta ardea de furie pură.

– Nu am făcut-o – sau nu intenționat. Nici nu știu, poate tu m-ai tras într-al tău.

– Eu? Ce măgărie! M-ai avut în patul tău.

– Și păreai destul de dornică. Întrucât el îi imobilizase mâinile, nu putea să-l plesnească, dar se folosi de puterea magică pentru a-l împinge, forțându-l să facă doi pași mari în spate. Încetează. Ar fi bine să te calmezi, Branna. Te afli în casa mea acum. Nu știu dacă eu te-am tras în visul meu, tu m-ai tras într-al tău sau ceva ne-a tras împreună. Și nu pot nici să gândesc clar naibii, fiindcă n-am băut nici măcar o nenorocită de cafea.

Cu aceste cuvinte se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari spre bucătărie.

– Ei bine, nici eu nu am băut, zise Branna luând-o după el. Vreau să te uiți la mine.

– Iar eu îmi vreau nenorocita de cafea.

– Uită-te la mine, Finbar, la naiba. Uită-te la mine și răspunde-mi. M-ai tras în visul tău, în patul tău?

– Nu. Își trecu o mână prin păr. Nu știu, pur și simplu nu știu, dar dacă am făcut-o, am făcut-o în somn și fără să vreau. Pe toți dracii, Branna, nu aș folosi o vrajă asupra ta. Indiferent ce ai crede despre mine, nu ar trebui să crezi așa ceva. Nu te-aș folosi niciodată în felul ăsta.

Ea inspiră adânc o dată, apoi încă o dată.

– Știu asta. Îmi cer scuze, fiindcă bineînțeles că știu asta după ce mă calmez. Îmi pare rău, sincer. Am fost... tulburată.

– Nici nu-i de mirare. Nici eu nu mă simt în largul meu.

– Mi-ar prinde bine și mie niște cafea, dacă n-ai nimic împotrivă.

– În regulă. Se duse la cafetieră – genul de cafetieră cu care se tot gândise și ea să se răsfețe, căci știa să facă diverse cafele, ceaiuri și ciocolate complicate. Vrei să iei loc? o întrebă, arătând spre nișa circulară închisă cu sticlă în care probabil obișnuia să își bea cafeaua dimineața.

Branna se strecură pe una dintre banchetele cu tapițerie portocalie și studie bolul de lemn lucios plin de mere de un roșu aprins.

Erau adulți, își aminti, și nu puteau evita să discute despre ceea ce se întâmplase în acel pat mare.

– Nu vreau și nu pot să îți port pică, ție sau oricărui bărbat, pentru ceea ce se întâmplă în mintea ta când dormi, începu ea.

Fin îi puse în față o cană imensă cu băutură fierbinte.

– Căci ar fi putut la fel de ușor să ți se întâmple și ție.

Branna nu se gândise la acest lucru; rămase năucită preț de o clipă. Ca să câștige timp, gustă din cafea și descoperi că i-o pregătise exact așa cum îi plăcea.

– Aici ai dreptate. Ai dreptate. Pe de altă parte, e posibil să fi fost cu totul alte puteri.

– Altele?

– Cine poate ști? Mai mult frustrată decât furioasă acum, ridică mâinile în aer. Ceea ce știm e că am venit sau am fost adusă în patul tău, iar în timp ce visam am început să facem ceea ce ar face alți oameni sănătoși.

– Pielea ta era moale ca petalele de trandafiri.

– Nici nu-i de mirare, spuse ea relaxată, căci îmi folosesc propriile produse, care sunt excelente.

– În acele momente a fost așa cum am fost noi cândva, și chiar mai mult.

– În acele momente, cât ne aflam amândoi sub vrajă. Și ce s-a întâmplat, Fin, când trupurile noastre s-au contopit? Fulgerul, furtuna, lumina, apoi întunericul, și am fost aruncați într-un alt loc și timp. Ar putea fi mai limpede prețul plătit pentru acele momente?

– Nu pentru mine, mie nu mi-e limpede deloc. Ce am aflat, Branna? Amintește-ți.

Ea își împreună mâinile pe masă cu un gest ferm, lăsând emoțiile deoparte.

– În regulă. Beznă, pădure deasă, nici urmă de lună sau stele, un vânt puternic gemând printre copaci.

– Un râu. Susura undeva în spatele nostru.

– Da. Închise ochii şi se întoarse în vis, continuând: Aşa e, da. Râul în spate, puterea în faţă. Cât era de întunecată, şi totuşi am pornit spre ea.

– Peştera. Bârlogul lui Cabhan, sunt sigur.

– Nu am văzut nici urmă de el.

– L-am simţit, dar... nu era cum e acum. Altceva, spuse el clătinând din cap. Nu mi-e clar deloc, dar, deşi nu ştiu unde ne aflam, am simţit ceva familiar. Ca şi cum ar fi trebuit să ştiu. Apoi a apărut bătrânul.

– Nu l-am recunoscut.

– Nici eu, dar, din nou, am avut impresia că ar fi trebuit. Am ajuns prea devreme ca să vedem, a spus el, şi prea târziu ca să-l oprim. Ghicitori. Doar nişte nenorocite de ghicitori.

– O deplasare a timpului, cred eu. Nu eram în prezent, dar nici când am fi putut să ştim mai mult. A spus că el e sacrificiul.

– Şi părintele ancestral al întunericului. A sângerat foarte mult. Nebun şi muribund, dar am simţit putere în el. Începuse să pălească, însă era acolo.

– Sacrificiul lui Cabhan? se întrebă Branna, apoi îşi îndreptă brusc spatele. Creatorul lui Cabhan? rosti, exact în clipa în care văzu acelaşi gând în ochii lui Fin. Să fie oare posibil?

– Ei bine, s-a născut din cineva. Progenitura lui Cabhan, aşa m-a numit, iar pe tine Vrăjitoarea Întunecată ce va veni. Ştia cine suntem, Branna, deşi nu ne născuserăm încă în timpul lui. Ştia cine suntem.

– Nu el l-a făcut pe Cabhan ceea ce este, murmură tânăra femeie. Nu era suficientă putere în el pentru asta. Dar...

– În peşteră era mai multă. Mai calm acum, Fin îşi relaxă mâna pe care o strânsese în pumn pe masă. Nu cumva bătrânul a invocat o forţă mai mare decât a putut stăpâni, a adus întunericul acolo, i-a oferit o sursă?

– Sângele lui Cabhan – părintele lui. Şi sângele părintelui vărsându-se. Viaţa lui scurgându-se pe pământ. Drept sacrificiu? Dumnezeule, Fin, nu cumva Cabhan şi-a ucis propriul tată, şi-a sacrificat părintele pentru a câştiga întunericul?

– Trebuie să fie sângele. Întotdeauna trebuie să fie sângele. Întunericul îl cere; chiar şi lumina îl cere. Prea repede pentru a vedea. Dacă am mai fi stat, l-am fi găsit oare însuşindu-şi puterea? Preluând-o, încă incapabil să o stăpânească pe deplin?

– S-a întâmplat atunci, în timp ce bătrânul îşi trăia ultimele clipe. A explodat, nu-i aşa, aruncându-ne în spate, rupând oricare ar fi fost vraja ce căzuse peste noi. Şi era frig, îţi mai aminteşti, ai simţit? A fost teribil de frig preţ de o clipă, înainte să se termine şi să mă trezesc în propriul pat.

Fin se ridică, pradă agitaţiei, şi începu să se învârtă prin încăpere.

– Cabhan nu ne-a vrut acolo. Imposibil să ne fi vrut pe undeva aproape de bârlogul lui, sau să-şi fi dorit ca noi să aflăm ceva despre originea lui.

– Dacă am înţeles noi bine.

– Nu el ne-a dus acolo, Branna. De ce ar fi făcut-o? Cu cât ştim mai multe, cu atât avem mai multe şanse de a-l nimici. Alte puteri, ai spus. Şi eu cred că alte puteri ne-au trimis acolo, indiferent dacă acele puteri sunt în noi sau în afara noastră.

– De ce doar noi doi? De ce nu toţi şase?

– Vrăjitoarea Întunecată ce va veni, progenitura lui Cabhan? Fin ridică din umeri. Ştii foarte bine că nu întotdeauna poţi găsi logica în magie. Trebuie să ne întoarcem, să aflăm mai multe.

– Nu am de gând să fac sex cu tine ca să putem călători în timp la peştera lui Cabhan.

– Dar ţi-ai da viaţa pentru asta. Flutură o mână pentru a o opri înainte să apuce să vorbească. N-aş folosi sexul ca instrument de magie, nici măcar cu tine. Şi vreau să deţin pe deplin controlul la următoarea călătorie, nu să fiu dus de alte forţe sau prin alte mijloace. Trebuie să mă gândesc la asta.

– Vreau să-mi juri.

– Poftim?

Distras, o privi ridicându-se de la masă, cu părul ei lung despletit şi uşor ciufulit. Cu ochii ce erau cumva calmi şi aprigi în acelaşi timp.

– Vreau să-mi juri, Finbar. Nu ai să te întorci singur. Nu ai să mergi mai departe în povestea asta fără mine, fără cercul nostru. Nu eşti singur şi nu vei acţiona singur. Dă-ţi cuvântul, aici şi acum.

– Chiar atât de nesocotit mă consideri, atât de înverşunat în a-mi găsi pieirea?

– Te văd aşa cum ai fost de Samhain, când ai fi ieşit din cercul nostru şi ai fi renunţat la siguranţă pentru a-l căuta pe Cabhan singur, chiar cu riscul de a nu mai putea să te întorci vreodată în locul şi timpul tău. Chiar atât de puţin contăm pentru tine? Atât de puţin încât te-ai îndepărta şi ne-ai lăsa în urmă?

– Eşti totul pentru mine, tu şi ceilalţi, dar el e din sângele meu, nu al vostru. Cuvintele aveau un ton amar, însă erau adevărate. Şi totuşi nu am să fac nimic singur, urmă Fin. Nu am s-o fac fiindcă, dacă dau greş, v-aş pune în pericol.

– Dă-mi mâna în semn de bună credinţă, îi ceru ea. Dă-mi mâna, pentru a-ţi pecetlui jurământul.

Fin îi luă mâna într-a lui. Un şuvoi de lumină se revărsă printre degetele lor, sfârâind şi pocnind ca un fitil muşcat de flacără.

– Ei, ca să vezi, spuse el încet. Asta nu s-a mai întâmplat de ceva vreme.

Branna simţi căldura răspândindu-i-se în corp – atât alinare, cât şi tortură. Oare s-ar fi intensificat, se întrebă, dacă s-ar fi apropiat de el, dacă ar fi încercat să-l atingă?

Îşi retrase mâna dintr-a lui şi se dădu în spate.

– Trebuie să le spun şi celorlalţi înainte să se împrăştie la ale lor. Poţi să vii şi tu dacă doreşti.

– Ai să te descurci tu cu asta. Am de lucru, se justifică Fin, conştient că avea nevoie să fie puţin departe de ea.

– În regulă, atunci. Am să lucrez cu Iona azi şi vom vedea ce putem face, spuse Branna îndreptându-se spre uşă. Probabil ar fi mai bine să ne întâlnim cu toţii, dar nu în seara asta. Să ne lăsăm puţin timp să lămurim lucrurile. Mâine-seară, dacă e în regulă pentru tine.

– Tu ai să găteşti.

– Aşa mi-a fost scris în viaţă.

Ar fi vrut să-şi coboare mâna peste părul ei, doar să i-l simtă aşa cum i-l simţise în vis, însă nu o atinse.

– Eu am să aduc vin.

– Aşa ţi-a fost scris în viaţă. Ieşi pe uşă când el i-o deschise, apoi se întoarse, rămânând pentru o clipă învăluită de negura dimineţii. Ai construit o casă bună, Fin. Frumoasă, fără îndoială, dar are o atmosferă puternică, plăcută.

– Nu ai văzut aproape nimic în afară de bucătărie.

– Ei bine, bucătăria e sufletul unei case. Dacă ai veni mâine pe la trei, am putea să lucrăm înainte să vină ceilalţi la cină.

– Am să mă organizez astfel încât să ajung la timp.

Branna ajunse la maşină, unde se opri şi îi aruncă din nou o privire peste umăr, cu un zâmbet scurt şi obraznic:

– Ar fi trebuit să-ţi spun că nici pielea ta nu e prea departe de acele petale de trandafiri, dar într-o manieră masculină, desigur.

Fin râse şi tensiunea din abdomenul lui se risipi chiar în clipa în care maşina ei dispăru din priviri.

capitolul 5

Branna îşi spuse povestea şi le ceru celorlalţi să reflecteze la sensurile ei, încheind cu o rugăminte:

– Aş vrea ca diseară să nu fie nici un bărbat în casă, dacă nu aveţi nimic împotrivă, ca să fim între noi, femeile, cu vin şi eşantioane de vopsele şi altele asemenea. Vreţi să-mi faceţi o favoare şi să invadaţi casa lui Fin şi să rămâneţi acolo? Faceţi ce fac bărbaţii într-o seară fără femei. Nu vreau să ştiu ce anume ar putea fi.

Când Connor ezită, ea îşi înfipse degetele în burta lui.

– Şi nu cumva să te gândeşti că noi trei avem nevoie de protecţia bărbaţilor. Două dintre noi sunt vrăjitoare, la fel ca tine, iar cea de-a treia ar putea să te rupă în bătaie dacă ai enerva-o.

– Mă străduiesc din răsputeri să nu o enervez. În regulă, atunci. Ce zici, Boyle, îl târâm pe Fin până la tavernă, apoi ne întoarcem pe patru cărări la el acasă?

– Mie îmi convine. O să-şi dorească să aibă companie, mă gândesc, spuse Boyle, aruncându-i o privire gazdei.

– Îşi doreşte sau nu, are nevoie de asta. Eu mă duc în atelier. Iona, când termini aici, te pun la treabă.

– Eu mă întorc pe la şase, îi spuse Meara. Aşteptă până când Branna ieşi din încăpere, apoi continuă: E teribil de greu pentru amândoi. Nu ştiu cum rezistă. Aşa că hai să îi distrăm puţin şi să îi ajutăm să se relaxeze, măcar în seara asta.

– Asta putem face. Boyle frecţionă umărul Mearei, apoi se întoarse spre Iona: E bine că vei fi cu ea azi.

Spera că avea să ştie ce să spună şi ce să nu spună. Când Iona intră în atelier, Branna era deja lângă aragaz, cu o duzină de boluri placate cu oglindă pregătite pe masa de lucru.

– Am o comandă pentru astea, aşa că vreau să le fac imediat, apoi am de gând să pregătesc câteva seturi cu loţiune pentru mâini, loţiune exfoliantă şi săpun. Le pun împreună în cutiile roşii care mi-au fost trimise în număr prea mare, le leg cu funda în carouri roşu cu verde. Eileen le poate scoate la ofertă, având în vedere că firma nu m-a taxat pentru marfa suplimentară, a fost greşeala lor. Unii oameni aşteaptă până în ultima clipă pentru cumpărăturile de sărbători, deci cred că se vor vinde bine.

Iona veni lângă ea şi, fără un cuvânt, o prinse pe după talie cu tandreţe.

– Sunt bine, Iona.

– Ştiu, însă doar fiindcă eşti atât de puternică. Eu nu aş fi. Voiam doar să ştii că ţi-aş fi alături dacă ai simţi nevoia să te dezlănţui.

– În ce sens să mă dezlănţui?

Cu un râs scurt, Iona se dădu în spate.

– Să te enervezi, să spumegi, să blestemi cerurile.

– Nu are nici un rost să fac asta.

– *Tocmai* enervatul, spumegatul şi blestematul sunt rostul. Deci oricând vei simţi nevoia, îţi voi fi alături. Mă duc după sticluţe şi cutii. Ştiu unde se află.

– Mulţumesc pentru asta – pentru toate astea. Ai putea să duci seturile la magazin când sunt gata? Aş vrea să fie expediate cât de repede posibil.

– Sigur. Dar vrei doar să ajungă în magazin, sau să mă trimiţi de aici?

Verişoara ei avea instincte fin şlefuite, reflectă Branna.

– Ambele, recunosc. Mă bucur că eşti aici, dar mi-ar prinde bine puţină solitudine. După ce te întorci putem începe împreună munca mai importantă.

– În regulă. Iona scoase cutiile şi începu să le asamblieze. Câte doreşti?

– Şase, mulţumesc.

– Eu cred că ai dreptate, dacă vrei să ştii părerea mea.

– În privinţa cutiilor?

– Nu, nu în privinţa lor. În privinţa a ceea ce s-a întâmplat. Faptul că o altă forţă v-a tras pe tine şi pe Fin împreună.

– Nu sunt sigură că nu e doar o închipuire de-a mea.

– Eu aşa cred. Trecându-şi mâna prin părul blond şi scurt, Iona adăugă: Sper că nu răsucesc prea tare cuţitul în rană, dar poate atât tu, cât şi Fin vă doriţi să fiţi împreună, poate acea dorinţă se înteţeşte din când în când, şi poate că azi-noapte, indiferent de motiv, a fost o astfel de situaţie.

– Sunt o mulţime de „poate" în certitudinea ta, verişoară.

– Nu vreau să torn gaz peste foc. Nu există nici un „poate" în ceea ce priveşte dorinţa, nici înteţirea ei. Îmi pare rău, Branna, e imposibil să nu vezi sau să nu simţi asta.

Branna îşi păstră mâinile ocupate şi vocea calmă.

– Oamenii îşi doresc tot soiul de lucruri pe care nu le pot avea.

Era o rană, îşi aminti Iona, aşa că nu mai insistă.

– Vreau să spun că e foarte posibil ca voi doi să fi fost puţin vulnerabili aseară, că poate barierele sau scuturile voastre erau oarecum coborâte. Ceea ce a creat o oportunitate, cum ar veni, pentru acea altă putere.

Nu Cabhan, fiindcă aşa ceva pur şi simplu nu ar avea nici o logică.

- Ne răneşte. Scopul lui în viaţă e să ne rănească.

- Da, dar... Iona clătină din cap. El nu ne înţelege. El nu înţelege iubirea sau loialitatea sau adevăratul sacrificiu. Dorinţa carnală, sigur. Neîndoielnic înţelege că tu şi Fin sunteţi nebuni unul după celălalt, dar nu ar înţelege niciodată ce se află dincolo de acea dorinţă. Sorcha ar fi înţeles.

- Sorcha, repetă Branna ridicând privirea de la lumânările la care lucra.

- Sau fiicele ei. Gândeşte-te la asta.

- Când mă gândesc la asta, îmi aduc aminte că tocmai Sorcha a fost cea care i-a blestemat pe toţi cei născuţi din Cabhan, adică exact pe Fin.

- Asta e adevărat. A fost o greşeală din partea ei, dar e adevărat. Şi, desigur, având în vedere că el i-a ucis soţul şi a smuls-o de lângă copiii ei, poate că ar proceda la fel şi a doua oară. Dar ea cunoscuse iubirea. O înţelegea, şi-a dat viaţa şi puterea pentru ea. Nu crezi că ar folosi-o dacă ar putea? Sau că ar folosi-o copiii ei?

- Deci ea, sau ei, au creat descântecul de vis? În care eram împreună, şi cu toate scuturile coborâte, aşa că ne-am împreunat. Începu să se plimbe prin atelier cu paşi măsuraţi, analizând situaţia cu glas tare: Iar când s-a întâmplat asta, s-au folosit de puterea acelei întâlniri pentru a ne arunca în trecut. Prea devreme şi totodată prea târziu.

- Dacă aţi fi ajuns mai devreme, e posibil ca orice s-ar fi întâmplat în peştera aceea să vă fi tras şi pe voi înăuntru şi să fie mai mult decât ceea ce aţi fi putut voi învinge. Dacă aţi fi ajuns mai târziu, nu aţi mai fi avut ocazia să vorbiţi cu bătrânul, care se prea poate - şi eu cred că ai dreptate din nou - să fi fost tatăl lui Cabhan. Iona scoase panglica şi sticluţele şi continuă raţionamentul: Eu cred că aţi văzut ceea ce trebuia să vedeţi, asta încerc să-ţi spun. Trebuie să găsim o cale de a vedea mai mult, în direcţia asta trebuie să lucrăm. Nu ne pot da ei totul mură-n gură, nu? Şi cred că trebuia să fiţi doar tu şi Fin împreună fiindcă voi doi trebuie să vă lămuriţi sentimentele - nu să vă prefaceţi că nu există sau să le îngropaţi în adâncul sufletului.

- Ale mele sunt lămurite.

- Of, Branna!

- Pot să îl iubesc şi să fiu împăcată cu gândul de a trăi fără el. Dar înţeleg acum că prea multe din toate astea erau neclare în mintea mea. Toate acele trăiri pe care nu reuşeam să le identific concret. Observaţiile tale sunt corecte. Am văzut ceea ce trebuia să vedem şi ăsta va fi punctul nostru de pornire. Îi zâmbi înainte de a continua să toarne ceara parfumată: Ai învăţat foarte mult din ziua în care ai apărut la uşa mea, în acea ploaie torenţială, purtând un pardesiu roz şi bolborosind vrute şi nevrute de emoţie.

- Măcar de-aş învăţa şi să gătesc.

- Ah, ei bine, unele lucruri sunt mai presus de puterile noastre.

Termină lumânările şi, ajutată de Iona, pregăti cele şase seturi-cadou elegante. Când verişoara ei porni spre Cong, Branna îşi savură solitudinea cu un ceai băut în faţa focului, sprijinind în poală capul lui Kathel.

Studie flăcările, îşi lăsă gândurile să se învârtă, apoi, cu un oftat, puse ceaiul deoparte.

- Bine, atunci, bine. Îşi întinse mâinile spre şemineu. Risipeşte-te, foc, privirii mele fă loc, prin fum şi prin scrum, lumina mă poarte pe al ei drum.

Văzu imagini în flăcări, auzi voci prin fum. Branna se lăsă să alunece spre ele, le lăsă să o tragă, se abandonă chemării pe care o simţise în sânge, în oase.

Când flăcările dispărură, se trezi într-o încăpere în care un alt foc ardea mocnit şi lumânările pâlpâiau. Verişoara ei Brannaugh era aşezată într-un scaun, cântându-i încet pruncului pe care-l ţinea la sân. Ridică privirea, luminându-se la faţă, şi spuse:

- Mamă?

- Nu. Branna ieşi din umbră. Nu, îmi pare rău.

- Mi-am dorit să apară. Am văzut-o când a venit pe lume fiul meu, am văzut-o privind, i-am simţit binecuvântarea. Doar atât, apoi a dispărut. Mi-am dorit să reapară.

– Eu mi-am dorit ca lumina să mă ducă unde va voi ea. M-a adus aici. Branna se apropie şi coborî privirea spre pruncul cu un smoc de păr închis la culoare, obrajii catifelaţi şi ochii întunecaţi şi intenşi, care sugea cu nesaţ la sânul mamei sale. E foarte frumos. Fiul tău.

– Ruarc. A venit atât de repede, iar lumina a explodat atât de intens la naşterea lui. Am văzut-o pe mama mea în acea lumină chiar în timp ce Teagan îl ajuta să iasă din mine şi să facă primul pas în lume. Nu m-am aşteptat să te revăd, nu atât de repede.

– Cât a trecut pentru tine?

– Şase zile. Stăm la castelul Ashford, suntem bine-veniţi. Eu încă nu m-am dus la căsuţă, dar atât Teagan, cât şi Eamon au făcut-o. Amândoi l-au văzut pe Cabhan.

– Tu nu.

– Eu îl aud. Îşi îndreptă privirea spre fereastră, legănând pruncul. Mă strigă, de parcă eu aş răspunde. A strigat-o pe mama, acum pe mine. Şi pe tine?

– M-a strigat şi o va face din nou, îmi închipui, dar nu îl va ajuta la nimic. Ştii ceva despre o peşteră, dincolo de râu?

– Sunt peşteri în coastele dealurilor, dincolo de apă.

– Una vibrând de putere. Un loc al întunericului.

– Nu avem voie să trecem râul. Părinţii noştri ne-au interzis asta. Ei nu vorbeau niciodată despre un astfel de loc, însă pe unii dintre bătrâni, la adunări, i-am auzit amintind de peştera lui Midor, şi îşi făceau semnul împotriva răului când o pomeneau.

– Midor. Avea cel puţin un nume de la care să pornească, reflectă Branna. Ştii ceva despre originile lui Cabhan? Nu scrie nici un cuvânt în carte, în cartea lui Sorcha.

– Nu a vorbit niciodată despre asta. Eram copii, verişoară, iar la sfârşit nu a mai avut timp. Te-ar ajuta să ştii?

– Nu sunt sigură, dar e întotdeauna mai bine să ştii decât să nu ştii. Am fost acolo, într-un vis. Cu Fin. Finbar Burke.

– Din clanul Burke din Ashford? Nu, nu, spuse Brannaugh rapid. E vorba de el, cel din cercul tău care este

sânge din sângele lui Cabhan. Sângele lui l-a adus în locul acesta, şi pe tine cu el?

– Nu ştiu şi nici el nu ştie. El nu e Cabhan, nici nu e precum Cabhan.

– Vorbeşte inima ta, verişoară, sau mintea ta? întrebă Brannaugh cu ochii aţintiţi la foc.

– Ambele. Şi-a vărsat sângele alături de noi. Ai văzut-o şi tu, sau ai s-o vezi în noaptea de Samhain. Şi ai să poţi să judeci singură. Midor, repetă Branna. Lumina m-a adus aici, poate doar pentru această informaţie. Nu am mai auzit niciodată de peştera lui Midor. E posibil să fie îngropată în negura timpului, dar ştiu cum să pun mâna pe o lopată şi să fac săpături.

Îşi îndreptară amândouă privirile spre fereastra înaltă când de afară răsună un urlet de lup.

– Vânează şi pândeşte. Brannaugh îşi strânse fiul mai aproape de ea. Deja a dispărut o fată din sat de când ne-am întors noi acasă. A împins bezna până la geamurile caselor şi a învolburat negurile. Fereşte-te de umbre.

– Aşa fac şi am să fac.

– Ia asta. Mutând pruncul, întinse mâna, oferindu-i un vârf de cristal limpede ca apa. Un dar pentru tine şi o lumină.

– Mulţumesc. Am să-l ţin la piept. Rămâi cu bine, verişoară, şi fiţi binecuvântaţi, tu şi fiul tău.

– La fel şi tu. Samhain, murmură ea, în timp ce Branna se simţi trasă înapoi. Am să-mi înmoi vârfurile săgeţilor în otravă şi am să fac tot ce-mi stă în putere să îl nimicesc.

„Dar n-ai să reuşeşti, gândi Branna, studiind cristalul în faţa şemineului din casa ei. Nu de Samhain."

Altcândva, cu voia zeilor, dar nu de Samhain.

Se ridică, vârând darul în buzunar. Alegându-şi laptopul în defavoarea cărţilor, începu să caute peştera lui Midor.

– Nu am găsit nici o nenorocită de informaţie legată de asta, mormăi Branna luând o furculiţă din salata pe care o făcuse pe lângă pastele cu sos şi pâinea cu măsline.

Nu sunt sigură că poți să cauți pe Google peștera unui vrăjitor din secolul al XII-lea sau al XIII-lea.

– Poți să cauți pe Google tot ce vrei și ce nu vrei, zise Meara ungându-și o felie cu unt.

– E un nume irlandez? Midor? se întrebă Iona.

– Nu unul de care să fi auzit. Dar e posibil să fi venit de altundeva, din măruntaiele iadului, și să fi ajuns doar să moară în fața acelei peșteri.

– Cum rămâne cu mama? Ioana gesticulă cu paharul de vin. Fără îndoială Midor a avut nevoie de o parteneră pentru a-l concepe pe Cabhan – dacă am înțeles eu bine. Unde e mama? Cine e mama?

– N-am găsit absolut nimic despre asta în cartea lui Sorcha, în cartea străbunei mele. Poate că nu este important, până la urmă, oftă Branna sprijinindu-și bărbia în pumn. Pe naiba! Unele detalii sunt cu siguranță importante, altfel Fin și cu mine nu am fi ajuns la acea nenorocită de peșteră.

– O să găsim o soluție. Ah, pastele astea sunt excelente, adăugă Meara. O să găsim o soluție, Branna. Poate că mă influențează încrederea neclintită a lui Connor, dar chiar cred asta. Lucrurile se pun din nou în mișcare, observi? Ai început să te vizitezi cu Brannaugh a lui Sorcha, iar tu și Fin faceți plimbări în vis după o scurtă tăvăleală imaginară.

Iona își adună umerii în față, apoi și-i relaxă din nou când văzu pe chipul Brannei că Meara spusese exact ceea ce trebuia.

– N-a fost mare lucru de capul tăvălelii, recunoscu Branna. A redefinit radical conceptul de ejaculare precoce. Soarta este o ticăloasă enervantă, zic eu. Te ia cu: „Poftim, Branna, mai ții minte cum e?" Apoi îți servește un: „Ei bine, va trebui să te mulțumești cu amintirile. Iar acum înapoi la sânge și întuneric și fapte malefice".

– Ești sătulă de asta, zise Iona întinzându-se să o mângâie pe braț.

– În seara asta sunt. Nimeni nu m-a atins vreodată așa cum a făcut-o Fin, și sunt suficient de enervată cât să o recunosc cu voce tare. Nimeni, nici corpul, nici mintea, nici spiritul. Și nimeni nu o va face. La un moment dat te saturi să o știi și să nu poți face nimic.

Iona dădu să spună ceva, dar Meara clătină din cap, oprind-o.

– Nu aveam nevoie să mi se reamintească asta, continuă Branna. A fost o cruzime, însă magia poate fi crudă. Poftim un dar și, oh, uite ce ești, uite ce ai. Nu poți să fii sigură niciodată care va fi prețul.

– A plătit și el, spuse Meara blând.

– Știu asta mai bine ca oricine. Era mai ușor când puteam să fiu furioasă sau să mă simt trădată, însă furia și resentimentele nu ajută la nimic. Renunțarea la ele mă face să îmi amintesc atât de multe. Prea multe. Așa că nu pot să nu întreb, cum să fac ceea ce trebuie făcut când simt toate astea? E nevoie să renunț și la ele.

– Iubirea e putere, rosti Iona după o clipă. Eu cred că este putere chiar și atunci când doare.

– S-ar putea să fie așa. Nu, *chiar* e așa, se corectă Branna. Dar cum s-o folosești fără să fii consumat de ea, asta este o graniță foarte îngustă și subțire, nu? Și în acest moment mă simt greoaie și dezechilibrată și... Se întrerupse și își puse ușor o mână peste a Ionei, cealaltă peste a Mearei. Ferește-te de umbre, murmură ea uitându-se pe fereastră, unde umbrele săpau buzunare adânci în zidul de ceață. Nu, stai liniștită, spuse, când Meara dădu să se ridice. Stai liniștită. Nu poate să intre în casa mea, oricât ar încerca. Dar eu stau aici, în propria mea bucătărie, purtându-mă ca o neghioabă. Stau aici și mă smiorcăi, ca el să se poată strecura în jurul pereților și ferestrelor mele, hrănindu-se cu nevoia mea de compătimire. Ei bine, s-a hrănit destul.

Se ridică furioasă de la masă, ignorând strigătul scurt al Ionei:

– Așteaptă!

Se duse cu pași mari spre fereastră, o deschise larg și aruncă afară o minge de foc, apoi încă una, apoi două, în timp ce violența puterii sale făcu aerul să pârâie în jur.

Ceva urlă sălbatic, inuman, iar ceața se aprinse ca iasca înainte să dispară.

– Bun, deci, conchise Branna închizând fereastra cu un pocnet.

– Sfinte Sisoie! Iona, care stătea în picioare ţinând o minge de foc în palmă, expiră tremurat. Sfinte Sisoie, repetă ea.

– Nu cred că i-a plăcut ce i-am servit. Şi mă simt mai bine. După ce se şterse pe mâini, se întoarse la masă, se aşează şi îşi luă furculiţa. Ar trebui să stingi focul ăla acum, Iona, şi să îţi termini pastele, căci sunt într-adevăr excelente, dacă îmi permiteţi să o spun. Şi, Meara, scrie-i te rog un mesaj lui Connor. Doar ca să le spui să aibă grijă, deşi nu cred că lui Cabhan îi arde să îşi facă de lucru cu ei în seara asta.

– Sigur.

– S-a gândit să-şi încerce puţin norocul cu femeile, spuse Branna. Va subestima întotdeauna femeile. Şi s-a gândit să lipăie puţin din emoţiile mele. Acum o să se înece cu ele. Lumina e ceea ce nu poate să sufere. Fluturând din degete, făcu să crească uşor intensitatea luminii din încăpere. Nu poate să sufere nici bucuria, şi o să ne oferim şi aşa ceva, căci puţine lucruri mă fac mai fericită decât alegerea de culori şi finisaje şi decoraţiuni. Deci, Iona, te-ai gândit să încerci nişte travertin în baia principală?

– Travertin? îngăimă uimită Iona.

– Încă mai avem detalii ale nunţii tale de care să ne ocupăm, şi aproape că nu am vorbit deloc despre a ta, Meara. Vom găsi bucurie în toate astea. Branna luă din nou mâinile prietenelor ei. Bunele femei ştiu. Deci haideţi să mai bem nişte vin şi să discutăm despre nunţi şi cum vom transforma piatra şi sticla în case.

Connor citi mesajul de la Meara şi spuse:

– Cabhan a fost la căsuţă. Nu, se grăbi el să adauge, când prietenii lui se ridicară de la masă. A plecat. Meara spune că Branna l-a alungat cu coada arzându-i între picioare.

– Am să văd mai bine afară, departe de lumină şi de zgomote. Trebuie să fim siguri, zise Fin şi, ridicându-se, ieşi din căldura tavernei.

– Ar trebui să ne întoarcem, insistă Boyle.

– Meara zice să nu o facem. Spune că Branna are nevoie de seara ei doar cu femeile şi jură că sunt în siguranţă, instalate confortabil în casă. Nu ar încerca să minimalizeze pericolul, Boyle. Connor îşi deschise mintea, străduindu-se să blocheze vocile şi râsetele din jur. Nu e pe aproape.

Se uită la Fin, aşteptând o confirmare, când acesta reintră în tavernă.

– Este foarte furios şi încă destul de slăbit, spuse Fin. E departe de căsuţă acum, departe de aici. Ar fi trebuit să-l simt. Dacă am fi fost acolo...

– Doar umbre şi ceaţă, zise Connor. Doar atât riscă deocamdată. Dar pentru noi s-a terminat distracţia la tavernă, nu-i aşa? Ne întoarcem la tine acasă?

– E destul de uşor să veghem de acolo, indiferent dacă Brannei îi place sau nu.

– Sunt de acord. Nu, plătesc eu. Boyle scoase câteva bancnote şi le aruncă pe masă. Nu ai mai apucat să discuţi cu Connor, aşa cum intenţionai.

– Despre ce? întrebă Connor.

Fin se mulţumi să-şi ia jacheta, zăbovind îndelung, căci jumătate dintre clienţii tavernei aveau ceva să-i spună lui Connor înainte să plece. Tipul atrăgea oamenii la fel cum mierea atrăgea muştele; se gândi că el ar fi înnebunit pe jumătate dacă ar fi avut acea putere.

Ieşiţi din tavernă, se înghesuiră în camioneta lui Fin, căci hotărâseră – după discuţii considerabile – că o singură maşină avea să le ajungă.

– Despre şcoală voiam să discutăm, începu Fin.

– Nu sunt probleme din câte ştiu eu. Te gândeşti la adăugarea unor cursuri de şoimărit călare? Mie mi se pare o idee bună.

– Putem discuta şi despre asta. Am pus să se redacteze documentele pentru o asociere.

– O asociere? Va deveni Boyle partenerul tău?

– Eu am destule pe cap cu grajdurile, dar mulţumesc oricum, spuse Boyle, care încerca să găsească loc să îşi întindă picioarele.

– Ei bine, cu cine vrei să te asociezi atunci? Ah, spune-mi că nu e idiotul ăla de O'Lowrey din Sligo. Se pricepe la şoimi, nu încape îndoială, dar în orice altă privinţă e un prostănac.

– Nu e O'Lowrey, ci un cu totul alt idiot. Cu tine mă asociez, prostănacule.

– Cu mine? Dar... Ei bine, eu administrez şcoala, nu-i aşa? Nu e nevoie să mă faci asociat.

– Nu am pregătit hârtiile din nevoie, ci pentru că aşa e corect şi a sosit momentul. Aş fi făcut-o de la bun început, dar tu erai pe jumătate tentat de o carieră în construcţii, la fel de mult cum îţi plăceau şi şoimii. Şi poate că administrarea şcolii nu ţi s-ar fi potrivit, partea de hârţogării, gestionarea personalului şi toate celelalte ce ţin de funcţionarea de zi cu zi. Dar ţi s-a potrivit, altfel ai fi putut să te mulţumeşti doar cu ieşirile cu şoimii şi cu antrenarea lor. Întreaga activitate îţi vine mănuşă, deci, s-a rezolvat.

Connor răspunse abia când Fin opri în faţa casei lui:

– Nu am nevoie de hârtii.

– Tu nu ai nevoie, şi nici eu cu tine. Şi nici Boyle, sau eu cu el. Dar avocaţii şi cei de la fisc şi toţi ceilalţi, ei au nevoie de documente. Aşa că le vom citi, le vom semna şi vom termina cu asta. Mi-ai face o favoare, Connor.

– Vezi să nu. Nu e nici o favoare să...

– Ce-ar fi ca voi doi să mă lăsaţi să cobor din nenorocita asta de camionetă dacă aveţi de gând să vă certaţi pe tema asta jumătate din noapte? Sunt prins între voi, protestă Boyle.

– Mai turnăm câteva halbe în el şi o să ajungă să semneze documentele şi să şi uite că a făcut-o, decretă Fin.

– Nu există suficiente halbe în tot Mayo cât să ajung să uit ceva.

Tonul tăios al vocii lui Connor îl făcu pe Boyle să clatine din cap şi să se îndepărteze. Fin îşi puse mâinile pe umerii prietenului său.

– *Mo dearthair*, oare crezi că fac asta fiindcă mă simt oarecum obligat?

– Nu ştiu de ce o faci.

– Pe toţi dracii, Connor! Şcoala e mai mult a ta decât a mea şi aşa a fost dintotdeauna. Nici nu ar fi *existat* dacă nu ai fi fost tu. Sunt un om de afaceri sau nu?

– Aşa am auzit.

– Şi acum discutăm o afacere. E vorba şi de şoimi, care îmi sunt la fel de dragi ca şi ţie. Ridică braţul, fără mănuşă. În doar câteva secunde, Merlin, şoimul lui, îi aterizează pe încheietură uşor ca un fulg. Ai grijă de el când sunt plecat.

– Firește.

Fin înclină capul, lăsând şoimul să se frece de el.

– E parte din mine, aşa cum Roibeard e parte din tine. Am încredere că te vei ocupa de el, după cum am încredere şi în Meara. După ce se vor termina toate astea, povestea cu Cabhan, nu voi putea rămâne aici, nu pentru o vreme, în orice caz.

– Fin...

– Va trebui să plec, ca să nu-mi pierd minţile. Va trebui să plec şi nu am de unde să ştiu, nu acum, dacă am să mă întorc. Am nevoie să îmi faci favoarea asta, Connor.

Iritat, Connor îl îmbrânci puternic în piept.

– După ce se termină toate astea, ai să rămâi. Iar Branna va fi cu tine, aşa cum a fost cândva.

– Distrugerea lui Cabhan nu va face ca semnul meu să dispară. Fin ridică din nou braţul, iar Merlin îşi luă zborul, întinzându-şi aripile în aer. Branna nu poate fi a mea, nu cu adevărat, cât timp port semnul. Până nu reuşesc să scap de el, nu pot să-i cer să fie a mea. Şi nu pot să trăiesc, îţi jur, nu pot să trăiesc ştiind că ea e la o aruncătură de băţ în fiecare noapte şi nu va fi niciodată a mea. Cândva credeam că am să pot. Acum ştiu că nu.

– Am să-ţi semnez hârtiile dacă asta e ceea ce vrei. Dar îţi spun acum, privindu-te în ochi, că după ce se termină toate astea – şi se vor termina – ai să rămâi. Ţine minte, Finbar. Ţine minte ce îţi spun. Pun pariu pe o sută, aici şi acum.

– De acord. Acum, zise Fin aruncându-şi un braţ în jurul umerilor lui Connor. Hai să mergem să bem

o halbă şi să vedem dacă reuşim să îl convingem pe Boyle să ne facă ceva de mâncare, având în vedere că nu am apucat să comandăm nimic la tavernă.

– Perfect de acord.

Nu putea să doarmă. La mult timp după ce casa se cufundase în tăcere, Branna rătăci prin ea, verificând uşi şi ferestre şi talismane. El era undeva acolo, pândind. Îl simţea ca pe o umbră peste o rază de soare. Când urcă înapoi, îşi trecu o mână peste capul lui Kathel.

– Ar trebui să dormim, îi spuse. Amândoi. Mâine avem iar de lucru.

Ajunsă în dormitor, mai puse lemne pe foc, pentru a se bucura de căldură şi de lumina blândă. Ar fi putut să păşească printre acele flăcări în mintea ei, dar ştia că oricare ar fi fost viziunile ce i s-ar fi oferit, era posibil să nu-i aducă alinare.

Hotărî să-şi ia vioara. Kathel o privi frecându-şi arcuşul cu sacâz şi începu să dea din coadă ca pentru a marca ritmul, ceea ce fu suficient pentru a-i aduce un zâmbet pe buze când se apropie de ferestre.

De acolo putea să vadă afară, spre dealuri, spre pădure, să scruteze cerul pe care luna plutea intrând şi ieşind din nori, iar stelele licăreau ca nişte lumânări îndepărtate.

Iar el vedea înăuntru, îşi spuse, o vedea stând dincolo de sticlă, apărată de talismane. Acolo unde nu o putea ajunge.

Zâmbi radios. „N-ai decât să mă priveşti, căci nu vei avea niciodată ceea ce sunt."

Îşi puse vioara pe umăr şi închise ochii, în timp ce muzica se ridică în ea. Cântă, lăsând notele să zboare din inima ei, din spiritul ei, din sângele ei, din patimile ei. Încet, cadenţat, fermecător, puterea cântă prin coarde, scânteind sfidătoare pe geamul care o despărţea de întuneric.

Stând în faţa ferestrei, cu focul dansând în spatele ei, cântă o melodie ce îl ispitea şi îl îngrozea totodată, în timp ce câinele ei o privea, în timp ce prietenele ei dormeau, în timp ce luna plutea.

În patul lui, Fin îi auzi muzica, simţi că ceea ce se ridica din inima ei venea să străpungă propria lui inimă.

Şi tânji dureros după ea.

capitolul 6

Îşi rezervă dimineaţa pentru sarcini casnice, dereticând şi lustruind casa până ajunse la ceea ce Connor numea standardele ei înspăimântătoare. Se considera o persoană dominată de ordine şi sens şi se simţea cel mai în largul ei atunci când locul în care se afla reflecta nu doar acea ordine, ci şi propriile ei gusturi.

Îi plăcea să ştie că lucrurile rămâneau acolo unde voia ea să fie, un aspect practic care îi permitea să economisească timp. Pentru a se simţi perfect, avea nevoie de culoare şi textură şi toate acele mărunţişuri fermecătoare care înveseleau inima şi înviorau ochii.

Pentru ordine şi mărunţişuri fermecătoare era nevoie de timp şi efort, iar ei îi făceau plăcere sarcinile gospodăreşti, rutina lor simplă şi obişnuită. Îi plăcea mirosul de coajă de portocală odată ce podeaua era lustruită cu soluţia pe care şi-o preparase singură, şi aroma înţepătoare de grepfrut rămasă în urma ei după ce îşi făcea lună baia.

Pernele înfoiate creau o atmosferă primitoare, la fel cum o cuvertură moale şi frumoasă, aranjată cu grijă, oferea confort şi desfăta privirile.

La final schimbă lumânările, udă florile şi umplu cu turbă vechea găleată de aramă.

Meara şi Iona făcuseră curăţenie în bucătărie înainte de a pleca la grajduri, dar... nu suficientă curăţenie cât să fie exact pe gustul ei.

În timp ce hainele se învârteau în maşinile de spălat, se ocupă de detalii, trasându-şi în minte o listă cu ceea ce voia să cumpere şi încă o listă cu potenţiale produse noi pentru magazinul ei. Fredonând ceva în timp ce îşi făcea planurile, încheie curăţenia în casă spălând podeaua bucătăriei.

Şi atunci îl simţi.

Deşi inima îi bătea cu putere, îşi impuse să se întoarcă încet spre Fin, care stătea în pragul uşii ce dădea spre atelier.

– Un cântec vesel pentru curăţenie.

– Îmi place să fac curăţenie.

– Lucru care a fost dintotdeauna un mister pentru mine. La fel şi faptul că reuşeşti să arăţi atât de atrăgătoare în timp ce o faci. M-am înşelat? Nu am stabilit să lucrăm în dimineaţa asta?

– Nu te-ai înşelat, doar ai ajuns prea devreme. Du-te şi pune ceainicul pe foc în atelier, sunt aproape gata.

Îşi savurase dimineaţa, se bucurase de solitudine şi de libertate. Acum era timpul să îşi facă datoria. Avea să lucreze cu Fin, căci altfel nu se putea. Acceptase acest lucru şi acceptase că el făcea parte din cercul ei.

A-ţi face datoria nu putea fi întotdeauna uşor, se gândi. Atingerea unui obiectiv atât de important ca acela pe care îl urmăreau ei necesita sacrificii.

Îşi puse deoparte găleata şi mopul şi puse în coşul de rufe cârpa pe care o prinsese în betelia pantalonilor. După ce îşi lăsă răgaz doar încă un minut pentru a se pregăti sufleteşte pentru următoarele ore, se duse în atelier.

Fin înteţise focul, iar căldura era bine-venită. Acum nu i se mai părea la fel de ciudat ca în trecut să îl vadă în faţa aragazului, punând de ceai.

Se dezbrăcase de jachetă; în pantaloni negri şi un pulover de culoarea umbrelor din pădure, făcea gesturi precise, păzit din spate de Kathel.

– Dacă vrei un biscuit ar fi bine să cerem aprobarea ei mai întâi, îi spuse câinelui. Nu zic că nu ţi-ai câştigat dreptul la o trataţie – sau să te întinzi puţin lângă foc. Rânjind spre Kathel, adăugă: Zici că mi-e frică de ea? Ei bine, dacă mă insulţi nu prea îţi creşti şansele de a primi un biscuit, nu crezi?

O deconcerta, ca întotdeauna, faptul că Fin putea să citească gândurile câinelui la fel de limpede ca ea.

Aşa cum i se întâmplase şi ei în bucătărie, bărbatul îi simţi prezenţa şi se întoarse:

– Speră să primească un biscuit.

– Aşa am înţeles şi eu. E prea devreme şi pentru asta, spuse Branna, adresându-i o privire grăitoare câinelui. Dar poate să primească unul, desigur.

– Ştiu unde sunt.

Fin deschise un dulap şi scoase cutia. Înainte să apuce să-i ofere biscuitul, Kathel se ridică şi îşi sprijini labele pe umerii lui. Îşi aţinti privirea în ochii lui pentru o clipă, apoi îl linse blând pe obraz.

– Cu mare plăcere, desigur, murmură Fin, când Kathel se dădu jos şi începu să roadă biscuitul.

– Are o inimă vitează şi blândă, spuse Branna. Îi plac copiii şi e foarte tolerant cu ei. Dar nu iubeşte, nu iubeşte cu adevărat, decât puţini oameni speciali. Tu eşti unul dintre ei.

– Ar muri pentru tine şi ştie că şi eu aş face la fel.

Adevărul cuvintelor lui o zgudui.

– În acest caz, ar fi bine să ne apucăm de treabă, ca să nu moară nici unul dintre noi, zise ea luând cartea de pe raft, în timp ce Fin aducea cănile de ceai la masa de lucru.

– Dacă te gândeşti să schimbi poţiunea pe care am făcut-o pentru a-l distruge, te înşeli.

– Nu am reuşit să-l distrugem, aşa-i?

– Nu a fost din cauza poţiunii.

– Atunci din ce cauză?

– Dacă aş şti sigur, problema ar fi rezolvată. Dar ceea ce ştiu e că l-a înspăimântat, i-a provocat durere, o durere imensă. A ars, a sângerat.

– Şi a reuşit să ne scape. Nu, continuă Branna, înainte ca el să apuce să vorbească. Să nu-mi spui că ai fi putut să-l nimiceşti tu dacă te-am fi lăsat să pleci. Nu a fost o opţiune atunci şi nu va fi niciodată.

– Te-ai gândit vreodată că poate exact aşa trebuie să se sfârşească? Că eu, cel care sunt sânge din sângele lui, eu, care port semnul lui, sunt cel care trebuie să pună capăt la ceea ce a început cu cei din sângele tău, cu cea care m-a blestemat?

– Nu, fiindcă nu e aşa.

– Eşti atât de sigură!

– În privința asta, sunt. Stă scris și ne-a fost transmis din generație în generație. Copiii lui Sorcha sunt cei care trebuie să îl nimicească. Care o vor face. Căci, spre deosebire de toți ceilalți care au dat greș înaintea noastră, noi avem ceva ce lor le-a lipsit. Anume pe tine. Făcu apel la toată voința ei pentru a-și păstra calmul, pentru a nu lăsa nimic în afară de rațiune să se strecoare în cuvintele sale: Cred că tu ești esențial în planul nostru. Să avem pe cineva născut din el, făcând eforturi să îl nimicească, ajutându-i pe cei trei, asta e ceea ce e nou. Despre asta nu s-a mai scris niciodată, în nici una dintre cărți. Cercul nostru e mai puternic cu tine, în privința asta nu încape nici o îndoială.

– Și de asta ești la fel de sigură?

– Nu încape nici o îndoială, repetă ea. Eu n-am vrut să fii implicat, dar asta a fost slăbiciunea mea și un act de egoism pe care îl regret. Ne-am construit cercul, și dacă ar fi să-l rupem... cred că am fi înfrânți. Mi-ai dat cuvântul tău.

– E posibil ca asta să fi fost o greșeală, dar am să mi-l respect.

– Putem să îl nimicim, sunt convinsă. Branna scoase cristalul din buzunar și îl roti în lumină. Connor, Iona și cu mine, toți i-am văzut pe membrii primei triade. Nu în vise simple, ci în vise în care am pășit. Ne-am legat de ei, în trup și în spirit, iar despre asta nu s-a mai scris niciodată.

El auzi cuvintele, înțelese logica lor, dar nu reuși să alunge notele de frustrare și neîncredere.

– Pui mare preț pe cărți, Branna.

– Așa e, căci cuvintele puse pe hârtie sunt foarte puternice. Știi asta la fel de bine ca mine. Răspunsurile sunt aici, cele deja scrise, cele pe care le vom scrie noi. Deschise cartea și o răsfoi, explicând: Aici am scris că tu și cu mine am călătorit în vis la peștera lui Midor, am fost martori la moartea lui.

– Ăsta nu e un răspuns.

– Ne va duce la un răspuns, când ne vom întoarce.

– Să ne întoarcem? Sugestia îi stârni interesul. Unde, la peșteră?

– Am fost duși acolo. Am avea mai mult, am afla mai mult, am vedea mai mult dacă ne-am duce singuri. Nu reușesc să găsesc nimic despre bărbatul ăsta. Numele nu i-a spus nimic lui Brannaugh a lui Sorcha. Trebuie să-l căutăm.

Fin voia să se întoarcă, se gândea la acest lucru în fiecare zi, și totuși...

– Nu știm nici locul, nici epoca. Nu am avea cum să ne orientăm, Branna.

– Se poate rezolva. Lăsând aici restul cercului nostru, ca să ne aducă înapoi dacă e cazul. E cel care l-a creat pe Cabhan, Fin, câte răspunsuri ar putea avea?

– Răspunsurile unui nebun. Ai văzut nebunia din el la fel de bine ca mine.

– Tu te-ai întoarce fără mine dacă ai putea. Dar trebuie să fim amândoi.

Fin nu putea să nege acest lucru.

– În peștera aia aștepta moartea.

– Și aici așteaptă moartea dacă nu găsim răspunsurile. Poțiunea trebuie schimbată – nu, nu esența ei, în privința asta ai dreptate. Dar ceea ce am preparat noi a fost anume pentru Samhain. Ai fi dispus să aștepți până la următorul Samhain ca să încercăm din nou?

– Nu, n-aș fi.

– Nu reușesc să identific epoca, Fin, tu reușești? Nu reușesc să-mi dau seama când ar trebui să-l înfruntăm din nou, și fără acel răspuns, suntem orbi. Se ridică și începu să se învârtă prin încăpere. Am crezut că de solstițiu – mi se părea foarte logic. Atunci lumina înfrânge întunericul. Apoi Samhain, când voalul se subțiază.

– I-am văzut atunci, pe cei trei de la începuturi. Voalul s-a subțiat și i-am văzut cu noi. Dar nu cu totul, adăugă el.

– M-am întrebat, să fie oare solstițiul, dar cel de iarnă, sau cel de vară? Sau echinocțiul de primăvară? Să fie oare Lammas, sau Beltane? Sau nici una dintre astea? Furia față de propriul eșec dădu în clocot când se întoarse spre el: Revăd în minte momentul acela de la căsuța lui Sorcha, lupta noastră. Ceața și întunericul,

mâinile lui Boyle arzând, pe tine sângerând. Şi eşuând, Fin, fiindcă eu am ales greşit.

Râzând uşor – cu o vagă notă de batjocură – Fin ridică din sprâncene.

– Deci brusc e doar responsabilitatea ta, nu-i aşa?

– Momentul, alegerea aceea, *au fost* ale mele, ambele. Şi ambele au fost greşite. Toate calculele mele atente au fost greşite. Deci avem nevoie de mai mult pentru a fi siguri de data asta. A treia oară.

– A treia oară e cu noroc.

– Aşa se spune, zâmbi ea. S-ar putea ca ceea ce ne trebuie să fie acolo, la dispoziţia noastră, dacă ne întoarcem. Deci, vrei să mergem să visăm împreună, Fin?

„Până în fundul iadului şi înapoi", îşi spuse el.

– Am s-o fac, dar mai întâi trebuie să fim siguri de descântecul de vis. Să fim siguri şi de descântec şi de calea de întoarcere. Nu am să las să te pierzi.

– Nu ne vom pierde. Vom şti clar cum să ajungem acolo şi cum să ne întoarcem. E timpul lui Cabhan, originile lui – în privinţa asta suntem de acord?

– Suntem. Ceea ce înseamnă că iar vei avea nevoie de sângele meu, oftă Fin.

– Doar puţin. Ridicând din sprâncene, Branna observă: Atâta tam-tam pentru puţin sânge din partea unui bărbat care a declarat foarte recent că ar muri pentru mine?

– Aş prefera să nu o fac picătură cu picătură.

– Nu, spuse ea, când el dădu să îşi scoată puloverul. Nu din semn. E vorba de originile lui, Fin. Nu avea acel semn la începuturi.

– Sângele din semn e în mai mare măsură al lui.

Branna făcu ceea ce nu făcea decât foarte rar: se apropie de el şi îşi puse o mână peste semnul blestemat.

– Nu din asta. Al tău din mâna ta, al meu dintr-a mea, sânge şi vise împletească-se în ea.

– Ai scris deja descântecul?

– Doar câteva fragmente, şi doar în minte. Îi zâmbi, pierzându-şi controlul suficient cât să-şi lase mâna pe braţul lui. Gândesc foarte mult în timp ce fac curăţenie.

– Vino la mine acasă şi fă-ţi plinul de gândit, căci fratele tău a lăsat un mic dezastru în camera pe care o ocupă acolo.

– E cel mai minunat bărbat pe care îl cunosc, şi cel mai dezordonat. Pur şi simplu nu vede mizeria pe care o face. E un adevărat talent şi unul căruia Meara va trebui să-i facă faţă mulţi ani de-acum încolo.

– El spune că se gândeau să aleagă solstiţiul – cel de vară – pentru nuntă, care să se desfăşoare pe câmpul din spatele acestei căsuţe.

– Amândoi sunt genul care ar vrea să petreacă în natură cât mai mult timp posibil, deci li se potriveşte. Îi întoarse spatele pentru a aduce un bol şi cel mai mic ceaun al ei. Se potrivesc unul cu celălalt.

– O, bineînţeles că da. Iar cu Boyle şi Iona înaintea lor, vom avea o nuntă de primăvară şi una de vară, noi începuturi şi, dacă zeii vor binevoi, tot restul va fi rămas mult în urma noastră.

Branna scoase ierburile de care avea nevoie, gata uscate şi sigilate, apa de ploaie pe care o strânsese într-o noapte cu lună plină, extrasul distilat din valeriană.

Fin se ridică şi luă de pe un raft un mojar şi un pistil.

– Mă ocup eu de asta, spuse el, măsurând cantităţile de ierburi. O vreme lucrară cufundaţi într-o tăcere agreabilă, după care Fin remarcă: Aici nu asculţi niciodată muzică.

– Îmi distrage atenţia, dar poţi să aduci iPod-ul din bucătărie dacă simţi nevoia.

– Nu, e în regulă. Ai cântat la vioară azi-noapte. Târziu.

Surprinsă, Branna ridică privirea.

– Aşa e. De unde ştii?

– Te aud. Cânţi adesea noaptea, de obicei melodii triste şi fermecătoare. Cea de azi-noapte nu a fost tristă, ci puternică. Şi totuşi fermecătoare.

– Nu ar trebui să se audă până la tine.

– Unele legături nu pot fi rupte, oricât de tare ţi-ai dori, oricât de mult ai încerca, spuse el privind-o în ochi. Oricât de departe aş fi călătorit, se întâmpla uneori să te aud cântând ca şi cum ai fi fost chiar lângă mine.

Cuvintele lui îi atinseră şi sfâşiară inima.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Muzica ta m-a adus acasă în repetate rânduri, zise el ridicând din umeri. Poate că așa trebuia. Bol sau ceaun?

– Poftim?

– Ierburile pe care le-am zdrobit. Sunt pentru bol sau pentru ceaun?

– Bol. Ce te-a adus acasă ultima dată?

– L-am văzut pe Alastar și am știut că e nevoie de el. Am negociat și l-am cumpărat, m-am ocupat să fie trimis aici. Însă nu sosise momentul pentru mine. Apoi am văzut-o pe Aine și am știut că îi e sortită lui Alastar și... mai mult. Frumusețea ei, spiritul ei, au fost ca o chemare pentru mine și mi-am spus că trebuie să meargă acasă, dar încă nu sosise momentul pentru mine. Apoi Iona a venit în Irlanda, a venit în Mayo, a trecut pe lângă poienița lui Sorcha, traversând pădurea pentru a ajunge la voi. Umblând prin ploaie, îmbrăcată într-un pardesiu roz, atât de plină de entuziasm și speranță și magie încă nedată la iveală.

Uluită, Branna se opri din amestecatul ierburilor.

– Ai văzut-o?

– Am văzut că a venit acasă și a venit la tine și am știut că trebuie să vin și eu. Cabhan avea să vadă și avea să știe. Și avea să vină. Și, alături de cei trei, poate că aveam să reușesc în sfârșit să-l distrug.

– Cum de ai văzut-o pe Iona în cele mai mici detalii, inclusiv pardesiul roz? Consternată, Branna își trecu mâinile prin păr, desfăcându-și agrafe pe care apoi fu nevoită să le prindă la loc. Ea nu e din sângele tău. Nu te întrebi cum a fost posibil?

– Mă întreb multe lucruri, dar nu îmi răspund întotdeauna. Cabhan știa că Iona e una dintre cei trei, deci poate că prin intermediul lui am văzut și am știut.

– Asta ar trebui să-ți amintească, atunci când te îndoiești, că sângele pe care tu și el îl aveți în comun face ca cercul nostru să fie mai puternic. Branna aprinse lumânările, apoi focul de sub micul ceaun, spunând: O să-l lăsăm să fiarbă înăbușit până scriem descântecul.

Când Connor intră în atelier, nu spuse nimic, căci aerul era încărcat de magie. Branna și Fin stăteau

în picioare, cu mâinile întinse peste ceaunul din care se ridica un fum albastru-deschis.

– Dormim pentru a visa, visăm pentru a zbura, zburăm pentru a căuta, căutăm pentru a afla.

Rosti cuvintele de trei ori, apoi veni rândul lui Fin:

– Visăm ca unul, ca unul vedem, vedem adevărul, ca adevărul să-l aflăm.

Câteva stele scânteiară prin fum.

– Lumină a astrelor ne călăuzește în noapte, la lumină întoarce-ne, dincolo de șoapte.

Branna ridică o mână, iar pe cealaltă o flutură spre o sticlă transparentă îngustă.

Lichidul se ridică din ceaun, albastru ca fumul, scânteind de stele, și, cu o curgere grațioasă, se revărsă în sticlă. Fin îi puse capacul.

– Asta-i gata. Am reușit, zise el răsuflând zgomotos.

– Un alt descântec de vis? Connor traversă încăperea. Când îl înfruntăm?

– Nu pentru asta e, nu încă. Branna își trecu din nou mâinile prin păr, bombăni o înjurătură și de data aceasta se hotărî să își scoată pur și simplu agrafele. Cât este ceasul? Ei, pe toți dracii, unde s-a dus toată ziua?

– În poțiunea aia. Fin arătă spre sticluță. A fost cât pe ce să mă mănânce de viu când am avut îndrăzneala de a sugera să luăm o pauză de o oră pentru prânz.

– Obișnuiește să facă asta când lucrează, consimți Connor, bătându-l încurajator pe Fin pe umăr. Totuși, există întotdeauna cina. Îi adresă Brannei un zâmbet plin de speranță. Nu-i așa?

– Bărbații și burțile lor, mormăi ea punând sticluța într-un dulap pentru a lăsa poțiunea să se așeze. O să pregătesc ceva, căci ar fi bine să discutăm despre ceea ce am descoperit Fin și cu mine astăzi. Acum însă, ieșiți din casa mea.

– Eu de-abia am intrat, obiectă Connor.

– Vrei o masă caldă și vrei să ți-o pregătesc eu, așa că du-te și lasă-mi puțin spațiu să mă ocup de asta.

– Vreau doar o bere înainte să...

Fin îl prinse de braț și își luă jacheta.

– Îţi fac eu cinste cu una la tavernă, căci mi-ar prinde bine şi aerul proaspăt şi plimbarea. Şi berea.

– Bun, atunci, dacă aşa pui problema.

Când Kathel porni spre uşă cu ei, Branna interveni:

– Şi lui i-ar prinde bine plimbarea. Să nu vă întoarceţi în mai puţin de o oră – şi spuneţi-le asta şi celorlalţi.

Fără a mai aştepta un răspuns, se întoarse imediat în bucătărie.

Impecabilă, reflectă ea, şi cufundată într-o tăcere minunată – ceea ce era foarte agreabil după ore întregi de muncă şi vrăji. I-ar fi plăcut să stea cu un pahar de vin în faţa focului şi să petreacă acea oră trândăvind; îşi aminti însă că şi sarcinile domestice îi făceau plăcere.

Cu mâinile pe şolduri, îşi alungă gândurile răzleţe din minte.

În regulă, deci, putea să prăjească uşor câteva bucăţi de piept de pui, într-un sos de mirodenii şi vin, să pună la cuptor câţiva cartofi roşii cu ulei de măsline şi rozmarin, şi avea fasole păstăi din grădină, pe care le opărise şi le pusese la congelator – putea să facă din ele o garnitură cu migdale. Şi cum nu avusese timp să facă din nou pâine dospită, iar convivii devoraseră tura trecută precum furnicile la un picnic, avea să pregătească rapid nişte pâine cu bere. Ceea ce avea să fie de ajuns pentru toată lumea.

Curăţă cartofii mai întâi, îi taie bucăţi, îi tăvăli prin mirodenii şi ierburi, adăugă puţin piper şi usturoi tocat şi îi băgă în cuptor. Pregăti rapid aluatul de pâine – luând o duşcă de bere pentru bucătar – şi, adăugând cantităţi generoase de unt topit peste chifle, le puse în tavă lângă cartofi.

Cum pieptul de pui era congelat, îl decongelă cu o fluturare din mână, apoi turnă peste el o marinată pe care o făcuse şi o conservase chiar ea.

Mulţumită că totul decurgea bine, îşi turnă un pahar de vin. Hotărând că i-ar fi prins bine şi ei puţin aer şi o scurtă plimbare, îşi luă o jachetă, îşi încolăci un fular în jurul gâtului şi ieşi cu paharul în mână.

Era frig, iar vântul bătea aprig, dar era o schimbare faţă de căldura pe care ea şi Fin o generaseră în atelier.

Se plimbă prin grădina din spatele casei, imaginându-şi unde aveau să se deschidă florile, unde aveau să crească straturile de legume odată cu venirea primăverii.

Încă mai avea câţiva trandafiri, şi panseluţele, desigur, care şi-ar fi scos feţele drăgălaşe chiar şi prin zăpadă dacă ar fi nins. Câteva căpăţâni de varză de iarnă, şi florile de gălbenele pe care le aprecia pentru culoare şi pentru aroma uşor iute.

Poate avea să facă o supă la care să folosească nişte gălbenele, alături de câţiva dintre morcovii pe care îi îngropase sub un strat protector pentru a rezista vremii mai friguroase.

Chiar şi iarna, grădina o încânta.

Sorbind din vin, îşi continuă plimbarea, chiar şi atunci când umbrele se întunecară, iar ceaţa începu să se apropie de marginile casei.

– Nu eşti bine-venit aici, rosti ea calm.

Îşi scoase cuţitaşul din buzunar şi tăie câteva fire de gălbenele, câteva fire robuste de gura-leului, câteva panseluţe. Avea să pună pe masă un buchеţel de flori de iarnă.

– Am să fiu. Cabhan se materializă, chipeş, zâmbitor, cu piatra roşie a pandantivului pe care îl purta strălucind în lumina slabă. Ai să mă primeşti cu dragă inimă în casa ta. În patul tău.

– Încă nu te-ai refăcut după ultima dată când ai fost *bine-venit*, şi delirezi pe deasupra. Sorbi din vin în timp ce îl studia. Nu poţi să mă seduci.

– Tu eşti mult mai mult decât ceilalţi. Noi doi ştim asta. Cu mine vei fi şi mai mult. Mai mult decât şi-a imaginat cineva vreodată. Am să-ţi ofer toată plăcerea pe care ţi-o refuzi. Pot să arăt ca el.

Cabhan îşi flutură o mână în faţa chipului, iar Fin îi zâmbi.

Chipul lui o împunse în inimă, ca şi cum ar fi întors cuţitaşul împotriva propriei persoane.

– Eşti doar o cochilie goală.

– Pot să vorbesc la fel ca el, rosti Cabhan cu vocea lui Fin. *Aghra, a chuid den tsaol.*

Cuțitul se răsuci la auzul cuvintelor pe care i le spusese Fin cândva. „Iubirea mea, bucățica mea din viață."

– Crezi că asta îmi slăbește voința? Că mă ispitește să mă deschid în fața ta? Tu ești tot ceea ce disprețuiesc. Tu ești motivul pentru care nu mai sunt a lui.

– Tu ai ales. Tu m-ai alungat. Brusc, în fața ei apăru Fin la optsprezece ani, atât de tânăr, atât de plin de durere și furie. Ce-ai vrea să fac? Nu am știut. Nu te-am mințit niciodată. Nu-mi întoarce spatele. Nu mă alunga.

– Nu mi-ai spus, se auzi Branna replicând. Eu m-am oferit ție, doar ție, iar tu ești din sângele lui. Ești al lui.

– Nu am știut! Cum aș fi putut să știu? Mi s-a întipărit în carne, Branna, m-a ars. Nu l-am avut înainte...

– Înainte să ne iubim. A trecut mai bine de o săptămână, iar tu nu ai spus nimic și îmi spui acum doar fiindcă am văzut cu ochii mei. Eu sunt una dintre cei trei. Simți lacrimi arzându-i sub pleoape, dar refuză să le lase să-i îngroașe vocea. Sunt o Vrăjitoare Întunecată, fiică a lui Sorcha. Tu ești din neamul lui Cabhan, ești fiu al întunericului și al durerii. Ești țesut din minciuni, iar ceea ce ești mi-a frânt inima.

– Plângi, vrăjitoare, murmură el. Plânge-ți durerea. Dă-mi lacrimile tale.

Se trezi stând în fața lui, la marginea teritoriului ei, iar chipul lui era chipul lui Cabhan. Și era luminat de întuneric și de strălucirea tot mai puternică a pietrei roșii.

Ochii îi pluteau în lacrimi, își dădu ea seama. Cu toată puterea voinței, le stăpâni și ridică semeață capul:

– Eu nu plâng. Nu ai să primești nimic de la mine în afară de asta.

Îl împunse cu lama cuțitului de grădină, reușind să-l înjunghie în piept, în timp ce cu cealaltă mână încercă să prindă pandantivul. Pământul se cutremură sub picioarele ei; lanțul o arse cu răceala lui. Preț de o clipă ochii lui se aprinseră la fel de roșii ca piatra, apoi ceața se învolbură, încercă să muște, iar ea nu rămase cu nimic în mână în afară de cuțitașul ei cu sânge pe vârful lamei.

Observă arsura întipărită pe palmă. Închizând mâna în pumn, încălzi rana și o vindecă.

Poate că mâinile îi tremurau – nu era nici o rușine în acest lucru – dar luă florile și paharul de vin pe care le scăpase.

– Am irosit vinul, șopti, pornind înapoi spre casă.

Dar nu irosise și timpul, reflectă ea.

Amestecase cartofii, scoase pâinea din cuptor și își turnase un alt pahar de vin până la sosirea oaspeților.

– Ce-aș putea să fac fără să provoc nimănui o indigestie? întrebă Iona în timp ce se spăla pe mâini.

– Ai putea să toci usturoiul acela.

– Mă pricep la tocat, și la ciopârțit.

– E suficient să toci.

– Ești bine? întrebă Iona în șoaptă. Arăți cam palidă.

– Sunt destul de bine, îți dau cuvântul meu. Am ceva să vă spun tuturor, dar aș prefera să termin cu toate astea mai întâi.

– În regulă.

Se concentră pe gătit, lăsând vocile să plutească în jurul ei. Nu fu nevoită să ceară ajutorul nimănui – alții puseră masa, turnară vinul, aranjară mâncarea pe platouri sau în boluri.

– Ai o listă de cumpărături? întrebă Meara. Și dacă nu, întocmește una și am să mă ocup eu să-ți fac cumpărăturile – dacă nu cumva ai ceva împotrivă.

– Te ocupi tu să-mi faci cumpărăturile?

– Noi toți o să facem asta cu rândul de-acum înainte. Ei bine, câtă vreme vrând-nevrând rămâi să te ocupi de gătit. Nu mai e corect să ne mulțumim doar să strângem după masă. Așa că o să ne ocupăm de cumpărături.

– Am o listă începută și plănuiam să merg mâine în sat.

– Va fi rândul meu să fac asta, dacă ești de acord și tu.

– Sigur că sunt de acord.

– Dacă ai marfă pe care vrei să o duci la magazin, pot să o transport eu cu un drum.

Branna dădu să spună ceva, apoi se uită în jurul mesei cu ochii mijiți.

– Ce-i cu toate astea, deci, cu făcutul cumpărăturilor pentru mine, transportarea mărfurilor la magazin?

– Pari obosită. Când Connor își dădu ochii peste cap și oftă, Boyle se posomorî. De ce să ne tot ascundem după deget?

– Mulțumesc mult pentru că mi-ai atras atenția, se răsti Branna.

– Vrei adevărul sau vrei să îl înfrumusețăm? Boyle nu făcu decât să se încrunte și mai tare. Arăți obosită și cu asta basta.

Branna își coborî mâinile peste față și făcu o vrajă de înfrumusețare. Acum era aproape radiantă.

– Gata, sunt mai bine.

– Se vede dincolo de vrajă când ești obosită.

Dădu să-l mustre pe Fin, însă Connor își aruncă mâinile în aer.

– O, las-o baltă, Branna. Ești palidă și ai ochii umflați și noi suntem cei care te vedem. Când ea dădu să se ridice, o îmbrânci ușor peste masă pentru a o forța să se așeze la loc.

– Ai chef să te certi cu mine, nu-i așa?

– Încetați, amândoi, porunci Iona. Încetați odată. E perfect normal să arăți obosită la câte faci, iar noi suntem perfect îndreptățiți să-ți mai luăm unele lucruri de pe cap. E vorba doar de a face cumpărăturile, pentru numele lui Dumnezeu, și a te ajuta la curățenie și la *sarcinile neplăcute*. O facem ca să ai și tu puțin timp să respiri, ce naiba. Așa că nu mai reacționa atât de arțăgos.

Branna se așeză ceva mai destinsă.

– Am impresia că nu cu mult timp în urmă auzeam doar scuze din gura ta, din două în două minute sau chiar mai des. Acum sunt ordine.

– Am evoluat. Și te iubesc. Toți te iubim.

– Nu mă deranjează să fac cumpărăturile, spuse Branna, pe un ton calm. Nici sarcinile neplăcute – nu prea tare. Dar sunt recunoscătoare să las o parte dintre astea în mâinile voastre, având în vedere că vom fi toți ocupați cu lucruri mai importante, iar Yule ne bate la ușă. De Yule ar trebui să avem lumină și bucurie. Vom avea.

– Atunci am stabilit, spuse Iona. Dacă mai are cineva ceva de comentat, mâine gătesc eu. Luă în furculiță o îmbucătură de pui, zâmbind: M-am gândit eu că asta o să închidă subiectul.

– Ferm. Branna se întinse peste masă și îi strânse mâna. Și mai e un subiect cu totul diferit care trebuie discutat. Cabhan a fost aici.

– Aici? Connor se ridică brusc în picioare. În casă?

– Bineînțeles că nu în casă. Nu-ți pierde mințile. Crezi că ar fi putut să treacă de protecțiile pe care le-am creat – și cele pe care le-ai creat și tu? L-am văzut afară. Am ieșit în grădina din spate să văd cum o duc culturile de iarnă și să iau puțin aer, căci lucrasem înăuntru toată ziua. A avut tupeul să vină până la marginea grădinii, căci mai departe nu poate să pună piciorul. Am discutat.

– După ce Connor și cu mine ne-am dus la tavernă, rosti Fin sec. Și de-abia acum ne spui?

– Am vrut să pun mai întâi cina pe masă. Și odată ce ne-am reunit, conversația s-a îndreptat asupra stării mele jalnice.

– Nu am spus niciodată că ar fi jalnică, bombăni Boyle.

– În orice caz, vă spun acum, sau v-aș spune dacă și Connor ar binevoi să nu mai verifice toate ferestrele și să se întoarcă la masă.

– Și te mai întrebi de ce nu-mi place să te las singură.

Branna îi aruncă fratelui ei o privire tăioasă.

– Stăpânește-te, altfel data viitoare când o să vrei să faci astfel de comentarii insultătoare o să ai limba înnodată. Am ieșit să mă plimb prin grădină cu un pahar de vin. Lumina s-a schimbat, s-a lăsat ceața.

– Nu ne-ai chemat.

De data aceasta îndreptă un deget amenințător spre fratele ei:

– Încetează să mă mai întrerupi. Nu v-am chemat, nu, fiindcă voiam să aflu ce are de spus și nu eram în pericol. Nu putea să mă atingă și știam amândoi asta. Nu mi-aș risca pielea, Connor, dar, mai mult, tu – și voi toți – ar trebui să știți că nu aș risca niciodată cercul nostru, ceea ce avem de făcut. Nu din curiozitate, nu din orgoliu. Nu aș risca pentru nimic.

– Las-o să termine. Deşi era tentată să-l lovească pe Connor în picior pe sub masă, Meara alese să-l strângă uşor de mână pentru a-l linişti. Fiindcă ştim asta. Exact aşa cum am ştiut şi că îşi va încerca norocul cu Branna înainte să se termine toată povestea.

– O încercare neconvingătoare, cel puţin de data asta, continuă Branna. Propunerile obişnuite. Mă va face a nu ştiu câta oară, îmi va oferi mai multă putere decât aş putea visa vreodată şi alte gogoşi de acelaşi gen. Încă era puţin suferind, se străduia s-o ascundă, dar piatra roşie era mai slăbită. Mai are însă rezerve de putere. S-a transformat în Fin.

În tăcerea care se lăsă, Fin ridică privirea de la pahar, iar focul din ochii lui se lovi de cel din ochii Brannei.

– În mine?

– Ca şi cum ar fi putut să mă facă să cred că eşti tu şi astfel să-mi zdrobească apărarea. Dar avea ceva mai mult. E viclean şi ne urmăreşte de-o viaţă. S-a transformat în cel care erai tu la optsprezece ani. Pe vremea când...

– Eram împreună. Prima dată. Singura dată.

– Nu în ziua aceea, nu, ci în săptămâna de după. Când am aflat despre semn. Tot ceea ce ai simţit şi ai spus tu, ceea ce am simţit şi am spus eu, s-au repetat aşa cum au fost atunci. A avut suficientă putere să mă facă să simt toate astea, să mă atragă la marginea teritoriului meu protejat. S-a hrănit din emoţiile mele, făcând să strălucească mai tare nu doar piatra, ci şi aroganţa lui, căci nu a înţeles că şi eu aveam mai mult decât suficientă putere pentru a-mi scoate cuţitaşul de grădină şi a-l împunge zdravăn. În acelaşi timp am prins lanţul pe care poartă acea piatră şi i-am văzut teama. S-a transformat înapoi în ceaţă, aşa că nu am mai putut să o ţin, nu am reuşit să mă mişc destul de repede încât să-i rup lanţul. E de gheaţă. Atât de rece încât te arde, murmură ea, studiindu-şi palma. Iar în clipa aceea cât l-am ţinut am simţit întunericul din el, foamea şi, mai ales, am simţit teama. Când Connor îi luă brusc mâna, căutând rănile, îl linişti: Am avut eu grijă de asta. Se vedeau zalele lănţişorului întipărite de-a curmezişul palmei mele.

– Dar nu ţi-ai riscat viaţa.

– Nu am făcut-o. Connor, nu putea să mă atingă. Şi chiar dacă s-ar fi mişcat suficient de repede încât să pună o mână pe mine când i-am prins lanţul, tot eu aş fi fost în avantaj.

– Eşti sigură de asta, nu-i aşa? Fin se ridică, ocoli masa şi îi întinse mâna. Dă-mi-o. Voi şti dacă a mai rămas ceva din el.

Fără un cuvânt, Branna îşi puse mâna într-a lui. Rămase tăcută în timp ce simţi fierbinţeala gonindu-i sub piele, în sânge.

– Şi dacă ar fi reuşit să îţi smulgă cuţitul? întrebă Boyle. Dacă l-ar fi folosit împotriva ta, dacă te-ar fi tăiat pe mână sau pe braţ în timp ce ţineai lanţul?

– Să mi-l smulgă? Branna luă cuţitul de pe masă şi îl transformă într-un trandafir alb, spunând: Mi-a oferit o oportunitate. Am profitat de ea şi nu i-am oferit nimic în schimb. Nu a lăsat nimic în mine, adăugă ea privindu-l pe Fin.

– Nu. Îi eliberă mâna, se întoarse la masă şi se aşeză. Nimic.

– Se teme de noi. Asta am aflat. Ceea ce am făcut, suferinţa pe care i-am produs-o, îl înspăimântă. A devenit puţin mai puternic hrănindu-se cu emoţiile mele, nu am să neg asta, dar a plătit cu sânge şi a fugit.

– Se va întoarce. Fin îşi păstră privirea aţintită asupra ei în timp ce vorbi. Iar teama îl va face să atace cu atât mai violent sursa fricii.

– Se va întoarce mereu până nu îl nimicim. Şi chiar dacă s-ar putea să atace mai violent, cu cât îi e mai teamă, cu atât îi scade puterea.

capitolul 7

Se gândi să iasă la o partidă de şoimărit. Avea să încalece pe Baru, decise Fin la cafeaua de dimineaţă, când zorile de-abia începeau să lumineze cerul. Avea să-şi pună şaua pe cal, să-şi cheme şoimul şi să plece. O dimineaţă întreagă doar pentru el.

Poţiunea pentru vis era gata şi, deşi mai era de lucru, avea nevoie - Doamne, cât de mare nevoie avea de puţin timp şi distanţă faţă de Branna! O dimineaţă nu prea avea cum să conteze.

- O facem, nu-i aşa? îi spuse lui Bugs, care era lăţit pe covor, ronţăind bucuros un os din piele de vită pe care Fin îl luase de la magazin într-un moment de slăbiciune. Poţi să vii şi tu, să fim în formaţie completă. Cal, câine, şoim. Mi-e poftă de un galop lung şi zdravăn.

Iar dacă acest lucru îl atrăgea pe Cabhan, ei bine, nu era ca şi cum s-ar fi dus să-l caute intenţionat. Nu tocmai.

Aruncă o privire spre uşă când cineva bătu. Unul dintre grăjdari, presupuse el, căci venise la uşa din spate. Dar o văzu pe Iona prin sticlă.

- Îţi începi ziua devreme? întrebă el, deschizându-i.

- O, da, cine se trezeşte de dimineaţă... Zâmbetul ei străluci intens ca luminiţele de Crăciun. Mă duc după Buni la aeroport.

- Desigur, uitasem că vine. De acum până la Anul Nou, aşa-i?

- De Crăciun - Yule - şi stă până pe două ianuarie. Mi-aş fi dorit să stea mai mult.

- Ai să te bucuri să o vezi. Şi noi toţi la fel. Se va întoarce la primăvară, pentru nunta ta?

- Asta fără îndoială. Nu am reuşit să o conving să rămână, dar probabil că aşa e mai bine, ţinând cont de circumstanţe.

- Departe de pericole.

- Exact. Şi nici nu s-a lăsat convinsă să locuiască acasă la Branna cât timp e aici. O duc la prietena ei, Margaret Meeney. O cunoşti?

- Ea m-a învăţat alfabetul şi aritmetica şi chiar şi acum îmi mai spune să nu stau cocârjat când mă vede. Avea un har înnăscut pentru a fi profesoară, doamna Meeney. Vrei cafea?

- Mulţumesc, dar mi-am luat porţia. O, uite-l pe Bugs. Bună, Bugs.

Când Iona se lăsă pe vine să mângâie câinele, Fin simţi o uşoară stânjeneală:

- Mai vine pe aici din când în când.

- E foarte plăcut să ai companie. Pe mine nu doamna Meeney m-a învăţat alfabetul şi aritmetica, adăugă tânăra femeie privindu-l atent. Eu nu am crescut cu tine, ca ceilalţi. Nu am acelaşi trecut.

- Asta nu schimbă ceea ce suntem acum.

- Ştiu, iar ăsta e un miracol constant pentru mine. Familia asta. Tu faci parte din familia mea, dar nu am un trecut comun cu tine sau Branna, aşa că sunt în măsură să spun ceea ce ceilalţi nu pot, sau poate într-o manieră diferită. Cabhan s-a folosit de tine, de ceea ce s-a întâmplat între voi, pentru a încerca să o atace. Asta te-a rănit şi pe tine la fel de mult ca pe ea. Ar fi mai uşor să ne întorci spatele, să laşi asta în mâinile celor trei. Dar nu o faci. Nu ai s-o faci. Parţial datorită propriei tale dorinţe de a îndrepta un rău - un rău căruia i-ai fost victimă. Parţial pentru familie, pentru cercul tău, pentru prietenii tăi. Şi în rest, toate celelalte părţi sunt pentru Branna.

Fin se sprijini cu spatele de blatul de bucătărie şi îşi vârî mâinile în buzunare.

- Astea sunt multe părţi.

- Şi tu ai multe părţi. Nu am crescut alături de tine, nu v-am văzut pe tine şi pe Branna îndrăgostindu-vă, nici trecând prin durerea despărţirii. Dar văd cine sunteţi acum, amândoi, şi cred că ea greşeşte că nu îşi permite să trăiască iubirea, să trăiască bucuria. E perfect logic, dar tot e o greşeală. Şi tu greşeşti, Fin. Greşeşti când crezi - şi în adâncul sufletului aşa crezi - că ea face asta pentru a te pedepsi. Dacă ar fi adevărat, Cabhan nu s-ar fi putut folosi de tine ca să o rănească.

- Ar trebui să plec.

- Ai atâta bunătate în tine. Fin îi prinse bărbia în căuşul palmei şi o sărută. Atâta lumină. Dacă ai şti să gătească, jur că l-aş transforma pe Boyle într-un catâr şi te-aş fura pentru mine.

- Am să păstrez asta ca soluţie de rezervă. Ne vom bucura de Crăciun şi ne vom bucura de familie. Ştiu că tu, şi Branna în acelaşi timp, aţi prefera să faceţi imediat descântecul ăsta de vis. Dar Connor avea dreptate aseară. Ne vom bucura de timpul petrecut în familie,

de sărbătoarea însoţită de culoare şi lumină şi muzică. O să-i aruncăm asta în faţă mai întâi.

– Am fost în inferioritate numerică la vot în privinţa asta şi înţeleg situaţia din perspectiva voastră.

– Bun. Iona se întoarse în prag şi adăugă: Trebuie să dai o petrecere. Casa asta fabuloasă o impune. Ar trebui să dai o petrecere de Revelion.

– O petrecere? Schimbarea bruscă de subiect îl prinsese nepregătit. Aici?

– Da, o petrecere, da, aici. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta până acum. E timpul să dai afară tot ce e vechi, să faci loc pentru nou. Clar o petrecere de Revelion. Am să-i trimit un mesaj lui Boyle. O să te ajutăm să o organizezi.

– Eu...

– Trebuie să fug.

Închise uşa repede, lăsându-l să se încrunte în urma ei.

– Ei bine, Dumnezeule, Bugs, se pare că vom da o petrecere.

Decise că avea să se gândească mai târziu la petrecere şi tot ceea ce presupunea aceasta. Încă îşi mai dorea să călărească. Avea să-i dea frâu liber lui Baru, să îl lase pe Merlin să se înalţe şi să vâneze. Să îl facă pe Bugs să se simtă mai bine decât se simţise vreodată în scurta lui viaţă.

În drum spre casă, avea să treacă pe la grajduri, apoi şi pe la şcoala de şoimărit. Dacă mai avea suficient timp după aceea, avea să vadă dacă se putea face util în atelierul Brannei. Deşi presupunea că şi ea avea să se bucure la fel de mult ca el de o zi întreagă petrecută separat.

Ajuns la grajduri, în timp ce îşi echipă calul masiv, purtă cu Sean o discuţie despre cai, o comandă de nutreţ, femei, fotbal, revenind apoi la cai. Pe când ieşea cu Baru, zise nonşalant:

– S-ar putea să organizez o petrecere de Revelion.

Sean clipi şi îşi împinse basca pe ceafă.

– La casa cea mare de aici?

– Păi, da.

– Ha! O petrecere la casa cea mare – una simandicoasă?

– Nu foarte simandicoasă. Nu se gândise dacă avea să fie simandicoasă sau nu – şi presupunea că ar fi trebuit să se consulte cu Iona, având în vedere că era opera ei. Numai să-ţi cureţi balega de cal de pe ghete.

– Ha, făcu Sean din nou. Şi va fi şi muzică, deci.

– Mi se pare normal să fie şi muzică. Şi va fi şi mâncare şi băutură, înainte să întrebi. La ora nouă pare în regulă.

Îl luă pe Bugs de pe jos şi urcă în şa.

– O petrecere la casa cea mare, mormăi Sean, în timp ce Fin îi dădu pinteni lui Baru, pornind direct la galop.

Când Fin aruncă o privire în urmă, îl zări pe grăjdar stând cu mâinile pe şolduri şi studiind casa de parcă atunci o vedea pentru prima dată.

Ceea ce arăta, presupuse Fin, că ar fi trebuit de mult să organizeze o petrecere.

Bugs vibră de emoţie şi încântare când se îndepărtară într-un galop furtunos. Calul îi transmise valuri de plăcere provocată de şansa de a alerga, iar deasupra lor şoimul ţipă, un sunet ascuţit şi puternic, învârtindu-se în aer.

Şi ar fi trebuit de mult să facă această ieşire, îşi dădu Fin seama.

Deşi o parte din el tânjea după pădure, după mirosul ei, după cântecul copacilor în bătaia vântului, se îndreptă spre un spaţiu deschis. Coborî panta lină a dealului şi lăsă calul să alerge pe pajişti în timp ce şoimul se înălţa în azur.

Îşi puse mănuşa din piele. El şi Merlin nu aveau nevoie de ea, dar era mai bine aşa în caz că trecea cineva întâmplător pe acolo. Ridică braţul, trimiţându-şi gândurile spre cer. Şoimul se aruncă în picaj, execută o încercare elegantă, de paradă, care îl făcu pe Fin să râdă, apoi ateriză ca un zeu înaripat pe mănuşă sub privirea uluită a câinelui.

– Ne-am ataşat unul de celălalt, înţelegi. Aşa stau lucrurile. Deci acum sunteţi fraţi şi voi. Vrei să vânezi? îl întrebă pe Merlin.

Drept răspuns şoimul se înălţă în văzduh, ţipând în timp ce se rotea peste câmp.

– O să ne plimbăm puţin, zise Fin. Descălecă şi îl puse jos pe Bugs, care începu imediat să se rostogolească prin iarbă, lătrând de plăcere. E încă tânăr, îi explică lui Baru când acesta îi azvârli câinelui o privire plină de milă.

„De aşa ceva aveam nevoie, îşi spuse. Spaţiul deschis, aerul. O zi rece, fără îndoială, dar senină şi luminoasă."

Şoimul se năpusti în picaj şi prinse prada.

Fin se sprijini de Baru, lăsându-şi privirea să pluteas-că peste întinderea de verde şi de maro, peste coloanele subţiri de fum ce se înălţau din hornuri.

Toate acestea îi lipseau când rătăcea prin lume. Ţinu-tul sângelui lui, al oaselor lui, al spiritului şi inimii lui. Îi lipseau verdele, dealurile domoale, cenuşiul pietrelor, maroul pământului răscolit pentru plantare.

Avea să le părăsească din nou – trebuia să o facă după ce termina ceea ce trebuia să termine. Dar avea să se în-toarcă mereu, atras de Irlanda, atras de Branna, atras... După cum îi spusese chiar Iona. Atras de familie.

– Ei nu te vor aici.

Fin nu se clinti. Îl simţise pe Cabhan venind. Poate chiar îşi dorise acest lucru.

– Eşti al meu, continuă vrăjitorul. Ei ştiu asta. Şi tu ştii asta. O simţi.

Semnul de pe umărul lui Fin pulsă dureros.

– De când mi s-a întipărit semnul în carne, ai tot în-cercat să mă ispiteşti, să mă atragi. Nu-ţi irosi promisiu-nile şi minciunile, Cabhan. Mă plictisesc, iar eu am chef de aer proaspăt şi de mişcare.

– Vino încoace. Cabhan străbătu câmpul pe un val subţire de ceaţă, cu mantia neagră fluturându-i, cu pia-tra roşie scânteind. Lasă-i în urma ta. Vino la mine.

– Nu la tine. Nici acum, nici vreodată.

– Fiul meu...

– Nu sunt asta. Furia pe care reuşise să şi-o stăpâneas-că dădu în clocot. Nu sunt şi nu voi fi nicicând.

– Dar asta eşti. Zâmbind, Cabhan îşi trase mantia în jos pe umăr, dezgolindu-şi semnul. Sânge din sânge-le meu.

– Câte femei ai siluit înainte să-ţi plantezi sămânţa, o sămânţă din care ţi s-a născut un fiu?

– A fost de-ajuns cea destinată să îmi poarte pruncul. I-am oferit plăcere şi mi-am luat mai mult. Am să ţi-o ofer pe Branna, dacă pe ea ţi-o doreşti. Se va culca din nou cu tine, de câte ori doreşti tu. Doar vino la mine, uneşte-te cu mine şi poate fi a ta.

– Nu-ţi aparţine ca să mi-o poţi da.

– Îmi va aparţine.

– Nu câtă vreme mai respir. Fin ridică o mână, cu pal-ma întoarsă în sus, şi aduse puterea la suprafaţă. Vino la mine, Cabhan. Sânge către sânge, ai zis. Vino la mine.

Simţi ispita încercându-l, simţi fierbinţeala când pu-terea i se aprinse. Văzu, aşa cum văzuse şi Branna, o scânteiere de teamă. Cabhan făcu un pas greoi în faţă.

– Nu poţi să mă chemi tu pe mine! Îşi încrucişă bra-ţele şi le deschise violent, rupând vraja. Te vor trăda, te vor alunga. Atunci când vei zace rece, vărsându-ţi sânge-le pe pământ, ei nu vor plânge după tine.

Învăluit în ceaţă, se aplecă, se strânse şi se transformă în lup. Fin îşi văzu sabia cu ochii minţii, stând în teacă în atelierul lui. Şi, ridicând mâna, o avu.

Chiar în clipa în care îi chemă pe ceilalţi, îşi chemă cercul, lupul atacă.

Dar nu pe el, nu pe bărbatul ce ţinea o sabie în flă-cări şi ardea de putere. Se aruncă asupra căţelandrului ce tremura în iarbă.

– Nu!

Fin făcu un salt şi lovi cu sabia. Nu tăie decât ceaţă, şi chiar şi aceea dispăru, lăsând în urma ei căţelul ce sângera în iarbă, cu ochii sticloşi de şoc şi durere.

– Nu, nu, nu, nu!

Se lăsă în genunchi. Şoimul ţipă; calul necheză. Am-bii se aruncară asupra lupului ce se întrupase iar în spa-tele lui Fin, dar, cu un urlet, acesta dispăru.

Chiar în acea clipă, Branna apăru lângă el.

– O, Doamne!

Fin dădu să coboare mâinile spre câine, dar ea i le luă, i le împinse deoparte.

– Lasă-mă pe mine. Lasă-mă pe mine. Vindecarea este punctul meu forte, iar câinii sunt sub protecţia mea.

– Gâtul. I-a sfâşiat gâtul. E un biet căţel inofensiv, şi totuşi l-a atacat pe el în loc de mine.

– Pot să îl ajut. Pot să îl ajut. Fin, uită-te la mine, uită-te în mine. Fin.

– Nu vreau mila ta!

– Las-o pe ea. Connor se lăsă pe vine lângă el şi îşi puse ferm o mână pe umărul lui. Las-o să încerce.

În culmea durerii, căci simţea viaţa scurgându-se, îngenunche copleşit de vină şi o furie deznădăjduită.

– Gata acum, gata. Branna recită cuvintele în timp ce îşi puse mâinile peste gâtul însângerat. Luptă cu mine acum. Ascultă-mă şi luptă-te să trăieşti.

Ochii lui Bugs se dădură peste cap. Fin simţi inima câinelui încetinind.

– Suferă.

– Vindecarea doare. Trebuie să lupte. Îi aruncă lui Fin o privire scurtă ce reflecta putere şi furie. Spune-i să lupte, căci este al tău. Nu pot să-l vindec dacă el renunţă. Spune-i!

Deşi îl durea să ceară aşa ceva, Fin îşi puse mâinile peste ale ei, îndemnându-l pe Bugs în minte: *Luptă!*

Atâta suferinţă. Branna o simţi. Îi ardea în gât, făcându-i propria inimă să se poticnească. Îşi păstră privirea aţintită în ochii căţelandrului, vărsându-şi puterea în el, şi căldura odată cu ea.

Mai întâi rana profundă, îşi spuse, apucându-se să repare cu migală ceea ce fusese sfâşiat. Pe câmpia friguroasă, în ciuda vântului aspru, fruntea îi fu acoperită cu broboane de sudoare.

De undeva îl auzi pe Connor cerându-i să înceteze. Era prea mult, dar ea simţi durerea, scânteia de speranţă. Şi chinul bărbatului pe care îl iubea.

Uită-te la mine, îi spuse câinelui. *Priveşte în mine. În mine. Vezi în mine.*

Bugs scânci.

– Începe să-şi revină.

Connor, care supraveghea împrejurimile, îşi puse o mână pe umărul Brannei, oferindu-i propriile puteri.

Rana se micşoră, începând să se închidă. Bugs întoarse capul şi o linse fără vlagă pe mână.

– Gata acum, spuse ea blând. Da, eşti gata. Încă o clipă doar. Încă puţin. Fii curajos, micuţule. Fii curajos încă o clipă.

Când Bugs dădu din coadă, Fin se mulţumi să îşi sprijine fruntea de cea a tinerei femei.

– Va fi bine. I-ar prinde bine nişte apă şi va trebui să se odihnească. Va...

Impulsul fu mai puternic decât ea, nu se putu abţine. Îşi încolăci braţele în jurul lui Fin şi îl strânse.

– E bine acum.

– Îţi rămân dator...

– Bineînţeles că nu, şi nu-ţi dau voie să spui asta. Se dădu uşor în spate şi îi prinse faţa între mâini. Preţ de o clipă stătură îngenuncheaţi, în timp ce câinele dădea curajos din coadă între ei. Ar trebui să-l duci acasă acum.

– Da. Acasă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Connor. Poţi să ne spui? Pe Iona am rugat-o să nu vină. Hristoase, e pe drum cu bunica ei de la aeroportul din Galway.

– Nu acum, zise Branna ridicându-se în picioare. Vom afla detaliile mai târziu. Du-l acasă, Fin. Am un tonic care i-ar prinde bine. O să ţi-l aduc. Însă odihna e singurul lucru de care are nevoie cu adevărat.

– Vii cu mine? Detesta să o roage, detesta că trebuia să o roage, dar îi era încă teamă pentru căţelandru. Să mai ai grijă de el încă puţin, doar cât să fim siguri?

– În regulă. Desigur. Connor, tu poţi să te întorci călare pe Baru şi să duci şoimii şi pe Kathel. Ajung şi eu acasă în scurt timp.

– Ei bine, eu...

Dar Branna îşi puse mâna într-a lui Fin. Ea, Fin şi căţelandrul dispărură cât ai clipi.

– Ei bine, după cum spuneam. Connor îşi trecu degetele prin păr şi ridică privirea spre cer, unde şoimul lui Fin şi Roibeard al lui zburau în cercuri. Îl mângâie pe Kathel pe cap, apoi încălecă pe Baru, murmurând: Mă ocup eu de restul.

*

În bucătăria lui, ţinând câinele cuibărit în braţe, Fin constată că nu ştia ce să facă mai departe.

– Ar trebui să spăl sângele ăsta de pe el.

– Nu aici, strigă Branna, şocată până în străfundurile raţiunii când Fin porni spre chiuveta din bucătărie. Nu poţi să speli un câine în acelaşi loc în care îţi speli vasele. Ai fără îndoială o spălătorie, o chiuvetă de serviciu.

Deşi el nu vedea diferenţa, Fin îşi schimbă direcţia, trecu de o uşă şi intră în spălătoria cu pereţi de un alb intens şi maşini negre masive. Deschizând un dulap, se întinse după săpunul de rufe.

– Nu cu ăla, pe tot ce am mai sfânt, Fin! Nu poţi spăla un câine cu săpun de rufe. Îţi trebuie detergent de vase – lichidul pe care l-ai folosi pentru a spăla de mână.

Ar fi putut să-i atragă atenţia că nenorocitul de detergent de vase era sub nenorocita de chiuvetă din bucătărie, unde intenţionase iniţial să spele câinele. Dar Branna începuse să se agite, scoţându-şi jacheta, atârnând-o pe un cuier, suflecându-şi mânecile:

– Dă-mi câinele! Adu detergentul!

Bine atunci, îşi spuse el, foarte bine. Mintea lui era împrăştiată într-o mie de direcţii, oricum. Luă detergentul şi se întoarse în spălătorie.

– Eşti bine, îi murmură Branna lui Bugs, care o fixa cu o privire adoratoare. Eşti doar obosit şi puţin slăbit pe ici, pe colo. O să faci o baie caldă foarte plăcută, continuă ea, dând drumul la apă în chiuvetă. Puţin tonic şi un pui de somn zdravăn şi vei fi ca nou.

– M-am întrebat întotdeauna de ce e bine să fii ca nou, bombăni el turnând săpun în apa ce curgea.

– Ajunge, Fin. O să-l îneci pe amărât în spumă.

Spăşit, puse sticla pe măsuţă.

– Am ceva sus – o poţiune – care ar trebui să-i fie de folos.

– Mă apuc eu să-l spăl dacă mergi s-o aduci.

– Îţi sunt recunoscător, Branna.

– Ştiu. Haide, în apă cu tine, Bugs. Nu-i aşa că-i plăcut?

– Îi place mult la duş.

Cufundând câinele într-o mare de spumă, ceea ce arăta ridicol în ochii lui Fin, Branna se întoarse:

– Poftim?

– Nu contează. Aduc tonicul.

– La duş, deci? murmură ea, frecţionând câinele.

Bugs începu să lipăie clăbucii şi mâna ei şi îi aduse în minte o imagine foarte clară cu Fin, gol, râzând şi ţinând câinele în cabina cu pereţi de sticlă, sub jeturile de apă ce ţâşneau din toate direcţiile şi în aburul ce se ridica.

– Hmmm. Nu s-a pierdut pe drum, aşa-i? A mai păstrat ceva din băieţandrul care era, făcând duş cu un câine.

Gândul o amuză şi o înduioşă, ceea ce nu era o problemă. O şi tulbură, ceea ce era.

Fin se întoarse cu o sticlă elegantă cu bază hexagonală, plină cu un lichid verde-închis. Când Branna ridică un deget îndoit, Fin îi scoase dopul şi i-o întinse să o miroasă.

– Ah, da, e exact ceea ce îi trebuie. Dacă ai un biscuit, adaugi trei – nu, hai să spunem patru picături pe el. O să îl înghită mai uşor aşa şi va crede că primeşte o recompensă.

Fără a se gândi, Fin băgă mâna în buzunar şi scoase un biscuit de câini cât un deget.

– Umbli cu aşa ceva în buzunare! Pentru ce, în caz că vi se face foame, ţie sau câinelui?

– Nu ştiam cât timp o să fim plecaţi, bombăni el, şi adăugă picăturile.

– Pune-l jos să absoarbă tonicul. Ne-ar prinde bine un prosop vechi.

Fin plecă din nou; peste un minut se întoarse cu un prosop pufos de culoarea muşchiului.

– Bumbac egiptean, observă Branna, şi dintr-o singură mişcare scoase câinele din apă, înfofolindu-l în prosop înainte să apuce să tremure.

– Nu am un prosop vechi. Şi se poate spăla, nu-i aşa?

– Aşa este. Masă energic câinele şi îl sărută pe bot. Te simţi mai bine acum, nu-i aşa? Curat şi mirosind

ca o livadă de citrice. Una egipteană. Dă-i recompensa, Fin, căci e un băiat bun, un băiat bun şi curajos.

Bugs îşi îndreptă ochii adoratori şi plini de încredere spre Fin, apoi înfulecă biscuitul pe care i-l oferi acesta.

– I-ar prinde bine şi nişte apă ca să... Coborî privirea şi încremeni oripilată. Porţelanuri Belleek? Foloseşti boluri de porţelan Belleek pentru mâncarea şi apa câinelui?

– Erau la îndemână.

Fâstâcit, aruncă prosopul pe masa de toaletă, apoi îl puse pe Bugs jos lângă bolul de apă.

Câinele bău însetat şi zgomotos timp de un minut întreg. Lăsă să-i scape un râgâit discret, apoi se aşeză şi ridică privirea spre stăpânul său.

– Nu are nevoie decât de un loc călduţ în care să doarmă o vreme, decretă Branna.

Fin luă câinele în braţe, şterpeli o pernă de pe canapea şi o aruncă pe jos în faţa focului.

Bumbac egiptean, boluri de porţelan Belleek, iar acum o pernă de damasc, reflectă Branna. Câinele de grajd devenise un mic prinţ.

– E obosit. Fin rămase ghemuit, mângâindu-l pe Bugs. Dar nu îl doare nimic. Sângele îi e curat. Nu mai are otravă în el.

– Va dormi acum şi se va trezi mai puternic decât era. Am fost nevoită să îi dau o doză de şoc ca să îl aduc înapoi. Pierduse atât de mult sânge.

– Va avea o cicatrice aici. Cu multă blândeţe, Fin îşi trecu degetul peste linia subţire şi neregulată de pe gâtul câinelui. La fel cum are şi Alastar. Observând că Bugs adormise, se ridică în picioare şi şopti: Îţi rămân dator.

– Ba nu îmi rămâi, şi ne insulţi pe amândoi spunând asta.

– Nu e o insultă, Branna, ci recunoştinţă. Îţi aduc nişte vin.

– Fin, nu pot la două după-amiaza.

– Aşa-i. Îşi trecu mâinile peste faţă, încercând să îşi regăsească echilibrul. Ceai atunci.

– Nu aş refuza.

Avea să-i dea ceva de făcut până se mai liniştea puţin, îşi spuse Branna, când el porni înapoi spre bucătărie.

– E câine de grajd. A apărut acum vreo doi ani. Eu nici măcar nu eram aici. Sean a fost cel care l-a spălat, i-a dat de mâncare. Şi Boyle cel care i-a pus numele.

– Se prea poate să fi venit aici dintr-un motiv anume, altul decât un pat de paie şi resturi de la masă şi câteva cuvinte blânde. E în casa ta acum, dormind pe o pernă de damasc în faţa focului. L-ai luat la tine de Samhain.

– A fost la îndemână, ca porţelanurile.

– A fost mai mult de atât, Fin.

El ridică din umeri şi turnă ceaiul.

– Are o inimă puternică şi nu m-am gândit niciodată că ar putea deveni ţinta lui Cabhan. E...

– Inofensiv. Mic şi inofensiv şi blând la suflet.

– L-am adus în casă într-o noapte. Are un fel anume de a se uita la tine, aşa că nu l-am putut lăsa afară.

Da, încă mai păstrase ceva din acel băieţandru cu o bunătate înnăscută, se gândi ea.

– Un câine e o companie bună. Cea mai bună, după părerea mea.

– Îşi vânează coada fără un motiv anume, dar e aici. Nu am biscuiţi, îşi dădu el seama, după o căutare rapidă. Dintre cei pentru oameni.

– Mă mulţumesc cu ceai. Doar ceai. Înţelegând că Fin îşi dorea să rămână aproape de câine, se aşeză pe un scaun de lângă foc şi îl aşteptă să i se alăture. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Aveam chef de o plimbare călare, una sănătoasă şi în viteză. Pe dealuri, în câmp deschis.

– Aşa cum eu avusesem chef de o plimbare prin grădină. Înţeleg perfect.

– Tu poţi. M-am gândit să ies să călăresc, să-mi las şoimul la vânătoare, şi l-am luat şi pe Bugs să îi ofer o aventură. Iisuse Hristoase.

– Calul tău, şoimul tău, câinele tău. Aproape că putea vedea sentimentul de vină clocotind în jurul lui; spera să îl potolească din nou. De ce nu ai fi făcut-o? Eşti singurul dintre noi care îşi poate împleti mintea cu toţi trei.

– Nu îl căutam pe Cabhan, dar, sincer, am fost mai mult decât mulţumit că m-a găsit el.

– La fel cum m-am simţit şi eu când m-am plimbat în grădină. Şi asta pot să înţeleg. Te-a atacat.

– A început cu balivernele obişnuite. Sunt sânge din sângele lui, voi toţi o să mă trădaţi, o să mă alungaţi şi aşa mai departe. M-aş fi aşteptat să fie la fel de plictisit ca mine de toate astea, dar nu se dă bătut. Deşi de data asta mi-a promis că mi te va oferi, dacă ar fi să te doresc, iar asta a fost o noutate.

Branna îşi înclină capul şi întrebă pe o voce uscată ca praful:

– O, chiar aşa?

– Chiar aşa. Înţelege destul de bine dorinţa. Înţelege poftele trupului, dar nimic ce ţine de inimă sau suflet. Ştie că te doresc, dar nu va pricepe niciodată de ce. Am întors puterea împotriva lui. Am început să-l atrag spre mine. L-a surprins că am reuşit pentru o clipă, iar asta l-a destabilizat. V-am chemat pe voi, cei trei – căci aşa ne-am promis –, iar când s-a transformat în lup mi-am luat sabia din dulap şi i-am dat foc. Făcu o scurtă pauză pentru a-şi limpezi gândurile, apoi continuă: Aş fi putut să-i ţin piept, sunt sigur de asta. Aş fi putut să mă lupt cu el, ajutat de Baru şi Merlin, până veneaţi şi voi şi îl atacam împreună. Dar el nu m-a atacat pe mine. S-a năpustit într-o parte şi l-a prins pe Bugs de gât. Totul atât de rapid. M-am aruncat asupra lui, am încercat să-l lovesc, însă el s-a ferit. A atacat căţelul de nici şase kilograme, i-a sfâşiat gâtul, apoi a dispărut înainte să apuc să-l lovesc măcar o dată. Pe mine nu m-a atacat deloc.

– Ba da. Te-a lovit în inimă. Baru, Merlin, tu însuţi? Ar fi însemnat o bătălie. Căţelandrul i-a permis să te rănească fără să rişte nimic. A fost dintotdeauna un laş mizerabil şi întotdeauna aşa va fi.

– S-a furişat în spatele meu când am fugit la câine.

Fiindcă, Branna ştia, Fin se gândise la câine înaintea propriei siguranţe.

– Ştia că aveai s-o faci, că aveai să te apleci asupra celui rănit şi neajutorat. Asupra celui care era al tău.

– L-aş fi înfruntat ca de la bărbat la bărbat, ca de la vrăjitor la vrăjitor. Acum ochii lui Fin se aprinseră, devenind de un verde lichid, când furia luă locul remuşcărilor. Mi-am dorit asta.

– La fel cum ne dorim toţi, dar nu e stilul lui. Chiar dacă eşti născut din el, tu nu eşti unul dintre ai lui. Nu încetează să te sâcâie cu asta fiindcă nu poate concepe că ai alege să nu fii.

– M-ai părăsit din cauză că sunt unul dintre ai lui.

– Te-am părăsit fiindcă eram şocată şi rănită şi furioasă. Iar după ce au trecut toate astea, fiindcă sunt legată printr-un jurământ, spuse ea închizându-şi mâna în jurul pandantivului. Sunt legată printr-un jurământ de Sorcha şi toţi cei care au fost după ea până la mine, şi de Connor şi de Iona. Am jurat să folosim tot ceea ce suntem pentru a scăpa lumea de el.

– Şi de toţi cei născuţi din el.

– Nu. Nu. În orice alt moment, s-ar fi simţit în primul rând scandalizată, dar încă îi simţea remuşcările dincolo de orice alte emoţii. Tu eşti născut din el, dar eşti unul dintre noi. Înţeleg acum că aşa a fost scris. Predecesorii noştri nu au reuşit să-l nimicească fiindcă nu te-au avut pe tine. Nu au avut printre ei pe cineva din sângele lui. Nu te-au avut pe tine, Fin, cu puterea ta, cu loialitatea ta, cu inima ta.

Era convins că rostise acele cuvinte cu toată sinceritatea. Şi totuşi:

– Sunt unul dintre voi, dar tu refuzi să fii cu mine.

– Cum pot să mă gândesc la asta, Fin? Cum pot să mă gândesc la asta când chiar şi acum simt crescând în mine urgenţa misiunii noastre? Nu pot să privesc dincolo de ţelul acesta, iar când o fac, atunci când îmi permit să mă gândesc la ce ar putea fi odată ce se termină toată povestea, nu reuşesc să văd nimic din viaţa pe care credeam cândva că ne-o vom construi împreună. Eram atât de tineri...

– Asta este o minciună sfruntată, Branna. Ceea ce simţeam unul pentru celălalt era mai vechi decât timpul însuşi. Nu eram doi tineri neştiutori jucându-ne de-a dragostea.

– Cu cât ne-ar fi fost mai uşor dacă aşa ar fi stat lucrurile? Cu cât ne-ar fi fost mai uşor acum? Dacă doar ne-am fi jucat, nu am fi fost nevoiţi să ne gândim la ziua de mâine. Ce viitor am putea avea? Ce fel de viaţă ne-ar aştepta împreună?

El îşi aţintit privirea în foc, ştiind din nou că spunea adevărul. Şi totuşi...

– Nici unul. Cu toate astea, e mai mult decât am putea avea oricare din noi fără celălalt. Tu eşti restul din mine, Branna, şi sunt suficient de obosit în acest moment cât să nu mă mai prefac că nu e aşa.

– Crezi că eu nu plâng pentru ceea ce ar fi putut fi? Durerea radie din fiinţa ei, revărsându-se în cuvinte. Că nu îmi doresc să fi fost?

– Am crezut asta. Am supravieţuit chiar crezând asta.

– Atunci te-ai înşelat, şi s-ar putea să fiu şi eu prea obosită pentru a mă mai preface. Dacă ar fi fost vorba doar de inima mea, ar fi fost a ta. Inspiră tremurător când el îşi desprinse privirea din foc şi o aţinti pe chipul ei. Peste câteva clipe urmă: Nu-i poate aparţine nimănui altcuiva. Am pierdut-o deja. Dar nu e vorba doar de asta şi nu îmi pot baza purtarea pe ceea ce ar putea fi. Ştii momentul când tatăl meu mi-a dat asta? Ridică pandantivul. Am avut de ales. Mi-a spus că am de ales, că pot să îl accept sau nu. Dar odată ce îl acceptam, alegerea era făcută. Aveam să devin una dintre cei trei şi legată prin jurământ să încerc, mai presus de orice, să sfârşesc ceea ce a început Sorcha. Nu am să te trădez, Fin, dar nu am să-mi trădez nici sângele. Nu pot să mă gândesc la speranţe şi dorinţe, nu pot să mă agăţ de eventualităţi. Scopul meu a fost stabilit de dinainte să mă nasc.

– Şi asta ştiu. Erau momente când conştiinţa acestui fapt îl făcea să se simtă gol pe dinăuntru. Scopul tău îţi consumă mintea, puterea, spiritul, dar nu îţi poţi separa inima de restul.

– Este singura cale pentru a putea să fac ceea ce trebuie făcut.

– Mă tot mir cum poţi să crezi că toţi cei care au venit înaintea ta şi-ar fi dorit să fii nefericită.

– Nu cred asta, bineînţeles că nu cred asta. Cred doar că toţi cei care au fost înaintea mea au nevoie ca eu să fac ceea ce trebuie făcut, ceea ce fiecare dintre noi a jurat. Eu... Ezită, deloc convinsă că putea să-şi exprime trăirile. Nu ştiu, Fin, nu sunt sigură că pot să-mi îndeplinesc menirea şi să fiu cu tine în acelaşi timp. Dar în nici un caz nu vreau să te rănesc sau să te pedepsesc. Se prea poate să fi fost aşa atunci demult, când eram atât de tânără şi rănită şi înspăimântată. Dar nu se pune problema acum, absolut deloc.

El rămase cufundat în tăcere o vreme, apoi îşi îndreptă din nou privirea asupra ei.

– Spune-mi atât. Un singur lucru. Mă iubeşti?

Ar fi putut să mintă. Fin ar fi recunoscut minciuna, însă ea şi-ar fi atins scopul. Iar o minciună era o mişelie.

– Nu am iubit pe nimeni cum te-am iubit pe tine. Dar...

– E de-ajuns. E de-ajuns să te aud spunând ceea ce nu mi-ai spus de mai bine de zece ani. Bucură-te că îţi sunt dator, spuse Fin cu privirea învăpăiată. Îţi sunt dator pentru creatura ce doarme aici, altfel aş fi găsit o cale de a te duce în patul meu, punând capăt acestei torturi.

– Mi-ai fi sedus? M-ai fi convins? Branna îşi dădu părul pe spate şi se ridică. Nu ajung în patul nici unui bărbat până nu aleg eu clar să o fac.

– Desigur, şi alegi doar cu raţiunea. Pentru o femeie atât de inteligentă, poţi fi fantastic de grea de cap.

– Acum că ai reînceput să mă insulţi, am să plec. Mă aşteaptă munca pe care am neglijat-o.

– Te duc eu. Te duc eu, repetă el, chiar în clipa în care ea se pregăti să îl contrazică. Nu are nici un rost să îi oferim lui Cabhan o altă ţintă, în caz că mai e prin preajmă. Şi am să rămân şi am să lucrez cu tine, aşa cum ne-am înţeles. Scopul e şi al meu, oricât de diferit ne-am concepe vieţile în jurul acelui scop.

Ar fi putut oricum să îl contrazică, dar surprinse privirea scurtă şi îngrijorată pe care i-o aruncă Fin câinelui.

Naiba s-o ia de treabă!

– În regulă atunci, fiindcă avem destul de lucru. Adu-l şi pe Bugs. Pe drum o să doarmă, apoi Kathel poate să aibă grijă de el.

– Aş sta mai liniştit aşa. O, şi mai e ceva. Iona m-a anunţat că voi da o petrecere aici de Anul Nou. Şi cu asta basta.

– O petrecere?

– De ce toată lumea îmi repetă asta ca şi cum aş fi vorbit într-o limbă străină?

– Poate fiindcă nu ţin minte să fi dat vreodată vreo petrecere.

– Există un început pentru toate, murmură el luând câinele în braţe.

capitolul 8

Bugs era de vină, se gândi Branna. O înduioşase, iar Fin, cu prosoapele şi bolurile lui elegante şi dragostea deplină faţă de un câine de grajd, trecuse fără să clipească peste toate barierele ei.

Spusese mai mult decât intenţionase şi mai mult decât ar fi vrut să recunoască. După părerea ei, cuvintele aveau la fel de multă greutate ca faptele, iar acum i le oferise lui, deşi ar fi fost mai raţional şi mai practic să şi le păstreze doar pentru sine.

Dar momentul trecuse şi ştia foarte bine cum să îşi întărească zidurile de apărare. În ceea ce-l privea pe Fin Burke, făcea acest lucru de mai bine de zece ani. Şi, la drept vorbind, erau prea multe lucruri de făcut, se petreceau prea multe în jurul ei ca să stea să îşi bată capul cu asta.

Petrecuseră un Yule fermecător, liniştit, prezenţa bunicii Ionei făcând atmosfera cu atât mai specială. Acum că sărbătoriseră solstiţiul şi cea mai lungă noapte, nu mai era mult până la primăvară.

Mai întâi însă venea Crăciunul, o sărbătoare care îi plăcea în mod deosebit. Îi plăceau agitaţia, cumpărăturile, împachetatul cadourilor, decorarea casei, pregătitul prăjiturilor. În special în anul acela, toată munca legată

de Crăciun îi oferea un scurt răgaz de la ceea ce îi spusese lui Fin că era scopul ei.

Ar fi vrut să organizeze un *céili* de sezon cu multă lume, dar hotărâseră că erau prea multe riscuri câtă vreme Cabhan pândea din umbră. Anul viitor cu siguranţă, îşi promise. Anul viitor avea să îşi invite părinţii şi ceilalţi verişori, vecinii şi prietenii şi tot restul.

Dar anul acesta avea să fie doar cercul ei şi bunica Ionei, ceea ce era un lucru excelent şi motiv de bucurie.

Odată pâinea şi fursecurile coapte, alături de plăcinta cu carne tocată pe care avea s-o servească însoţită de sos de unt şi brandy, verifică în cuptor gâsca pusă la rumenit.

– Mirosurile din bucătăria ta îmi amintesc de copilărie, zise din prag Mary Kate, bunica Ionei. Cu faţa înroşită de frig, zâmbi radios şi traversă încăperea pentru a o săruta pe Branna pe obraz. Iona e ocupată să aşeze cadourile sub brad, aşa că m-am gândit să vin să te ajut.

– Mă bucur să te văd şi sunt mai mult decât recunoscătoare să am încă o pereche de mâini îndemânatice în bucătărie.

Zveltă şi stilată într-un pulover roşu aprins, Mary Kate se apropie de o cratiţă pentru a o mirosi.

– Mi s-a spus că ai învăţat-o pe Iona să gătească una sau două reţete, ceea ce e mai mult decât am reuşit eu.

– E dornică să înveţe şi face progrese şi la partea practică. Înainte să ne apucăm de treabă, hai să bem nişte vin. E Crăciunul, până la urmă. Ai apucat să treci să vezi casa cea nouă?

– Am văzut-o. O, va fi frumoasă, nu-i aşa? Şi va fi gata, au zis ei, înainte de nuntă – sau aproape de data nunţii. Mă bucur nespus să o văd atât de fericită. Luând vinul pe care i-l oferi Branna, Mary Kate continuă: Mi-am dorit să stăm de vorbă între patru ochi ca să-ţi spun cât de mult înseamnă pentru mine faptul că tu şi Connor i-aţi oferit o casă şi o familie.

– Ea face parte din familie, şi pe deasupra e o prietenă grozavă.

– Este atât de bună la inimă! Mi-a fost greu să o trimit aici. Nu în Irlanda, nu la voi, ci la tot ceea ce avea

să însemne venirea ei pe acest tărâm. Să o trimit aici ştiind ce ar fi putut să însemne şi ceea ce ştiu că înseamnă. M-am gândit să îţi scriu, să îţi spun că va veni, apoi m-am răzgândit, căci ar fi însemnat să îţi cer, ca pe o obligaţie, să o iei sub aripa ta, să o ajuţi să îşi desăvârşească talentele. Şi trebuie să ai de ales.

– Avem de ales? murmură Branna gândindu-se la Fin.

– Eu consider că da. Eu am ales să-i dau amuleta, deşi m-a durut să o fac. Odată oferită, nu mai poate fi luată înapoi. Dar ei îi era scris să o aibă, să o poarte. Am ştiut asta din prima clipă în care am ţinut-o în braţe. V-am ţinut şi pe tine şi pe Connor când eraţi prunci. Şi am ştiut, la fel cum au ştiut şi tatăl vostru şi mătuşa voastră. Iar acum aţi crescut toţi trei şi a sosit vremea, căci asta nu ne-a fost sortit nouă, mie şi tatălui tău, mătuşii tale. Se apropie de fereastră şi se uită afară, iar peste câteva clipe spuse: Îl simt. Nu o să se obosească să-şi facă de lucru cu mine – pe Iona o îngrijorează asta, dar eu nu mai însemn nimic pentru el acum. Totuşi, pot contribui cu suficientă putere dacă aveţi nevoie de ajutor.

– S-ar putea să avem, când va veni ziua aceea.

– Dar asta nu e azi. Mary Kate se întoarse zâmbind. Deci azi am să te ajut la bucătărie. Sorbi îndelung din vin. *Nollaig Shona Duit.*

– Vom avea grijă ca aşa să fie. Branna îşi ciocni paharul de cel al mătuşii sale. Un Crăciun foarte fericit.

Fu nevoie de puţină magie pentru a întinde masa cât să încapă şapte persoane şi toată mâncarea, dar îşi dorea să sărbătorească – şi să nu mai audă de Cabhan.

– Nu vom mânca la fel de bine mâine la sora mea acasă, anunţă Meara, gustând din umplutura făcută de Branna. Dacă am face concurs şi cu Maureen şi mama mea, probabil am ajunge să ne batem în finală pentru titlul de cei mai proşti bucătari din Irlanda.

– Aşa că o să ne facem plinul în seara asta, o să mâncăm cu grijă acolo şi ne vom întoarce aici la ce a mai rămas, zise Connor înfigând furculiţa într-o bucată de gâscă.

– E prima mea sărbătoare importantă cu familia lui Boyle. Fericirea emana în valuri dinspre Iona când se uită în jurul mesei. Eu am să mă ocup de budinca de pâine – şi nu am să intru în finală, fiindcă mi-a explicat Buni pas cu pas. Dragul meu, o să alegem o sărbătoare la care noi să fim gazdele. O să facem o tradiţie din ea. Cum merge cu petrecerea de Anul Nou, Fin?

– Avansează.

– Aş putea să fac budincă de pâine.

– Apelez la o firmă de catering, o temperă el zâmbind.

– Catering? exclamă şocată Branna.

– Catering, declară Fin ritos. Mă uit la meniu, spun că vreau asta şi cealaltă, le dau banii şi gata.

– O să te simţi mai bine la petrecere fără bătaia asta de cap, spuse Mary Kate relaxată.

– E sigur că toată lumea se va simţi mai bine, căci s-ar simţi mai puţin bine dacă mi-aş încerca eu norocul cu pregătitul mâncării.

– Asta-i drept, pe ce am mai sfânt, spuse Boyle cu însufleţire. I-a chemat pe Tea & Biscuits pentru muzică.

– Ai chemat o formaţie?

– Oamenii îşi doresc muzică, iar ei sunt o formaţie bună, zise Fin ridicând din umeri. Dacă invitaţii vor să pună mâna pe o vioară sau un cimpoi sau să înceapă să cânte, nici asta nu mă deranjează.

– Am să fiu un bun *craic*, promise Connor.

– Câtă lume vine? întrebă Branna.

– Nu ştiu, nu exact. Eu doar am dat sfară-n ţară.

– Ai putea să te trezeşti cu jumătate din ţinut!

– Nu am dat de ştire chiar atât de departe, dar dacă aşa vor sta lucrurile, firma de catering va fi ocupată.

– Patrick şi cu mine obişnuiam să organizăm astfel de petreceri, îşi aminti Mary Kate. O, noi nu ne permiteam o firmă de catering la vremea respectivă, dar ne mulţumeam să chemăm prietenii şi vecinii. Aşa este frumos. Un bun *céili.*

– Branna nu e chiar încântată de idee, interveni Connor. Ar prefera să nu facem nici un fel de petrecere până nu îl terminăm pe Cabhan.

– Nu o să-l pomenim la masă în seara asta, rosti Branna pe un ton ce nu mai lăsa loc de discuţie. Dar spune-mi, Connor, Kyra chiar a primit un inel de Crăciun?

– Ai surse extrem de bune, căci de-abia aseară l-a primit, din câte am înţeles. Nu pierde nici o ocazie să facă paradă cu el. Gândindu-se la secretara lor, fluturâ furculiţa spre Fin: Ai grijă să treci pe la şcoală şi să faci caz de el ca şi cum ar fi Diamantul Hope. Are tendinţa să se simtă uşor insultată.

– Voi avea grijă. Sursele mele bune îmi spun că Riley – îl mai ţii minte pe Riley, Boyle, fiindcă faţa lui s-a ciocnit de pumnul tău acum câteva luni.

– Şi-a meritat-o.

– Aşa e, şi se pare că şi-a meritat un pumn şi de la un anume Tim Waterly, care deţine o fermă de cai în Sligo. Am făcut câteva afaceri cu Tim şi am colaborat bine. Mi s-a părut genul de bărbat cu purtări blânde, dar în acest caz faţa lui Riley s-a ciocnit de pumnul lui Tim în timpul unei dezbateri însufleţite privind dacă e sau nu o bună practică să încerci să vinzi fân mucegăit.

– E o rahat de om, Riley ăsta, pe cuvânt. Îmi cer scuze, bunico.

– Nu-i cazul, fiindcă un om care încearcă să vândă fân mucegăit, sau, mai rău, se poartă urât cu un cal, aşa cum a făcut cu blânda ta iapă Darling, e într-adevăr un rahat. Îmi dai te rog cartofii, Meara? Cred că mai am loc pentru încă o înghiţitură.

Petrecură sărbătoarea mâncând; unii ajunseră să geamă până la final, dar reuşiră cumva să-şi facă loc şi pentru plăcintă sau tartă cu fructe, sau câte puţin din amândouă. Băură şampania lui Fin, făcură schimb de cadouri şi se îmbrăţişară călduros, după care primiră colindători.

„Şi nici urmă de Cabhan", se gândi Branna, verificând din nou ferestrele. Când ajunse în bucătărie, Fin apăru în spatele ei.

– Dacă nu vrei să auzi de Cabhan, nu-l mai tot căuta.

– Am venit după încă o sticlă de şampanie.

– Ai venit să-ţi faci de lucru. Stă în bârlogul lui, Branna. Am propria mea metodă de a-l căuta.

Scoase sticla de şampanie şi o puse pe blat.

– Vreau doar ca seara asta să rămână... neîntinată.

– Şi aşa şi e. Am ceva pentru tine.

Îşi răsuci mâna, îi arătă palma goală, o răsuci din nou şi îi întinse o cutie învelită în hârtie aurie şi cu o fundă argintie complicată.

– Am făcut deja schimb de cadouri.

– Mai am unul. Deschide-l, iar eu am să deschid asta, zise el arătând spre şampanie.

Luată din nou prin surprindere, Branna despachetă cutia şi o deschise, în timp ce Fin scoase dopul cu un pocnet înăbuşit.

Ştiu că sticluţa era veche – şi superbă. Faţetele ei reflectau lumina, scânteind atât de tare încât părea incandescentă în mâna ei. Fusese un recipient de putere cândva, cu mult timp în urmă. Apoi îşi trecu degetul peste dopul de sticlă. Un cap de dragon.

– E extraordinară. E veche şi extraordinară şi încă vibrează de putere.

– Am găsit-o într-un magazin pretenţios de antichităţi din New Orleans, deşi nu de acolo provenea. Trecuse dintr-o mână într-alta cu mult timp înainte să ajungă în acel magazin pretenţios, în care nimeni nu avea habar ce anume e. Mi-am dat seama că e pentru tine imediat ce am pus mâna pe ea. O am de câţiva ani deja, căci nu eram sigur cum să ţi-o ofer ca să o accepţi.

– Mă crezi dificilă, murmură ea coborând privirea spre sticluţă.

– Nicidecum. Cred că eşti puternică, ceea ce face situaţia dificilă pentru amândoi. Chiar şi aşa, nu puteam s-o las în magazinul ignoranţilor ălora, mai ales când ştiam că e pentru tine.

– Şi ştii că, atunci când o voi privi, mă voi gândi la tine.

– Ei bine, are acest avantaj. Chiar şi aşa, este pentru tine.

– Am s-o păstrez în camera mea şi, deşi raţiunea îmi dictează altfel, am să mă gândesc la tine când am s-o privesc. Nu putea risca să îşi lipească buzele de ale lui, dar, pentru o clipă, îşi sprijini obrazul de al lui aşa cum

făcuse cândva atât de des, cu atâta uşurinţă. Mulţumesc. Eu... O, a fost foarte atentă la detalii când a comandat-o. Am o scânteiere aici, murmură ea, studiind sticluţa. Dragonul a fost al ei, cred. Şi a comandat sticluţa asta, atât de atent lucrată, pentru a păstra... pentru a păstra lacrimi. Lacrimi de vrăjitoare - atât de preţioase şi puternice când sunt vărsate de fericire, când sunt vărsate de durere.

- Ce fel de lacrimi s-au aflat în asta?

- Nu-mi pot da seama, dar am să mă gândesc că au fost de bucurie, căci e Crăciunul şi e un cadou minunat. Ar trebui să conţină bucurie. O puse cu grijă pe blatul de bucătărie. Ar trebui să bem şampanie şi ar trebui să ascultăm muzică. Şi nu am să mai verific ferestrele în seara asta.

În noaptea aceea, târziu, puse sticluţa pe masa ei de toaletă şi, strecurându-se în pat, o privi reflectând toate scânteierile aurii ale focului. Şi se gândi la el. Şi gândindu-se la el îşi puse un talisman sub pernă pentru a împiedica visele. Inima îi era prea plină pentru a risca să viseze.

Erau multe de făcut, îşi spuse Branna contemplându-şi atelierul. Savurase fiecare clipă din festivităţile de Yule, de Crăciun. Întâlnirile cu cercul ei, pregătirea mâncărurilor, muzica pe care o creaseră împreună. Îi plăcuse la nebunie călătoria la Kerry din ziua de Crăciun, nu se simţise câtuşi de puţin vinovată că apelase la magie pentru a zbura să-şi viziteze părinţii, pentru a petrece timp cu ei şi alte rude. Îi plăcuse cu atât mai mult cu cât Connor făcuse la fel, cu Meara.

Fusese o bucurie să îşi vadă părinţii atât de fericiţi în această nouă etapă a vieţilor lor. Îi crescuse considerabil încrederea când recunoscuse credinţa lor deplină în ea, în Connor.

Acum însă trebuia să se întoarcă la aspectele practice. La munca din care îşi câştiga existenţa. La munca ce însemna destinul ei, care era viaţă sau moarte.

Completă stocurile pentru câteva dintre cele mai populare loţiuni şi creme, apoi lucră la fermecătoarele lumânări-pastilă care aproape zburau de pe rafturile magazinului.

Îşi oferi plăcerea de a experimenta cu noi parfumuri, noi culori, noi texturi. Se concentra asupra simţurilor: cum arăta, ce stare de spirit evoca acel parfum, ce senzaţie lăsa pe piele?

Ridică privirea când se deschise uşa şi constată cu bucurie că era Meara.

- Ei bine, ţi-ai ales perfect momentul. Scoate-ţi mănuşile, te rog, şi încearcă crema asta nouă.

- E o vreme urâtă, frig şi cu ploi în rafale. Meara îşi scoase căciula, îşi descolăci fularul şi îşi aruncă pe spate coada groasă împletită. Iar aici e cald şi miroase dumnezeieşte. O schimbare plăcută după atâta umezeală şi balegă de cal. Îşi puse jacheta în cuier, se apropie de Branna şi îi întinse mâinile pentru a i le unge cu cremă. O, e minunată! Masă crema până intră în piele şi îşi mirosi mâinile. Pur şi simplu minunată şi răcoritoare şi miroase a... aer! Pur şi simplu aer proaspăt, ca acela pe care l-ai găsi pe vârful unui munte. Îmi place şi culoarea ei în borcan. Albastru, un albastru-deschis. Ca gheaţa albastră.

- Un nume perfect. Gheaţă Albastră, aşa va rămâne. E făcută pentru mâini şi picioare puse la treabă. Mă gândeam să o pun într-un borcan cu un aspect solid. Genul pe care bărbaţii l-ar lua pentru ei fără mari fasoane. Am în plan o întreagă linie de produse. Un produs exfoliant, un gel de duş, săpun solid şi săpun lichid. Din nou, într-un ambalaj care să le placă femeilor, dar pe care bărbaţii să nu îl găsească insultător la adresa masculinităţii lor.

- Nu ştiu de unde îţi vin toate ideile astea.

- Dacă nu mi-ar fi venit, poate că mi-aş fi petrecut şi eu ziua în ploaia rece, împotmolită în bălegar de cal, râse Branna ducându-se la aragaz să pună de ceai. Acum că ne apropiem de sfârşitul anului, e timpul să mă gândesc la ceva nou. Chiar ieri m-a întrebat mama dacă nu aş putea crea câteva produse exclusiv pentru micuţa

lor pensiune. Unele pe care le-ar putea folosi ca mici daruri pentru clienţi - ca apoi să le vândă în versiunea lor completă. După ce se încheie anul, am să văd ce pot face în privinţa asta.

- A fost minunată întâlnirea cu mama ta de ieri, şi cu tatăl tău şi cu toţi ceilalţi. Connor m-a luat complet prin surprindere. „Ce-ar fi să zburăm să ne vedem cu mama şi cu tatăl meu puţin, înainte să plecăm spre Galway?" mi-a zis. I-am răspuns că mi-ar plăcea foarte mult să-i vedem şi poate ar trebui să-i sunăm înainte, dar el doar m-a luat de mână şi *Poc!* ne-am trezit acolo. Îşi puse o mână pe abdomen. Nu cred că am să mă obişnuiesc vreodată cu mijlocul ăsta de transport.

- A însemnat mult pentru ei, şi pentru mine, faptul că aţi fost amândoi acolo timp de câteva ore.

- Crăciunul înseamnă familie şi, dacă avem noroc, înseamnă şi prieteni.

- Şi tu? Familia ta?

- Ah, Branna, mama mea se simte excelent acasă la Maureen. E mai fericită decât am văzut-o de ani buni. Are bujori în obraji, o scânteiere în ochi. Mi-a arătat dormitorul ei şi trebuie să recunosc că Maureen a făcut o treabă de nota zece în privinţa asta; e perfect elegant şi ordonat, aşa cum îi place mamei noastre. Meara oftă, însă fu un oftat de mulţumire: Faptul că ne-a văzut pe toţi strânşi laolaltă a însemnat enorm pentru ea. Ba chiar Maureen m-a tras deoparte ca să-mi spună cât de mult bine îi face mamei să locuiască acolo - şi am lăsat-o să-mi împuie urechile cu asta, ca şi cum ar fi fost ideea ei de la bun început.

- Ţi s-a luat o povară de pe umeri.

- Una mai grea decât îmi dădusem eu seama. Iar ea e atât de încântată că eu şi Connor nu vom mai face mult timp sex fără a fi legaţi prin Sfânta Taină a Cununiei! Râzând, Meara se aşeză lângă foc. Deja se gândeşte la noi nepoţi.

- Şi tu?

Branna veni cu o tavă pe care se afla ceai aburind şi fursecuri cu zahăr.

- Şi eu, desigur, dar probabil nu atât de repede cât să fiu pe placul ei. E o problemă la care am să mă gândesc mai încolo, zise Meara sorbind din ceai. Mă bucur că ai zis că am sosit la momentul potrivit. Voiam să discutăm între patru ochi.

- E vreo problemă?

- Tocmai asta vreau să te întreb. Nu ţin minte să fi existat o perioadă când nu am fost prietene, căci a început de când eram încă în scutece.

- Şi s-ar putea să ajungem din nou în scutece înainte să se termine, râse Branna muşcând dintr-un fursec.

- E şi asta o idee, pufni amuzată Meara. Cum suntem prietene de-o viaţă, tu şi cu mine, putem discuta lucruri pe care alţii nu le pot aborda. Aşa că vreau să ştiu, Branna: nu ţi-e teamă de vraja asta de vis pe care te pregăteşti să o faci cu Fin?

- Am căzut cu toţii de acord...

- Nu, nu, nu te întreb ca parte a cercului. Te întreb doar ca prietena ta, sora ta. Ca de la scutec la scutec, să zicem.

- Ah, Meara!

- Mă gândesc doar la tine acum, căci nu suntem decât noi două aici. Este un act intim, această călătorie în vis împreună. Ştiu şi înţeleg asta bine. Ceri foarte mult de la tine, Branna, de la inima ta, de la sentimentele tale.

- Înfruntarea lui Cabhan e mai importantă decât toate astea.

- Nu şi pentru mine. Nu între mine şi tine. Ştiu că ai s-o faci oricum, dar sunt curioasă ce sentimente îţi trezesc toate astea - ca de la prietenă la prietenă şi de la femeie la femeie. Cum te simţi şi ce pot să fac să te ajut.

- Cum mă simt? Branna expiră prelung. Simt că trebuie făcut, că e cea mai bună soluţie pe care o avem. Şi ştiu că vom suferi, fiindcă e un act intim, după cum spui şi tu. Ştiu că Fin şi cu mine trebuie să cooperăm pentru binele tuturor şi am acceptat asta.

- Dar?

Branna oftă, ştiind că putea să-şi despovăreze sufletul faţă de Meara.

– De când s-a întors el, acum câteva luni, şi l-am văzut luptând şi vărsându-şi sângele alături de noi, mi-e mai greu să ţin în frâu ceea ce simt şi am simţit dintotdeauna pentru el. Ceea ce vom face mai departe va complica şi mai mult situaţia, pentru amândoi. Nu pot decât să fiu recunoscătoare că eşti aici şi înţelegi.

– Nu ar putea să meargă Connor cu el, sau Boyle, sau oricare dintre noi?

– Dacă soarta ar fi vrut să fie Connor, sau Boyle, sau oricare altul, nu aş fi fost eu cea atrasă în visul care ne-a dus la peştera lui Midor. Pot să fac faţă situaţiei, şi la fel poate şi Fin, deşi sunt conştientă că nu-i deloc uşor.

– Te iubeşte, Branna, atât de profund cât poate un bărbat să iubească. Ştiu că te răneşte să mă auzi spunând asta.

– Nu, nu mă răneşti. Ştiu că mă iubeşte, sau o parte din el mă iubeşte. O parte din el mă va iubi mereu. Iubirea e puternică şi e vitală, dar nu e totul.

– Încă îl mai consideri vinovat pentru originile lui?

– Era mai uşor când îl socoteam pe el vinovat, când eram atât de tânără, atât de zdrobită, încât puteam. Dar a nu-l considera pe el vinovat nu schimbă cu nimic realitatea situaţiei. E sânge din sângele lui Cabhan. Poartă semnul, iar semnul i s-a întipărit în carne, s-a manifestat, după ce am fost împreună. Dacă a mai rămas în mine vreo parte care încă dă vina pe el, ei bine, acea parte mă consideră şi pe mine vinovată.

– Mi-aş dori să nu faci asta. Mi-aş dori să nu vă simţiţi vinovaţi, nici unul din voi.

– Sângele meu, sângele lui. Faptul că Fin poartă semnul e în egală măsură din cauza lui Sorcha ca şi a lui Cabhan, nu-i aşa? Acum că ne-am maturizat şi ştim mai multe, înţelegem amândoi că nu ne-a fost scris să fim împreună.

– Dacă îl înfrângem pe Cabhan ai simţi acelaşi lucru? Ai crede în continuare că nu poţi fi cu el?

– Cum aş putea spune? De unde să ştiu? Soarta ne-a adus împreună şi tot soarta ne-a despărţit. Soarta decide astfel de lucruri.

– Nu cred asta nici în ruptul capului, spuse Meara cu însufleţire. Noi singuri ne decidem soarta, prin alegerile noastre, prin acţiunile noastre.

– Ai dreptate în privinţa asta, zâmbi Branna lăsându-se pe spătar. Bineînţeles că nu suntem simple marionete. Dar soarta ne dă anumite cărţi, după părerea mea. Cum jucăm acele cărţi e important, însă nu avem altele decât cele care ni s-au dat. Ce m-aş face dacă soarta nu mi te-ar fi oferit? Nu aş fi avut o prietenă care să-mi ofere umărul ei exact atunci când am nevoie.

– Un umăr care îţi stă mereu la dispoziţie.

– Ştiu asta. Sunt făcută să stau pe picioarele mele, dar, pe Dumnezeu, e bine să te mai sprijini pe cineva din când în când. Pot să mă forţez să nu-l iubesc. Pot să mă gândesc la copila care eram pe atunci şi să spun, ei, asta e, a trăit o scurtă poveste de amor urmată de dezamăgire, şi-a luat porţia de inimă frântă. Acum a mers mai departe. Dar el e una dintre cărţile ce mi-au fost date. Şi va fi pentru totdeauna.

– Am putea să mai aşteptăm, să încercăm să găsim o altă cale.

– Deja am aşteptat prea mult. Am meritat să luăm o pauză în care să ne bucurăm de familie şi prieteni, însă e timpul să ne întoarcem la datorie. Sunt pregătită pentru asta, îţi dau cuvântul meu de onoare.

– Ai vrea să rămân după ce se termină? Mă refer după ce se termină toată povestea, dacă ai vrea să rămân. Eu şi Iona?

– Vom vedea cum decurg lucrurile. Dar e o alinare pentru mine să ştiu că, dacă o să am nevoie de voi, tu şi Iona veţi fi aici. Nu are rost să ne facem griji de pe acum. Ne vom întoarce, Fin şi cu mine, şi vom afla ce înseamnă acest Midor pentru Cabhan şi ce înseamnă Cabhan pentru el. Iar dacă soarta ne dă cărţile, vom afla cum şi când să îl oprim. Sprijinindu-şi capul pe umărul prietenei sale, Branna continuă: Ştiu că Fin e un bărbat bun, iar asta mă întăreşte. Am încercat cândva să cred că nu e aşa, fiindcă asta ar fi simplificat lucrurile, însă a fost o greşeală şi o naivitate din partea mea. În fond

şi la urma urmei, dacă ştiu că am iubit un bărbat bun, pot să fiu mulţumită cu asta.

capitolul 9

Se pregătise, emoţional şi mental. Branna îşi spuse că vraja, călătoria în vis erau un pas necesar ce putea fi realizat fără a ţine cont de problemele personale.

În definitiv, în ultimele câteva luni ea şi Fin ajunseseră într-un punct în care puteau să lucreze împreună, să discute fără furie sau suferinţă. Erau adulţi acum, departe de copiii cu ochi visători care fuseseră cândva. Ea avea o datorie faţă de familia ei, iar Fin, spre meritul lui, dovedise o loialitate de neclintit faţă de cercul lor.

Avea să fie suficient.

Şi totuşi când se strânseră în atelierul ei, cu mult după lăsarea întunericului, fu nevoită să îşi stăpânească emoţiile.

– Eşti sigură de asta?

Connor îşi trecu uşor o mână peste spatele ei, dar se alese cu o privire scurtă şi o îmbrânceală mentală.

Nu te băga în mintea mea.

– Încă mai avem timp să găsim o altă cale, murmură el păstrându-şi mâna caldă pe şalele ei.

– Sunt complet sigură, iar asta este cea mai bună cale. Fin?

– De acord.

– Verişoară Mary Kate, eşti sigură că nu vrei să te alături cercului?

– Trebuie să mergeţi. Aflaţi însă că voi fi aici să vă ajut dacă veţi avea nevoie.

– Bunica e soluţia noastră de rezervă.

Iona strânse mâna lui Mary Kate, apoi veni în faţă.

Creară cercul, pentru ritual şi respect, pentru protecţie şi unitate. Împreună, Branna şi Fin păşiră în mijloc. El avea sabia la şold, ea un cuţit ceremonial. De data aceasta nu aveau să meargă neînarmaţi.

– Din cupă fiertura ce o bem, în vis să ne poarte unde vrem.

Branna sorbi din poţiune şi îi întinse cupa lui Fin.

– Bem acum ca să călătorim, într-un alt timp şi loc împreună să sosim.

Fin bău şi îi întinse cupa lui Connor.

– În cercul nostru, mână în mână, zbura-vom peste aer şi ţărână.

Rostiră cuvintele împreună, cu privirile înlănţuite, iar Branna simţi puterea crescând în ea.

– În vise, cu voia noastră, mergem să căutăm izvorul destinului celui pe care vrem să-l înfruntăm. Cu credinţă deplină, pe deplin sperând în tine şi-n mine, după vrerea noastră, să se împlinească.

Fin îi întinse mâna; Branna şi-o puse într-a lui. Într-o străfulgerare de lumină, într-o explozie de putere intensă, îşi luară zborul. Prin vânt şi vârtejuri, rapid, atât de rapid încât le smulse răsuflarea din plămâni. Branna apucă pentru o clipă să-şi spună că făcuseră poţiunea prea puternică, apoi se trezi în picioare, clătinându-se uşor, în bezna înstelată. Mâna ei încă o strângea pe a lui Fin.

– Puţin prea multă esenţă de vânt.

– Aşa crezi?

Ea îi aruncă o scurtă privire însoţită de un rânjet. Părul lui arăta la fel de ciufulit pe cât şi-l simţea pe al ei. Deşi chipul lui cu trăsături tăioase avea un aer sever, satisfacţia era vizibilă.

Cam la fel se simţea şi ea.

– Sarcasmul nu îşi are rostul având în vedere că ai contribuit la fel de mult ca mine la formulă. Branna îşi scutură capul, dându-şi părul la o parte din ochi. Şi ne-a adus unde trebuie, fiindcă aia e peştera.

În bezna rece, gura peşterii pulsa de lumină roşie. Auzi un murmur scăzut, ca o furtună îndepărtată pe mare, venind dinăuntru. Însă afară nimic nu se clintea.

– El e acolo, îi spuse Fin. Îl simt.

– Nu e singur. Simt asta. Ceva malefic, care stârneşte mai mult decât simple furnicături în degete.

– Ar trebui să intru singur, să evaluez situaţia.

– Nu mă insulta, Finbar. Mergem împreună sau deloc.

Pentru a pune punct discuţiei, porni în faţă. Fin îşi încleştă ferm mâna pe a ei şi o duse pe cealaltă la mânerul sabiei.

– Dacă ne atacă, rupem vraja. Fără ezitare, Branna. Nu vom sfârşi aici.

Ar fi putut să se lipească de el, atât de intense erau dorinţele pe care le stârnise descântecul de vis. Dar îşi impuse să-şi păstreze echilibrul şi rămase fermă.

– Nu am nicidecum de gând să sfârşesc aici. Avem o mulţime de lucruri de făcut în propriul nostru timp şi loc.

Ajunseră la gura peşterii, în lumina care pulsa. Murmurul răsună mai puternic, mai profund. Nu ca o furtună pe mare, îşi dădu seama Branna. Ci ca o creatură imensă, o creatură vie, care aştepta dormind.

Peştera se lăţea, deschizându-se în tuneluri cu pereţi umezi, astfel încât picuratul constant al apei pe piatră constituia un fundal sonor ritmic pentru murmur. Fin coti spre stânga, iar cum instinctele tinerei femei sugerau acelaşi lucru, intrară în tăcere în tunel.

Mâna lui era singura ei legătură cu tot ceea ce însemna căldură şi realitate şi ştia că şi el simţea la fel.

– Nu putem fi siguri de epoca în care ne aflăm, şopti Branna.

– După ultima dată când am visat. Fin clătină din cap când ea îi aruncă o privire. Habar n-am de unde ştiu, dar aşa e. E după acel moment, dar nu cu mult.

„Ai încredere, se îndemnă ea. Păstrează-ţi credinţa." Îşi continuară drumul, iar murmurul deveni tot mai grav. Aproape că-l putea simţi în el acum, ca un puls, ca şi cum ar fi înghiţit întunericul viu.

– Îl atrage, murmură Fin. Vrea să se hrănească. Mă atrage şi pe mine prin el, de la sânge la sânge. Se întoarse spre ea şi o prinse ferm de umeri. Dacă puterea asta – sau Cabhan – mă atrage înăuntru, tu trebuie să rupi vraja, să fugi, să te întorci.

– Tu m-ai abandona, pe mine sau pe oricare dintre noi, aici?

– Nici tu, nici ceilalţi nu vă trageţi din el. Jură-mi asta, Branna, altfel rup vraja acum şi îi vom pune capăt înainte să înceapă.

– Am s-o rup, ţi-o jur. Dar l-ar fi tras înapoi cu ea, se gândi. O jur fiindcă ştiu că nu te vor atrage acolo. Nu vei permite asta. Şi dacă stăm aici certându-ne, nu vom mai fi nevoiţi să rupem vraja, fiindcă se va rupe singură, când se va termina timpul, fără ca noi să aflăm nimic.

Îl luă de mână. O scânteie fierbinte se aprinse între palmele lor înainte să meargă mai departe.

Tunelul se îngustă din nou, apoi se deschise într-o sală – un fel de atelier de magie neagră.

Cadavre de lilieci, cu aripile întinse, erau ţintuite pe pereţii de piatră ca nişte opere de artă oribile. Pe rafturi se aflau picioare de păsări scheletice, capete, organe interne de la diverse animale, altele care, îşi spuse ea cu teamă, păreau a fi umane, cadavre de şobolani, toate plutind în borcane umplute cu un lichid vâscos.

Într-un colţ ardea un foc, deasupra căruia un cazan clocotea scoţând un fum verzui. În stânga acestuia se afla un altar de piatră luminat cu lumânări negre, mânjit cu sângele caprei ce zăcea pe el, cu gâtul tăiat.

Cabhan strângea şuvoiul de sânge într-un bol.

Părea mai tânăr, îşi zise Branna. Deşi stătea cu spatele la ei, o izbi faptul că părea mai tânăr decât Cabhan cel pe care îl cunoştea ea.

Vrăjitorul se dădu în spate, îngenunche şi ridică vasul în aer.

– Îţi ofer aici sânge, o jertfă întru gloria ta. Prin mine te hrăneşti, prin tine mă hrănesc. Şi astfel creşte puterea mea.

Bău, iar murmurul pulsă ca o inimă vie.

– Nu e de-ajuns, şopti Fin. E palid şi slăbit.

Alarmată, Branna îşi încleştă mai tare mâna pe a lui.

– Rămâi cu mine.

– Sunt cu tine şi cu el. Capre şi oi şi corcituri. Dacă puterea e o sete, astâmpăr-o. Dacă e o foame, mănânc-o. Dacă e poftă trupească, satisfă-o. Ia-ţi tot ce vrei.

– Mai mult, spuse Cabhan, ridicând din nou bolul. Mi-ai promis mai mult. Sunt servitorul tău, sunt soldatul tău. Sunt potirul tău. Mi-ai promis mai mult.

– Pentru mai mult e nevoie de mai mult, rosti Fin încet, cu ochii sticlindu-i într-un verde sinistru. Sânge din sângele tău, ca înainte. Ia-l, varsă-l, gustă-l şi vei avea mai mult. Vei fi eu, eu voi fi tu. Şi fără de sfârşit. Viaţă eternă, putere uriaşă. Iar Vrăjitoarea Întunecată la care pofteşti va fi a ta. Trupul şi puterea în faţa voinţei noastre trebuie să şi le încline.

– Când? Când voi avea mai mult? Când o voi avea pe Sorcha?

– Varsă-l, ia-l, gustă-l. Sânge din sângele tău. În cupă, prin buzele tale. În ceaun. Dovedeşte-te vrednic!

Orice urmă de căldură dispăruse din mâna lui Fin. Branna o strânse între degetele ei, oferindu-i atâta cât putea.

– Sunt vrednic.

Cabhan puse jos bolul şi se ridică să ia o cupă, apoi se întoarse.

Pentru prima dată Branna o văzu pe femeia din umbre. O femeie bătrână, încătuşată şi tremurând în frigul amarnic.

Cabhan se apropie de ea.

– Fie-ţi milă. De mine, de tine. Te nenoroceşti singur. El minte. Te minte pe tine, îi minte pe toţi. Te-a înlănţuit cu minciuni aşa cum tu m-ai înlănţuit cu fier. Eliberează-mă, Cabhan. Salvează-mă, salvează-te.

– Nu eşti decât o femeie, acum bătrână, cu puterile neînsemnate tot mai vlăguite. Şi nu-mi serveşti la nimic în afară de asta.

– Sunt mama ta.

– M-am născut deja, spuse el, şi îi tăie gâtul.

Branna ţipă de şoc şi teroare, dar sunetul se pierdu în tumultul ce se iscă. Puterea se învolbură în aer, neagră ca smoala, grea ca moartea.

Cabhan umplu cupa, bău, o umplu din nou. Apoi o duse la ceaun, turnând prin fum. Iar fumul deveni la fel de roşu ca sângele.

– Acum îşi are creatorul alături, spuse Fin.

Cabhan luă o sticlă şi turnă conţinutul acesteia în ceaun.

– Rosteşte cuvintele.

Degetele lui Fin, îngheţate în palma Brannei, se strânseră, se întinseră. *Rosteşte cuvintele, fă legământul.*

– Sânge din sânge vărs în mine, foamea-mi astâmpăr prin tine, puterea-mi va curge prin vene. Din carne de mamă şi carne de capră, v-amestecaţi şi fumegaţi şi forţe întunecate chemaţi, numele meu, puterea şi destinul să le invocaţi. Oferă-mi viaţă eternă şi sanctuar veşnic în beznă. Devin acum şi zeu şi demon, şi peste toţi şi toate voi fi domn. Prin al meu sânge şi a mea putere, pe Vrăjitoarea Întunecată o voi îngenunchea întru supunere. Eu sunt Cabhan, eliberat de povara morţii, şi prin aceste vorbe mă leapăd de-a fi om în faţa sorţii.

Băgă braţul prin fum în vasul ce clocotea şi, cu mâna goală, scoase amuleta cu piatra roşie ca sângele.

– Acum fac legământ, putere-întunecată sunt.

Ridică amuleta deasupra capului, îşi puse piatra incandescentă pe piept.

Vântul se învârteji într-un urlet când Cabhan, cu ochii scânteind la fel de roşii ca piatra, ridică braţele în aer:

– M-am născut!

De pe altar sări lupul, negru şi sălbatic, şi se năpusti asupra lui Cabhan cu un ţipăt asurzitor de tunet.

Ceva urlă asurzitor şi chiar şi pietrele se cutremurară.

Cabhan întoarse capul. Prin întuneric, prin umbre, ochii lui, încă scânteind, întâlniră privirea Brannei.

Ea ridică o mână când braţele lui ţâşniră spre ea pregătindu-se să îi respingă atacul magic. Dar Fin o întoarse fulgerător şi se încolăci în jurul ei. Ceva se lovi, ceva luă foc.

Iar Fin rupse vraja.

Prea rapid, prea nesigur. Branna se agăţă de el în egală măsură pentru a-l încălzi – corpul îi era atât de rece încât ardea – cât şi pentru a nu se pierde în vârtej.

Auzi vocile mai întâi – cea a lui Connor, solidă ca o stâncă şi calmă ca un lac în toiul verii – călăuzind-o. Apoi vocea Ionei alăturându-i-se.

Nu-ți da drumul acum, spuse Connor în mintea ei. *Te-am prins. V-am prins pe amândoi. Aproape ați ajuns acasă. Aproape ați ajuns.*

Apoi se trezi, ameţită şi slăbită, dar acasă, în căldură şi lumină.

În clipa în care trase aer în piept, Fin îi alunecă din braţe şi căzu în genunchi.

– E rănit. Branna îngenunche lângă el. Lasă-mă să văd. Lasă-mă să te văd.

Îi prinse faţa între mâini şi îi dădu părul la o parte.

– Doar mi-a tăiat răsuflarea.

– Partea din spate a puloverului lui fumegă, observă Boyle. Cum fumega şi cămaşa lui Connor data trecută. Înainte ca Branna să apuce să o facă, Boyle trase puloverul în sus, constatând: Are o arsură. Nu la fel de adâncă precum cea a lui Connor, dar se întinde aproape pe tot spatele.

– Întindeţi-l pe podea, cu faţa în jos, începu Branna.

– Nu am de gând să mă lăţesc pe podea ca un...

– Dormi. Cu acea poruncă răstită, Branna îşi puse o mână pe capul lui, adormindu-l. Cu faţa în jos, repetă ea, şi le făcu semn lui Connor şi Boyle să îl întindă pe podeaua atelierului, după care îşi trecu mâinile peste arsurile ce îi acopereau spatele. Nu sunt adânci, nu, iar otrava nu se poate amesteca în sângele lui. Doar frigul, fierbinţeala, durerea. Voi avea nevoie de...

– Asta? Mary Kate îi întinse un borcan de unguent. Vindecarea a fost punctul meu forte.

– Exact asta, mulţumesc. O să ne mişcăm repede. Nu a apucat să se înfigă zdravăn în el. Iona, iei şi tu din ea? Am o mică arsură pe braţul stâng. Nu e nimic grav, dar e mai bine să fim siguri. Ştii ce ai de făcut.

– Da. Iona împinse în sus mâneca Brannei. E micuţă, dar arată rău.

Rana păli în clipa în care Iona aplică unguentul. Uşoara ameţeală trecu şi ea, căci verişoara ei îşi folosi propriile abilităţi de vindecare. Mai întărită acum, Branna se putea concentra asupra lui Fin.

– E mai bine, nu-i aşa? Sigur că e mai bine. Ne-ar prinde bine nişte whisky, dacă nu ai nimic împotrivă.

Am călătorit puţin mai repede decât calculasem eu, iar întoarcerea a fost ca o prăbuşire în gol de pe o clădire.

– M-am ocupat eu deja, îi spuse Meara. Pare în regulă din nou.

– O să verificăm, pentru orice eventualitate. Punându-şi mâinile pe el, Branna căută eventuale răni mai adânci, eventuale cuiburi de întuneric. Va fi bine. Uşurarea îi aduse lacrimi în fundul gâtului, asprindu-i vocea. E în regulă. Îşi puse din nou o mână pe capul lui, zăbovind doar o clipă. Trezeşte-te, Fin.

Fin deschise ochii, aţintindu-şi privirea direct în ochii ei.

– Dă-o naibii de treabă, mormăi el, ridicându-se în capul oaselor.

– Îmi cer scuze pentru asta, fiindcă e nepoliticos să pui pe cineva la culcare fără permisiunea lui, dar nu aveam chef să mă cert.

– Avea şi ea o arsură, explică Iona, ştiind că acest lucru avea să abată mânia lui Fin. Pe braţul stâng.

– Poftim? Unde?

Prinsese deja braţul Brannei, împingându-i mâneca în sus.

– A vindecat-o Iona. A fost o arsură aproape invizibilă, căci m-ai împins în spatele tău şi m-ai acoperit cu tot corpul tău, ca şi cum eu nu aş fi fost capabilă să blochez un atac.

– Nu ai fi putut să-l blochezi, nu acel atac. Nu când noua lui putere era atât de deplină şi proaspătă, iar el se îmbătase cu ea ca un drogat cu o supradoză. Avea mai multă putere în momentul acela decât are acum, sau decât a mai avut vreodată de atunci, cred eu. Şi tânjeşte să trăiască din nou acea beţie necontrolată.

Connor se lăsă pe vine.

– Vreau să-ţi spun un singur lucru. Mulţumesc că ai avut grijă de sora mea.

– Acum sunt nerecunoscătoare, oftă Branna. Îmi cer scuze şi pentru asta. Încă sunt dată peste cap. Dar chiar îţi mulţumesc, Fin, că m-ai salvat.

Luă paharele de whisky de la Meara şi îi dădu lui unul.

– A crezut că eşti Sorcha. În întuneric, aproape halucinând, ţi-a simţit prezenţa – când puterea s-a instalat în el pe deplin, ţi-a simţit prezenţa, dar a crezut că eşti Sorcha. Voia să...

– Bea din whisky.

– Am s-o fac. Fin ciocni paharul de al ei şi bău. Voia să te desfigureze, dacă putea, ca nimeni să nu îţi vadă frumuseţea, ca soţul tău, credea el, să-ţi întoarcă spatele. Am văzut mintea lui în acel moment, am văzut nebunia din ea.

– Un om ar trebui să fie nebun ca să-i taie gâtul propriei mame, apoi să-i bea sângele.

– Asta e absolut dezgustător, decise Meara. Dar dacă tot trebuie să auzim povestea întreagă, aş prefera să o aud de la un capăt la celălalt, când suntem aşezaţi în jurul mesei.

– Aşa şi trebuie. Fin, pune-ţi puloverul înapoi ca să poţi sta la masă ca un om civilizat, zise Mary Kate întinzându-i-l. Eu am să arunc o privire prin bucătărie, Branna, să văd ce aş putea găsi cât să încropesc o cină, căci pun pariu că toată lumea s-ar bucura să mănânce.

În timp ce Mary Kate scotea din frigider o mulţime de mâncăruri rămase de la festinul de Crăciun, Branna se aşeză – uşurată că nu trebuia să se ocupe de asta – şi se pregăti să depene povestea.

– Propria mamă!

Clătinând din cap, Boyle luă unul dintre sendvişurile elegante pe care le pregătise Mary Kate.

– Doar o femeie, şi bătrână, aşa a spus. Nu simţea nimic pentru ea. Nu era nimic în el pentru ea. Nu era nimic în el, continuă Fin, în afară de întuneric.

– Tu ai auzit făptura care a vorbit cu el.

Încruntându-se, Fin se întoarse spre Branna:

– Tu nu?

– Doar un murmur, ca acela pe care l-am auzit când am ajuns acolo, când am intrat în peşteră. Un fel de... zăngănit.

– Eu l-am auzit. Distrat, Fin îşi masă umărul în dreptul semnului. Promisiunile de a-i oferi mai multă putere, viaţă eternă, tot ceea ce şi-ar fi putut dori Cabhan.

Dar pentru a primi toate astea, trebuia să ofere mai mult. Să sacrifice tot ceea ce era uman în el. A început cu tatăl.

– Ştii asta, sau o crezi? îl întrebă Connor.

– Ştiu asta. Am văzut în mintea lui şi am simţit demonul închis în piatră şi dorinţele lui, lăcomia lui. Bucuria lui la gândul că, în scurt timp, va fi liber din nou.

– Demonul? Meara îşi luă paharul de vin pe care îl alesese în loc de whisky. Ei bine, asta e ceva nou – şi înspăimântător.

– E vechi, o corectă Fin. E mai bătrân decât timpul şi a aşteptat până şi-a găsit pe cineva în care să se manifeste.

– Cabhan?

– E tot el, îi spuse Fin lui Boyle. E tot Cabhan, dar celălalt face parte din el şi tânjeşte permanent după putere şi după sânge.

– Piatra e sursa lui de putere, după cum credeam, continuă Branna. S-a născut din sângele tatălui şi al mamei pe care Cabhan i-a sacrificat pentru putere. Invocându-l, făcând legământ cu el, a primit în el acest... ei bine, dacă Fin spune că e un demon, înseamnă că într-adevăr demon e.

– De ce tocmai Sorcha? se întrebă Iona. De ce era atât de obsedat de ea?

– Pentru frumuseţea ei şi puterea ei şi... probabil puritatea iubirii ei faţă de familie. Îşi dorea, tânjea după primele două şi voia s-o distrugă pe cea de-a treia. Fin îşi masă tâmpla cu degetele, încercând să atenueze pulsaţia dureroasă. Ea l-a respins, în repetate rânduri. L-a batjocorit pe el şi avansurile lui. Aşa că el...

Surprins când Mary Kate veni în spatele lui, îşi coborî mângâietor mâinile pe tâmplele lui şi apoi pe ceafă, unde nici măcar nu îşi dăduse seama că avea un alt nod dureros, îşi pierdu şirul gândurilor.

Durerea de cap dispăru ca prin farmec.

– Mulţumesc.

– Cu foarte mare plăcere.

Îl sărută părinteşte pe creştet înainte de a se aşeza la loc. Gestul îl fâstâci şi îi arătă de unde moştenise Iona inima blândă şi deschisă.

– Ah. Dorinţa lui de a o avea, ca femeie şi ca vrăjitoare, a devenit o obsesie. Avea să o răstoarne, să-i ia ceea ce avea, şi credea că nici o vrajă, nici o forţă magică nu ar fi putut să-l împiedice, nu ar fi putut să-l atingă. Puterea ei ar fi putut să-l rănească, să-i pună în pericol existenţa, iar refuzurile ei l-au rănit în orgoliu.

– Apoi au apărut cei trei, calculă Branna. Iar odată cu cei trei, puterea şi pericolul au crescut. Noi putem să-l nimicim.

– În acel moment, în peşteră, când a primit în el demonul, credea că nimic nu ar fi putut să îl distrugă vreodată. Dar ceea ce se ascunde în el ştie că nu este aşa. Îl minte, după cum l-a avertizat mama lui. Minte.

– Putem să îl rănim, să-l stoarcem de sânge, să îl ardem până se transformă în cenuşă, dar... Connor ridică din umeri. Până nu distrugem şi amuleta, până nu reuşim să distrugem şi demonul cuibărit în el, se va vindeca, se va întoarce.

– E bine că ştim. Iona unse cu brânză un biscuit uscat. Deci cum distrugem piatra, demonul?

– Vom înfrunta descântecul lui de sânge cu un alt descântec de sânge, decise Branna. Magie albă împotriva magiei negre. Cum am făcut şi până acum, dar concentrându-ne pe altceva. Trebuie să identificăm momentul potrivit şi să fim siguri de el. Mă gândesc că trebuie să se întâmple la căsuţa lui Sorcha, ca înainte, pentru a atrage de partea noastră şi puterea ei, dar trebuie să găsim o cale de a-l prinde în capcană, de a-l împiedica să fugă din nou. Iar dacă reuşim asta, Fin va fi cel care va trebui să distrugă piatra, sursa.

– Am simţit chemarea, a demonului, a vrăjitorului. Şi cea cu mult mai puternică atunci când cei doi s-au unit. Am simţit o ispită enormă.

– Şi simţind asta, tot ţi-ai riscat viaţa ca să mă aperi pe mine. Ţie îţi va reveni sarcina să o faci când va veni momentul, spuse Branna. Trebuie doar să stabilim cum şi când. Mary Kate, eşti sigură că trebuie neapărat

să te întorci în America? E o mare bucurie să am aici pe cineva care să pregătească mâncarea în locul meu.

Înţelegând că Branna simţea nevoia să schimbe subiectul conversaţiei, Mary Kate zâmbi:

– Sunt sigură, mă tem, dar am să mă întorc la nunta Ionei, şi cu suficient timp înainte ca să ajut la pregătiri. Şi s-ar putea chiar să rămân.

– Să rămâi? Iona se întinse peste masă şi îi strânse mâinile. Buni, vrei să spui că ai rămâne în Irlanda?

– Mă gândesc de ceva vreme la asta. După ce a murit bunicul tău, am rămas în America pentru mama ta, apoi pentru tine. Şi îmi iubesc casa de acolo, grădinile, priveliştea de la fereastră. Am prieteni buni acolo. Dar... pot să am o casă şi aici, şi grădini, şi privelişti frumoase. Am prieteni buni aici. Şi te am pe tine. Vă am pe voi toţi şi alte rude în plus.

– Ai putea să locuieşti cu noi. Ţi-am arătat unde amenajăm camera care îţi va fi rezervată când vei veni să ne vizitezi. Ai putea să locuieşti pur şi simplu acolo, cu noi.

Iona se uită la Boyle, care adăugă imediat:

– Desigur, iar asta ne-ar face mare plăcere.

– Eşti o scumpă, îi spuse Mary Kate Ionei, iar tu eşti un bărbat generos, Boyle. Dar dacă voi veni să locuiesc aici, am să-mi găsesc propria casă. Undeva prin apropiere, fiţi siguri de asta. În sat, cel mai probabil, unde pot ajunge pe jos la magazine şi să-mi văd prietenii buni şi să vin să te vizitez în frumoasa ta casă nouă cât de des doreşti tu.

– Eu am o căsuţă fără chiriaşi, spuse Fin, făcând-o pe Mary Kate să ridice din sprâncene.

– Am auzit şi eu asta, dar mai sunt câteva luni până în aprilie.

– Mi-e uşor să o închiriez pe termen scurt diverşilor turişti care vor o căsuţă în sat, una în care să se poată gospodări singuri. Ai putea să-i arunci o privire înainte să te întorci în America.

– Ar trebui să mărturisesc că deja am tras cu ochiul pe fereastră. E mică şi confortabilă, modernizată într-un mod cu totul agreabil, zâmbi ea.

– Am să-ţi fac rost de o cheie şi poţi să mergi să o vizitezi oricând doreşti.

– Aşa am să fac. Ar trebui să plec. Margaret o să înceapă să îşi facă griji dacă mai întârzii mult.

– Te duc eu, zise Boyle dând să se ridice.

– Mă ocup eu. Fin se ridică în locul lui. Am să-ţi dau cheia şi am să te duc până acasă la prietena ta. Trebuie să ajung şi eu acasă.

– Îmi aduc paltonul. Nu, voi restul rămâneţi, insistă Mary Kate. Nu mă deranjează să fiu escortată de un tânăr chipeş.

După ce plecară, Iona se ridică în picioare.

– Mă duc să-ţi pregătesc o baie.

– Serios? pufni Branna.

– O baie cu săruri de relaxare făcute de tine, iar Meara o să-ţi aducă o cană de ceai. Aş vrea să-i trimit pe Connor şi Boyle acasă la Fin să facă acelaşi lucru pentru el...

– Nu mă apuc să-i pregătesc o baie lui Fin Burke, rosti Boyle categoric.

– Dar voi doi o să faceţi curăţenie în bucătărie, exact aşa cum îţi place ţie, Branna. Ca tu să poţi să te odihneşti, să te odihneşti bine, şi să uiţi de toate astea pentru restul nopţii.

– Eu nu i-aş opune rezistenţă odată ce îşi ia avânt, o sfătui Boyle.

– Nu m-ar deranja nici baia, nici ceaiul.

– Rămâne stabilit atunci, zise Iona din uşă.

– Şi nu m-ar deranja dacă aţi lăsa bucătăria aşa cum e dacă unul dintre voi s-ar duce să vadă ce face Fin, spuse Branna. A fost mai dificil pentru el decât pentru mine, şi, recunosc, eu sunt epuizată.

– O să-i las câteva minute, apoi o să trec pe la el, îi promise Connor. Am să rămân peste noapte dacă de asta are nevoie, sau am să rămân până mă asigur că este bine. Putem chiar şi aşa să ne ocupăm de bucătărie. Du-te sus acum, nu-ţi face griji.

– Atunci aşa voi face. Noapte bună.

Meara aşteptă până când Branna ajunse suficient de departe să nu îi mai audă, apoi se duse la aragaz să pună de ceai.

– Tu eşti cel care îşi face griji, Connor.

– Nu a mâncat, nu s-a atins de nimic. Aruncă o privire spre uşa bucătăriei şi îşi îndesă stingher mâinile în buzunare. Doar s-a prefăcut că mănâncă. Avea umbre sub ochi, cearcăne care nu erau acolo înainte de vrajă. Apoi faptul că v-a lăsat pe tine şi pe Iona să vă ocupaţi de ea fără să opună rezistenţă? E obosită până în măduva oaselor, asta-i clar. O să ai grijă de ea, nu-i aşa, Meara? Tu şi Iona vă veţi ocupa de ea. Nu am să stau mult la Fin, decât dacă e nevoie de mine. Şi vom rămâne aici la noapte.

– Oferă-i lui Fin ce are nevoie, iar noi o să avem grijă de Branna.

– Fără să daţi impresia că aveţi grijă de ea.

– O cunosc de-o viaţă, Connor. Cred că ştiu la fel de bine ca tine cum să mă port cu Branna O'Dwyer. O să-i oferim puţin timp ca între fete, apoi o s-o lăsăm în pace. Cel mai mult o va ajuta să fie lăsată în linişte şi pace.

– Asta-i drept. Eu dau o fugă până la Fin şi mă întorc de îndată ce pot.

– Dacă e nevoie să rămâi peste noapte, e suficient să ne anunţi.

Întoarse faţa spre el pentru un sărut şi zâmbi când Connor o prinse într-o îmbrăţişare scurtă şi pasională.

Termină ceaiul Brannei în timp ce Connor se echipă să iasă, apoi se întoarse spre Boyle când rămaseră singuri:

– Se pare că pe capul tău au rămas vasele murdare.

Meara îl bătu scurt pe umăr şi ieşi.

– Ah, ei bine, oftă el aruncând o privire prin bucătărie, după care îşi suflecă mânecile.

Connor intră direct în casa lui Fin, după cum făcuse din ziua în care montaseră uşa de la intrare. Ba chiar de dinainte, acum că se gândea, căci uşa o montase el însuşi.

Îl găsi pe Fin aşezat cu un alt pahar de whisky în faţa focului din sufragerie şi cu Bugs dormind făcut covrig la picioarele lui.

– Am primit ordin să văd ce faci, anunţă el, felicitându-se în gând pentru că venise, căci Fin arăta la fel de istovit şi afectat ca Branna.

– Sunt bine, după cum vezi foarte clar.

– Ba nu eşti, după cum văd foarte clar, îl corectă Connor, şi îşi turnă şi lui whisky, apoi se aşeză. Iona s-a apucat să îi pregătească Brannei o baie, iar Meara îi face ceai. Ea le-a dat voie, ceea ce îmi spune că are nevoie să fie răsfăţată. Tu de ce ai nevoie?

– Şi dacă îţi spun, ai să-mi dai?

– Ştii bine că da, deşi mă îngrozeşte gândul că aş putea ajunge să-ţi pregătesc o baie şi să te pun la culcare.

Fără să zâmbească, Fin îşi desprinse privirea de la orice i se va fi arătat în foc şi se uită în ochii lui Connor.

– A fost o atracţie puternică, o atracţie al naibii de brutală. Pentru o clipă i-am simţit toate promisiunile. Acea putere mai presus de tot ce avem oricare dintre noi. E întunecată şi rece, dar e... seducătoare. Şi este de-ajuns să spun că accept.

– Nu ai făcut-o. Şi n-ai să o faci.

– Nu am făcut-o, nu de data asta. Şi nici înainte, dar e o chemare pe care o simt în sânge. Şi în animalul care există în fiecare dintre noi. Aşa că o să-ţi cer ceva, Connor, căci îmi eşti prieten şi aproape la fel de mult frate pentru mine cum eşti pentru Branna.

– Sunt şi una şi alta.

– Atunci ai să-mi juri, pe sângele tău, pe inima ta din care ţâşneşte magia, că dacă schimb tabăra, că dacă tentaţia mă va copleşi şi îi voi ceda, ai să mă opreşti prin orice mijloace necesare.

– Tu nu ai...

– Am nevoie să juri asta, îl întrerupse Fin cu o privire aprigă. Altfel voi fi nevoit să plec, voi fi nevoit să părăsesc acest loc, să o părăsesc pe ea – să vă părăsesc pe voi toţi. Nu sunt dispus să-mi asum riscul.

Connor îşi întinse picioarele, încrucişându-şi bocancii în dreptul gleznelor, şi rămase cu privirea aţintită asupra lor preţ de câteva momente. Apoi, încet, ridică ochii spre Fin:

– Ascultă-te ce spui. Îţi doreşti sfârşitul lui mai mult decât cei trei, mai mult decât cei trei din care ne tragem noi, însă te-ai da la o parte fiindcă ai impresia, în capul ăla pătrat al tău, că ai putea la un moment dat să cedezi, după ce ai rămas neînduplecat în tot acest timp.

– Tu nu ai fost acolo, în peşteră. Nu ai simţit ceea ce am simţit eu.

– Sunt aici acum. Te cunosc aproape de când ne-am născut, înainte să ţi se întipărească semnul în carne, şi după. Ştiu cine eşti. Şi fiindcă ştiu, am să ţi-o jur, Fin, dacă de asta ai nevoie. Harul meu ţâşneşte din inima mea, după cum ai spus şi tu, iar inima mea te cunoaşte. Deci n-ai decât să stai posomorât acum, căci consider că ţi-ai câştigat dreptul. Iar mâine ne vom întoarce la treabă.

– În regulă atunci. Mai calm acum, Fin sorbi din whisky. Mi-am câştigat dreptul de a sta posomorât.

– Asta aşa e, şi am să-ţi ţin companie stând şi eu posomorât până îmi termin paharul de whisky. Connor sorbi din băutură şi rămase cufundat în tăcere o vreme. Amândoi o iubim, spuse într-un târziu.

Fin se lăsă pe spate şi închise ochii.

– Asta e adevărul adevărat.

Iar iubirea, după cum ştia Connor bine, era o forţă de atracţie mai puternică decât orice promisiune întunecată.

capitolul 10

Fin se considera destul de sociabil. Ştia când să facă cinste la tavernă, era un oaspete simpatic, în stare să susţină o conversaţie la cină. Dacă invita câţiva prieteni să urmărească împreună un meci sau să joace biliard, le asigura suficientă bere şi mâncare şi nu se plângea de mizeria făcută. Nu fusese crescut la coada vacii, în fond, deci înţelegea ce aşteptau ceilalţi de la organizatorul unei petreceri.

Iona îi arătă însă că mai avea multe de învăţat.

În după-amiaza ultimei zile din an, apăru la uşa lui cu ciufuł ei de păr blond ca soarele prins sub un fes albastru pe care, îşi aminti el, bunica ei i-l tricotase de Crăciun. Era încărcată cu plase de cumpărături.

– Nu cumva Crăciunul tocmai a trecut?

– Sunt lucruri necesare pentru petrecere.

Îi puse câteva plase în mâini, restul le luă cu ea în bucătărie. După ce le puse pe masa din centru, se dezbrăcă de jachetă, fular şi mănuşi, apoi îşi scoase bocancii – şi le duse pe toate în spălătorie.

– Avem lumânări, începu ea.

– Am lumânări. Am cumpărat câteva de la Branna, cu puţin înainte de Yule.

– Nu sunt suficiente, nici pe departe. Iona clătină din cap cu un amestec de fermitate şi milă. Ai nevoie de ele peste tot. Vârî mâna în plasă şi începu să scoată diverse obiecte: Astea sunt pentru poliţa din sufragerie. Au un timp de ardere de douăsprezece ore, deci ar fi bine să le aprinzi cu aproximativ o jumătate de oră înainte de momentul când vor începe să sosească invitaţii.

– A, da?

– Da, spuse ea ritos. Vor crea o atmosferă plăcută, de sărbătoare, dar cu o notă de eleganţă. Astea sunt pentru baia de aici şi pentru baia de jos şi pentru baia principală de la etaj. Nimeni nu ar trebui să intre în camerele tale private fără a fi invitat, dar am luat în plus, deci poţi să pui câteva şi acolo, pentru orice eventualitate. Iar astea sunt prosoape pentru oaspeţi – drăguţe, simple şi de unică folosinţă, zise ea scoţând un teanc de şervete albe brodate cu pahare de şampanie argintii. Ca oamenii să nu fie nevoiţi să se şteargă pe mâini cu acelaşi prosop textil pe care l-a folosit deja altcineva.

– Vorbeşti serios? pufni el uimit.

– Fin, uită-te la faţa mea. Vorbesc extrem de serios. Am luat câteva lumânări în plus pentru sala de mese, în caz că nu ai suficiente acolo, şi alte câteva pentru poliţa de la parter. În plus, e esenţial să fie destulă hârtie igienică în băi. Femeile urăsc, detestă şi disprețuiesc situaţiile în care ajung la baie şi nu au hârtie igienică.

– Nu pot decât să-mi imaginez. Din fericire.

– O să fac o tură de verificare a băilor din oră în oră, deci asta nu ar trebui să fie o problemă.

– Eşti un balsam pentru sufletul meu, Iona.

Amuzată, îşi puse mâinile pe obrajii lui.

– Eu te-am băgat în asta şi ţi-am spus că o să te ajut. Sunt aici să te ajut. Acum. De bucătărie se vor ocupa angajaţii firmei de catering, care se vor descurca de minune. Am întrebat despre ei şi mi s-a spus că sunt excepţionali. Bună alegere.

– Mulţumesc. M-am străduit şi eu.

Ea se mulţumi să zâmbească.

– Le vom explica ospătarilor că mâncarea şi băutura trebuie servite permanent la parter, fiindcă o mulţime de oameni se vor strânge acolo pentru diverse jocuri, ca să danseze şi să stea la poveşti. Focurile vor fi aprinse, desigur.

– Desigur.

– Ştiu că toată lumea va mânca şi va bea pe săturate. Nu degeaba se numeşte Noaptea Porţiilor Mari, sau... stai aşa. Închise ochii pentru o clipă. Sau *Oiche na Coda Moire*.

– Te descurci excelent cu irlandeza, rânji Fin.

– Am tot exersat. Nu e nevoie să aplicăm tradiţia de Revelion cu dereticatul prin casă – am citit câte ceva despre tradiţiile irlandeze – fiindcă a ta e deja impecabilă. Eşti la fel de înspăimântător ca Branna în privinţa asta, aşa că am să pun lumânările astea la locul lor, şi prosoapele pentru oaspeţi, şi, ah... Bagă mâna într-o altă plasă. Am luat şi bomboanele astea mentolate şi nişte migdale glazurate. Culorile sunt atât de frumoase, şi va fi drăguţ să le punem din loc în loc în castronaşe. O, şi Boyle va aduce un stativ pe rotile pe care l-am împrumutat de la fiica prietenei lui Buni.

– Un stativ pe rotile?

Din motive pe care nu voia să le exploreze, în minte îi apăru imediat imaginea unui dispozitiv de tortură portabil.

– Pentru pus paltoanele. Trebuie să faci ceva cu paltoanele oamenilor, aşa că vom împrumuta stativul.

Ar trebui să încapă fără probleme în spălătorie. Unul dintre noi va lua hainele invitaţilor pe măsură ce sosesc, le va pune pe umeraşe, le va da înapoi la plecare. Nu poţi să le arunci pur şi simplu pe o canapea sau un pat.

– Nici măcar nu mă gândisem la asta. Sunt norocos să te am.

– Eşti, şi am totodată ocazia să exersez. Deja plănuiesc o petrecere de proporţii vara viitoare, după ce casa noastră va fi terminată şi mobilată, şi după ce ne instalăm în ea.

– Aştept cu nerăbdare evenimentul.

– Îl vom fi nimicit pe Cabhan până atunci. Cred sincer asta. Nu vom mai lucra zi de zi, aşa cum facem acum. O să ne trăim pur şi simplu viaţa. Ştiu că a fost o săptămână grea, în special pentru tine şi Branna.

– Nici nu trebuie să fie uşor.

Cu multă grijă, Iona aranjă vrafurile de prosoape pentru oaspeţi.

– Te-ai întâlnit cu ea azi?

– Nu, azi nu.

– Dimineaţă zicea că vrea să încerce nişte calcule, să terminăm povestea asta la un an din ziua când am sosit eu – ziua în care m-am dus prima dată la căsuţă să o întâlnesc.

– E şi asta o idee, spuse Fin după o clipă de gândire.

– Ea părea la fel de sceptică, însă e ceva la care să reflectăm. Aşa că o vom face. Dar nu în seara asta. În seara asta avem petrecere.

– Hmm. Ce ai în cealaltă plasă?

– Ah, ei bine... unora le plac pălăriile caraghioase şi fluierele de petrecere.

Fin deschise plasa şi se zgâi la pălăriile de hârtie colorate şi la coroniţele scânteietoare.

– Am să-ţi spun de la bun început. Deşi ador şi pământul pe care păşeşti, eu nu am să port aşa ceva.

– Sunt opţionale. Mă gândeam să le punem în câteva coşuri mari, pentru oricine ar vrea să le poarte. În fine, am să pregătesc toate astea, apoi am să lucrez cu Branna o oră sau două înainte să mă împopoţonez pentru sindrofie. Voi veni cu o oră mai devreme să mă ocup de ultimele retuşuri.

Rămas singur, Fin se uită mai adânc în plasa plină cu pălării de hârtie. Nu, nu avea să poarte aşa ceva, dar avea să o ajute pe Iona cu lumânările şi pregătirea detaliilor.

Apoi avea să-şi rezerve şi el o oră pentru anumite calcule.

Mai târziu, după ce casa îi fusese invadată de angajaţii firmei de catering şi le răspunsese la zeci de întrebări, după ce stabilise mult prea multe detalii care-i scăpaseră din vedere, se închise în camera lui pentru o jumătate de oră binecuvântată, cât să se îmbrace în linişte. Se întrebă ce şanse avea să rămână acolo fără să-l deranjeze nimeni, dar, luând în calcul hotărârea veselă a Ionei, le estimă ca fiind nule.

Unde se aflase anul trecut pe vremea aceasta? se întrebă. În Alpii italieni, lângă Lacul Como, unde stătuse trei săptămâni. I se păruse mai uşor să îşi petreacă sărbătorile departe de casă, să se distreze în felul lui, alături de străini.

Acum urma să vadă cum era nu doar să fie acasă, ci şi să aibă o sumedenie de oaspeţi.

Trase de timp cât putu; în cele din urmă se îmbrăcă în blugi negri şi un pulover negru şi coborî la parter, de unde se auzeau voci, muzică, râsete. Aruncă o privire la ceasul de mână pentru a vedea dacă nu cumva calculase complet greşit, dar nu, mai erau patruzeci de minute până ar fi trebuit să sosească invitaţii.

Pe poliţa de deasupra focului vesel scânteiau lumânări puse în suporturi roşii de sticlă. Bradul strălucea. Din difuzoare răsuna o melodie săltăreaţă. Sfeşnicul masiv pe care îl cumpărase dintr-un loc foarte îndepărtat se afla într-un colţ, susţinând un aranjament elegant de lumânări votive ce radiau şi mai multă lumină.

Lumină şi muzică, reflectă el, arma cercului lor împotriva întunericului. Iona avusese dreptate. Avusese perfectă dreptate.

Pe măsură ce străbătea parterul observă că pusese lumânări şi în biblioteca lui şi altele în spaţiul pe care şi-l amenajase drept sală de muzică.

Adusese şi flori – mici borcane de trandafiri legaţi cu panglici argintii.

Le găsi pe ea şi pe Meara, alături de o parte dintre angajaţii firmei de catering, agitându-se în sala de mese.

Un alt foc şi din nou lumânări, din nou trandafiri, tăvi de argint şi platouri de cristal umplute cu mâncare, vase cu încălzitor în care se aflau alte mâncăruri.

Toate dulciurile erau expuse pe bufet – prăjituri şi fursecuri şi diverse produse de patiserie – alături de platourile de brânzeturi sub capace transparente.

Iona, îmbrăcată cu o rochie scurtă, argintiu-închis, stătea cu mâinile pe şolduri şi supraveghea cu un ochi de vultur situaţia. Lângă ea stătea Meara, cu părul revărsându-i-se liber peste umerii unei rochii de culoarea cornalinei ce îi îmbrăţişa toate formele.

– Cred că am făcut o greşeală, spuse Fin. De ce am invitat atâta lume aici în noaptea asta, când aş fi putut să am două femei frumoase doar pentru mine?

– Ăsta e exact genul de şarm care va face ca oaspeţii tăi să pomenească petrecerea câteva luni de-acum încolo, râse Iona.

– Aveam de gând să ripostez că sunt doar gogoşi, dar sunt gogoşi fermecătoare, decise Meara. În plus, casa ta arată absolut fantastic.

– Eu nu am avut nimic de-a face cu asta.

– Ba ai avut totul de-a face, îl corectă Iona. Doar m-ai lăsat să mă joc cu focul. Râzând, se apropie de el şi îşi trecu braţul pe sub al lui. Iar Cecile şi echipa ei sunt cei mai buni. Sincer, Cecile, mâncarea arată atât de bine că nu-ţi vine să o mănânci.

Cecile, o blondă înaltă în pantaloni negri şi vestă peste o cămaşă de un alb imaculat, roşi de plăcere.

– Mulţumesc pentru asta, dar exact asta am vrea să facă toată lumea, să mănânce. Am pregătit câteva mese şi jos, după cum a sugerat Iona, îi spuse lui Fin. Şi am amenajat şi acolo un bar. Vom pune ospătarii să treacă regulat prin toate sălile, ca să ne asigurăm că toţi oaspeţii sunt serviţi.

– Totul arată excelent.

– Încă nu ai văzut parterul, zise Iona conducându-l la scări. Am cam exagerat cu lumânările şi mi s-a făcut frică, aşa că am făcut o vrajă de protecţie. Nu pot să ardă nimic sau pe nimeni.

– Te-ai gândit la toate.

Din nou lumânări şi buchete de verdeaţă, mâncăruri sofisticate şi flori. Se duse la bar, la frigiderul din spatele acestuia, şi scoase o sticlă de şampanie.

– Tu ar trebui să bei primul pahar.

– Accept.

Fin deschise sticla de şampanie cu un pocnet înăbuşit, îi turnă într-un pahar înalt şi îngust, apoi îşi turnă şi lui.

– A fost o zi fericită cea în care ai apărut în vieţile noastre, *derifiúr bheag*.

– Cea mai fericită din viaţa mea.

– Pentru zile fericite, atunci.

– Pentru zile fericite, pentru noi toţi, spuse Iona ciocnindu-şi paharul de al lui.

În mai puţin de o oră avu impresia că jumătate din sat se strânsese acolo. Oamenii se adunau în mulţimi sau în grupuri, căscau gura sau se simţeau imediat în largul lor. Îşi umpleau farfuriile şi paharele, se aşezau ori stăteau în picioare în camera de zi sau, după cum prevăzuse Iona, coborau la parter, unde formaţia pe care o angajase tocmai începea să cânte.

Constată că îi făcea plăcere să se plimbe cu o bere în mână, trecând de la o conversaţie la alta. Dar printre toate acele chipuri din casa lui, era unul pe care nu îl vedea.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi pus acea dorinţă, o văzu.

Urcă din nou scările pentru a-şi îndeplini obligaţiile faţă de oaspeţii de la etaj şi o zări acolo, în bucătărie, povestind cu angajaţii firmei de catering.

Îşi lăsase părul desfăcut, o cascadă neagră ce aproape ajungea la talia rochiei de catifea de culoarea unui vin roşu robust. Fin îşi spuse că Iona ar fi putut să aducă

alte o sută de lumânări şi tot nu ar fi creat aceeaşi luminozitate pe care Branna O'Dwyer i-o aducea în casă.

Luă un pahar de şampanie şi i-l întinse:

- Ai să bei un pahar.

- Da, am să beau. Se întoarse spre el cu ochii conturaţi cu tuş, buzele la fel de roşii ca rochia. Ai organizat o petrecere grozavă, Fin.

- Aşa e, fiindcă îndeplinesc ordinele Ionei.

- A fost înnebunită de entuziasm şi nelinişte pentru seara asta. Pe deasupra, mi-a cumpărat aproape toate lumânările. Văd că le-a folosit cu abilitate.

- Sunt peste tot, aşa cum a cerut ea.

- Şi unde e Iona a noastră?

- E jos. Tot acolo sunt şi Meara, şi Boyle, şi Connor, şi bunica Ionei. Fin o conduse spre sala de mese în timp ce vorbea. Mănânci?

- Sigur că da, fiindcă arată delicios, dar nu încă.

- Ai în continuare o slăbiciune pentru astea? o întrebă el arătându-i un profiterol înecat în zahăr pudră.

- Una teribilă, pe care de regulă mi-o refuz. Bine, nu în seara asta. Luă prăjitura şi ronţăi o bucăţică. O, ce plăcere vinovată!

- Mănâncă două. *Oiche na Coda Moire.*

Ea râse şi clătină din cap.

- Am să mă întorc pentru cea de-a doua.

- Atunci am să te conduc la parter. Îi întinse o mână şi aşteptă până când ea i-o oferi pe a ei. Dansezi cu mine, Branna? Vrei să laşi deoparte ziua de ieri şi de mâine şi să dansezi cu mine în noaptea asta?

Ea înaintă cu el spre muzică, spre căldură, spre lumina scânteietoare.

- Da.

Aproape că se hotărâse să nu vină. Încercase să găsească motive pentru a sta departe sau, dacă acest lucru nu era posibil, să se rezume la o vizită de curtoazie, ca apoi să plece pe furiş. Dar orice motiv ar fi găsit, toate sunau la fel. Un semn de laşitate. Sau, mai rău, josnicie.

Nu putea fi atât de josnică, atât de laşă, încât să îl facă de râs fiindcă o mâhnea să se afle în casa lui, să vadă, să simtă viaţa pe care şi-o construise fără ea.

Alegerea ei, fără ea. Datoria ei, fără el.

Prin urmare venise.

Petrecuse mult timp ocupându-se de păr, machiaj, tot ceea ce ţinea de înfăţişare. Dacă tot avea să sărbătorească sfârşitul unui an şi începutul altuia în casa lui, în compania lui, măcar să se asigure că arăta fantastic.

Găsea că parterul casei îl reprezenta foarte bine. Culori frumoase, tari, amestecate cu nuanţe neutre, obiecte de mobilier vechi, recondiţionate, amestecate cu altele noi. Mici piese evident cumpărate în călătoriile lui prin lume. Şi distracţie din belşug.

Televizorul de perete absurd de mare, masa de biliard, vechea masă de pinball şi tonomatul, toate alături de un şemineu superb din marmură de Connemara, având deasupra o scândură groasă şi neşlefuită pe post de poliţă.

Muzicienii interpretau melodii săltăreţe lângă un bar de abanos pe care, îi spuse el, îl găsise la Dublin. Deşi încăperea era spaţioasă, mobilierul fusese dat la o parte pentru a face şi mai mult loc pentru dans.

Când Fin o trase în braţele lui, se întoarse în trecut, cu toată bucuria inocentă a acestuia, cu toată simplitatea şi posibilităţile. Alungând junghiul de durere pe care i-l provocă amintirea, îşi impuse să privească acea unică noapte ca pe un moment rupt din timp.

Ridică privirea spre el râzând:

- Ai făcut-o lată.

- Ce anume?

- Ai organizat cea mai tare petrecere a anului, iar acum lumea se va aştepta să faci la fel şi anul viitor. Şi în anii de după.

Uşor îngrozit, Fin aruncă o privire în jur.

- Mă gândeam că am să las această torţă în mâinile Ionei şi a lui Boyle.

- O, nu, ei vor avea propria lor torţă. Dar mă gândesc că de-acum tu vei fi stăpânul petrecerilor de Revelion. Îl şi văd pe Sean al tău purtând o pălărie de petrecere,

țopăind și lovindu-și tocurile cizmelor lustruite oglindă, și pe Kyra, și pe Connor, purtând o cămașă asortată cu nuanța rochiei ei și o coroană de carton pe cap. Și o văd și pe Eileen a mea dansând cu soțul ei de parcă n-ar avea decât șaisprezece ani. Ai construit o casă în care poate să încapă jumătate de sat la o petrecere, iar acum ai umplut-o.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Cu siguranță e prea târziu acum. Și o văd și pe Alice aruncându-ți priviri seducătoare, căci s-a resemnat cu gândul că nu îl mai poate avea pe Connor. Ar trebui să o iei la dans.

– Prefer să dansez cu tine.

– Și ai dansat. Fă-ți datoria, Finbar, învârte-o puțin. Eu am de discutat cu oaspeții.

Îi întoarse spatele și se îndepărtă. Dacă dansa cu el din nou, și prea des, aveau să devină subiectul principal al bârfelor.

– Nu-i așa că-i grozav? Iona o prinse de mână și făcu o piruetă rapidă. Își pusese o coroniță roz care anunța 2014 cu litere scânteietoare. E o petrecere atât de reușită! Trebuie doar să-mi fac turele prin băi și mă întorc.

– Ture prin băi?

– Să verific hârtia igienică și prosoapele pentru oaspeți și așa mai departe.

– Am să apelez la tine pentru orice petrecere voi organiza vreodată.

– Tu ai un talent natural pentru petreceri, replică Iona. Pentru Fin e ceva nou. La fel și pentru mine, dar eu cred că am o oarecare înclinație.

– Dumnezeu să ne aibă în pază, spuse Boyle, venind s-o sărute pe creștet.

Branna se delectă cu muzica și fragmentele de conversație, apoi urcă la etaj, unde savură câteva feluri de mâncare și compania celor care căutaseră puțină liniște în camera de zi sau în salonul lui Fin.

Avu astfel timp să vadă mai mult din casa lui, să-i simtă spiritul. Și avu ocazia de a verifica ferestrele, de a se deschide suficient cât să caute orice urmă de Cabhan.

– Nu o să vină.

Se întoarse dinspre ușile vitrate ale bibliotecii spre Fin când acesta trecu pragul.

– Ești foarte sigur?

– Poate că e prea multă lumină, prea mulți oameni, vocile, gândurile, sunetele, dar nu o să vină aici în noaptea asta. Poate că pur și simplu stă în bârlog, așteptând să treacă anul, dar nu o să vină în noaptea asta. Aș vrea să nu-ți faci griji.

– A fi atent nu e la fel cu a-ți face griji.

– Tu îți faci griji. Se vede. Instinctiv, Branna ridică mâna pentru a se masa între sprâncene, unde știa că se putea forma o cută. Ceea ce îl făcu să zâmbească: Ești cât se poate de frumoasă. Asta nu se schimbă niciodată. Îngrijorarea ți se citește însă în ochi.

– Dacă tu spui că nu va veni în noaptea asta, am să încetez să-mi fac griji. Îmi place camera asta în mod deosebit, zise ea trecându-și mâna peste spătarul unui scaun larg îmbrăcat în piele de culoarea ciocolatei. E o oază de liniște și de răsplată.

– Răsplată?

– După ce-ți termini treaba, vii aici să te instalezi într-un scaun confortabil ca ăsta, aproape de foc, cu o carte. Cu ploaia căzând mărunt, sau vântul suflând, sau luna răsărind. Un pahar de whisky, o cană de ceai – orice îți place – și un câine la picioare. Se răsuci pe călcâie, întinzând o mână: Atâtea cărți dintre care să alegi. O culoare plăcută și caldă pentru pereți – ai ales bine aici – cu mobilierul în nuanțe întunecate pentru a o pune în valoare.

Își înclină capul când el îi zâmbi vag.

– Ce e?

– Am conceput-o gândindu-mă la tine. Spuneai întotdeauna, când ne construiam castelul din visele noastre, că trebuia să aibă o bibliotecă, cu un șemineu și fotolii mari, cu ferestre de pe care să poată picura ploaia sau prin care să se poată strecura soarele. Trebuia să aibă uși de sticlă care să dea spre o grădină, ca într-o zi însorită să poți să ieși și să citești afară.

– Îmi amintesc.

Şi văzu acum. Fin dăduse viaţă uneia dintre fanteziile ei.

– Şi că ar trebui să existe o cameră pentru muzică, adăugă Fin. Toată casa avea să răsune de muzică, dar avea să existe o cameră doar pentru asta, în care am fi pus un pian şi toate celelalte, unde copiii ar fi putut să-şi ia lecţiile. E chiar acolo, zise el arătând peste umăr.

– Da, ştiu. Am văzut-o. E minunată.

– O parte din mine a crezut că dacă o construiesc, dacă mă gândesc la tine, ai să vii. Dar tu nu ai venit.

Acum că îşi dădea voie să vadă, casa era exact aşa cum visaseră să o construiască împreună.

– Sunt aici acum.

– Eşti aici acum. Ce înseamnă asta pentru noi?

Dumnezeule, inima îi era prea plină de el, aici, în această încăpere pe care o transpusese în realitate din visele lor.

– Mă gândesc la ceea ce nu poate fi. Asta e atât de clar, atât de raţional. Nu reuşesc să văd ce ar putea fi, ce s-ar putea să se întâmple.

– Poţi să-ţi dai seama ce îţi doreşti?

– Ceea ce îmi doresc e ceea ce nu poate fi, iar asta e mai greu acum decât atunci, fiindcă am ajuns la concluzia că nu e nici din vina ta, nici dintr-a mea. Era mai uşor când puteam să dau vina pe tine sau pe mine. Puteam să construiesc un zid din acea vină şi să ţin totul în frâu atunci când tu nu-ţi petreceai decât vreo câteva zile sau câteva săptămâni aici, înainte de a pleca din nou.

– Eu te vreau pe tine. Orice altceva trece pe locul doi.

– Ştiu. Răsuflă zgomotos. Ştiu. Ar trebui să ne întoarcem. Nu ar trebui să lipseşti atâta timp de lângă oaspeţii tăi.

Însă nici unul din ei nu se mişcă.

Branna auzi strigătele, vocile ridicate, numărătoarea inversă. În spatele ei, ceasul de pe poliţa căminului începu să bată.

– Se face miezul nopţii.

Mai erau doar câteva secunde, îşi spuse ea, între trecut şi prezent. Iar de acolo în viitor. Făcu un pas spre el. Apoi încă unul.

Ar fi fost dispusă să treacă pe lângă el? se întrebă când Fin o trase în braţele lui. Nu. Nu, nu de data aceasta. Măcar acum, o dată.

În schimb îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, privindu-l în ochi. Iar când bătu miezul nopţii, îşi lipi buzele de ale lui.

Lumina ţâşni între ei, un şoc electric ce le făcu sângele să clocotească, îi izbi în inimă. Apoi pâlpâi, topindu-se într-o fierbinţeală după care tânjiseră amândoi.

O, ce însemna să simtă toate acestea, să simtă toate acestea din nou! Să se bucure în sfârşit de corpul ei, de inima ei, de sufletul ei, toate unite în acel dor, în acea fierbinţeală, în acea fericire sălbatică unică.

Buzele lui pe buzele ei, respiraţia lui împletindu-se cu respiraţia ei, inima lui lipită de inima ei. Şi toată suferinţa dispărută ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Crezuse cândva că ceea ce simţea pentru ea era totul, era mai presus de orice ar fi putut simţi cineva. Dar se înşelase. Acest moment, după toţi acei ani fără ea, însemna mai mult.

Parfumul ei îmbătându-l, gustul ei sfâşiindu-l. Branna îi oferea, aşa cum o făcuse cândva, totul într-un singur sărut. Bunătate şi forţă, putere şi abandon, dorinţă şi generozitate.

Ar fi vrut să se agaţe de ea, să se agaţe de acel moment până la sfârşitul zilelor lui.

Ea se dădu însă un pas în spate, rămase aşa pentru o clipă, îşi trecu uşor o mână peste obrazul lui, apoi se îndepărtă.

– E un nou an.

– Rămâi cu mine, Branna.

Cu mâna pe inima lui, nu apucă să răspundă, că în cameră apărură Connor şi Meara.

– Noi tocmai...

– Plecam, spuse Meara, terminând propoziţia lui Connor. Plecam chiar acum.

– Exact. Aşa-i, nici măcar nu am fost aici.

– E în regulă. Branna îşi lăsă mâna pe inima lui Fin pentru încă o clipă, apoi o lăsă să-i cadă. Ne întoarcem acum. Fin a lipsit prea mult timp de la propria

petrecere. Vom merge să ciocnim în cinstea Noului An. Pentru noroc. Pentru lumină. Pentru ceea ce se poate întâmpla.

– Pentru ceea ce ar trebui să se întâmple, spuse Fin, şi ieşi înaintea lor.

– Du-te cu el, sugeră Meara. Eşti bine, deci?

– Sunt. Dar, pe ce am mai sfânt, mi-ar prinde bine ceva de băut şi, oricât de mult ar fi împotriva firii mele, mi-aş dori să fiu înconjurată de zgomote şi oameni.

– O să avem parte de toate astea, zise Meara trecându-şi un braţ în jurul taliei ei.

– Cum se poate să-l iubesc acum mai mult decât îl iubeam cândva? Cum se poate să existe acum în mine sentimente mult mai intense decât ceea ce simţeam când el era totul?

– Dragostea poate să pălească şi să se stingă. Am văzut asta întâmplându-se. Dar poate şi să se dezvolte. Cred că atunci când e adevărată şi scrisă în stele, nu poate decât să crească şi să se întărească.

– Nu ar trebui să fie o sursă de nefericire.

– Nu. După mine, ceea ce alegem să facem cu ea ne provoacă nefericire sau bucurie, nu dragostea.

Branna oftă şi îi aruncă o privire prelungă.

– De când ai devenit atât de înţeleaptă în privinţa asta?

– De când mi-am dat voie să iubesc.

– Hai să mergem să ciocnim pentru asta. Pentru faptul că ţi-ai dat voie să iubeşti, pentru talentele Ionei la organizarea de petreceri, pentru Anul Nou, pentru sfârşitul lui Cabhan. Simt că vreau să mă îmbăt puţin.

– Ce fel de prietenă aş fi dacă nu m-aş îmbăta cu tine? Hai să găsim nişte şampanie.

capitolul 11

Se săturase cu totul de companie. La două şi jumătate noaptea, mult prea mulţi oaspeţi mai zăboveau încă în casa lui, instalaţi confortabil de parcă ar fi intenţionat să rămână până la primăvară. Se gândi să urce pur

şi simplu în dormitor, să se închidă acolo, lăsându-i să-şi vadă de distracţie. Era oribil de obosit şi, în plus, acel moment – acel moment incredibil cu Branna – îi încâlcise emoţiile, astfel că nu mai ştia ce simţea.

Deci i se păruse mai uşor, din toate punctele de vedere, să se închidă complet şi să nu mai simtă absolut nimic.

Ea părea perfect satisfăcută să stea, să soarbă şampanie, să flecărească relaxată cu cei rămaşi. Dar aşa era Branna, nu? Puternică precum oţelul.

Cel mai bun lucru pentru el ar fi fost să se refugieze câteva ore în somn. Aveau să se întoarcă la Cabhan dimineaţă – sau la orele mai târzii ale dimineţii. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Prin nimicirea lui avea să-şi îndeplinească obligaţiile. Prin nimicirea lui Cabhan avea să pună capăt torturii lui personale.

Deci avea să dispară pe furiş – deja în acel moment nimeni nu i-ar mai fi simţit lipsa.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Iona se apropie de el şi îl luă de mână.

– Problema, atunci când dai o petrecere foarte reuşită, e că oamenii nu mai vor să plece.

– Eu vreau, bombăni el făcând-o să râdă.

– Nu au mai rămas decât cei mai înverşunaţi petrecăreţi, şi o să începem să-i încurajăm subtil să plece. Cercul tău nu o să te lase singur cu ei. Mai aşteaptă vreo douăzeci de minute. Ceea ce ar trebui să faci ar fi să iei la rând toate mesele, să începi să strângi vasele goale, având în vedere că personalul firmei de catering a plecat acum câteva ore. E un semn pentru oaspeţi că a venit ora stingerii.

– Dacă spui tu.

– Da.

Demonstrativ, începu să strângă sticle şi pahare şi îi aruncă lui Boyle o privire grăitoare care îl făcu să i se alăture.

Peste câteva minute, câţiva oaspeţi se pregăteau deja să plece, sufocându-i cu mulţumiri şi urări pentru un an nou fericit şi prosper. Iar în cazul câtorva dintre ei, precum Sean, şi cu îmbrăţişări sincere, dar cam ameţite.

Un truc magic, decise Fin. Începu să strângă ceştile goale de ceai şi cafea şi, pe când le ducea la bucătărie, îşi luă revedere de la alte câteva persoane. Împuşca doi iepuri dintr-o lovitură: rezolva mizeria rămasă după petrecere şi se descotorosea de cei care nu se mai dădeau duşi.

Deşi dură treizeci de minute în locul celor douăzeci pe care le prezisese Iona, nu avea să se plângă.

– Ăştia au fost ultimii, anunţă Iona.

– Slavă zeilor!

– Le-ai oferit tuturor o noapte distractivă şi memorabilă, zise ea ridicându-se pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz. Şi la fel a fost şi pentru tine.

– Mă bucur să îmi amintesc asta acum că s-a terminat. Şi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut.

– M-am distrat de minune. Aruncă o privire prin sufragerie şi constată mulţumită: Şi nici nu îţi lăsăm mare dezordine în casă. Branna, pot să vin cu tine dacă doreşti. Nu o duc pe Buni la aeroport decât mâine după-amiază, aşa că pot să mă întorc după maşina mea.

– Ar fi mai bine să mergi cu Boyle.

– O să mergem în şir, spuse Connor, îmbrăcându-şi paltonul. Drumul e scurt, desigur, dar e foarte târziu. Branna poate să iasă după tine şi Boyle, iar Meara şi cu mine vom veni din spate.

– Nu merg acasă în noaptea asta. Rămân aici, declară Branna uitându-se la Fin.

El nu înţelese prea bine cum reuşi să rămână în picioare, când ea îl izbise atât de năucitor.

– Bun, deci! Meara zâmbi luminos şi îşi îndesă fesul pe cap. Noi plecăm. Noapte bună şi La Mulţi Ani!

– Dar, începu Connor, în timp ce Meara aproape îl trase la uşă, urmat de Boyle pe care îl împingea Iona.

– Mă laşi te rog să-mi îmbrac paltonul? se plânse Boyle chiar în clipa în care Iona închise ferm uşa după ei.

Fin rămase exact unde se afla. Un singur gând reuşi să-şi croiască drum prin blocajul din mintea lui:

– De ce?

– Am decis că, doar acum şi aici, nu am să mă gândesc la ziua de ieri sau la cea de mâine. S-ar putea să ajungem

amândoi să regretăm asta, dar vreau să fiu cu tine. Mi-am dorit asta dintotdeauna, probabil am să mi-o doresc întotdeauna, însă e doar pentru noaptea asta. De data aceasta nu mai putem să ne facem promisiuni şi să construim castele de vis, o ştim prea bine, dar există dorinţă şi, în sfârşit, există încredere din nou.

– Şi asta te mulţumeşte?

– Constat că da, şi Dumnezeu mi-e martor că am întors povestea pe toate părţile. Avem amândoi dreptul de a face alegerea asta. Mi-ai cerut să rămân cu tine. Îţi spun acum că rămân.

Furtuna din sufletul lui se transformă în calm chiar în clipa în care resemnarea cu care trăise atâţia ani se risipi şi făcu loc unui amestec de bucurie şi nerăbdare.

– Poate m-am răzgândit eu în privinţa asta.

Branna râse, iar el văzu lumina scânteind în ochii ei îngroşaţi cu tuş.

– Dacă aşa stau lucrurile, pun pariu că pot să te fac să te răzgândeşti la loc destul de rapid.

– Se pare că măcar atâta pot să fac, să te las să încerci. Îi întinse o mână. Nu am să te sărut aici, altfel vom sfârşi pe podea. Vino în pat, Branna.

– Nu ne-am aflat niciodată într-un pat împreună, aşa-i? zise ea punându-şi mâna într-a lui. Sunt curioasă cum e al tău. Am rezistat tentaţiei de a urca să arunc o privire în timpul petrecerii. A fost nevoie de o voinţă eroică.

– Asta nu ţi-a lipsit niciodată. Îi duse mâna la buze. Mi te-am imaginat aici de o mie de ori. De mii şi mii de ori.

– Eu n-aş fi putut să fac la fel, fiindcă nici măcar voinţa mea eroică nu ar fi rezistat în faţa acelor imagini. Uluită de propriul ei calm, îi sărută la rândul ei mâna. Am ştiut, în clipa în care Iona a intrat în atelierul meu, că te vei întoarce. Că vei face parte din asta, vei fi din nou o parte din mine. Am întrebat de ce, de ce tocmai acum, când îmi construisem o viaţă, învăţasem să fiu mulţumită cu ea, soarta te-a adus înapoi în viaţa mea.

– Care a fost răspunsul?

– Încă nu am primit unul, şi totuşi nu mă pot abţine să nu întreb. Dar nu în noaptea asta. E atât de somptuoasă casa ta! Atâtea camere şi atâtea detalii splendide în fiecare centimetru de spaţiu!

Nimic din toate acestea nu crea o atmosferă de cămin în aceeaşi măsură ca bucătăria căsuţei ei, se gândi el.

Deschise uşa dormitorului, îi sărută mâna din nou, apoi o trase înăuntru. În loc să aprindă lumina, îşi scutură uşor încheietura.

Focul se aprinse în cămin, iar lumânările se treziră la viaţă pâlpâind.

– Din nou, somptuos, remarcă ea. Un somptuos sanctuar masculin, dar cu o atmosferă caldă şi plăcută, în loc de un aer practic şi spartan. Patul tău e superb. Se apropie de el şi îşi trecu degetele peste tăblia masivă. Vechi, atât de vechi. Îi visezi pe cei care au dormit în el?

– L-am purificat ca să nu simt că îmi împart patul cu străini din alte vremuri. Deci nu, nu îi visez. Te-am visat pe tine când am dormit aici.

– Ştiu asta, căci am trăit un moment în patul ăsta, cu tine în vis.

– Nu doar atunci. De mii şi mii de ori.

Branna îl privi în lumina şi umbra flăcărilor care dansau. Inima pe care o pierduse în mâinile lui cu atâţia ani în urmă îi crescu acum în piept.

– În noaptea asta nu vom visa, spuse.

Deschizându-şi braţele, se duse spre el, iar emoţiile care vibraseră în ea foarte aproape de suprafaţă se risipiră. Cu trupul lipit de al lui, cu gura peste gura lui, lumea ei se îndreptă pur şi simplu.

Aceasta era singura verigă care lipsea din lanţul vieţii sale.

În noaptea aceea însă, dacă reuşea să se oprească la o noapte, avea să-şi ofere un dar. Avea să se abandoneze exclusiv sentimentelor. Avea să se deschidă cu totul, cu inima, trupul şi mintea, şi avea să simtă ceea ce se chinuise să înăbuşe atât de mult timp.

A doua zi, dacă era nevoie, avea să-şi spună că fusese doar un act fizic, doar o modalitate de a risipi tensiunea

şi încordarea dintre ei pentru binele tuturor. Dar în noaptea aceea avea să accepte adevărul.

Iubea. Iubise dintotdeauna, avea să iubească întotdeauna.

– Mi-a fost dor de tine, murmură. Ah, Finbar, mi-a fost dor de tine!

– Am tânjit după tine.

Îşi trecu uşor buzele peste obrajii ei, apoi o sărută pe gură.

Branna se agăţă de el când se ridicară la câţiva centimetri de podea, apoi o jumătate de metru, învârtindu-se. Râzând, îşi aruncă braţele în aer, presărând stele deasupra lor.

– În licărirea focului şi a stelelor, la flacăra lumânărilor, în noaptea asta tot ceea ce sunt e al tău.

– Şi tot ceea ce eşti e iubit.

Coborî cu ea pe pat şi se cufundară în sărut.

Era cu ea, în sfârşit cu ea, liber să soarbă adânc, cât mai adânc, de pe buzele ei, liber să îi simtă corpul sub al lui, să îi vadă părul revărsându-i-se pe pat.

Darul pe care ea îl oferea amândurora era prea magnific pentru a-l consuma în grabă. Deci avea să-l savureze pe îndelete şi să-i ofere în schimb tot ceea ce avea mai bun în el.

Îşi lăsă mâinile să urce încet pe corpul ei, îi prinse blând sânii. Nu mai era bobocul de copilă întipărit în amintirea lui, ci o floare ajunsă la deplină maturitate. Găsea aici noi amintiri care veneau să se adauge peste ceea ce fusese.

Îşi apăsă buzele pe gâtul ei, zăbovind asupra parfumului fără pereche, parfum ce îi bântuise zilele şi nopţile. A lui din nou, i se oferea ca aerul pe care îl respira.

Când îi trase uşor rochia în jos peste umeri, Branna se arcui ca să-l ajute. Pielea ei, albă ca laptele, reflecta auriul focului, argintiul stelelor. O dezbrăcă de parcă ar fi dezvăluit cea mai preţioasă bijuterie.

Inima ei tresări sub atingerea lui. Era singurul care reuşise vreodată să-i stârnească acea senzaţie, una în care emoţia şi plăcerea se suprapuneau. De fiecare dată când o săruta, era lent şi profund, ca şi cum ar fi putut

face lumile să se îndepărteze într-un vârtej, apoi să se întoarcă, totul în timp ce o savura.

– Ai mai multă răbdare decât înainte, reuşi ea să spună, în timp ce sângele începu să îi cânte sub piele.

– Eşti mai frumoasă decât înainte. Nu aş fi crezut niciodată că aşa ceva e posibil.

Branna îi prinse chipul în mâini pentru o clipă, lăsându-şi degetele să urce în părul lui, apoi se întoarse şi se ridică deasupra lui, cu stelele scânteind deasupra capului.

– La fel şi tu, murmură ea scoţându-i puloverul. Vrăjitor şi războinic. Mai puternic decât băiatul pe care îl iubeam. Îşi răsfiră degetele pe pieptul lui. Rănit, dar pururi loial. Viteaz.

Când el clătină din cap, ea ridică mâinile şi le apăsă în dreptul propriei inimi.

– Pentru mine contează, Fin, mai mult decât aş putea să-ţi spun. Contează.

Coborî pentru a-şi apăsa buzele peste buzele lui, pentru a-şi apăsa buzele pe inima lui. Îi frânsese inima, aşa cum şi el i-o frânsese ei. Nu ştia ce avea să le rezerve soarta, dar în noaptea aceea voia ca el să ştie că vedea în inima lui şi aprecia ceea ce găsise acolo.

Pentru a schimba atmosfera îngreunată de patimă, îşi lăsă degetele să-i alunece peste coastele lui.

– Pe toţi dracii! tresări el.

– Ah, încă mai ai o slăbiciune aici, din câte văd. În punctul acela.

Se întinse să îl gâdile din nou, însă el o prinse de încheietură.

– Ai grijă cum te porţi, fiindcă şi eu îmi amintesc nişte slăbiciuni de-ale tale.

– Nici una care să mă facă să chiţăi ca o fetiţă, Finbar Burke. Când el se ridică, îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui, braţele pe după gâtul lui şi spuse râzând: Încă ai prefera să încasezi un pumn în faţă în locul unui gâdilat pe coaste.

– Pumnul e mai puţin umilitor.

Înveselită, Branna îşi dădu părul pe spate şi ridică faţa spre tavan.

– Mai ţii minte...

Coborî din nou privirea şi o întâlni pe a lui. Văzu totul acolo, în acea secundă, dorinţa lui de a o avea şi dragostea ce o învăluia cu totul. Trecutul şi prezentul se ciocniră, gonind prin ea ca un vânt fierbinte, aprinzându-i propria dorinţă teribilă, arzătoare.

– O, Doamne, Fin!

Gata cu răbdarea, gata cu explorarea atentă. Se ciocniră furios, consumaţi de dorinţă nebună şi disperare. Mâinile lui aspre goniră pe corpul ei, luându-şi partea cu lăcomie, în timp ce propriile ei mâini smuciră şi traseră pentru a-l dezbrăca de restul hainelor.

Nimic nu mai stătea între ei, îşi spuse Branna. Gurile li se întâlniră mistuite de fierbinţeală când se rostogoliră pe pat pentru a găsi mai mult unul din celălalt.

Ea îşi închise dinţii peste umărul lui, îşi înfipse unghiile în şoldurile lui.

– Intră în mine. Te vreau în mine.

Când se înfipse în ea, lumea încremeni. Nici o răsuflare, nici un sunet, nici o mişcare. Apoi bubui tunetul, un vuiet aspru, năpustindu-se ca o bestie de pe dealuri. Şi fulgerul, o explozie ce lumină încăperea ca în miezul zilei.

Cu privirea aţintită în ochii lui, îi prinse mâinile.

– Putem s-o spunem în noaptea asta, zise ea. E dreptul nostru în noaptea asta. Se arcui spre el. Iubeşte-mă.

– Doar pe tine. Întotdeauna pe tine.

Se abandonă nevoii, dorinţei ei, propriei lui inimi. Când atinseră climaxul deodată, ei deveniră tunetul, ei deveniră fulgerul. Iar deasupra capetelor lor stelele străluciră cu atât mai tare.

Când se trezi Fin, soarele răsărise de mult. O zi senină pentru începutul unui nou an. Iar Branna dormea lângă el.

Ar fi vrut să o trezească, să facă dragoste cu ea în acea baie de lumină, aşa cum făcuseră în întuneric şi scăldaţi în licărirea blândă a zorilor. Dar ochii ei erau îngreunaţi de cearcăne. Avea nevoie de somn şi linişte şi pace. Prin urmare se mulţumi să îi atingă părul şi zâmbi,

amintindu-şi că Branna putea fi iritabilă, în cel mai bun caz, sau feroce, în cel mai rău caz, când se trezea.

Aşa că se dădu jos din pat, îşi trase pantalonii şi se strecură afară din cameră.

Avea să lucreze. Voia să lucreze, voia să găsească o cale de a pune capăt întregii poveşti, de a o rezolva o dată pentru totdeauna. Şi să găsească o cale de a rupe blestemul pe care o vrăjitoare muribundă îl aruncase asupra lui cu atâta timp în urmă.

Dacă ar fi reuşit să rupă blestemul, să îndepărteze semnul, el şi Branna ar fi putut fi împreună, nu doar pentru o noapte, ci pentru toată viaţa.

Renunţase să mai creadă în ceea ce ar fi putut să fie. Până la acest Revelion, până la aceste ore petrecute cu ea. Acum acea speranţă, acea credinţă, se redeşteptase în el, arzând intens.

Avea să găsească o cale, îşi spuse, îndreptându-se spre atelierul lui. O cale de a-l nimici pe Cabhan şi de a-i proteja pe cei trei şi toţi cei născuţi din ei. O cale de a-şi şterge semnul de pe corp şi de a-şi purifica sângele de orice urmă de Cabhan.

Astăzi, în prima zi a Noului An, avea să facă un nou pas spre îndeplinirea misiunii.

Reflectă la otrava pe care o creaseră pentru ultima bătălie. Fusese concentrată şi puternică, şi aproape că reuşiseră. Rănile pe care i le făcuseră lui Cabhan – sau fiinţei ce trăia în el – fuseseră teribile. Dar nu mortale. Fiindcă ceea ce îi dădea putere lui Cabhan nu era muritor.

Un demon, îşi spuse Fin, răsfoindu-şi cărţile. Unul eliberat printr-un sacrificiu sângeros, pentru a se contopi cu o gazdă primitoare. O gazdă care avea la rândul ei putere.

„Sânge de la creator, se gândi el aşezându-se să ia notiţe. Sânge de la mamă. Vărsat de fiu."

Consemnă totul, paşii, cuvintele, ceea ce văzuse şi ceea ce simţise.

Piatra roşie creată printr-un descântec de sânge formidabil, cel mai malefic act cu putinţă. Sursa puterii lui, a vindecării lui, a nemuririi lui.

– Şi un portal, murmură el. Un portal prin care să treacă demonul pentru a ajunge în gazdă.

Ar fi putut să îl ardă pe Cabhan până nu mai rămânea decât cenuşa din el, aşa cum făcuse Sorcha, dar acest lucru nu l-ar fi nimicit câtă vreme nu distrugeau piatra şi demonul.

„O a doua poţiune", îşi zise. Se ridică, începând să se învârtă prin încăpere. O poţiune făcută să închidă acel portal. Să prindă demonul înăuntru, apoi să-l distrugă. Cabhan nu putea să existe fără demon, iar demonul nu putea să existe fără Cabhan.

Luă de pe rafturi o altă carte, unul dintre jurnalele pe care le ţinuse în călătoriile lui. Cu mâinile sprijinite pe masa de lucru, se aplecă peste file, citind, împrospătându-şi amintirile.

– Fin!

Absorbit, cu mintea la magia neagră şi albă, ridică privirea. Branna purta una dintre cele mai vechi cămăşi ale lui, o cămaşă de blugi spălăcită pe care el şi-o punea uneori pentru a lucra la grajduri. Era desculţă, cu picioarele goale şi părul ciufulit, iar în ochi avea o expresie de mâhnire uluită.

Inima lui tresări chiar înainte de a-i urmări privirea spre fereastră, la imaginea din vitralii ce o reprezenta.

Îşi îndreptă spatele şi îşi vârî degetele mari în buzunarele din faţă.

– Mi s-a părut potrivit să o am aici pe Vrăjitoarea Întunecată, privind peste umărul meu în timp ce lucram. Amintindu-mi de ce o făceam.

– E o durere constantă să iubeşti astfel.

– Aşa e.

– Cum putem merge mai departe, ştiind că s-ar putea ca asta să nu se schimbe vreodată?

– Acceptăm ceea ce avem şi facem tot ceea ce ne stă în putere pentru a schimba situaţia. Nu am trăit suficient unul fără celălalt?

– Suntem ceea ce suntem, Fin, iar o parte din asta nu e alegerea noastră. Nu pot să existe promisiuni între noi, nu pentru o zi de mâine.

– Atunci ne vom bucura de ziua de azi.

– Doar azi. Mă ocup de micul dejun. Să ştii că ai un atelier excelent aici, adăugă ea peste umăr. Ca tot restul casei, ţi se potriveşte.

Coborî. „Mai întâi cafeaua", îşi spuse. Cafeaua limpezea întotdeauna lucrurile.

Îşi începuse Anul Nou cu el, ceva ce îşi jurase că nu avea să se întâmple vreodată. Dar făcuse acel jurământ într-o furtună de emoţii, fiind profund tulburată. Şi îl respectase, în egală măsură din obligaţie şi pentru a se proteja pe ea însăşi.

Iar acum, pentru dragoste, şi-l încălcase.

Lumea nu se sfârşise, se gândi, pe când acţiona maşinăria complicată a lui Fin. Nu căzuse o ploaie de foc. Făcuseră sex, mult sex foarte plăcut, iar puterile ce le dictau soarta păreau să fi acceptat acest lucru.

Se trezise uşoară şi veselă şi relaxată şi... fericită, trebui să recunoască. Şi dormise mai adânc şi mai bine decât dormise vreodată de la Samhain încoace.

Sexul era energie, reflectă ea, savurând recunoscătoare primele înghiţituri de cafea. Era ceva pozitiv – atunci când era un act voluntar –, o binecuvântare luminoasă şi o satisfacere a unor nevoi primare. Deci sexul era permis. Putea să mulţumească zeilor pentru acest lucru, şi avea să o facă.

Viitorul era însă o altă poveste. Nu avea să-şi facă planuri din nou, nu-şi putea îngădui să devină naivă şi visătoare. Nu avea decât ziua de azi, îşi aminti. Era însă mai mult decât avuseseră înainte şi trebuia să le fie suficient.

Scotoci prin frigiderul masiv – oh, cât de mult i-ar fi plăcut să aibă unul la fel de mare! – şi găsi trei ouă, o bucăţică de slănină şi o singură roşie de seră.

Ca ziua de azi şi ca sexul, trebuia să le fie suficient.

Îl auzi intrând în timp ce tocmai termina de preparat ceea ce ea considera a fi o omletă de om sărac.

– Proviziile tale sunt jalnice, Fin Burke. O adevărată ruşine, deci ai să mănânci ce am reuşit să fac aici şi ai să fii recunoscător.

– Sunt, într-adevăr, foarte recunoscător.

Branna îi aruncă o privire. Îşi pusese o bluză neagră cu mâneci lungi, dar era la fel de desculţ ca ea. Şi avea un zâmbet larg pe faţă.

– Pari foarte încântat de un fleac de slănină şi o roşie bătută cu trei ouă.

– Eşti îmbrăcată doar în cămaşa mea şi găteşti pe aragazul meu. Ar trebui să fiu neghiob să nu zâmbesc.

– Iar tu neghiob nu ai fost niciodată. Puse o a doua ceaşcă în cafetieră şi apăsă butoanele potrivite. Asta de aici e cu mult mai bună decât a mea. Ar trebui să am şi eu una. Iar gemul tău e la fel de vechi ca Meduza şi arată la fel de rău. Va trebui să te mulţumeşti doar cu unt pe pâinea prăjită. Am început o listă de cumpărături pentru tine. Va trebui să...

Fin o întoarse brusc spre el, o ridică în vârful picioarelor şi îi asedie lacom gura. Când izbuti să-şi ordoneze gândurile, Branna se felicită pentru că luase ouăle de pe foc, altfel s-ar fi ars şi ar fi fost pierdute. Mai liniştită, îi răspunse pe măsură la sărut.

– Vino înapoi în pat.

– Asta n-am s-o fac, fiindcă am investit timp şi efort să pregătesc un mic dejun din proviziile tale demne de milă, zise ea trăgându-se în spate. Bea-ţi cafeaua. Pun mâncarea în farfurii înainte să se răcească. Cum reuşeşti să te descurci cu micul dejun când eşti singur?

– Acum că Boyle nu e decât rareori disponibil ca să-l pot convinge să-mi prăjească ceva, mănânc şi eu ce am la îndemână. Am pachete de fulgi de ovăz care se pregătesc la microunde.

– O situaţie foarte tristă, mai ales că ai un loc atât de drăguţ pentru micul dejun. Îi puse o farfurie în faţă şi se aşeză cu a ei. Cred că, odată ce Boyle şi Iona se instalează în casa lor, de aici vei putea să le vezi luminile printre copaci. A însemnat mult pentru ei faptul că le-ai vândut pământul.

– Mi-e ca un frate şi are noroc cu asta, fiindcă altfel poate că aş fi luat-o pe Iona pentru mine. Deşi nu ştie să gătească, oricât ar încerca.

– Se descurcă mai bine decât înainte. În plus, devine tot mai puternică pe zi ce trece. Puterea ei e încă nouă

şi proaspătă, dar există o oarecare înverşunare în ea. Poate că de asta focul e elementul ei.

Era fermecător să stea la masă şi să discute relaxat, împărţind cafeaua şi ouăle, se gândi Branna.

– Crezi că bunica ei va închiria căsuţa ta? îl întrebă.

– Eu cred că da.

– Peste tot există legături între tine şi mine şi noi, observă ea. Am reuşit să mi le scot din minte pentru foarte mult timp, dar am fost nevoită să mă întreb, în aceste ultime câteva luni, de ce există atât de multe legături? În afară de tine şi de mine, Fin. A existat mereu o legătură între tine şi Boyle şi Connor şi Meara totodată.

– Cercul nostru, minus o persoană, până a sosit Iona.

– Faptul că a venit şi ea îmbrăţişându-şi soarta la fel ca restul. Şi cum s-a întâmplat să ai acea căsuţă liberă când mama Mearei a avut nevoie de ea, iar acum pentru bunica Ionei? Tu şi Boyle şi grajdurile, tu şi Connor cu şcoala de şoimărit. Pământul care îţi aparţinea şi pe care Boyle şi Iona îşi vor trăi viaţa. În ultimii câţiva ani ai petrecut mai mult timp plecat decât aici şi totuşi ai legături atât de strânse. Unii ar putea spune că pur şi simplu aşa a fost să fie, dar eu nu cred asta. Nu mai cred asta.

– Dar ce crezi?

– Nu ştiu sigur, murmură ea uitându-se pe fereastră. Ştiu că există din nou legături, cei trei de acum, cei trei de atunci. Şi fiecare dintre noi este legat mai îndeaproape de unul dintre ei. Ţii minte? Eamon a confundat-o pe Meara a noastră cu o ţigancă pe care o cunoştea – pe nume Aine, acelaşi nume pe care i l-ai dat tinerei iepe albe pe care ai adus-o ca să fie perechea lui Alastar. Simt că şi Boyle are pe undeva o astfel de legătură, şi dacă am avea nevoie am descoperi că acea legătură e cu Teagan dintre cei trei originari.

– Nu e nici un mister, zise el masându-şi umărul. Pentru mine e Cabhan.

– Cred că mai e ceva. Te tragi din el, din sângele lui, dar nu eşti legat de el aşa cum sunt eu cu Brannaugh a lui Sorcha, sau Connor cu Eamon şi aşa mai departe. Dacă ai fi fost, nu îmi imaginez cum ai fi putut să ştii

să îl aduci pe Alastar pentru Iona şi pe Aine pentru Alastar.

– Nu am adus-o pe Aine pentru Alastar, nu tocmai, sau nu doar pentru asta. Am adus-o pentru tine.

Branna încremeni cu ceaşca ridicată pe jumătate spre gură:

– Nu... nu te înţeleg.

– Când am văzut-o, te-am văzut pe tine. Cândva îţi plăcea la nebunie să călăreşti, să zbori călare. Te-am văzut pe ea, zburând prin noapte, sub luna plină stând să crape pe cer. Şi pe tine, luminoasă, cu...

– Ce?

– Aşa cum eşti în fereastra de sus, exact aşa cum mi te imaginasem cu ani în urmă, când am pus să fie făcută. Cu o baghetă într-o mână, foc în cealaltă. Imaginea a apărut şi a dispărut cât ai bate din palme, dar a fost limpede ca lumina zilei. Aşa că am adus-o înapoi pentru tine, când vei fi pregătită pentru ea.

Branna nu putu să spună nimic preţ de o clipă. Apoi se ridică, se duse la uşă şi lăsă să intre căţelandrul pe care îl simţise aşteptând.

Bugs se fâţâi printre picioarele ei, apoi se năpusti spre Fin.

– Nu-i da mâncare de la masă, zise ea distrată, aşezându-se din nou. E un semn de proaste maniere pentru amândoi.

Fin, care fusese pe punctul de a face exact acest lucru, coborî privirea spre căţelandrul plin de speranţă.

Ştii unde se află mâncarea, micuţule. Hai să nu o supărăm pe doamnă.

Fericit, Bugs o luă la fugă spre spălătorie, unde se aflau castroanele lui.

– Am s-o călăresc data viitoare când îl vom înfrunta pe Cabhan, iar asta mă va face cu atât mai puternică. Tu ne-ai adus arme, căci atât Alastar, cât şi Aine sunt arme împotriva lui. Ţi-ai vărsat sângele alături de noi, ai făcut vrăji alături de noi, ai complotat alături de noi pentru a-l nimici. Dacă legătura ta cu el ar fi fost mai tare, cum ai fi putut să faci aceste lucruri?

– Din ură pentru el şi tot ceea ce înseamnă el.

Branna clătină din cap. Din ură nu se năşteau curajul şi loialitatea. Iar ceea ce făcuse Fin presupunea şi una şi alta.

– A fost o greşeală să te ţin deoparte la început, şi am făcut-o din egoism. Voiam să cred că există acea legătură, între tine şi Cabhan, dar nu există. Nu aşa cum şi-ar dori el, nu aşa cum ar avea el nevoie. Legătura ta e cu noi. Nu înţeleg de ce e aşa, dar ăsta e adevărul.

– Te iubesc.

Inima ei se înfierbântă şi tânji dureros la auzul acestor cuvinte. Nu putu decât să-l atingă pe mână.

– Iubirea e puternică, dar nu explică, nu în mod logic, de ce sentimentele tale faţă de mine te leagă atât de strâns de ceilalţi. Se aplecă în faţă, uitând cu totul de micul dejun, şi continuă: De la cei trei originari şi până la noi, nu am găsit nici un alt cerc în care relaţiile să fi fost atât de strânse. Nu am găsit alţii care să se fi întors în trecut în vis pentru a se întâlni cu ei, sau care să-i fi făcut pe ei să călătorească în prezent. Şi alţii au încercat şi au dat greş, dar nimeni nu a fost atât de aproape ca noi de a-l nimici. Nu am citit în cărţi nici o poveste în care cei trei să fi fost însoţiţi în bătălii de Alastar, Kathel şi Roibeard. Şi nicăieri nu se pomenea de un al patrulea, unul care poartă semnul lui Cabhan, alăturându-se celor trei. Tu eşti cel care ne dă cele mai mari şanse de a-l nimici, tu, cel care poartă semnul lui şi este sânge din sângele lui. Şi totuşi nu reuşesc să înţeleg de ce.

– E loc întotdeauna de alegeri, după cum ştii bine, când e vorba de putere şi de sânge.

– Simt că mai e ceva, dar s-ar putea ca şi asta să fie suficient.

– Nu va fi suficient pentru a-l distruge pe Cabhan. Sau, mai exact, nu vom reuşi să îl distrugem, nu mai mult decât ar fi putut s-o facă Sorcha, fără să distrugem ceea ce a primit în el.

Ea dădu din cap, căci ajunsese la aceeaşi concluzie:

– Demonul cu care a făcut un pact.

– Demonul care s-a folosit de el pentru a se elibera. Sânge al creatorului său, sânge de la mama sa, vărsat de el, băut de el, folosit de el cu dorinţele şi promisiunile demonului, pentru a crea piatra.

– Şi sursa de putere.

– Nu doar o sursă de putere, ci şi un portal, Branna, intrarea în Cabhan.

– Un portal, repetă ea. E o idee. Prin piatră şi magie neagră, în vrăjitorul malefic care a făcut pactul. Acolo sălăşluieşte puterea şi o cale de acces în lume. Dacă un portal poate fi deschis...

– Înseamnă că poate fi şi închis, termină Fin în locul ei.

– Da, asta chiar e o idee interesantă. Acum ar trebui să punem la punct etapele. Să îl slăbim şi să îl prindem pe Cabhan, ca să nu poată fugi din nou să se vindece. Iar când el – gazda – e slăbit şi prins în capcană, să închidem portalul, prinzându-l astfel pe demon, care este *chiar* sursa. Dacă îl distrugem pe el îl distrugem şi pe Cabhan, o dată pentru totdeauna. Îşi luă din nou furculiţa şi, deşi ouăle ei se răciseră, se apucă să mănânce. Peste câteva clipe conchise: Bun deci, tot ce mai avem de făcut e să stabilim cum vom proceda şi în ce moment, apoi să trecem la treabă.

– Am câteva idei şi poate voi avea chiar mai multe după ce termin de citit. Mi-am petrecut ceva timp cu un preot shaolin acum câţiva ani.

– Un... Ai lucrat cu un preot shaolin? În China?

– Voiam să văd Marele Zid, spuse el ridicând din umeri. Avea câteva idei despre demoni, considerându-i un fel de energie. Am cunoscut şi nişte şamani, alţi vrăjitori, un înţelept aborigen. Am ţinut jurnale, aşa că am să le iau la recitit.

– Se pare că te-ai educat serios în cursul călătoriilor tale.

– Există în lume locuri cu o energie atât de intensă, cu o putere atât de veche. Locuri care îi strigă pe cei ca noi. Doar azi, spuse el, întinzându-se să îi ia mâinile. Dar dacă va exista vreodată un mâine, am să-ţi arăt.

Cum nu putea să-i răspundă, Branna se ridică să strângă farfuriile.

– Pe ziua de azi trebuie să ne concentrăm. Nu m-am gândit niciodată cum să distrug un demon şi, sinceră să fiu, nu am crezut vreodată că există în lumea noastră. Ceea ce, înţeleg acum, mă face la fel de îngustă la minte ca aceia care nu pot să creadă în magie.

– Mă ocup eu să strâng aici. Asta e regula şi în casa ta şi aşa e corect.

– În regulă. Ar trebui să merg acasă şi să mă apuc şi eu de citit despre demoni.

– E prima zi din noul an, spuse Fin, apropiindu-se de ea. Un fel de sărbătoare.

– Nu pentru cei ca noi, având în vedere ce ne aşteaptă. Şi, în plus, trebuie să muncesc să-mi câştig existenţa. Poate că tu ai angajaţi care să se ocupe de majoritatea treburilor, dar mă gândesc că şi tu trebuie să-ţi câştigi existenţa.

– Azi nu avem lecţii, iar plimbările călare şi demonstraţiile de şoimărit sunt uşor de gestionat pentru doi oameni. Şi încă mai am câteva ore până trebuie să mă întâlnesc cu Boyle, apoi Connor.

– Eşti un bărbat norocos să ai atâta timp liber.

– Azi aşa e. Mă gândesc că s-ar putea să mai ai şi tu o oră liberă.

– Ei bine, nu te gândeai... Se întrerupse şi îşi îngustă ochii când cămaşa cu care fusese îmbrăcată dispăru brusc, lăsând-o goală. Asta a fost o lipsă de politeţe şi ospitalitate.

– Am să-ţi arăt foarte multă ospitalitate, *aghra*.

Închizându-şi braţele în jurul ei, zbură cu tot cu ea înapoi în pat.

capitolul 12

Branna nu plecă decât la amiază. Îl găsi pe Kathel afară, hârjonindu-se cu Bugs. Ignoră faptul că angajaţii de la grajduri îi văzuseră probabil maşina încă parcată când sosiseră în dimineaţa aceea.

Zvonurile aveau să înceapă să circule, dar era inevitabil. Îl mângâie scurt pe Bugs şi îi spuse că era bine-venit să îl însoţească pe Fin oricând şi să se joace cu Kathel.

Apoi îşi fluieră câinele, chemându-l în maşină, şi se duse acasă.

Urcă direct în dormitor pentru a se schimba din rochia de petrecere, luându-şi o pereche de colanţi călduroşi, un pulover confortabil şi botine moi. După ce-şi prinse părul într-un coc înalt, se simţi pregătită să lucreze.

Odată ajunsă în atelier, puse ceainicul la fiert şi aprinse focul. Simţind un curent de aer, se răsuci pe călcâie, moment în care o văzu pe Brannaugh a lui Sorcha, cu o tolbă în spate, însoţită de propriul ei Kathel.

– Ceva s-a schimbat, spuse ea. A venit o furtună care a ţinut toată noaptea. Tunetele au bubuit furioase, fulgerele s-au aprins chiar prin ninsoare. Cabhan a înteţit furtuna până au ajuns să se clatine pietrele din castel.

– Eşti rănită? E rănit vreunul dintre voi?

– Nu a reuşit să treacă de noi şi nici nu va reuşi. Dar o altă fată în casă a dispărut, şi mă tem de ce e mai rău pentru ea. Ceva s-a schimbat.

„Da, îşi spuse Branna, ceva s-a schimbat." Dar mai întâi avea întrebări:

– Ce ştii despre demoni?

Brannaugh lui Sorcha coborî privirea când Kathel al Brannei se apropie de al ei, iar cei doi câini se adulmecară.

– Umblă, se hrănesc, sunt însetaţi de sângele muritorilor. Pot lua multe forme, însă toate în afară de una sunt false.

– Şi îi caută, nu-i aşa, pe cei dispuşi să îi hrănească, să le astâmpere setea? completă Branna. Acea piatră roşie, am văzut cum a fost creată şi l-am văzut pe demonul cu care a făcut Cabhan legământ, lăsându-l să treacă prin el şi în el. Sunt ca unul acum. Sorcha nu a putut să-l nimicească pe Cabhan fiindcă demonul a supravieţuit şi l-a vindecat. S-au vindecat, cred, unul pe celălalt.

– Cum ai văzut asta?

– Ne-am dus împreună în vis, printr-o vrajă, eu şi Finbar Burke.

– Cel care e din sângele lui Cabhan. Te-ai dus cu el, în timpul lui Cabhan, în bârlogul lui. Cum poţi să ai atâta încredere?

– Cum aş putea să nu am? Uite aici încredere, spuse Branna, arătând spre câinii care începuseră să se hârjonească pe podea. Cunosc inima lui Fin, iar fără el nu am şti tot ceea ce ştim acum.

– Ai fost cu el.

– Aşa e. Deşi simţea îngrijorarea verişoarei sale, chiar dezaprobarea, nu avea să regrete acest lucru. Furtuna a venit peste voi, continuă Branna. Am auzit-o când m-am împreunat cu Fin şi am crezut că soarta era furioasă de alegerea pe care o făcusem. Dar, din câte spui tu, Cabhan a înteţit furtuna şi aţi simţit că puterea lui, sau furia lui, a fost ceea ce a zguduit pietrele. S-ar putea ca împreunarea noastră să-l fi mâniat – asta mi se pare plauzibil. Ceea ce îl înfurie pe el îmi face plăcere mie.

– Ştiu ce înseamnă să iubeşti. Ai grijă, verişoară, cum te va lega acea iubire de cel care poartă semnul lui Cabhan.

– Am avut grijă încă de când i s-a întipărit semnul pe trup. Nu am să-mi neglijez datoria. Asta ţi-o jur. Fin ar putea să fie adevărata schimbare, arma de care ar fi fost nevoie dintotdeauna. Alături de el vom reuşi să-i nimicim pe Cabhan şi pe demonul care l-a făcut ceea ce e acum. Trebuie să îi distrugem pe amândoi, altfel nu se va sfârşi niciodată. Deci, ce ştii despre demoni?

Brannaugh clătină din cap.

– Prea puţine, dar am să aflu mai multe. Trebuie să-i spuneţi pe nume. Asta am auzit. Trebuie să-i folosiţi numele în vrajă.

– Atunci îi vom afla numele. Cât timp a trecut, pentru tine, de când am vorbit ultima dată?

– Azi e La nag Cearpairi.

Ziua Păinii cu Unt, îşi dădu seama Branna. Prima zi a Anului Nou.

– La fel şi aici. Suntem în aceeaşi zi, o altă schimbare. Acesta va fi anul nostru, verişoară, anul celor trei. Anul Vrăjitoarei Întunecate.

– Am să mă rog pentru asta. Trebuie să plec, se trezeşte copilaşul.

– Stai. Branna închise ochii, îşi imaginä obiectul aflat în cutie în podul casei, apoi îi întinse vizitatoarei un mic câine de pluş. Pentru copilaş. Un dar de la verişorii lui.

– Un căţel. Mângâindu-l, Brannaugh a lui Sorcha zâmbi. E atât de moale şi de bine făcut!

– A fost al meu şi l-am iubit mult. Binecuvântări nenumărate pentru tine şi ai tăi în această zi.

– La fel şi pentru tine şi ai tăi. Am să te revăd cândva. Vă vom fi alături când va fi nevoie, de asta sunt sigură şi am încredere.

Îşi puse o mână pe capul câinelui ei şi dispărură încet.

Branna coborî încet mâna spre capul lui Kathel şi îl mângâie.

– Cândva mă gândeam că am să-i dau câinele de pluş propriului meu copilaş. Dar cum asta nu mi-e scris, mi s-a părut un dar frumos pentru cel al verişoarei mele. Kathel îşi sprijini corpul mare de al ei pentru a o alina. Ah, ei bine, avem de lucru, nu-i aşa? Dar mai întâi cred că ţi-ai câştigat dreptul la un biscuit pentru că ai fost atât de primitor cu ogarul verişoarei noastre.

Zâmbi când îl văzu aşezându-se politicos să aştepte tratatia.

– Ce norocoasă sunt să am atâtea iubiri în viaţa mea!

Se aplecă, îl sărută pe creştet, apoi îi oferi biscuitul.

Savurând liniştea, îşi făcu ceaiul, apoi se aşeză să răsfoiască diversele cărţi de vrăji, căutând informaţii despre demoni.

Avea întreaga după-amiază doar pentru ea, un lucru rar, prin urmare îmbină munca şi lectura cu pregătitul unor prăjituri, pentru a-şi face plăcere. Puse o găină la fiert, gândindu-se că o supă cu legume tăiate în cuburi mari şi tăiţei groşi cu ou avea să fie bine-venită. Chiar

dacă nu avea casa plină de oameni, putea să congeleze cea mai mare parte din supă pentru când avea să se umple.

La lăsarea serii își mută cărțile în bucătărie, pentru a putea continua să lucreze în timp ce supraveghea supa. Tocmai se răsplătise cu un pahar de vin când intră Iona.

– Ei, ce bine mi-ar prinde și mie un pahar! Am dus-o pe Buni la aeroport și m-a apucat plânsul – sunt tristă că a trebuit să plece, dar mă bucur atât de mult că se va întoarce. Și credeam că gata pe azi, oftă ea turnându-și vin. Dar mi-a trimis Boyle mesaj că le-a venit un grup de doisprezece turiști care au sărbătorit Revelionul la Ashford, au decis că au terminat-o cu mahmureala și aveau chef de plimbări călare cu ghid. Așa că m-am întors la muncă. Și turui despre toate astea – pot să turui și despre altele dacă e cazul – ca să evit să te întreb despre tine și Fin dacă nu vrei să fii întrebată.

– E posibil să te fi prins că am făcut sex.

– Cred că ne-am prins cu toții că era o probabilitate foarte reală. Ești fericită, draga mea?

Branna se duse să amestece în supă.

– Pot spune că mi-am satisfăcut pe deplin o dorință ce mă sâcâia de mult timp și că asta nu m-a făcut să mă întristez. Sunt fericită, adăugă ea. Azi sunt fericită, iar asta e suficient.

– Atunci și eu sunt fericită. Iona se apropie s-o îmbrățișeze. Cu ce pot să te ajut? În orice privință.

– Cu cina mă descurc eu. Ai putea să stai acolo, să îmi recitești notițele, să vezi ce părere ai despre toate astea.

– În regulă. Boyle și cu mine aveam de gând să mâncăm în oraș și să rămânem peste noapte la el – iar Connor și Meara la fel. Dar tu te-ai apucat să faci oala aia de supă, deci...

– Nu vă schimbați planurile din cauza mea. Deja m-am gândit să congelez cea mai mare parte din ea. Aveam chef să fac supă și astfel să las minții mele răgaz să reflecteze.

Nu îi spuse că nu își făcuse planuri cu Fin – și că nu ar fi deranjat-o să petreacă o noapte singură.

– Intenționezi să te vezi în continuare cu el – să fii cu el, adică?

– Hai să luăm lucrurile pe rând. Refuz să mă gândesc mai departe de ziua de azi.

– În regulă, dar aș putea să-ți spun și că Fin a trecut azi pe acolo să discute afaceri cu Boyle și arăta... fericit. Relaxat.

– Sexul te relaxează după ce se termină. Avem o înțelegere, Fin și cu mine. Amândoi suntem mulțumiți de ea.

– Dacă tu ești, sunt și eu.

Iona se așeză și începu să citească în timp ce Branna gustă supa, se gândi, apoi mai adăugă rozmarin.

– Un portal! exclamă Iona dintr-odată. E atât de logic. E o piatră malefică, creată prin paricid. Ce cale mai bună pentru un demon de a se instala în Cabhan? *Totul* e logic. Sorcha l-a ars până l-a transformat în cenușă. Noi am reușit să-l îngenunchem, l-am făcut să verse sânge, dar nu ne-am ocupat de demon. Cum facem asta?

– Citește mai departe, îi sugeră Branna.

I-ar fi plăcut să își mănânce porția de supă îmbrăcată în pijama. Eventual chiar pe o tavă în camera ei, în timp ce citea o carte în care să nu se pomenească nimic de magie sau demoni.

– O a doua otravă, murmură Iona, un fel de poțiune cu efect dublu. Și o vrajă care să închidă portalul. Cum putem închide un portal care a fost deschis prin sacrificii umane? Asta o să fie dificil. Și... spune-i demonului pe nume. Ridică privirea spre Branna. Știi cum îl cheamă?

– Nu știu, nu încă. Dar e sfatul pe care mi l-a dat Brannaugh din triada originară. A venit la mine azi. Am notat totul, dar cel mai important, după părerea mea, e faptul că era aceeași zi și pentru ea ca pentru noi, prima zi a anului. Cred că dacă reușim cumva să păstrăm echilibrul ăsta, vom reuși să ne alimentăm reciproc puterile mai bine decât până acum.

– Cunoaștem vreun specialist în demoni?

– Nu îmi vine nimeni în minte, dar... presupun că am putea găsi unul dacă am avea nevoie. Cred însă că e ceva mai simplu de atât.

– Cum poate fi simplu să afli numele unui demon?

– Poţi să-l întrebi.

Iona se aruncă în spate pe scaun şi lăsă să-i scape un hohot de râs.

– Asta ar fi simplu, într-adevăr. Am putea să ne reunim aici sau la tavernă dacă vrei să discutăm în seara asta.

– Cred că te descurci şi tu să dai povestea mai departe.

– Atunci aşa am să fac. Când vine Fin? Nu vreau să vă deranjez.

– Oh. Branna se întoarse la supă. Nu am stabilit o oră anume. E mai bine dacă nu ne ambalăm prea tare.

– Am priceput. Eu mă duc sus să fac un duş şi să mă schimb. Am să-l rog pe Boyle să treacă pe aici să mă ia. Noi patru putem să analizăm împreună situaţia, apoi s-o discutăm până la refuz cu tine şi Fin, mai încolo.

– Asta mi-ar conveni foarte tare.

Era evazivă, îşi spuse Branna când rămase singură. Prefera să fie evazivă în loc să mintă. Nu spusese categoric că îl aştepta pe Fin. Iar creierul ei avea să se bucure de o pauză dacă nu era nevoită să discute despre toate acestea, dacă îşi lăsa o zi sau două în care să rumege situaţia.

Poate că avea să-şi odihnească mintea uitându-se la televizor în loc să citească. Urmărind ceva amuzant şi frivol. Nu mai ţinea minte când făcuse asta ultima dată.

– Eu ies! îi strigă Iona. Trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de mine.

– Distracţie plăcută.

Branna aşteptă până auzi uşa închizându-se, apoi, zâmbind doar pentru ea, scoase un vas pentru a congela toată supa în afară de cât încăpea într-un castron.

Un castron de supă, un pahar de vin, urmate de o bucăţică din plăcinta cu mere pe care o făcuse mai devreme. O casă cufundată în linişte, o pijama veche şi ceva vesel la televizor.

Chiar în clipa în care se felicita pentru idee, uşa se deschise. Fin, urmat îndeaproape de Bugs, intră cu un buchet enorm de liliac al cărui parfum umplu aerul cu miros de primăvară şi promisiuni. Branna se întrebă cât de departe mersese după flori şi ridică din sprâncene:

– Să înţeleg că în opinia ta un snop de flori e preţul cu care poţi să-ţi cumperi cina şi o partidă de sex?

– Ţi-a plăcut dintotdeauna liliacul. Şi atât Connor, cât şi Boyle au menţionat că vor ieşi în seara asta ca să ne lase căsuţa doar pentru noi. Cine sunt eu să-mi dezamăgesc prietenii?

Branna luă cea mai mare vază din casă şi începu să o umple, în timp ce Bugs şi Kathel se angajară într-o luptă veselă.

– Acum am chef să mănânc un bol de supă în faţa televizorului.

– Aş fi mai mult decât fericit să fac şi eu asta.

Ea luă buchetul de liliac, îi inspiră parfumul şi îşi aminti că făcuse la fel într-o primăvară, cu mulţi ani în urmă, când el îi adusese un buchet la fel de mare.

– Am făcut o plăcintă cu mere la desert.

– Îmi place mult plăcinta cu mere.

– N-am uitat. Aşa se explica şi de ce o apucase un chef atât de nebun să facă tocmai reţeta asta, se gândi Branna, după care zise: Aveam un plan excelent pentru diseară. Unul aproape perfect pentru mine. Puse florile deoparte şi se întoarse spre el. Acum că eşti aici, e chiar perfect. Se apropie şi i se cuibări în braţe, apăsându-şi faţa pe umărul lui şi murmurând: Eşti aici.

Branna îşi spuse că nu făcea decât să se reorienteze. Săptămâni după săptămâni de studiu, trasat hărţi şi făcut calcule nu o aduseseră cu nimic mai aproape de identificarea momentului şi a datei potrivite pentru cea de-a treia bătălie împotriva lui Cabhan care, dacă zeii voiau, avea să fie şi ultima. Rareori reuşea să doarmă bine sau pentru mult timp şi vedea clar că lipsa somnului începuse să lase urme pe chipul ei.

Din pură vanitate, dacă nu de altceva, se impunea o schimbare de direcţie.

Acum că se culca adesea cu Fin, nu putea spune că apuca să doarmă mai mult, dar se odihnea considerabil mai bine în acele câteva ore.

Şi totuşi nu reuşise să avanseze, nici în stabilirea momentului, nici a paşilor ce trebuiau urmaţi. Deci avea să se reorienteze.

Rutina îi dădea întotdeauna un sentiment de stabilitate. Munca ei, casa ei, familia ei şi ciclul care ţesea legături între ei. Un an nou însemna marfă nouă pentru magazin, însemna că avea de plantat seminţe în tăviţele din seră. Energiile negative trebuiau alungate, iar vrăjile de protecţie împrospătate.

La toate acestea se adăugau două nunţi la a căror organizare avea să dea o mână de ajutor.

Îşi petrecu dimineaţa lucrând pentru magazin. Mulţumită de noile ei parfumuri, umplu recipientele pe care le comandase pentru linia de produse Gheaţă Albastră şi le ambală, pregătindu-le pentru a fi transportate în sat împreună cu teancul de lumânări menit să completeze stocul pe care Iona i-l decimase pentru petrecerea lui Fin. După ce îşi verifică lista, prepară o nouă doză din unguentul pe care Boyle îl folosea la grajduri. Putea să treacă pe acolo să i-l ducă, dacă ziua decurgea bine, şi, gândindu-se la acest lucru, adăugă încă un borcan pentru grajdurile mari.

Avea să meargă şi la cumpărături. Deşi era rândul Ionei să se ocupe de asta, îşi spuse că avea să-i facă plăcere să meargă în sat, să ia puţin aer.

Aruncând o privire spre ceas, calculă că ar fi putut să se întoarcă în maxim două ore. Apoi avea să-şi încerce mâna la crearea unei otrăvi pentru demon. Înfofolită în palton, cu un fular în nuanţe îndrăzneţe de roşu şi albastru şi mănuşile de caşmir fără degete pe care şi le oferise ca dar excentric de Yule, îşi puse marfa în maşină.

Cum Kathel nu era de găsit pe nicăieri, îşi trimise gândurile spre el şi îl descoperi distrându-se cu Bugs şi caii. Îi transmise că putea să stea oricât dorea, apoi urcă în maşină şi porni spre Cong.

Zăbovi la taclale cu Eileen în magazin, după care trase de timp şi la cumpărături, făcându-şi provizii şi schimbând bârfe cu Minnie O'Hara, care ştia tot ceea ce era de ştiut, inclusiv faptul că, de Revelion, Tânărul Tim McGee (numit astfel pentru a-l deosebi de tatăl lui, Marele Tim, şi de bunicul lui, Bătrânul Tim) se îmbătase ca un porc şi în această stare de ebrietate îi cântase o serenadă lui Lana Kerry – cea care rupsese logodna lor de trei ani constatând că nu ducea nicăieri – interpretând sub ferestrele ei, jalnic de fals, cântece de adâncă disperare. Era un lucru bine ştiut că Tânărul Tim nu putea să cânte nici o singură notă fără să stârnească urletele de protest ale câinilor din sat. Îşi începuse serenada pe la trei şi jumătate dimineaţa şi continuase până când franţuzoaica din apartamentul de dedesubt – o anume Violet Bosette care acum lucra la cafenea – deschisese fereastra şi aruncase în el cu o gheată veche. Fata avea ţintă foarte bună pentru o franţuzoaică, hotărî Minnie, şi îl nimerise pe Tânărul Tim exact în frunte, făcându-l să cadă în fund, poziţie din care acesta îşi continuase serenada. Moment în care ieşise Lana şi îl târâse înăuntru. Când apăruseră a doua zi aproape de ora cinei, Lana purta din nou inelul de logodnă, iar data nunţii fusese stabilită pentru 1 Mai.

Era o poveste excelentă, îşi spuse Branna, mai ales că îi cunoştea pe toţi participanţii cu excepţia franţuzoaicei care ţintea bine.

Alese să se întoarcă pe ruta mai ocolită, din pură plăcere. Aproape ajunsese în punctul din care ar fi putut vedea grajdurile când îl observă pe bătrânul de pe marginea drumului, căzut în genunchi şi sprijinindu-se greoi într-un baston.

Opri imediat şi ieşi din maşină.

– Domnule, aţi păţit ceva? îl întrebă, pornind spre el îngrijorată. Aţi căzut?

– Inima mea, cred. Aproape nu pot să respir. Mă ajuţi, tânără domnişoară?

– Sigur că am să te ajut. Întinse o mână spre a lui, încărcând-o cu putere, iar bătrânul zbură în spate şi căzu grămadă. Crezi că poţi să mă păcăleşti cu o asemenea

manevră? Își dădu părul pe spate când bătrânul ridică fruntea pentru a o privi. Că nu pot să văd dincolo de aparențe, să recunosc ce e înăuntru?

– Te-ai oprit în afara ariei tale de protecție. Ridicându-se, bătrânul se transformă în Cabhan, zâmbind acum în timp ce piatra roșie pulsa lumină.

– Crezi că sunt lipsită de protecție? Vino atunci. Îi făcu semn, fluturându-și insultător degetele. Încearcă-ți puterile cu mine.

Ceața se întinse, înțepându-i gleznele ca niște ace de gheață; cerul se întunecă într-un amurg rapid, cuprinzător. Cabhan se lăsă la pământ, se transformă în lup, iar lupul se încordă și sări.

Cu o fluturare din mâini, cu palmele spre exterior, Branna ridică un zid invizibil ce îl făcu pe lup să se izbească de aer, căzând în spate.

Proastă alegere, își spuse ea, privindu-l cum o pândea. Căci în această formă putea să-l citească pe Cabhan ca pe o carte deschisă.

Scotoci în mintea lui, căută un nume, dar nu găsi decât furie și foame.

Când lupul o atacă din dreapta, era deja pregătită și pentru bărbatul ce se năpusti din stânga. Și răspunse focului cu foc, puterii cu putere.

S-ar fi așteptat ca până și pământul să se crape sub forța care zbură din ea, forța care explodă spre ea. Însă aerul pocni și sfârâi. Susținu blocajul, îl susținu încrâncenată, simțind durerea efortului în mușchii corpului, în mușchii puterii sale. Peste câteva momente, frigul brutal al ceții se ridică.

Deși puterea ei de concentrare, privirea și puterea magică îi erau ațintite asupra lui, îi simți degetele – degetele demonului – târându-i-se în sus pe picior.

Ofensa îi intensifică puterea. Aruncă spre el tot ce avea în ea, izbindu-l ca un pumn. Deși îi însângeră gura, el râse. Branna înțelese că judecase greșit situația, că își lăsase furia să îi întunece rațiunea, când el se năpusti în față și își închise mâinile peste sânii ei.

Doar o secundă, dar chiar și aceea fu mult prea mult. Acum își împleti furia, rațiunea și harul și aduse

ploaia – un torent cald, fulgerător, ce spălă ceața și îi arse pielea acolo unde cădeau picăturile.

Se pregăti sufletește pentru următorul atac, îl văzu reflectat în ochii lui. Apoi auzi, la fel ca el, bubuit de copite, țipătul ascuțit și sfidător al șoimului, urletul feroce al câinelui.

– Moale și bogată și fertilă. Și în tine îmi voi planta sămânța și fiul.

– Am să-ți ard scula de la rădăcină și am s-o arunc corbilor încă fumegândă, de-ar fi să încerci. O, dar rămâi, Cabhan. Își deschise brațele și opri ploaia, iar în mâini îi apărură o baghetă de lumină orbitoare și o minge de foc. Cercul meu vine să te salute.

– Altă dată, Sorcha, căci vreau să te am singură.

Chiar în clipa în care Fin sări din mers din șaua lui Baru, cu sabia în flăcări, Cabhan se risipi în ceață.

Fin alergă spre ea și o prinse de umeri.

– Te-a rănit?

– Nu sunt rănită. Dar în clipa în care rosti acest lucru își dădu seama că sânii îi pulsau dureros, o zvâcnire înnecată ca o durere de dinți. Sau nu atât cât să conteze, adăugă ea. Își puse o mână pe inima lui Fin, cealaltă pe capul lui Kathel. Liniștiți-vă, le zise în timp ce ceilalți apărură fie călare, fie în camionete.

Șoimii – Roibeard și Merlin – aterizară împreună pe capota camionetei lui Boyle. Înainte să apuce să răspundă la torentul de întrebări, îl văzu pe Bugs alergând spre ea cât îl țineau puterile.

– Viteazule, îl lăudă, și se lăsă pe vine pentru a-l lua în brațe când ajunse la ea. Suntem prea expuși aici, le spuse celorlalți. Și mă simt destul de bine.

– Connor, te ocupi tu de mașina Brannei? Ea va veni călare cu mine. Casa mea e cea mai aproape.

– Sunt perfect capabilă să conduc, începu Branna, dar Fin se mulțumi să o ia pe sus, să o pună în șa, apoi să încalece în spatele ei. Îți permiți prea multe, bombăni ea.

– Iar tu ești prea palidă.

Îl ținu strâns pe Bugs când Baru porni la galop.

Dacă era palidă, își spuse Branna, era doar fiindcă fusese o bătălie intensă, oricât ar fi fost de scurtă.

Culoarea în obraji avea să-i revină destul de rapid, şi echilibrul odată cu ea.

Nu avea nici un rost să se împotrivească, deoarece toţi erau îngrijoraţi pentru ea – aşa cum ar fi fost şi ea pentru oricare dintre ei într-o situaţie similară.

Când ajunseră la grajduri Fin descălecă, o luă în braţe şi îi strigă lui Sean, care stătea cu gura căscată:

– Ocupă-te de cai.

Cum i s-ar fi părut mai ruşinos să se zbată, Branna îi dădu voie să o ducă pe sus în casă.

– Ai făcut o scenă fără motiv, iar lumea o să vorbească despre asta în tot ţinutul.

– Faptul că ai fost atacată de Cabhan în mijlocul drumului e motiv suficient. Ai să bei un pahar de whisky.

– Ba nu, dar am să beau o cană de ceai dacă nu e prea mare deranjul pentru tine.

Fin dădu să spună ceva, apoi se răsuci pe călcâie, lăsând-o pe canapea şi pornind cu paşi mari spre bucătărie.

În acel moment de singurătate, Branna trase de gulerul puloverului şi îşi examină corpul. Vedea clar amprentele degetelor lui Cabhan pe piele, deasupra sutienului. Se ridică, hotărând că era ceva ce ar fi fost mai bine să rezolve în privat.

Chiar atunci, toţi ceilalţi, plus câinele ei, se bulucira în încăpere.

– Nu începeţi. Trebuie să mă duc până la baie.

Le aruncă o privire Mearei şi Ionei, cu o rugăminte clară în ochi. Prin urmare, acestea o însoţiră în micuţa şi eleganta baie de serviciu de sub scări.

– Ce e? întrebă Iona. Ce nu vrei să-i laşi să vadă?

– Aş prefera să nu-mi expun sânii în faţa fratelui meu şi a logodnicul tău.

Cu aceste cuvinte, îşi scoase puloverul şi sutienul.

– Vai, Branna, murmură Iona ridicând mâinile. Dă-mi voie.

– Pune-ţi te rog mâinile peste ale mele. Branna îşi acoperi sânii. Aş putea să o fac şi singură, dar va merge mai repede şi mai uşor cu ajutorul tău.

Căută înlăuntrul ei şi aduse la suprafaţă căldura vindecătoare. Oftând, se cufundă în ea când Iona i se alătură,

apoi din nou când Meara îi petrecu un braţ în jurul taliei.

– Nu este adâncă. Nu m-a atins decât o fracţiune de secundă.

– Durerea e adâncă.

Branna dădu din cap spre Iona:

– Aşa e, sau aşa a fost. Deja începe să se risipească. E doar vina mea că i-am oferit chiar şi acea mică ocazie de a mă atinge.

– Cred că va merge mai repede şi va dura mai puţin dacă priveşti în mine. Dacă potenţezi ceea ce pot face eu cu ceea ce ai tu. Doar pentru asta, în regulă? Uită-te la mine, Branna. Priveşte în mine. Durerea se îndepărtează, las-o să plece. Vânătăile pălesc. Simte căldura.

Branna se desprinse de durere, se deschise, îşi împleti harul cu cel al Ionei.

– Eşti gata. Nu a lăsat nici o urmă pe tine sau în tine. Eşti...

Iona făcu o pauză, continuând să caute răni. Şi făcu ochii mari:

– O, Branna!

– Ah, ei bine, presupun că asta urmează. Îşi descheie pantalonii şi îi lăsă să cadă pentru a dezvălui vânătăile în dungi ce urcau pe interiorul coapselor.

– Ticălos nenorocit, murmură Meara strângându-i mâna.

– S-a folosit de ceaţă, un atac viclean. A fost mai mult o atingere uşoară decât o strânsoare, deci nu este la fel de grav. Apucă-te de treabă, Iona, te rog. Se abandonă din nou, se lăsă să plutească pe căldura pe care i-o oferea Iona, până dispăru chiar şi amintirea durerii. A vrut să mă înspăimânte, să mă atace în felul acela care le stârneşte femeilor cea mai mare teamă. Dar nu m-a înspăimântat. Calmă, îşi încheie la loc pantalonii, îşi fixă sutienul, apoi îşi îmbrăcă puloverul. M-a înfuriat, ceea ce i-a dat aceeaşi ocazie de a năvăli peste barierele mele, găsind acea mică deschidere. Asta nu o să se mai întâmple şi a doua oară.

Se întoarse spre oglinda de deasupra chiuvetei, se privi cu sinceritate – şi îşi făcu o mică vrajă de înfrumuseţare.

– Gata, cu asta am rezolvat-o. Mulţumesc, vă mulţumesc amândurora. Am să văd dacă Fin a făcut un ceai decent şi am să vă spun tuturor ce s-a întâmplat.

Ieşi din baie. Connor, care până atunci se învârtise agitat prin hol, veni cu paşi mari spre ea şi o trase în braţele lui.

– Sunt bine, îţi dau cuvântul meu. Sunt... nu încerca să îmi iscodeşti gândurile, Connor, nu ai să reuşeşti decât să mă enervezi.

– Am dreptul să mă asigur că sora mea e teafără.

– Ţi-am spus că sunt.

– A lăsat urma degetelor lui, neagră ca smoala, pe sânii ei.

La auzul cuvintelor Mearei, Branna se răsuci pe călcâie, uluită de trădare.

– Să nu ascundem nimic. Meara îşi îndreptă spatele. Nu e corect, nici bine, nici inteligent. La fel ai spune şi tu dacă ar fi vorba de mine sau de Iona.

Când Connor dădu să-i tragă în sus puloverul, Branna îl plesni peste mâini:

– Stai cuminte! Iona şi cu mine ne-am ocupat de asta. Întreab-o pe ea dacă pe mine nu mă crezi pe cuvânt.

– Nu mai e nici urmă de el în ea sau pe ea, confirmă Iona. Dar îşi lăsase amprente peste tot, sus pe coapse, pe sâni.

– Şi-a pus mâinile pe tine!

Fin vorbi cu un calm ce bubui ca un tunet.

Branna închise ochii pentru o clipă. Nu-l simţise apropiindu-se din spatele ei.

– L-am lăsat să mă zgândărească, deci este doar vina mea.

– Ai zis că nu eşti rănită.

– Nu ştiam că sunt până nu am ajuns aici şi am aruncat o privire. Nu se compară cu ceea ce a suferit Connor, sau Boyle, sau tu. Mi-a lăsat vânătăi, iar locurile în care a făcut-o au fost alese pentru a mă face să mă simt violată.

Fin îi întoarse spatele şi se apropie de foc, aţintindu-şi privirea în el.

Boyle fu cel care se apropie de Branna şi îşi petrecu un braţ în jurul taliei sale.

– Vino, draga mea. Stai jos şi bea-ţi ceaiul. Ar fi bine să-ţi pui şi puţin whisky în el.

– Nu mi-a rănit sensibilităţile femeieşti. Nu sunt atât de delicată. Dar mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit atât de rapid.

– Nu suficient de rapid.

Îl strânse pe Connor de braţ când acesta se aşeză lângă ea.

– Asta e, probabil, tot din vina mea, şi am s-o mărturisesc, căci Meara – şi pe bună dreptate – mi-a trezit ruşinea suficient cât să spun adevărul curat. Mi-am dorit doar un moment de singurătate înainte să vă chem. Şi înainte să vă năpustiţi toţi asupra mea. Am avut un motiv întemeiat.

– Un motiv întemeiat? Fin se întoarse spre ea. Să nu îţi chemi cercul?

– Pentru un moment, repetă ea. Sunt bine protejată.

În ochii lui se aprinse o furie sălbatică.

– Nu atât de bine încât să-l împiedici pe Cabhan să îşi pună mâinile pe tine şi să-ţi lase urme.

– A fost vina mea. Sperasem că se va transforma în lup şi chiar a făcut-o. Câinele e al meu, iar un lup este la fel. Credeam că o să reuşesc să-i smulg numele demonului, acum că încercăm să-l aflăm. Dar nu am avut suficient timp şi nu am găsit decât întuneric şi lăcomie. Am nevoie de mai mult timp. Vă dau cuvântul meu de onoare, sunt convinsă că aş putea să-i smulg numele dacă aş avea mai mult timp la dispoziţie. Îşi luă ceaiul, sorbi şi constată că era suficient de tare cât să înfrunte singur câţiva vrăjitori malefici. Ceea ce nu o deranja. Continuă: A apărut ca un bătrân, prefăcându-se bolnav şi căzut pe marginea drumului. A sperat că o să mă păcălească şi chiar a reuşit – însă doar pentru câteva secunde şi doar fiindcă eu sunt o vindecătoare şi am datoria să-i ajut pe cei care au nevoie.

– Ceea ce el ştia foarte bine, mormăi Connor.

– Desigur. Dar se încăpăţânează să creadă că femeile, oricare ar fi puterea lor, sunt slabe şi neghioabe. Aşa că am întors trucul împotriva lui, m-am prefăcut că îl cred un bătrân neputincios, apoi i-am dat un şut de nu s-a văzut. E adevărat că ar fi trebuit să vă chem chiar în acel moment şi vă dau cuvântul meu că nu voi aştepta nici măcar atât data viitoare. El a reacţionat aşa cum am sperat, după cum v-am spus, m-a atacat ca lup.

Le povesti tot ceea ce se petrecuse, fără a omite vreun detaliu, apoi îşi puse ceaiul deoparte. Connor o strânse mai tare în braţe.

– Ai zis că îi vei arunca scula corbilor, deci?

– Asta mi-a venit pe moment.

– Şi piatra?

– Era fantastic de strălucitoare la început. Şi s-a aprins din nou când a pus mâna pe mine. Dar când l-a ars ploaia mea, piatra a devenit mată. Inspirând adânc, Branna urmă: Atunci a apărut un fel de nebunie în ochii lui. M-a numit „Sorcha". S-a uitat la mine şi a văzut-o pe ea, aşa cum a spus şi Fin despre momentul când m-a văzut în peşteră. Tot Sorcha îl obsedează.

– De secole. Cu ochii îngustaţi, Boyle dădu din cap. Fiind ceea ce e, dorindu-şi ceea ce îşi doreşte, fără a obţine niciodată acel ceva. Aşa ceva duce la nebunie, iar Sorcha e în centrul ei.

– Iar acum tu eşti, completă Fin. Arăţi ca ea. Am suficientă putere cât să-i pot citi gândurile despre cum o vede pe ea în tine.

– Ea e în mine, însă era şi o doză de confuzie în acea nebunie. Iar confuzia e o slăbiciune. Orice slăbiciune e un avantaj pentru noi.

– L-am văzut, doar trecător, în timpul plimbării ghidate de azi-dimineaţă, spuse Meara.

– Şi eu l-am văzut. Nu am apucat să spun nimănui. Se simte puternic din nou şi devine din ce în ce mai îndrăzneţ, pufni Iona.

– Este mai uşor să îl nimicim când nu se ascunde, remarcă Boyle. Eu trebuie să mă întorc la grajduri. Pot să mă lipsesc fie de Meara, fie de Iona, dacă ai nevoie, Branna.

– Sunt bine acum şi mă... O, pe toţi dracii! Se ridică în picioare. Am fost la cumpărături şi tot ce am cumpărat e încă în maşină.

– Mă ocup eu de asta, îi spuse Connor.

– Şi să le pui pe toate undeva unde eu să nu le găsesc? Am cumpărat o bucată frumoasă de carne de vită pe care aveam de gând s-o bag la cuptor.

– Împreună cu morcovii şi cartofiorii şi cepele pe care să le aşezi în tavă lângă carne?

Exasperată, Meara ridică privirea în tavan.

– Connor, doar tu ai putea să te gândeşti la stomac când sora ta de-abia s-a liniştit.

– Fiindcă ştie că sunt bine şi, dacă nu aş fi, gătitul m-ar linişti complet.

– Ţi le aducem aici. Fin vorbi pe un ton ce nu lăsa loc de discuţii. Dacă ai de gând să găteşti, poţi să găteşti aici. Dacă ai nevoie de ceva şi nu găseşti la mine, îţi aducem noi. Eu am de lucru la grajduri, apoi sus, dar cineva va fi pe-aproape.

Ieşi, iar ea presupuse că se dusese să îi aducă alimentele.

– Fii mai înţelegătoare cu el, murmură Iona, venind s-o maseze pe Branna pe braţ. A fi mai înţelegătoare cu el nu te face pe tine slabă, nici nu-l va face pe el să te considere astfel. Pur şi simplu îi vei uşura puţin situaţia.

– Ar fi putut să mă întrebe ce vreau să fac.

– La fel ai fi putut să îl întrebi şi tu, zise Connor sărutând-o pe tâmplă. Îţi promit că ne vom întoarce la timp pentru cină. Dacă ai nevoie de ceva, este suficient să mă anunţi.

După ce plecară toţi, Branna se aşeză din nou şi petrecu o bună bucată de timp în faţa focului, cufundată în gânduri negre.

capitolul 13

Branna decise că, date fiind circumstanţele, avea să-şi aducă pur şi simplu acolo tot ceea ce îi trebuia. Cel mai

bun loc pentru studiu părea să fie colţişorul pentru micul dejun din bucătăria lui, ca să aibă totul la îndemână cât timp friptura se afla în cuptor.

Fin se ţinu departe de ea şi păstră tăcerea – ambele în mod deliberat, după cum Branna o ştia prea bine. N-avea decât să stea să spumege, îşi spuse. Şi ea era furioasă, iar faptul că o trata cu răceală nu făcea decât să permită nervilor ei să fiarbă înăbuşit.

În plus, o irita faptul că nu reuşea să-şi reprime plăcerea de a găti o mâncare adevărată în bucătăria lui. Totul decurgea atât de fluent acolo, avea finisaje atât de elegante, era dotată cu echipamente atât de ingenioase, precum robinetul înalt de lângă aragaz, pentru cazul în care ar fi avut nevoie să umple o oală mare fără a fi apoi nevoită să o care de la chiuvetă.

În plus, aragazul era o minunăţie. Poate că şi-ar fi luat şi ea unul cu şase ochiuri, de tipul celor profesionale, dacă şi-ar fi imaginat că avea să gătească pentru atâta lume şi atât de des.

Nu i se părea corect ca un bărbat care nu gătea să aibă o bucătărie mai bună decât a ei – iar ea îşi considera propria bucătărie o culme a stilului şi eficienţei.

Meditä posomorâtă la toate acestea în timp ce lăsă carnea la marinat şi îşi amenajă biroul provizoriu în nişa lui pentru micul dejun.

Încă o ceaşcă de ceai şi câţiva biscuiţi – luaţi de la magazin, desigur – în timp ce Kathel şi Bugs sforăiau alături sub masă. Lucră la formula pentru cea de-a doua otravă – ingrediente, text, momentul potrivit – şi îi trimise tatălui ei un e-mail lung în caz că ştia mai multe despre demoni sau cunoştea vreun specialist.

Când se întoarse Fin, murdar de la munca în grajd, Branna deja îşi lăsase cărţile deoparte şi era aşezată la masa din bucătărie lui, curăţând morcovi.

El îşi scoase o bere fără să rostească vreun cuvânt.

– Tu m-ai adus în bucătăria asta. Nu se răsti la el, însă o umbră de tensiune îi răzbi în voce. Deci dacă ai de gând să rămâi furios pe mine, n-ai decât s-o faci altundeva.

Fin se întoarse spre ea. Purta o geacă ponosită şi un pulover şi mai ponosit, blugi ce începeau să se găurească în dreptul genunchilor şi cizme ce avuseseră şi zile mult mai bune. Părul îi era ciufulit şi bătut de vânt în jurul feţei pe care îşi întipărise o expresie rece. Faptul că reuşea să arate atât de sexy nu făcu decât să o întărâte şi mai mult.

– Nu sunt furios pe tine.

– Înseamnă că ai un stil ciudat de a-ţi manifesta buna dispoziţie, fiindcă ai intrat şi ai ieşit din casă de două ori şi nu mi-ai adresat o vorbă.

– Sunt ocupat să mai cumpăr câţiva cai pentru plimbările cu ghid şi pun la punct detaliile unei tranzacţii pentru a vinde unul dintre şoimii tineri unui alt şoimar. Asta e afacerea mea, cea din care se alimentează toate asta, şi am intrat în casă şi am urcat în biroul meu ca să nu discut termenii negocierii în faţa angajaţilor şi a tinerei care venise la lecţia ei de după-amiază. Înclină berea spre ea, apoi bău: Dacă oricum e totuna pentru tine.

– E totuna pentru mine, şi totuşi îţi spun să mergi altundeva să te descarci de nervi. Este o casă al naibii de mare.

– Îmi place să fie mare. Traversă bucătăria şi se opri de cealaltă parte a mesei. Nu sunt furios pe tine, aşa că nu te mai purta ca o idioată nenorocită.

Branna îşi simţi sângele dându-i în clocot sub piele.

– Deci acum sunt o idioată nenorocită?

– Eşti, din punctul meu de vedere.

– Atunci dacă tu insişti să rămâi aici, mă duc eu altundeva.

Trânti cuţitul pe masă şi se ridică. Ajunsese deja pe jumătate la uşă când el o prinse de braţ, moment în care îl izbi cu o forţă care l-ar fi aruncat în celălalt capăt al bucătăriei dacă nu ar fi fost pregătit.

– Calmează-te, Branna, căci tot asta am încercat şi eu să fac în ultimele câteva ore.

Ochii ei se transformară în fum, vocea într-un foc mocnit:

– Nu am să-ţi dau voie să mă numeşti idioată, nenorocită sau de alt fel.

– Nu am zis că ai fi, doar te-am sfătuit să nu fii. Tonul îi era rece ca ploaia de ianuarie. Şi, pentru a treia oară, nu sunt furios pe tine. Iar *furie* e un cuvânt prea blând pentru ceea ce simt faţă de el, faţă de ticălosul care a pus mâna pe tine.

– L-a otrăvit pe Connor, aproape le-a omorât pe Meara şi pe Iona, lui Boyle i-a înnegrit mâinile în foc, iar pe tine te-a aruncat pe podeaua bucătăriei mele. Dar tu eşti mai mult decât furios fiindcă acum ştie ce formă au sânii mei?

El o prinse de umeri, iar Branna văzu acum că spusese adevărul. Ceea ce izbucnise în ochii lui era mai mult decât furie.

– Răni care, provocate pe faţă sau prin şiretlicuri, au fost dobândite în luptă. Acum nu a fost vorba de aşa ceva. De-abia recent mi-ai dat voie să te ating din nou, iar el vine să facă asta? Nu vezi că a făcut-o intenţionat, că şi-a ales anume momentul? Că a făcut-o pentru a te determina să te gândeşti la sângele meu, la originile mele, data viitoare când voi vrea să te ating?

– Nu asta...

– Şi nu vezi, nu reuşeşti să pricepi cu mintea aia luminată a ta, că a reuşit să te atingă? Să te atingă fizic, ceea ce ar fi putut să-i permită să te smulgă de aici şi acum şi să te ducă oriunde ar fi vrut el?

Branna dădu să spună ceva, apoi ridică ambele mâini până când el o eliberă. Se întoarse şi se aşeză din nou.

– Poţi să mă faci o idioată nenorocită acum, căci mi-am meritat-o. Nu m-am gândit la nici unul din lucrurile astea, dar le înţeleg clar acum. La primul nu m-am gândit fiindcă tu nu ai nici o legătură cu ceea ce a făcut el, cu ceea ce a încercat să-mi facă. Nu m-aş gândi la el când m-ai atinge tu, Fin. În privinţa asta te înşeli. A vrut ca tu să crezi asta, şi se pare că a reuşit.

Fin întinse mâna după sticlă, apoi clătină din cap:

– Nu am chef de bere.

Fără un cuvânt, scoase dopul sticlei de Pinot Noir pe care Branna o folosise pentru sosul fripturii şi umplu două pahare.

– Cât despre cea de-a doua problemă, sunt bine înfiptă aici, spuse ea sorbind încet din vin. Poate Cabhan se crede suficient de puternic încât să mă ducă când şi unde vrea el. Îţi dau cuvântul meu că nu e aşa. Mi-am luat măsuri preventive când a încercat să o ademenească pe Meara şi înţelegem cu toţii perfect cum se poate deplasa în timp. Poţi să ai încredere în mine la capitolul ăsta.

– În regulă.

– Aşa, pur şi simplu? făcu ea ridicând din sprâncene.

– Nu e suficient?

– A încercat să mă înspăimânte şi să mă umilească şi nu a reuşit nici una, nici alta. Poate că voia şi să-mi trezească scârba pentru a mă determina să nu-mi mai doresc să mă atingi, dar şi în privinţa asta a dat greş. În schimb, se pare că a reuşit să te înfurie pe tine. Asta este ceva ce înţelege, furia. Te culci cu mine acum şi nu ai să laşi pe nimeni altul să mă atingă.

– Nu e vorba de asta, Branna. Mai calm acum – o idee – îşi trecu degetele prin păr. Ei bine, nu doar asta. E vorba de ceea ce a atins.

– El nu poate să înţeleagă decât posedarea. Nu ar putea să-ţi înţeleagă vreodată remuşcările, sentimentul de vinovăţie, fiindcă indiferent de câte ori îi arăţi că respingi partea din el care se află în tine, el doar asta vede. Nu poate să vadă dincolo de sângele tău. Tu trebuie să o faci. Noi toţi trebuie să o facem. Eu o fac, altfel, indiferent ce aş fi simţit pentru tine, nu te-aş fi putut lăsa să mă atingi.

– Sângele lui e ceea ce-mi doresc. Îmi doresc să-l văd picurând din mâinile mele.

– Ştiu asta. Înţelegea acest lucru, recunoscu ea, şi simţise la fel în repetate rânduri. Dar asta înseamnă răzbunare, iar răzbunarea nu îl va înfrânge. Sau cel puţin nu doar răzbunarea, căci, indiferent ce am fi, suntem şi oameni în acelaşi timp, iar el şi-a câştigat cu vârf şi îndesat dorinţa noastră de răzbunare.

– Nu pot să îmi păstrez calmul în privinţa asta. Nu ştiu cum reuşeşti tu.

– Fiindcă l-am privit în ochi azi, mai aproape decât eşti tu de mine acum. I-am simţit mâinile arzând reci pe mine. Şi nu teamă am simţit azi. A existat şi teamă; a existat şi teamă amestecată printre toate celelalte, chiar când simţeam puterea atât de intensă şi luminoasă. Dar nu azi. Suntem mai puternici, fiecare dintre noi separat, mai puternici decât Cabhan, chiar şi cu demonul care trăieşte în el. Şi împreună? Noi suntem pieirea lui.

Fin ocoli masa şi îşi puse cu blândeţe mâinile pe umerii ei.

– Trebuie să îl oprim de data asta, Branna, cu orice preţ.

– Sunt convinsă că vom reuşi.

„Cu orice preţ, îşi spuse el apăsându-şi buzele pe sprânceana ei. Trebuie să te apăr de rele."

– Crezi că am nevoie de protecţie, Fin?

– Nu, nu cred asta, ceea ce nu înseamnă că nu am să ţi-o ofer. Nu înseamnă că eu nu am nevoie să ţi-o ofer.

O sărută din nou pe sprânceană.

„Cu orice preţ."

Treburile nu mai puteau să aştepte. Avea de încheiat bilanţuri contabile, avea de dat sau returnat telefoane, iar teancul hârtiilor de semnat ajunsese la o înălţime impresionantă.

Descoperise repede că a fi proprietarul unei afaceri de succes necesita mai mult decât simpla posesiune şi visul din spatele ideii. Putea fi recunoscător că Boyle şi Connor îi luau de pe cap problemele de zi cu zi, însă acest lucru nu îl scutea de responsabilităţi.

Chiar şi atunci când călătorea rămânea la curent cu toate – prin telefon sau Skype sau e-mail. Dar când se afla acasă, se simţea obligat să se implice fizic. Ceea ce includea şi plăcerea de a îngriji caii, căci aprecia acel contact fizic şi apropierea mentală. Mai mult decât manevrarea periei de ţesălat sau a ciocanului de potcoave, spălarea, hrănirea sau antrenarea cailor îi permiteau să îi cunoască pe fiecare dintre ei.

Şi nu îl deranja nici să cureţe după şoimi ori să le usuce cu grijă penele ude. Îi făcuse mare plăcere

să se implice în dresarea celor mai tineri şi se ataşase în mod deosebit de o femelă pe care o botezaseră Sassy – căci era cu adevărat obraznică.

Deşi zilele deveneau tot mai lungi, rareori părea să găsească suficient timp ca să facă tot ceea ce-şi pusese în minte. Ştia însă unde voia să fie, iar acel loc era acasă.

Trecuse aproape un an deja, se gândi el pe când, sub ochii lui Connor, dădea cu piciorul într-o minge albastră pentru Romeo, cockerul foarte entuziast al secretarei. Cea mai mare distanţă şutată de când avea douăzeci de ani.

Afacerile şi curiozitatea şi nevoia de a afla răspunsuri aveau să îl tragă din nou departe de casă, dar, spera el, în călătorii nu mai lungi de câteva luni. Pentru prima dată de când îi apăruse semnul pe umăr, se simţea din nou acasă.

– Acum că e iarnă, iar cererea e mai scăzută, ar fi cel mai potrivit moment să experimentăm cu şedinţele de şoimărit călare despre care am mai discutat.

– Le-am oferi ceva special celor care vin în căutarea unui strop de aventură. Connor şută în minge, făcând câinele să o ia la fugă. Am stabilit preţurile; în caz că ne hotărâm să încercăm, iar Boyle a bombănit ca de obicei, deci totul pare în regulă.

– M-am gândit şi eu. Va fi nevoie de un alt tip de declaraţie pe proprie răspundere şi câteva modificări în privinţa asigurărilor, de care o să mă ocup eu.

– Mă bucur că nu trebuie să mă înham la asta.

Fin lovi la rândul lui mingea.

– Stabilirea orarului rămâne în seama ta şi a lui Boyle. Tu şi Meara aveţi experienţă şi la călărie şi la şoimărit, iar Iona se descurcă bine la vânătoare.

– Şi nu e nimeni mai abil în şa decât ea. Deci suntem deja trei. Cu tine am fi patru.

Fin ridică privirea spre el când Connor îi rânji.

– Nu am mai ieşit ca ghid la o plimbare de... de la începuturi, în acele prime câteva luni cât Boyle şi cu mine am pus afacerea pe picioare.

– Bineînţeles că ai putea să o faci oricând, sunt sigur, cu unul dintre ceilalţi, ca un fel de elev.

Connor se pregăti să şuteze, iar Fin, doar din joacă, îl blocă, îi luă mingea şi, după un joc de picioare pe care şi-l amintea din copilărie, o trimise în aer.

– Ai chef de o partidă, deci? întrebă Connor.

– Am să accept invitaţia când voi avea timp, iar asta va fi după ce voi schiţa o broşură nouă peste care să vă uitaţi tu şi Boyle. Între timp, ar trebui să îţi mai găseşti pe cineva care să se descurce cu şoimii, să călărească bine şi să poată ghida un grup mic. Cel puţin la început, formula asta ar merge pentru grupuri de şase clienţi sau mai puţini. Cine ţi s-ar părea potrivit?

– Am câţiva cu mai multă experienţă la şoimărit, dar l-aş alege pe Brian. E cel mai entuziast şi dornic să înveţe ceva nou, să încerce ceva diferit.

– Atunci ai să vorbeşti cu el şi, dacă e interesat, poate să înceapă să se pregătească. Ar fi bine să facem câteva probe mai întâi, doar cu angajaţii sau nişte prieteni. Dacă totul e în regulă, vom începe să oferim pachetul ăsta prin martie, să zicem. Până cel târziu de echinocţiu, ca obiectiv.

– Un interval suficient ca să rezolvăm eventualele probleme apărute pe parcurs.

– Iar acum am chef să ies cu Sassy puţin. Mă duc la grajduri, îmi iau un cal şi o să vedem cum se descurcă ea cu un cal şi un călăreţ. O să vină şi Merlin, fiindcă o va ţine sub control. Şi vreau să văd cum se înţeleg. Mă gândesc să-i împerechez.

– Aveam de gând să îţi pomenesc exact despre asta, zise Connor amuzat. E combinaţia potrivită, după părerea mea. Demnitatea lui şi obrăznicia ei se asortează la perfecţie. Cred că ne-ar produce un cuib excelent.

– Îi vom lăsa pe ei să decidă.

Fin îşi luă un săculeţ de momeli, căci femela încă mai aştepta recompensa, şi, trăgându-şi o mănuşă, fixă cureluşele lui Sassy. Ea îşi curăţă puţin penele, încântată că fusese aleasă, şi îşi înclină capul, privindu-l cu o expresie pe care nu ar fi putut să o descrie altfel decât cochetă.

– Dar ştiu că eşti o adevărată frumuseţe, ei? Porni spre poartă cu ea şi, întorcându-se spre grajduri, îl chemă pe Merlin.

Şoimul lui se înălţă în văzduh, apoi se aruncă într-un picaj graţios pe care Fin îl consideră un scurt moment de paradă. Pe braţul lui, Sassy îşi deschise aripile.

– Vrei să i te alături, nu-i aşa? Atunci am încredere că vei fi cuminte şi vei merge unde îţi spun eu.

Slăbi cureluşele, ridică braţul şi o privi ridicându-se în aer.

Se învârtiră împreună, descriind nişte bucle jucăuşe, iar Fin îşi spuse că da, el şi Connor avuseseră dreptate. Se potriveau.

Savură plimbarea, copacii familiari, cotiturile cărării, mirosurile din aer. Deşi sperase să îl simtă pe Cabhan, acesta nu se arătă, astfel că străbătu distanţa dintre şcoală şi grajduri însoţit doar de şoimi.

Studie mulţumit grajdurile cu padocul, camionetele şi maşinile şi capul maiestuos al lui Caesar ridicându-se prin geamul deschis al boxei. Calul îi trimise lui Fin un nechezat de bun venit, ceea ce îl făcu să meargă direct la el pentru a-l mângâia şi a avea o scurtă conversaţie înainte să intre.

Îl găsi pe Boyle în birou, stând încruntat în faţa computerului.

– De ce pun oamenii atâtea întrebări tâmpite?

– Doar ţie ţi se par tâmpite, fiindcă tu ştii deja răspunsurile. Fin se aşeză pe un colţ al biroului – aproximativ singurul loc curat. Tocmai am venit de la şcoală şi de la Connor, începu el, după care îi expuse planurile legate de noua ofertă pentru turişti.

– Iona e încântată de idee, asta e sigur. Iar Brian, ei bine, e tânăr, dar din câte am văzut şi am auzit, este harnic, şi ştiu că e un călăreţ destul de bun. Sunt dispus să încercăm.

– Atunci o să punem la punct detaliile. Dacă nu ai nevoie de mine, ies cu Caesar. O să încercăm o plimbare însoţiţi de şoimi, căci i-am adus cu mine pe Merlin şi o femelă tânără. O să schiţez un posibil traseu.

– Ai grijă. Dimineaţă, Iona şi cu mine am trecut pe la casa cea nouă să vedem cum avansează lucrările. Ea a văzut lupul, umbra de lup, furişându-se printre copaci.

– Tu nu l-ai văzut?

– Nu, stăteam cu spatele şi discutam cu unul dintre tâmplari. Iona a spus că s-a apropiat mai mult ca niciodată, deşi ea a creat o barieră de protecţie în jurul casei.

– O să arunc şi eu o privire.

– Ţi-aş fi recunoscător.

Fin îi puse şaua lui Caesar, care era nerăbdător să o ia din loc, înţelegând că avea să i se permită să alerge, în locul obişnuitei plimbări la pas. Fin încălecă, se îndepărtă puţin, apoi îşi puse o momeală pe mănuşă şi o chemă pe Sassy.

Aceasta aterizâ cu eleganţă, înfulecă bucăţica de carne ca şi cum n-ar mai fi mâncat nimic de o lună, după care se instală pe mănuşă. Sassy şi Caesar se priviră îndelung, apoi calul întoarse capul ca şi cum şoimul nu ar fi avut nimic de-a face cu el.

– Excelentă atitudine, decise Fin.

Pentru a-i testa pe amândoi, porni la galop.

Sassy, luată prin surprindere, îşi deschise aripile – o privelişte superbă – şi şi-ar fi luat zborul de pe mănuşă dacă nu ar fi liniştit-o Fin:

– Nu ai nimic. E doar o altă modalitate de a zbura.

Pasărea se agită puţin, nu întru totul convinsă, dar rămase pe mănuşă. Mulţumit, Fin trecu la un galop mărunt şi coti spre pădure înainte de a-i da semnalul să îşi ia zborul.

Sassy se opri pe o creangă pe care Merlin aştepta deja.

– Te-ai descurcat bine, te-ai descurcat într-adevăr bine. Tu du-te înainte, Merlin, iar noi te vom urma.

Şoimul lui începu să descrie bucle printre copaci; femela îl urmă. Înaintând la un pas măsurat, Fin conduse calul prin pădure.

În următoarea jumătate de oră exersă cu Sassy toate manevrele, chemând-o înapoi pe mănuşă, apoi dându-i voie să zboare din nou.

Aerul rece şi umed făcu loc unei ploi mărunte şi subţiri, dar bucuria libertăţii era prea mare ca vreunul dintre ei să se simtă deranjat.

Fin îşi întipări traseul în minte, spunându-şi că ar fi fost un ocol excelent pentru turişti. Le-ar fi permis

şoimilor să se dea în spectacol, dansând printre copaci şi întorcându-se de fiecare dată pe mănuşă fără a întrerupe pasul relaxat al calului.

Era suficient de aproape ca să audă râul murmurând, suficient de departe cât să aibă impresia că ieşise să călărească alături de şoim într-un alt timp. Şi simţea miros de ninsoare în aer. Până la lăsarea serii, omătul avea să se depună peste ţinut, cufundând totul într-o încremenire tăcută.

Iar în primăvară aveau să înflorească porumbarul şi florile sălbatice pe care Branna le strângea pentru plăcerea ei şi pentru magie.

Din primăvară, credea el – spera – aveau să se poată plimba pe acolo împreună, în pace.

Gândul la Branna îl făcu să schimbe direcţia. Şoimii şi calul puteau să se odihnească lângă căsuţă în timp ce ei doi lucrau.

Când ajunse pe o cărare curăţată îl lăsă pe Caesar să pornească din nou într-un galop mărunt şi râse când îl văzu pe Bugs fugind spre el cu limba atârnând.

– Acum că a apărut şi câinele, îi am pe toţi trei. Mergem doar în vizită, ne oprim la Branna. S-ar putea să aibă ceva pentru fiecare dintre voi. Apoi vom arunca o privire la noua casă a lui Boyle înainte de a ne întoarce.

Părând mulţumit de plan, Bugs începu să alerge pe lângă cal.

Fin încetini din nou când se apropiară de copacul răsturnat şi de cortina groasă de plante cătărătoare ce ascundea ruinele colibei lui Sorcha. Bugs lăsă să-i scape un mârâit jos.

– O, da, vine acum. Îl simt şi eu.

Fin îi porunci lui Sassy să rămână în aer şi îl chemă pe Merlin pe mănuşă.

Ceaţa se strecură şerpuind printre plantele cătărătoare. Fin întinse mâna liberă, ridică în aer câinele şi îl puse în faţa lui în şa.

Simţi atracţia, invitaţia aproape veselă de a păşi dincolo de cortină, de a se desfăta cu toate darurile pe care le oferea întunericul.

– Dacă asta e tot ce poţi...

Ridicând din umeri, Fin dădu să întoarcă.

Lupul negru, lucios, țâșni dintre plantele cățărătoare cu piatra roșie pulsând. Caesar se dădu înapoi, se cabră, dar Fin reuși să rămână în șa și îl prinse pe Bugs înainte ca acesta să cadă.

Spre surprinderea lui Fin, Sassy se aruncă în picaj, năpustindu-se asupra lupului, apoi se înălță din nou și se opri într-un copac, fixându-l cu privirea.

„Ce fată deșteaptă, se gândi. Ce fată curajoasă și deșteaptă!"

– Repet, dacă asta e tot ce poți...

Îi dădu pinteni calului, pornind la galop, și coborî o mână, făcând pământul să se despice sub picioarele lupului. Când Caesar sări peste el, lupul dispăru.

Fin auzi râsul din spatele lui și se întoarse. Cabhan plutea deasupra pământului despicat pe un covor de ceață.

– Nu e nici pe departe tot ce pot, băiete. Încă nu ai văzut tot ce pot. Cruță-te, căci în final tot vei veni la mine. Îți știu sângele.

Fin își înăbuși impulsul de a se năpusti din nou asupra lui, căci experiența îl învățase că simplul fapt de a-i întoarce spatele avea să-l rănească mai mult decât o lovitură. Prin urmare, se mulțumi să se îndepărteze agale.

– Cruță-te. Auzi cuvintele ca pe o șoaptă, nu un strigăt. Iar după ce am să te distrug, am s-o leg pentru eternitate de tine pe vrăjitoarea întunecată după care tânjești.

Impulsul de a se întoarce crescu, împletindu-se acum cu furie. Totuși, fără a privi în urma lui, Fin vindecă pământul și merse mai departe, ieșind din pădure.

Îl legă pe Caesar în fața căsuței și, descălecând, își lipi obrazul de cel al calului.

– Azi te-ai dovedit demn de numele tău, căci nu ai ezitat să ataci când ți-am cerut-o. Precum un magician, întinse mâna, îi arătă că era goală, apoi își răsuci încheietura și făcu să apară un măr.

În timp ce Caesar își ronțăia recompensa, Fin o chemă pe Sassy pe mănușă:

– Și tu, atât de curajoasă pentru un șoim atât de tânăr. Tu ai să vânezi. Îi făcu semn lui Merlin. O să vânați împreună pe câmpul Brannei și puteți sta o vreme în șopronul lui Roibeard. Și tu. Se aplecă să îl mângâie pe Bugs. Pun pariu că te așteaptă un biscuit înăuntru.

Însoțit de câine, Fin porni spre atelier.

– Iată și recompensa mea, spuse el, văzând că Branna tocmai scotea o tavă de biscuiți din micuțul cuptor din atelier.

– Ți-ai ales perfect momentul, zise ea punând tava pe aragaz. S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

– Nu foarte important, dar uite aici un cățeluș care și-a câștigat dreptul la un biscuit dacă ai vreunul.

– Desigur.

Luă doi din borcan, căci Kathel deja se ridicase din fața focului pentru a-și saluta micul prieten.

– Eu prefer unul din ăsta, spuse Fin luând un biscuit fierbinte din tavă. Am avut de lucru acasă, apoi m-am dus la școală și am trecut pe la grajduri. Vom oferi plimbări călare și cu șoimi începând din primăvară.

– Toate bune și frumoase, dar ce s-a întâmplat?

– Am ieșit la o plimbare călare cu șoimi. Caesar și Merlin și o femelă frumoasă pe nume Sassy care se va împerechea cu Merlin când va fi ea pregătită.

– Și ea ce părere are despre asta?

Branna puse ceainicul pe foc, căci Fin deja își luase un al doilea biscuit.

– Îi place de el, și lui de ea. Aveam de gând să stabilesc câteva trasee, iar Bugs ni s-a alăturat la grajdurile mari. Când a apărut el am cotit încoace, gândindu-mă să lucrez cu tine o oră sau două, și am trecut pe lângă intrarea la coliba lui Sorcha.

– Ai fi putut să eviți locul ăla.

– Asta-i drept. Dar nu am vrut să-l evit. Și fiindcă nu l-am evitat am aflat că șoimul pe care l-am ales pentru Merlin va fi perechea lui.

Îi povesti totul în timp ce sorbea din ceai și se întrebă cu toată seriozitatea dacă să încerce să ia un al treilea biscuit.

– Devine tot mai arogant, spuse Branna.

– Suficient cât să ne zgândărească, adică exact ceea ce a fost toată povestea asta. Voia să mă facă să-l atac din nou, însă mi-a trecut prin cap că un refuz l-ar fi rănit mai tare.

– Ne dă de ştire că nici unul dintre noi nu poate face o simplă plimbare prin pădure fără să îşi asume un risc. Ne zgândăreşte, în speranţa de a ne descuraja, de a ne face să ne simţim încolţiţi.

– E mai încrezător decât înainte, sau cel puţin aşa mi se pare mie.

– L-am făcut să sângereze de două ori, de mai mult de două ori, iar ultima dată aproape că l-am distrus.

– Nu până la capăt, remarcă Fin. Iar el ştie că îi e suficient să ajungă înapoi în bârlog pentru a se vindeca. Ştie că poate să ne înfrunte din nou şi din nou şi să îşi revină de fiecare dată. Dacă ar fi să ne estimăm realist şansele, probabil că la un moment dat am ajunge să pierdem bătălia. E vorba de timp, Branna, şi el are timpul la degetul lui mic.

– Nu crede că poate fi distrus – sau nu crede că ceea ce trăieşte în el poate fi distrus. Însă lucrez la asta. Se duse la masă şi bătu cu degetul în carneţelul ei. Am apelat la tatăl meu, iar el a apelat la alţii, şi am stabilit ingredientele şi cum să le amestec pentru a distruge demonul. Între timp am lucrat şi la textul descântecului. Avem nevoie de nume. Nu cred că o să funcţioneze dacă nu rostim numele demonului, opinie confirmată de cei cu care s-a consultat tatăl meu.

Fin subtiliză cel de-al treilea biscuit, apoi se apropie pentru a citi peste umărul ei:

– Aripă de liliac uscată – ideal din România?

– Aşa mi s-a spus.

– Fire de păr din coada unei femele de iac gestante. Fin arcui o sprânceană. Fără „ochiul guşterului" şi „limbă de dulău". Scuze, le spuse el lui Kathel şi lui Bugs.

– N-ai decât să râzi de cele trei vrăjitoare ale bardului englez, dar am formulat asta apelând la cele mai bune surse pe care am reuşit să le găsesc.

– Omag, boabe de mătrăgună zdrobite, tinctură de trompeta-îngerilor amazoniană, petale de cucută din

Armenia, sevă de manchineel. Cunosc unele dintre plantele astea.

– Toate sunt otrăvuri. Toate sunt otrăvuri naturale. Avem o parte dintre ele în ceea ce am pregătit pentru Cabhan, dar există aici câteva ingrediente mai exotice decât cele cu care am lucrat până acum. Unele va trebui să le comand de departe, desigur. E nevoie de apă binecuvântată de un preot, ceea ce se obţine destul de uşor. Sângele rămâne elementul care le leagă pe toate. De al tău vom avea nevoie. Sângele tău, fire din părul tău şi bucăţi de unghie. Cum Fin se mulţumi să mormăie, Branna continuă: Începusem să lucrez la cantităţi şi la comenzi. Sursele mele se contrazic într-o oarecare măsură, însă vom găsi combinaţia optimă. Iar cuvintele trebuie să fie cele potrivite. Poţiunea va fi neagră şi groasă când ne va ieşi bine. Nu va avea nici urmă de lumină, nici nu va reflecta lumina.

Fin începu să-i maseze umerii cu tandreţe.

– Eşti plină de noduri. Ar trebui să fii mulţumită, nu tensionată. Ai făcut progrese fantastice, Branna.

– Nimic din toate astea nu va da rezultate dacă nu alegem momentul potrivit, iar la capitolul ăsta nu am făcut nici un progres.

– M-am gândit eu la asta. Ostara? Echinocţiul. Am încercat cu solstiţiul de vară, pentru lumină. Ostara aduce şi ea lumină, atunci se înclină balanţa.

– Am întors problema pe toate părţile, oftă ea trecându-şi mâinile prin păr pentru a fixa agrafele ce se desfăcuseră. Varianta asta nu mă convinge, deşi s-ar putea să nu-i văd eu calităţile din cauza celorlalte elemente.

Fin o întoarse spre el, continuând să-i maseze umerii.

– Am putea încerca să punem la punct descântecul şi poţiunea alegând Ostara ca moment şi să vedem atunci dacă merge. Cu condiţia să găsim o femelă de iac gestantă.

Branna zâmbi, aşa cum spera şi el:

– Tata zice că ştie pe cineva care îţi poate face rost de orice, pentru un preţ.

– Atunci vom plăti preţul şi ne vom pune pe treabă. Mai am o oră liberă în care am să te ajut cu vraja, dar

diseară cred că ţi-ar prinde bine ceva care să îţi distragă puţin atenţia, să îţi mai abată gândurile de la toate astea.

– Aşa crezi?

– Cred că ar trebui să ieşi la cină cu mine. Am în minte un loc care o să-ţi placă foarte mult.

– Să ieşim la cină? Şi ce fel de loc ar fi acela?

– Un loc foarte simandicos. Romantic şi elegant şi cu mâncare divină. Ai putea să porţi rochia pe care ai purtat-o de Revelion, sugeră el jucându-se cu o buclă din părul ei.

– Am mai multe rochii, dar aş putea să merg înveşmântată în goliciunea mea ritualică dacă tot e să mi se servească mâncare demnă de zei pe care nu am pregătit-o personal.

– Dacă insişti, însă aş prefera să mă laşi pe mine să te dezgolesc după desert.

– Mă inviţi la o întâlnire, Finbar?

– Asta fac. Cina la opt, deşi voi veni după tine la şapte, ca să apuci să te bucuri de oraş înainte să mâncăm.

– Oraşul? Ce oraş?

– Paris, spuse el, şi o sărută.

– Vrei să zburăm la Paris să luăm cina?

– O cină strălucitoare – în Oraşul Luminilor.

– Paris, repetă Branna. Încercă să îşi spună că ar fi fost frivol şi stupid, însă nu reuşi. Paris, murmură ea din nou şi îl sărută la rândul ei.

capitolul 14

– Cum a fost? La Paris, adăugă Iona. Nu am apucat să povestim despre asta fără să fie şi restul prin preajmă.

– A fost minunat. Puţin copleşitor, chiar. Luminile, vocile, mâncarea şi vinul, desigur. Timp de câteva ore am fost într-o cu totul altă lume.

– A fost romantic?

Iona lega funde elegante de rafie în jurul unor săpunuri în culori pastelate.

– A fost.

– Mă întreb de ce asta pare să te îngrijoreze.

– Nu îmi doresc romantism. E genul de lucru care slăbeşte hotărârea şi înceţoşează raţiunea, decretă Branna pe când măsura dozele de ierburi zdrobite. Nu este un risc pe care să pot să mi-l asum în momentul de faţă.

– Vă iubiţi.

– Iubirea nu e întotdeauna răspunsul.

În timp ce Iona o ajuta cu marfa pentru magazin, Branna se concentra pe prepararea de produse cu puteri magice. Aveau să poarte o altă bătălie, cel mai probabil îi aşteptau noi atacuri. Voia să aibă la îndemână provizii complete de leacuri, pentru orice eventualitate.

– În ceea ce te priveşte aşa e, şi mă bucur pentru asta. Adăugă exact şase picături de extract de năsturaş în ceaunul mic. Pentru tine iubirea vine în completarea a ceea ce eşti, îţi întăreşte hotărârea.

– Şi crezi că în cazul tău o slăbeşte.

– E posibil, iar acum, mai mult ca niciodată, nu pot să permit asta. Atât Fin, cât şi eu ştim că putem trăi unul fără celălalt. Am făcut-o şi încă destul de bine. Ştim că s-ar putea ca ceea ce trăim acum să fie limitat la prezent. Orice altceva, cu sau fără, trebuie să aştepte până îl nimicim pe Cabhan.

– Eşti mai fericită cu el, remarcă Iona.

– Şi care femeie nu e mai fericită când se poate baza pe o tăvăleală zdravănă cu o oarecare regularitate?

Când verişoara ei pufni în râs, Branna ridică un deget, cerând tăcere, apoi, ţinându-şi ambele mâini deasupra ceaunului, aduse amestecul la un clocot rapid. Murmurând, revărsa lumină dintr-o mână şi un torent subţire de ploaie albastră din cealaltă. Preţ de o clipă se formă un curcubeu, apoi alunecă şi acesta în ceaun.

Branna lăsă amestecul să fiarbă cât mai încet posibil. Satisfăcută, se întoarse şi o văzu pe Iona studiind-o.

– Te privesc lucrând, îi explică aceasta. Totul e atât de elegant, atât de graţios, învăluit în puterea ce se revarsă din toate părţile.

– E bine să avem la îndemână tonicul ăsta, precum şi balsamurile şi unguentele din care am făcut provizii.

Branna bătu cu degetul în uşa unui dulap pe care îl considera cufărul ei de război.

– Paza bună trece primejdia rea.

– O politică bună.

– Asta faci şi cu Fin?

– Acum că suntem împreună – şi nu doar pentru sex – îmi amintesc toate motivele pentru care m-am îndrăgostit de el. Are atâta bunătate – iar eu am vrut să uit asta. Umorul lui, puterea lui de concentrare, loialitatea lui. Acum vreau să îmi amintesc toate astea, pentru că îmi aduc alinare şi pentru că îmi asigură unitate. Să ştiu cine e îmi permite să-i acord toată încrederea mea. Absolut toată. Şi nu sunt sigură că înainte reuşeam să o fac, oricât aş fi încercat. Fiindcă pot şi o fac, va exista întotdeauna ceva foarte bun de care să mă agăţ.

– Azi vine?

– I-am spus că nu-i cazul. Încă ne mai lipsesc o parte dintre ingrediente, deci nu putem începe să preparăm otrava. Are şi el munca lui, iar eu o am pe a mea. Şi îţi sunt recunoscătoare că mi-ai oferit atât de mult timp din ziua ta liberă.

– Îmi place să mă joc cu marfa din magazinul tău – şi cu cât pot face eu mai multe, cu atât ai tu mai mult timp să te ocupi de otrăvuri pentru demoni. Vreau să ies cu Alastar mai târziu şi sperам că ai să vrei să vii să călăreşti cu noi.

– Să călăresc?

– Te-am văzut călărind, iar Meara mi-a spus că nu prea îţi rezervi timp pentru asta, aşa cum făceai cândva.

Nu o făcuse, deoarece îi amintea de Fin. Acum însă... El i-o adusese pe Aine, iar ea nu îşi oferise plăcerea de a testa legătura mentală cu iapa.

– Dacă terminăm ceea ce avem de terminat, aş veni. Şi dacă noi două am ieşi să călărim de plăcere, ar fi ca şi cum i-am scoate limba lui Cabhan.

– Am ajuns să îl vedem în fiecare zi. Distrată, Iona aranjă săpunurile în turnuleţe colorate. Pândindu-ne.

– Ştiu. Şi eu îl văd. Mă provoacă adesea.

– Am visat-o pe Teagan azi-noapte. Am discutat.

– Şi de-abia acum îmi spui?

– A fost ca o scurtă vizită. Am stat în faţa focului, bând ceai. E deja cu burta la gură şi m-a lăsat să îi simt bebeluşul dând din picioare. Mi-a povestit despre soţul ei, iar eu am vorbit despre Boyle. Şi mi-am dat brusc seama – ceea ce spuneai tu cum că suntem toţi legaţi între noi – că soţul ei şi Boyle seamănă foarte mult. La temperament, prin dragostea lui faţă de cai şi faţă de pământ.

– Boyle e legat de cei trei prin bărbatul cu care s-a căsătorit Teagan? Da, s-ar putea.

– Nu am vorbit deloc despre Cabhan. Nu ţi se pare ciudat? Am stat doar şi am băut ceai şi am povestit despre soţul ei, despre copilul care urma să vină pe lume, despre Boyle, despre planurile de nuntă. La sfârşitul visului, mi-a dat un mic talisman şi mi-a spus că este pentru Alastar.

– Îl ai?

– L-am prins în căpăstrul lui azi-dimineaţă înainte să vin. Aveam un talisman în buzunar, unul pe care îl făcusem pentru Alastar, aşa că i l-am dat ei.

– Am făcut schimb de obiecte personale, fiecare dintre noi cu fiecare dintre ei. Cred că e mai mult decât simplă politeţe. Ceva de-al nostru în timpul lor şi ceva de-al lor într-al nostru. Ar fi bine să avem toate cele trei daruri cu noi când îl vom înfrunta din nou pe Cabhan.

– Încă nu suntem siguri când va fi asta.

– E o sursă de frustrare pentru mine, recunoscu Branna. Dar nu putem să o facem până nu avem toate cele necesare pentru a distruge demonul. Trebuie să îmi păstrez credinţa că vom şti când va trebui.

– Demoni şi vizite în vis de la verişori de acum câteva secole. Bătălii şi vârtejuri şi nunţi. Sunt aici de aproape un an deja şi mă simt de parcă viaţa pe care am dus-o înainte n-a fost decât o umbră. Ar fi oare stupid – şi nerealist – din partea mea dacă aş plănui să gătesc un fel de cină aniversară pentru Boyle? Să îl surprind cu ea – şi mă refer la ceva ce să poată mânca fără a se preface că nu e de groază.

Amuzată şi îndoioşată în acelaşi timp, Branna îi aruncă o privire în timp ce Iona rearanja turnuleţele.

– Bineînţeles că nu e.

– Încă îl mai văd în minte exact aşa cum era când a apărut pentru prima dată, călare pe Alastar. Felul în care mi-au ţâşnit amândoi direct în inimă. Acum sunt ai mei. Vreau să sărbătoresc acea zi.

– Şi o vei face.

Branna simţi o idee alunecând la marginea gândurilor ei. Făcu o pauză, aşteptând să se materializeze, însă chiar în clipa aceea uşa se deschise cu un zăngănit.

Una dintre vecinele lor, o doamnă veselă, cu aer de bunicuţă, păşi înăuntru.

– Ziua bună, doamnă Baker.

– Şi ţie, Branna, şi uite-o şi pe Iona. Sper că nu vă deranjez.

– Câtuşi de puţin. Beţi un ceai? îi propuse Branna.

– Nu mi-ar strica, dacă nu e prea mare deranjul. După ceai am şi venit – dacă ai amestecul ăla de plante pe care îl prepari pentru răceala de sezon. M-ar scuti de un drum până în sat.

– Am, desigur. Vă rog, daţi-vă jos paltonul şi aşezaţi-vă lângă foc. Vă paşte o răceală?

– Nu pe mine, dar soţul meu e răcit cobză şi mă scoate din minţi cu smiorcăielile lui. Jur că o ceaşcă de ceai aici, în faţa focului tău şi în compania unor femei care ştiu că viaţa nu se termină doar fiindcă răceşti, mi-ar salva minţile. Ah, şi uită-te la săpunurile alea, drăgălaşe ca nişte bomboane într-un borcan.

– Nu pot să mă hotărăsc pe care-l prefer, dar acesta e principalul candidat, zise Iona întinzându-i doamnei Baker un săpun roşu aprins.

– E minunat. Am să-mi ofer unul din ăsta ca recompensă că nu l-am făcut să tacă dându-i cu tigaia în cap.

– Îl meritaţi.

– O mică răceală şi brusc bărbaţii devin mai dificil de îngrijit decât o armată de prunci. Ai să afli asta şi singură cât de curând, acum că ţi se apropie nunta.

– Sper să primesc o tigaie zdravănă printre darurile de nuntă, spuse Iona, făcând-o pe doamna Baker să râdă până i se tăie respiraţia.

Când se potoli, îşi scoase paltonul şi fularul şi se instală în faţa focului.

– Şi uite-l şi pe Kathel. Asta e o combinaţie excelentă, un câine, un şemineu şi o ceaşcă de ceai. Mi s-a părut că l-am văzut când am pornit încoace, furişându-se pe la marginea pădurii, chiar l-am strigat în semn de salut înainte să-mi dau seama că nu era deloc Kathel al nostru. Era într-adevăr un câine mare şi negru şi pentru o clipă mi-am spus: Ei, Dumnezeule bun, ăla e un lup. Apoi a dispărut. Pocni din degete. Ochii mei îmbătrâniţi îmi joacă probabil feste.

Aruncându-i o privire scurtă Ionei, Branna se apropie cu ceai şi biscuiţi.

– Un câine vagabond, poate. L-aţi mai văzut până acum?

– Nu, nu l-am mai văzut, şi sper să nici nu-l mai văd vreodată. Am simţit că mi se face pielea de găină când a întors capul spre mine după ce l-am strigat, crezând că e Kathel. Aproape că m-am răsucit pe călcâie să mă întorc în casă – ceea ce ar trebui să demonstreze că m-a înfiorat într-adevăr, căci în casă mă aşteaptă văicărelile domnului Baker. Ei, să lăsăm asta. Ce mă mai răsfeţi, Branna! Îţi sunt recunoscătoare peste poate.

– Cu mare plăcere. Am un tonic pe care l-aţi putea adăuga în ceaiul domnului Baker. E bun pentru necazurile lui şi îl va ajuta să doarmă.

– Plătesc oricât.

După ce doamna Baker achită ceaiul şi tonicul, primind săpunul cadou, Branna îl trimise pe Kathel să o însoţească pentru a se asigura că ajunge acasă teafără. Când rămaseră singure, Iona spuse gânditoare:

– Oare i s-a arătat intenţionat, sau prezenţa lui – dacă se poate spune aşa – a devenit mai tangibilă?

– Eu mă întreb dacă nu cumva a devenit neatent, căci e şi asta o altă posibilitate. Se furişează şi pândeşte, după cum spunea şi ea, sperând să ne deranjeze, şi nu s-a mai obosit să se ascundă de ceilalţi. Cum nu doreşte să atragă atenţia, eu cred că a fost o neglijenţă.

– Îşi pierde răbdarea.

– S-ar putea, dar trebuie să aştepte până sunteţi pregătiţi. Eu vreau să termin tonicul ăsta, apoi gata, mergem să călărim.

– Speri că o să-şi încerce norocul cu noi.

– Nu sper că ne va lăsa în pace. Branna ridică sfidătoare bărbia. Mi-ar plăcea să-i arăt exact de ce sunt în stare două femei cu putere.

Branna nu fu dezamăgită să afle că Fin era plecat cu treburi. Dacă s-ar fi aflat acasă sau la grajduri, fie le-ar fi interzis să iasă călare, fie ar fi insistat să le însoţească.

Îşi puse cizmele de călărie pe care nu le mai purtase de câţiva ani şi fu nevoită să admită că era plăcut. Şi mai plăcut fu să pregătească personal şaua lui Aine.

– Noi două nu ne cunoaştem încă prea bine, aşa că sper că ai să-i spui Ionei dacă ai vreo problemă cu mine. Trecu de cealaltă parte a capului iepei, o mângâie pe obraji şi o privi în ochi: Te-ar fi dorit chiar şi numai pentru frumuseţea şi graţia ta, căci ai cât încape şi din una şi din cealaltă. Dar a simţit că eşti pentru mine şi eu pentru tine. Dacă aşa stau lucrurile, am să mă străduiesc să am grijă cât mai bine de tine. Asta ţi-o jur. Uite, ţi-am făcut asta, adăugă ea, şi împleti un talisman în coama lui Aine, prinzându-l cu o panglică roşu aprins. Pentru protecţie căci, indiferent dacă eşti sau nu a mea, am să te protejez.

– Crede că eşti aproape la fel de frumoasă ca ea, îi spuse Iona Brannei.

Râzând, Branna se apucă să-şi regleze scările.

– Asta chiar e un compliment grozav!

– Împreună veţi fi superbe, şi se bucură de ocazia de a-i oferi o asemenea privelişte lui Alastar.

– Hai să facem spectacol atunci. Însoţită de Iona, conduse caii afară din grajduri şi sări în şa cu agilitate. Avem vreun plan?

Iona se aplecă peste şa să îl mângâie pe Alastar pe gât.

– Uneori e mai bine să iei lucrurile aşa cum vin.

Porniră spre drum, însoţite de Kathel şi Bugs care ţopăiau pe lângă ele.

– Nu pot să chem şoimul, spuse Iona.

– Vor veni dacă va fi nevoie de ei. Deşi ar fi fost o idee să ne luăm cu noi toate călăuzele. Ce-ai zice să pornim la galop mărunt?

– Zic da!

Cât era de graţioasă, se gândi Branna când Aine răspunse şi porni într-un galop mărunt şi vioi. Şi cochet, adăugă ea, căci nu avea nevoie de harul Ionei pentru a interpreta felul în care iapa îşi scutură coama.

Aruncă o privire peste umăr şi văzu că loialul Kathel încetinise pentru a rămâne cu Bugs. Fericirea pe care o emanau amândoi o făcu să zâmbească.

Savură aerul rece, cu o notă tăioasă ce anunţa că avea să ningă din nou. Se bucură de mirosul copacilor şi al cailor, de răpăitul constant al copitelor.

Poate că trecuse prea mult timp de când nu-şi mai rezervase puţin timp pentru ea, din moment ce o scurtă plimbare în pas vioi îi îmbunătăţea atât de mult starea de spirit.

Se simţea în armonie cu iapa. Fin avusese dreptate, ca de obicei în astfel de chestiuni. Oricare ar fi fost motivul, Aine îi era destinată ei, iar parteneriatul lor începea în acel moment.

Intrară pe cărarea dintre copaci unde aerul era şi mai rece. Mici pete de zăpadă acopereau pământul în peticele de umbră unde se formaseră în toamna precedentă, iar de pe o crenguţă răsuna ciripitul unei păsări.

Încetiniră până la un trap relaxat.

– Aine speră, şi la fel şi Alastar, că vom ieşi în câmp deschis înainte să terminăm plimbarea, ca să poată să alerge la galop.

– Nu m-ar deranja. Nu am mai fost pe aici de mai bine de un an. Aproape uitasem cât de frumos poate fi în timpul iernii, cât de tăcut şi izolat.

– Eu nu am să mă obişnuiesc niciodată, îi spuse Iona. Nu aş putea niciodată să privesc indiferentă toate astea. Nu ştiu câte plimbări cu ghid am făcut pe aici în ultimul an, şi totuşi de fiecare dată mă minunez.

– Nu e plictisitor pentru tine, o călăreaţă cu talentele tale, să te plimbi atât de încet?

– Te-ai putea aştepta să fie plictisitor, dar nu e. Oamenii sunt de regulă interesanţi şi sunt plătită să mă plimb călare. În plus... Iona ridică jucăuşă din sprâncene. Am ocazia să mă culc cu şeful. Am doar de câştigat, din toate privinţele.

– Am putea face un ocol înainte să ne întoarcem, să trecem pe la casa ta.

– Speram că ai să sugerezi asta. Azi ar fi trebuit să înceapă aplicarea tapetului. Connor a fost un erou, făcându-şi timp să dea o mână de ajutor.

– Cu siguranţă, fiindcă îi place să construiască şi este foarte abil la asta.

Se întoarseră să-şi plimbe caii pe lângă râu. Dintr-odată, aerul se răci, iar Branna văzu primele fire de ceaţă. Apoi murmură:

– Avem companie.

– Da. În regulă.

– Păstrează caii calmi, te rog, iar eu am să fac la fel cu cei doi câini.

Cabhan li se arătă ca bărbat, chipeş şi puternic, îmbrăcat în negru cu fir argintiu. Branna observă că fusese suficient de vanitos cât să-şi facă o vrajă de înfrumuseţare, astfel că tenul îi strălucea de sănătate.

Cabhan făcu o plecăciune adâncă în faţa lor:

– Doamnelor. Sunteţi o privelişte minunată într-o zi de iarnă.

– Chiar atât de puţină treabă ai, încât să-ţi petreci tot timpul adulmecând locuri în care nu eşti bine-venit? se răsti Branna.

– Dar, după cum vezi, am fost răsplătit, căci iată cele două flori dintre buchetul de trei. Te gândeşti să te măriţi cu un muritor, îi spuse el Ionei. Să îţi iroseşti puterea cu un bărbat care nu va putea niciodată să îţi răspundă la fel. Eu am mult mai mult de oferit.

– Tu nu ai nimic să-mi oferi şi nu însemni nimic în comparaţie cu el.

– El îţi construieşte o casă din piatră şi lemn, în timp ce eu ţi-aş oferi un palat. Întinse braţele, şi peste apele reci şi întunecate ale râului pluti un palat scânteind de aur şi argint. Un cămin potrivit pentru cineva ca tine, care nu a avut niciodată o casă a ei. Care a tânjit întotdeauna după o casă a ei. Asta ţi-aş oferi.

Iona chemă puterea din adâncurile ei şi transformă imaginea în întuneric.

– Păstreaz-o.

– Am să-ţi iau puterea, apoi ai să trăieşti în cenuşa a ceea ce ai fi putut avea. Şi tu. Se întoarse spre Branna. Tu te culci cu fiul meu.

– Nu e fiul tău.

– Sângele lui e sângele meu, n-o poţi nega. Posedă-l, lasă-te posedată, asta nu va face decât să te slăbească. Ai să porţi sămânţa mea, într-un fel sau altul. Alege-mă pe mine, alege acum, cât încă îţi mai dau de ales. Altfel, când voi veni după tine, am să-ţi provoc durere, nu plăcere. Alege-l pe el şi mâinile îţi vor fi mânjite cu sângele lui şi sângele tuturor celor pe care pretinzi că îi iubeşti.

Branna se aplecă în faţă în şa:

– Mă aleg pe mine însămi. Îmi aleg harul şi darul din naştere. Aleg lumina, oricare ar fi preţul. Acolo unde Sorcha a dat greş, noi vom reuşi. Vei arde, Cabhan. Întinse un braţ în lateral, iar peste râul rece şi întunecat se ridică un turn de foc din care ţâşniră flăcări şi fum. Acesta este darul meu pentru tine, rosti ea implacabil.

El se ridică jumătate de metru de la pământ, dar Iona reuşi în continuare să ţină caii calmi.

– Am să-mi rezerv cea mai mare plăcere cu tine. Am să te pun să priveşti în timp ce am să-i sfârtec măruntaiele fratelui tău, în timp ce am să-l sfâşii în bucăţele pe bărbatul verişoarei tale. Ai să mă priveşti tăindu-i gâtul uneia pe care o consideri ca pe o soră, ai să mă priveşti siluind-o pe verişoara ta. Şi de-abia după ce sângele lor va îmbiba pământul, te voi ucide şi pe tine.

– Eu sunt Vrăjitoarea Întunecată din Mayo, spuse ea simplu. Şi eu voi fi blestemul tău.

– Fiţi atenţi la mine, o avertiză el. Dar nu veţi vedea nimic.

În clipa următoare dispăru deodată cu ceaţa.

– Genul acesta de ameninţări – Iona se întrerupse şi arătă spre turnurile în flăcări, spre strigăte. Te deranjează?

– Hmm. Îmi cam place, dar... Branna făcu totul să dispară. În mintea lui astea nu sunt ameninţări, ci promisiuni. Vom avea grijă să le încalce. Eu sperasem că se va transforma în lup, cel puţin pentru câteva momente. Vreau să aflu numele demonului care l-a creat.

– Satan, Lucifer, Belzebut?

– Nu cred, zâmbi Branna. Un demon mai mărunt, care are la fel de multă nevoie de Cabhan pe cât are Cabhan nevoie de el. Ei doi au împuţit aerul. Hai să pornim acum în galop şi să trecem să-ţi vedem casa.

– Cea din piatră şi lemn?

– Materiale solide şi rezistente. Şi adevărate.

Iona dădu aprobator din cap.

– Branna, dar dacă... dacă se întâmplă să rămâi însărcinată în timp ce eşti cu Fin?

– Nu se va întâmpla. Mi-am luat măsuri de precauţie.

Spunând acestea, îi dădu pinteni lui Aine şi porni în galop.

Branna îi dădu lui Aine un morcov şi o ţesălă, astfel că atunci când Fin ajunse la grajduri, găsi totul în perfectă ordine.

– Mi s-a spus că aţi făcut o plimbare călare.

– Aşa e, şi mi-am adus aminte cât de mult îmi place. Îşi lipi obrazul de cel al iepei. Chiar tu ai spus că ar fi bine să ne cunoaştem.

– Nu mă gândeam să mergi singură.

– Nu am fost singură. Am fost cu Iona, cu Aine şi Alastar şi cu câinii. O, nu încerca să dai bir cu fugiţii fiindcă e încruntat, îi spuse verişoarei sale. Eşti prea puternică pentru aşa ceva. Am avut o conversaţie cu Cabhan – nu mai mult decât un schimb de cuvinte dure, per ansamblu. Am să vă povestesc totul mai încolo.

– Asta e sigur. Dădu să o prindă pe Branna de braţ, însă Aine îl înghionti cu fruntea în umăr. Îi iei partea acum? bombăni el.

– E a mea, în fond. Şi ştie la fel de bine ca mine că nu am avut probleme şi nu ne-am asumat alte riscuri în afară de cele pe care ni le asumăm de fiecare dată când

facem un pas afară din casă. Acum însă îmi imaginez că o gustare ar merge cu povestea.

– Mie mi-e cam foame, mărturisi Iona.

– Facem totul aici, le spuse Fin.

– Din ce?

Acum o prinse pe Branna de braţ, dar relaxat:

– Mi-ai tot dat liste la fiecare pas. Am suficiente provizii în bucătărie cât să pregăteşti mâncarea pe o săptămână.

– Aşa şi trebuie. În regulă atunci. Iona, vrei te rog să le dai de veste celorlalţi până văd ce pot să încropesc în faimoasa bucătărie a lui Finbar?

– Te-ai dus intenţionat să îl cauţi, o acuză Fin.

– Nu, nu am făcut-o, dar nici nu m-am dus sperând să nu dau de el.

– Ştiai că o să vă atace.

– Nu ne-a atacat, nu în vreunul dintre sensurile la care te referi tu. Doar cuvinte. Un fel de a testa terenul. Eu am sperat că va veni ca lup, ca să încerc să îi aflu numele, dar nu a fost decât om. Ajunsă înăuntru, îşi dezbrăcă geaca şi i-o întinse lui Fin, apoi continuă: Şi chiar ne-am bucurat de o plimbare minunată, întorcându-ne pe un traseu care să îmi permită să văd cum avansează lucrările la casa Ionei. Va fi splendidă, genul de spaţiu deschis, dar având totuşi câteva colţişoare mai intime. În plus, traseul mi-a oferit o perspectivă diferită asupra acestei case. Am observat încăperea aceea cu multe ferestre ce ies în afară spre pădure. Probabil e un loc extraordinar în care să stai şi să priveşti peisajul, indiferent de sezon. În tot acest timp scotocise prin frigider, congelator şi dulapuri, iar acum conchise: Am o rețetă pentru pieptul ăsta de pui, rețetă care lui Connor îi place foarte mult. Face carnea mai suculentă. Înclinând capul, îi aruncă o privire provocatoare. Te descurci cu puţină carne suculentă, Fin?

– Dar tu te descurci?

O trase în braţele lui şi îi muşcă mărunt buza inferioară.

– Eu nu rămân cu nimic mai prejos când mi se oferă ceva. Şi s-ar putea chiar să primeşti mai mult dacă îmi torni nişte vin.

Fin aduse o sticlă şi îi studie eticheta.

– Înţelegi ce ar fi însemnat pentru mine dacă te-ar fi rănit?

– Nici unul dintre noi nu îşi poate permite să gândească astfel. Nu putem. Ceea ce simţim unul pentru celălalt, fiecare dintre noi faţă de ceilalţi, este puternic, adevărat şi profund. Şi nu ne putem permite să gândim astfel.

– Nu e vorba de gândit, Branna. Ci de simţit.

– Atunci nu ne putem permite să simţim astfel, spuse ea punându-şi mâinile pe pieptul lui. Ne slăbeşte dacă ne împiedică să ne asumăm riscurile pe care trebuie să ni le asumăm.

– Ne slăbeşte cu atât mai mult dacă încetăm să mai simţim.

– Aveţi amândoi dreptate, spuse Iona din uşă. Trebuie să simţim. Eu mă tem mereu pentru Boyle, dar tot facem ceea ce avem de făcut. Simţim şi mergem mai departe.

– E corect ce spui. Simţi, dar nu te opreşti, îi zise Branna lui Fin. Nici nu pot. Însă pot să-ţi promit că am să mă apăr cât mai bine. Şi sunt foarte bună la asta.

– Asta e adevărat. Am de gând să deschid sticla asta de vin, Iona. Bei şi tu?

– Forţează-mă.

– După ce termini cu vinul, Fin, poţi să cureţi cartofii.

– Iona, spuse el, perfect netulburat, nu te-ar deranja să cureţi tu cartofii, aşa-i, draga mea?

Înainte ca Branna să poată interveni, verişoara ei se dezbrăcă de jachetă.

– Fac eu pe ajutorul de bucătar. De fapt, indiferent ce găteşti, Branna, ai putea să-mi dai mie instrucţiunile. Poate asta va fi cina aniversară pentru Boyle.

– E o reţetă cam lipsită de rafinament pentru aşa ceva, începu Branna, dar... Ei bine, asta e! Pentru numele lui... De ce nu m-am gândit la asta până acum?

– La ce anume să te gândeşti? întrebă Iona.

– Alegerea momentului. Ziua în care îl vom nimici pe Cabhan. A fost chiar sub nasul meu. Am nevoie de carte. Am nevoie de hărţile mele astrale. Trebuie să fiu sigură. Am să folosesc masa de aici, nu ar trebui să-mi ia prea mult. Luă vinul pe care tocmai i-l turnase Fin şi, pornind spre zona rezervată pentru servirea mesei, îşi flutură degetele prin aer până îşi aduse lângă ea, aranjate frumos, cărţile de descântece, laptopul şi carneţelul. Iona, odată ce termini de curăţat cartofii va trebui să îi tai în patru şi să-i pui într-o tavă mare. Pune cuptorul să se preîncălzească de pe acum, la o sută nouăzeci de grade.

– Pot să fac asta, dar...

– Eu am nevoie de douăzeci de minute aici. Poate o jumătate de oră. Ah... apoi ai să torni vreo patru linguri de ulei de măsline peste cartofi. Tăvăleşte-i prin ulei să se impregneze bine. Presari după aceea piper şi rozmarin zdrobit. Măsoară cantitatea din ochi, te pricepi la asta. Pune-i la cuptor treizeci de minute, apoi am să-ţi spun ce să faci cu ei mai departe. Voi fi terminat până atunci. Linişte!

Le închise gura, trântindu-se hotărâtă pe un scaun înainte ca Iona să apuce să mai pună vreo întrebare.

– Detest când îmi spune „aproximativ" sau „măsoară din ochi", i se plânse Iona lui Fin.

– Şi eu am ochi, dar îţi dau cuvântul meu că sunt mai puţin pricepuţi decât ai tăi.

– Poate că împreună vom reuşi totuşi să ne descurcăm.

Iona se strădui din răsputeri – curăţă cartofii, îi tăie, turnă uleiul, îi tăvăli şi presără cu mirodenii. Şi îşi dori cu ardoare să apară Boyle să îi spună dacă procesase corect. Cum Fin nu făcu decât să ridice din umeri, vârî ceva în cuptor şi porni temporizatorul.

Apoi sorbi din vin rugându-se să nu fi dat greş. O privi pe Branna, care îşi prinsese părul sus cu o agrafă şi îşi suflecase mânecile puloverului până la coate. În timp ce lucra, se plimba de la carte la computer şi înapoi, mâzgălind notiţe, făcând calcule.

– Şi dacă nu termină până trebuie scoşi cartofii din cuptor? se întrebă Iona.

– Suntem pe cont propriu, fiindcă ne-ar jupui dacă am întrerupe-o acum, şopti Fin.

– Asta e! Branna trânti o mână pe carneţel. Pe toţi zeii, asta e. E atât de al dracului de simplu, atât de al naibii de *evident!* Am trecut-o complet cu vederea. Veni spre ei cu paşi mari şi îşi turnă un al doilea pahar de vin: Aniversare. Desigur. Când altcândva ar putea fi?

– Aniversare? Iona făcu ochi mari. A mea? Ziua când am venit eu, când v-am cunoscut? Dar ziceai că aia nu a mers. Ziua în care l-am cunoscut pe Boyle? Acea aniversare?

– Nu, nu a ta. A lui Sorcha. Ziua când a murit ea. Comemorarea morţii ei şi ziua în care l-a transformat pe Cabhan în cenuşă. Ziua aceea, în timpul nostru, va fi momentul în care îi vom pune capăt. Atunci o vom face. Nu de un sabat sau esbat. Nu într-o zi sfântă. De ziua lui Sorcha.

– Ziua în care cei trei au primit puterea ei, spuse Fin. Ziua în care ei au căpătat harul şi astfel voi aţi căpătat harul. Ai dreptate. A fost chiar sub nasul nostru, şi nici unul dintre noi nu l-a văzut.

– Acum îl vedem. Branna ridică paharul. Acum putem să terminăm.

capitolul 15

Se simţea renăscută, revigorată. Branna savură din plin pregătirea mesei – iar Iona se descurcă foarte bine cu sarcinile ei –, savură timpul petrecut la masa lui Fin, în ciuda faptului că cea mai mare parte a conversaţiei se concentră pe Cabhan.

Poate că tocmai datorită acestui lucru, fiindcă vedea limpede cum trebuia să procedeze. Riscuri existau în continuare şi aveau să le înfrunte. Dar acum putea să creadă, aşa cum credeau şi Connor şi Iona.

Lumina şi binele aveau să învingă întunericul.

Cum ar fi putut încheia mai plăcut seara decât relaxându-se în apa aburindă şi plină de bule din cada jacuzzi a lui Fin, savurând un ultim pahar de vin şi admirând ninsoarea lentă, cu fulgi mari?

– Ai fost o surpriză pentru mine, Finbar.

Sprijinit de peretele căzii faţă în faţă cu ea, o privi languros:

– Chiar aşa?

– Chiar aşa. Nu mi-aş fi închipuit că băieţandrul pe care l-am cunoscut cândva s-ar fi apucat să ridice casa asta mare, cu atâta stil şi lux. Şi că acelaşi avea să devină un om de afaceri umblat prin lume şi de mare succes. Unul care îşi ancorează afacerile pe pământul natal. Nu aş fi crezut, acum zece ani, că mă voi răsfăţa în acest colţişor minunat al tău, privind ninsoarea.

– Dar ce ai fi crezut?

– M-aş fi aşteptat la ceva considerabil mai mic, trebuie să recunosc. Visele tale au crescut mai mari decât ale mele şi le-ai gestionat perfect.

– Unele rămân la fel.

Branna se mulţumi să zâmbească, lăsându-şi piciorul să alunece pe al lui pe sub apa înspumată.

– Mă simt ca şi cum ne-am afla într-o vilă din Elveţia, ceea ce îmi place, dar mă întreb de ce nu ai amenajat colţişorul ăsta în încăperea aceea cu multe ferestre, având în vedere că amplasamentul oferă atât de multă intimitate şi deschidere spre pădure.

– M-am gândit la tine când am construit acea cameră, zise el sorbind din vin.

– La mine?

– Cu speranţa că într-o bună zi te vei căsători cu mine, aşa cum plănuisem, şi vei locui aici. Şi îţi vei amenaja atelierul acolo.

– Oh, Fin!

Dorinţa lui şi propria ei dorinţă se împletiră şi îi strânseră inima.

– Îţi place să ai un spaţiu deschis când lucrezi; ferestrele îţi permit să vezi peisajul, să ai impresia că eşti afară, ceea ce e pe gustul tău. Te bucuri de tot confortul, dar într-un spaţiu deschis care să-ţi aducă natura în casă.

Branna nu reuşi să spună nimic pentru o clipă, nu ar fi vrut ca vocea să îi tremure când vorbi:

– Dacă aş putea să transform lucrurile prin magie, să le fac aşa cum aş vrea eu să fie, asta mi-aş dori, să trăiesc şi să lucrez aici cu tine. Dar avem asta. Îşi puse paharul de vin în suport şi veni lângă el pentru a se lipi de corpul lui. Avem prezentul.

El îşi lăsă o mână să-i alunece pe părul ei până în locul unde intra în apă.

– Nici o promisiune pentru viitor.

– Doar prezentul. Îşi sprijini obrazul de al lui. Sunt cu tine, eşti cu mine. Nu am crezut niciodată, nici nu mi-am permis să cred, că am putea avea atât de mult. Prezentul e universul meu, la fel şi tu. S-ar putea să nu fie suficient, dar chiar şi aşa. Asta e tot.

Îşi trecu uşor buzele peste ale lui, se dărui sărutului cu toată tandreţea din sufletul ei.

Avea să-i ofere tot ceea ce avea de oferit. Şi totul era iubire. Mai mult decât trupul ei, însă prin trup îşi oferea inima. Fusese întotdeauna a lui, avea să fie pentru totdeauna a lui, deci era firesc să i se dăruiască.

– Crede, murmură ea. Noaptea asta.

Cu multă tandreţe, căci spiritul ei practic putea să o facă uneori să uite de tandreţe, îi oferi sărutul pentru a-l stârni şi a-l linişti.

Unica ei iubire.

Fin înţelegea ce îi oferea şi înţelegea ce îi cerea. Avea să accepte şi avea să ofere. Înăbuşindu-şi dorinţa de mai mult, avea să creadă că noaptea aceea era totul.

Acolo era adevărata magie, în prezenţa trupului ei atât de moale şi elastic, în răsuflarea ei caldă pe obrazul lui când se îmbrăţişară. Simţi fierbinţeala urcând în el, în jurul lui, separaţi amândoi de restul lumii prin cortina mută a ninsorii ce îi înconjura.

Îi prinse sânii, atent, foarte atent, căci încă mai vedea în minte urmele violente pe care i le lăsase creatura ce avea acelaşi sânge ca el. Îi simţi inima bătându-i în palmă şi îşi jură că nu avea să-i facă rău niciodată, că avea să-şi dea viaţa pentru a o proteja.

Indiferent ce avea să aducă viitorul, nu avea să-şi încalce jurământul.

Mâinile ei alunecară peste el, iar degetele ei atinseră uşor semnul de pe umărul lui. Atingerea, oricât de delicată, îi stârni o durere până în măduva oaselor. Un preţ pe care avea să-l plătească fără ezitare.

Apa, pulsând constant în tăcerea nopţii, se învolbură când mâinile lor alunecară dedesubt pentru a oferi plăcere.

Răsuflarea ei se opri pentru o clipă, zguduindu-i inima cu un amestec de emoţie şi senzaţie, cu un val tot mai mare de dorinţă şi uluire.

Cum putea tandreţea să stârnească o asemenea fierbinţeală – o zbatere în sânge, o flacără în măruntaie – şi totuşi să o facă să vrea ca fiecare moment să dureze la nesfârşit?

Când îl încălecă, primindu-l adânc în ea, tot mai adânc şi mai adânc, ştiu că nu avea să mai fie vreodată cu altcineva. Indiferent care ar fi fost poftele trupului, nici un alt bărbat nu ar fi putut să-i ajungă la inimă, în suflet. Trecându-şi degetele prin părul lui, îi ţinu faţa nemişcată în timp ce se mişcă peste el, lăsându-l să o vadă, să vadă în ea şi să înţeleagă.

Se înălţară lent şi apa învolburată deveni scânteietoare, o mare de lumină în jurul lor, înecându-i. Când căzură, ţinându-se strâns, lumina se revărsă pe ferestre în beznă, făcând să strălucească perdeaua moale de zăpadă.

Mai târziu, vlăguită şi somnoroasă în patul lui, se ghemui lângă el. În timp ce azi trecu în mâine, se agăţă strâns de ceea ce iubea.

Se scurseră alte câteva zile preţioase până când Branna reuşi să obţină toate ingredientele necesare pentru otravă, în cantităţi care să-i permită să experimenteze.

Connor o privi în timp ce le sigila în borcane pe masa ei de lucru.

– Alea sunt periculoase, Branna.

– Aşa cum şi trebuie să fie.

– Ai să fii prudentă. Cum ea se mulţumi să-i arunce o privire usturătoare, adăugă: Eşti întotdeauna, ştiu prea bine. Dar ştiu şi că nu ai mai lucrat niciodată

cu ingrediente atât de periculoase, nici nu ai mai preparat un amestec atât de letal. Am dreptul să-mi fac griji pentru sora mea.

– Ai dreptul ăsta, dar nu e cazul. Cât am aşteptat să vină toate produsele am făcut cercetări. Meara, mi-l iei de pe cap, te rog? Voi doi ar trebui să plecaţi la muncă, nu să vă tot învârtiţi pe lângă mine.

– Dacă oricum nu putem folosi poţiunea până în aprilie, de ce nu aşteptaţi să o prepari atunci? se interesă Meara.

– După cum a binevoit Connor să-mi atragă atenţia, nu am mai făcut asta niciodată. S-ar putea să îmi ia ceva timp până să îmi reuşească, ba e posibil chiar să fiu nevoită să comand cantităţi suplimentare. Este o treabă delicată.

– Iona şi cu mine ar trebui să te ajutăm.

„Ai răbdare", îşi porunci Branna.

– Dacă ne înghesuim toate trei aici, câteva ore pe zi, zile în şir, Cabhan va şti că punem ceva la cale. E mai bine să ne vedem fiecare de viaţa noastră. Străduindu-se să-şi ţină în frâu iritarea, se întoarse spre fratele ei. Connor, am mai discutat despre toate astea.

– A discuta şi a face sunt două lucruri diferite.

– Am putea să modificăm puţin programul cotidian, sugeră Meara, prinsă la mijloc. Unul dintre noi ar putea să stea aici o oră sau două dimineaţa, un altul ar putea să vină pe la amiază, iar altul să vină mai devreme de la muncă.

– În regulă, atunci. Orice numai să-i vadă plecaţi, se gândi Branna. Dar nu în dimineaţa asta, fiindcă aveţi amândoi program. Nu am să mă ocup decât de prepararea pulberilor şi de distilat. Pregătirea ingredientelor. Şi ştiu ce fac. În plus, urmează să sosească şi Fin pe la amiază, deci deja vom fi doi.

– Corect, spuse Meara, înainte să apuce Connor să se împotrivească. Eu trebuie să plec, altfel am să mă trezesc cu Boyle stându-mi pe cap şi călcându-mă pe bătături în acelaşi timp. Branna, anunţă-ne dacă ai nevoie de ajutor.

– Fii sigură că am s-o fac.

Connor se apropie şi depuse pe obrazul surorii sale un sărut scurt şi apăsat:

– Nu te otrăvi.

– Mă gândeam să o fac doar de dragul experienţei, dar dacă tot m-ai rugat atât de frumos...

Răsuflă uşurată când uşa se închise în urma lor, apoi îl văzu pe Kathel aşezat şi fixând-o cu privirea.

– Şi tu? Cum de am devenit brusc o idioată? Dacă vrei să mă ajuţi, apucă-te să patrulezi în jurul casei. Se duse la uşă şi o deschise. Am de gând să mă ascund. Nu mi-ar conveni să apară vreun client dornic să cumpere cremă de mâini în timp ce lucrez la asta. Fă-te util, Kathel, adăugă ea pe un ton mai linguşitor, şi anunţă-mă dacă îl găseşti pe Cabhan prin apropiere.

Răsuflă din nou uşurată după ce închise uşa şi în urma lui.

Învălui ferestrele cu o cortină invizibilă, ca nimeni în afară de cei aleşi de ea să nu poată vedea înăuntru. Puse un descântec pe uşi ca nimeni în afară de cei aleşi de ea să nu poată să intre şi, întorcându-se la masa de lucru, începu – foarte atentă – să pregătească omagul.

Era o muncă laborioasă, căci una dintre precauţii presupunea purificarea magică a fiecărui ingredient.

Potrivit unor zvonuri, practicanţii magiei negre vrăjeau uneori plantele otrăvitoare, dându-le puterea de a răspândi boli ciudate prin simpla atingere sau mirosire a lor.

Ea nu avea nici timp, nici chef să se îmbolnăvească.

După purificare, punea înapoi în borcan întreaga plantă, petalele sau boabele zdrobite, ori distilatul.

De afară Fin o privi ca printr-un voal subţire. Fusese o decizie înţeleaptă din partea ei să ascundă atelierul, îşi zise, căci chiar şi de acolo recunoştea mătrăguna şi trompeta-îngerilor – deşi despre aceasta din urmă nu putea decât să presupună că era amazoniană.

Branna lucra cu mojar şi pistil, deoarece efortul şi piatra creşteau potenţa rezultatului. Din când în când surprindea câte o străfulgerare de lumină sau un fir subţire de întuneric ridicându-se din bol sau dintr-un borcan.

Ambii câini stăteau lângă el. Nu era sigur dacă Bugs îl însoţise de dragul lui sau pentru Kathel, dar micul câine de grajd se aşezase şi aştepta la fel de răbdător ca dulăul Brannei.

Fin se întrebă dacă avea să vină vreodată ziua în care să o privească pe Branna prin fereastră fără a fi îngrijorat. Dacă avea să se întâmple, cu siguranţă nu era în acea zi.

Se duse la uşă şi o deschise.

Branna dăduse drumul la muzică, ceea ce îl surprinse, căci de cele mai multe ori lucra în linişte. Acum însă, era acompaniată de glasul plângător al unor viori.

Câinii dădură să se repeadă înăuntru, însă ea le transmise ceva ce îi opri, prin urmare se aşezară în expectativă. Dezbrăcându-se de palton, la fel făcu şi el.

Folosind o pâlnie, Branna turnă într-un borcan pulberea pe care o preparase şi îl sigilă.

– Voiam să mă asigur că borcanul e bine închis înainte să apuce câinii să se plimbe pe aici dând din coadă. Nu voiam să ajungă nici un fir de praf sau de păr în borcane.

– Credeam că ai alungat complet orice fir de praf cu mult înainte de asta.

Ea duse pâlnia, mojarul şi pistilul la o oală de pe aragaz şi le aşeză cu grijă în apa ce fierbea.

– Prefer să alung praful cu o cârpă sau o mătură. E amiază?

– Aproape ora unu. Am fost reţinut. Ai lucrat neîntrerupt de când au plecat Connor şi Meara azi-dimineaţă?

– Da, şi am făcut progrese considerabile, după cum se vede. Nu, nu mă atinge încă. Se duse la chiuveta ei micuţă, se spălă temeinic pe mâini, apoi le unse cu loţiune. Mă ţin de cuvânt şi sunt excesiv de precaută, îl informă ea.

– Nu există nimic excesiv în asta. Iar acum ai să iei o pauză, să mănânci ceva şi să bei un ceai.

Înainte ca Branna să apuce să protesteze, o prinse de braţ şi o conduse în bucătărie.

– Dacă ţi-e foame, ai fi putut să iei ceva la pachet pe drum încoace. Poftim, ai să mănânci un sendviş şi ai să fii recunoscător pentru el.

Fin se mulţumi să-i ofere un scaun.

– Stai jos, o îndemnă, după care puse ceainicul pe foc.

– Credeam că vrei mâncare.

– Am spus că tu ai să mănânci, şi nu mi-ar strica nici mie. Pot să fac un nenorocit de sendviş. Ba chiar fac sendvişuri foarte bune, având în vedere că asta gătesc cel mai frecvent.

– Eşti un om cu o situaţie financiară bună, remarcă ea. Ai putea să-ţi angajezi un bucătar.

– De ce aş face asta dacă pot să mănânc aici de cele mai multe ori?

Când Fin deschise frigiderul, Branna dădu să-i spună unde putea găsi diversele ingrediente. Se abţinu însă, lăsându-l să se descurce singur.

– Connor a fost cel care ţi-a dat idei?

– Nu a fost cazul. Ar fi mai bine dacă n-ai lucra singură. Şi chiar mai bine dacă ai face o pauză să mănânci.

– Se pare că exact asta fac.

Îl privi pregătind câteva sendvişuri cu rucola, şuncă tăiată în felii subţiri şi brânză Münster, cu o garnitură de cartofi pai pe lângă. Turnă ceaiul în căni, apoi trânti totul pe masă fără ceremonie.

Branna se ridică să ia un cuţit, căci Fin nu se obosise să-i taie sendvişul în două.

– Ei bine, dacă ţii neapărat să faci pe mironosiţa...

– Ţin. Şi mulţumesc. Branna muşcă din sendviş şi oftă. Nu mi-am dat seama că mi-e foame. Partea asta e cam plictisitoare, dar tot m-a prins.

– Ce altceva mai trebuie făcut?

– Din primul pas, nimic. Am pulberile, tincturile şi extractele, o parte dintre boabe şi petale trebuie să fie proaspăt zdrobite. Am purificat toate ingredientele, ceea ce mi-a luat mult timp, la fel şi fierberea instrumentelor de fiecare dată pentru a evita o eventuală contaminare. Le las să se odihnească, apoi mâine am să mă apuc de amestecat.

– O să ne apucăm, o corectă el. Mi-am eliberat programul cât de bine am putut şi, în afară de cazul în care e nevoie de mine la grajduri sau la şcoală, voi sta cu tine până terminăm treaba.

– Nu am de unde să ştiu cât va dura până să o punem la punct.

– Până terminăm treaba, Branna.

Ea ridică din umeri şi continuă să mănânce.

– Pari cam prost dispus. Nu a decurs bine întâlnirea?

– A decurs destul de bine.

Branna aşteptă, apoi încercă din nou:

– Te interesează să cumperi alţi cai sau şoimi?

– M-am uitat la un cal de un an şi am bătut palma, căci mi-a plăcut ce am văzut. Cu Iona am atras mai mulţi cursanţi pentru lecţiile de sărituri. Mă gândeam să o pun să îl dreseze pe ăsta, fiindcă are un pedigri bun. Dacă este şi ea dispusă, ne-am putea extinde în domeniul ăsta.

Branna ridică din sprâncene.

– Ea susţine că e mulţumită cu plimbările cu ghid, dar cred că ar fi încântată de idee. Dacă tu te gândeşti la asta, înseamnă că e un instructor excepţional.

– Are un talent înnăscut, iar cursanţii o adoră. Deocamdată nu are decât trei fete care vin cu regularitate, dar părinţii lor nu mai contenesc cu laudele. Două dintre ele au venit ulterior, fiindcă a început cu una, iar ea a făcut-o cunoscută.

Branna continuă să mănânce, în timp ce Fin se cufundă în tăcere.

– Ai de gând să-mi spui ce te supără? îl întrebă într-un târziu. Văd că e ceva, simt că e ceva dincolo de tot restul. Dacă e ceva legat de noi doi...

– Pentru noi doi avem prezentul, după cum am stabilit. Nu are nici o legătură cu asta, cu ceea ce există între noi. Cabhan a început să mă viziteze în vis. Trei nopţi la rând deja.

– De ce nu mi-ai spus?

– Ce am fi putut face? Nu m-a tras în lumea lui. Cred că nu îşi doreşte lupta şi consumul aferent de energie, aşa că se strecoară şi se furişează în visele mele, făcându-mi promisiuni, distorsionând imagini. Noaptea trecută mi-a arătat una cu tine.

– Cu mine!

– Erai cu un bărbat cu părul de culoarea nisipului, ochi albastru-deschis şi accent american. Vă aflaţi în ceea ce părea a fi o cameră de hotel. Iar tu râdeai în timp ce vă dezbrăcaţi unul pe celălalt.

Branna îşi strânse mâinile pe sub masă.

– Numele lui era David Watson. S-a întâmplat cu aproape cinci ani în urmă, când a venit în Cong. Un fotograf din New York. Ne-am ţinut reciproc companie şi am petrecut două nopţi împreună, după care s-a întors în America. Nu e singurul pe care ar putea să ţi-l arate Cabhan. Nu sunt mulţi, însă David Watson nu a fost singurul. Tu nu te-ai culcat cu nici o femeie în ultimii ani, Finbar?

De un verde întunecat, cu un aer periculos, ochii lui se fixară într-ai ei.

– Au existat femei. Am încercat să nu le rănesc, şi totuşi majoritatea au ştiut că nu reprezentau decât o consolare. Nu m-am gândit niciodată, nici nu m-am aşteptat ca tu să nu fi avut pe nimeni, Branna, dar mi-a fost greu când am fost obligat să te privesc cu altul.

– Face asta ca să te rănească. Nu vrea să te omoare, fiindcă speră să îşi poată uni puterea cu a ta, să te poată revendica drept fiu, deşi nu eşti nicidecum asta. Deci vrea să te rănească fără să-ţi lase semne.

– Eu port deja un semn, altfel nici unul din noi nu ar fi fost cu altcineva. Îi înţeleg scopul, la fel de bine ca tine. Asta nu înseamnă că îmi e mai uşor.

– Putem încerca să-l împiedicăm să îţi mai intre în vise.

– Avem destul de lucru şi aşa, oftă Fin clătinând din cap. Am să mă descurc. Şi mai e ceva, ceva ce nu reuşesc să văd sau să aud limpede, dar simt că mai e ceva ce încearcă să îşi croiască drum în visele mele.

– Ceva?

– Sau cineva. E ca şi cum ceva s-ar împinge peste el, încercând să-şi facă loc. Nu pot să-ţi explic. Am o senzaţie, când mă trezesc, ca şi cum există undeva o voce

la limita a ceea ce aş putea auzi. Am să încerc să o ascult, să văd ce are de spus.

– Poate că ţi-ar prinde bine mai degrabă un somn bun decât să stai să asculţi voci. Nu pot schimba ceea ce s-a întâmplat în ultimii ani, Fin.

– Nici eu nu pot, murmură el ţintuind-o cu privirea.

– Ar fi mai uşor pentru tine dacă nu am fi împreună acum? Dacă am reveni în punctul în care doar să lucrăm împreună? Dacă nu ar putea să mă folosească drept armă împotriva ta, atunci...

– Nu există nimic mai greu decât a fi fără tine.

Branna se ridică, ocoli masa şi se cuibări în poala lui.

– Să-ţi fac o listă cu numele bărbaţilor cu care am fost? Aş putea să adaug şi câte o descriere, ca să ştii la ce să te aştepţi.

După o tăcere prelungă, el o trase zdravăn de păr:

– Asta e o sugestie crudă şi nesimţitoare.

– Dar aproape te-a făcut să zâmbeşti, râse ea lăsându-şi capul pe spate. Lasă-mă să te ajut să dormi, Fin. Îşi trecu uşor buzele peste obrazul lui. Ai să lucrezi mai bine după aceea. Indiferent ce altceva mai încearcă să se strecoare pe lângă Cabhan, poate aştepta.

– În Londra am cunoscut o roşcată pe nume Tilda. Avea ochii de culoarea viorelelor, un râs ca de sirenă. Şi gropiţe.

Îngustându-şi ochii, Branna îşi puse o mână pe gâtul lui şi strânse.

– Încerci să echilibrezi situaţia, ei?

– Cum tu încă nu ai văzut agilitatea impresionantă a Tildei, aş spune că situaţia nu e nici pe departe echilibrată. Însă probabil am să dorm mai bine la noapte acum că ţi-am pomenit de ea. Îşi sprijini fruntea de fruntea ei şi murmură: Nu am să-l las să mă rănească, nici să ne rănească pe noi.

În acel moment, Iona dădu buzna în bucătărie prin uşa din spate.

– Ups!

– Nu făceam decât să luăm prânzul, îi spuse Branna.

– Văd. Ar fi bine să veniţi să aruncaţi o privire.

Fără a mai aştepta, traversă în grabă bucătăria şi porni spre atelier.

Branna şi Fin se opriră în faţa ferestrei, uitându-se la şirul lung de şobolani strânşi la graniţa zonei de protecţie.

Branna îşi puse o mână pe capul lui Kathel când acesta mârâi.

– Nu-i place că nu poate să vadă înăuntru, şopti ea.

– Am vrut să le dau foc, dar m-am gândit că ar fi bine să-i vedeţi şi voi mai întâi. De asta am venit prin spate.

– Mă ocup eu de asta, zise Fin pornind spre uşă.

– Nu îi arde unde se află acum, îl sfătui Branna. Vor lăsa o urmă urâtă de cenuşă neagră pe zăpadă, apoi va trebui să o curăţăm – şi arată minunat în momentul de faţă.

Fin îi aruncă o privire scurtă, clătină din cap, apoi ieşi fără palton, mormăind:

– Vecinii.

Cu un şuierat de frustrare, Branna ridică un zid invizibil ca nimeni să nu îl vadă.

Acţionase exact la momentul potrivit, căci el trimise un val de putere ce puse şobolanii pe fugă, umplând aerul cu ţipătul lor strident. Îi împinse în spate, voinţa lui împotriva voinţei lor, milimetru cu milimetru.

Branna se duse la uşă şi o deschise larg, intenţionând să-l ajute, dar văzu că nu era cazul.

Fin chemă vântul, făcând şobolanii să se rostogolească şi să cadă în valuri, apoi deschise pământul ca pe un şanţ şi îi aruncă pe toţi înăuntru. După aceea veni focul, iar ţipetele lor sfâşiară aerul.

Când ţipetele încetară, Fin chemă ploaia pentru a stinge focul, a uda cenuşa. În cele din urmă trase pur şi simplu pământul peste ei.

– Asta a fost excelent, şopti Iona. Dezgustător, dar excelent. Nu ştiam că poate să jongleze aşa cu elementele – bum, bum, bum.

– Se dădea în spectacol, replică Branna. Pentru Cabhan.

Fin rămase unde se afla, expus, ca şi cum l-ar fi provocat să riposteze.

Ridică braţul, chemându-şi şoimul. Ca o străfulgerare aurie, Merlin se aruncă din văzduh, apoi, urmând direcţia indicată de mâna stăpânului său, ţâşni printre copaci.

Fin îşi întinse braţele în lateral, rotind încheieturile, după care le strânse pe lângă corp şi dispăru într-un fuior de ceaţă.

– O, Doamne, Dumnezeule, Cabhan!

– Nu a fost ceaţa lui Cabhan, spuse Branna printre dinţi. A fost a lui Fin. S-a dus după el.

– Ce ne facem? Ar trebui să-i chemăm pe ceilalţi, să mergem după Fin.

– Nu putem să mergem după Fin fiindcă nu ştim unde e. Trebuie să ne dea el voie, iar el nu o face. Vrea să se descurce singur.

Fin zbura învăluit în ceaţă, văzând prin ochii şoimului. Şi prin ochii şoimului zări lupul strecurându-se prin pădure. Nu lăsa urme şi nu avea umbră.

Când se apropie de râu se ghemui, sări în sus şi se ridică, zburând peste suprafaţa rece şi întunecată ca o piatră zvârlită din praştie. În acel moment, semnul de pe umărul lui Fin fu săgetat de o durere brutală.

Deci Cabhan suferea de fiecare dată când trecea peste apă, deduse el.

Urmări lupul, ascuns de propria lui ceaţă, până simţi ceva schimbându-se în aer, ceva tremurând. Îl chemă pe Merlin şi încetini pasul cu doar câteva secunde înainte ca lupul să dispară.

Chiar dacă Fin voia să se descurce singur, Iona îi chemă oricum pe ceilalţi. Cu un aer placid, fără un cuvânt, Branna pregăti ceai pentru toată lumea.

– Eşti atât de calmă. Iona se învârtea prin încăpere, aşteptând să se întâmple ceva. Cum poţi să fii atât de calmă?

– Sunt atât de furioasă, încât am impresia că mi-a luat foc sângele. Dacă nu aş ţine totul în frâu prin calm, aş risca să ard toată casa din temelii.

Apropiindu-se, Iona îşi încolăci braţele în jurul ei din spate.

– Ştii că e bine. Ştii că e capabil să aibă grijă de el.

– Ştiu asta foarte bine, dar nu schimbă nimic. O bătu pe Iona pe mână şi se duse să ia o farfurie pentru biscuiţi, în timp ce inima furioasă i se izbea ca un pumn de coaste. Nu am apucat să te întreb de ce te-ai întors atât de devreme.

– Am decis că am putea să începem de azi programul în schimburi. Am o lecţie la grajdurile mari la patru, dar Boyle a considerat că se poate lipsi de mine până atunci. Iona se năpusti spre uşă. Uite-i că au ajuns. Şi, oh! Uite-l pe Fin. E bine. Deschise uşa şi se răsti la el: Intră! Nici măcar nu ţi-ai luat paltonul.

– A fost suficient de cald.

– O să-ţi fie şi mai cald după ce-ţi trag o bătaie, îl avertiză Boyle. Ce-ţi veni să te duci după Cabhan, de unul singur, dispărând într-un nenorocit de vârtej de ceaţă?

– E o chestie la care am lucrat în ultima vreme, mi s-a oferit ocazia s-o testez. Fin îşi scutură părul pe spate şi îşi încrucişă umerii. N-ai să schimbi nimic încăierându-te cu mine, dar sunt dispus să o fac dacă te ajută.

– Eu am să fiu cel care o să te imobilizeze cât îţi trage el vreo două. Connor îşi smulse paltonul. Nu aveai nici un drept să te duci după el de capul tău.

– Aveam tot dreptul din lumea asta sau oricare alta.

– Suntem un cerc, începu Iona.

– Aşa este. Fiind vorba de Iona, Fin îşi temperă tonul. Şi fiecare dintre noi e un element individual al cercului.

– Aceste elemente sunt legate între ele. Ceea ce ţi se întâmplă ţie ne afectează pe toţi. Meara îi aruncă o privire Brannei, care îşi făcea de lucru cu ceaiul şi biscuiţii. Pe noi toţi.

– El nici nu a ştiut că sunt acolo, nu m-a văzut urmându-l. M-am făcut invizibil pentru el. Tocmai la asta am lucrat până acum şi asta voiam să testez.

– Fără să ne spui nici unuia dintre noi ce ai de gând? îi aruncă furios Connor.

– Ei bine, nu aveam de unde să ştiu sigur dacă va funcţiona până nu încercam, nu? Se apropie de Branna şi îi spuse: Am folosit tocmai o parte din ceea ce am din el pentru a chema ceaţa. Mi-a luat câteva săptămâni bune, ba chiar luni, să pun la punct vraja, fiindcă n-am avut la dispoziţie intervale prea lungi de linişte. Azi mi s-a oferit şansa să o testez. Ceea ce nu este foarte diferit, dacă eşti sinceră, de ceea ce ai făcut tu când ai ieşit să călăreşti în pădure doar pentru a vedea ce se poate întâmpla.

– Eu nu m-am dus singură.

– Nici eu, replică el la fel de rece. Îl aveam pe Merlin şi am privit prin ochii lui. Cabhan ne-a zgândărit, iar tu i-ai răspuns cu aceeaşi monedă, căci ştii, după cum ar trebui să ştim toţi, că dacă încercăm să dăm impresia că nu facem absolut nimic, el îşi va da seama că facem cu mult mai mult. Altfel de ce aş fi făcut atâta paradă cu eliminarea şobolanilor? Simţind iritarea ce vibra în jurul lui, se întoarse şi ridică mâinile: Chiar atât de puţină încredere aveţi în mine?

– Nu e vorba de o lipsă de încredere, îi spuse Iona. Ne-ai speriat. La început am crezut că ai fost tras cu forţa de Cabhan, dar Branna mi-a spus că ceaţa ai creat-o tu însuţi. Însă nu puteam să te vedem, nu ştiam unde eşti. Asta ne-a speriat.

– Pentru asta, *deirfiúr bheag*, îmi cer iertare. Îmi pare rău că v-am provocat chiar şi un minut de teamă, oricăruia dintre voi, dar ţie în special, fiindcă tu mi-ai luat apărarea aproape înainte să mă cunoşti.

– Aşa înţelegi tu să ieşi din bucluc? oftă Iona.

– E doar adevărul. Se duse la ea şi o sărută pe frunte. Recunosc, am acţionat din impuls; am văzut o oportunitate şi am profitat de ea. Iar graţie acestui lucru ştim acum mai multe decât ştiam, dacă asta ajută la echilibrarea situaţiei.

– Are dreptate, spuse Branna. Poate o să-mi ia ceva timp să îmi astâmpăr furia şi s-ar putea să fie la fel şi pentru voi, dar dacă gândim practic – şi nu ne putem permite să nu o facem – Fin are dreptate. A folosit ceea ce are şi ceea ce este el. M-am întrebat de ce ai făcut atâta

paradă în faţa lui Cabhan. A fost uşor jenant. Când Fin ridică o sprânceană, Branna îi făcu semn lui Connor: Vrei, te rog, să duci tava cu ceai lângă foc? Borcanele de pe masa de lucru sunt sigilate, dar nu vreau să ajungă mâncare pe lângă ele.

– A folosit elementele, unul după celălalt, rapid – zap, zap, le explică Iona. Vânt, foc, pământ, apă. A fost foarte impresionant.

– O exagerare considerabilă, mormăi Branna acru, dar acum înţeleg de ce ai făcut-o.

– Ce-i făcut este bun făcut. Ridicând din umeri, Boyle luă o cană de ceai. Aş vrea să aflu ce ştim acum şi nu ştiam înainte, şi din moment ce nu e nimeni prins într-o nenorocită de bătălie, nu am decât câteva minute la dispoziţie, având în vedere că încă nu mi-am terminat treaba.

– S-a întrupat ca lup al umbrelor, fără să lase urme pe zăpadă. Rapid, foarte rapid, dar alerga, nu zbura. Cred că îşi conservă energia. Fin luă un biscuit, apoi începu să se învârtă prin încăpere în timp ce vorbea. Nu a zburat decât pentru a traversa apa, iar când a fost deasupra ei semnul meu a devenit dureros. Îl costă să treacă apa, iar acum ştiu că atunci când simt acea durere, pe care am mai simţit-o şi înainte, înseamnă că a traversat înapoi pe malul nostru. A intrat din nou în pădure, a cotit spre lac. Goana l-a obosit, apoi am simţit schimbarea, am simţit-o apropiindu-se, aşa că am micşorat pasul, l-am tras pe Merlin înapoi la mine. Lupul a dispărut. Trecuse într-un alt timp. Propriul lui timp, aş spune. Şi în bârlogul lui.

– Ştii să ajungi înapoi acolo? Bineînţeles că ştii, continuă Connor, altfel nu te-ai împăuna atâta.

– Ştiu să găsesc locul unde a dispărut lupul şi cred că vom descoperi că nici bârlogul lui Cabhan nu este departe.

– Cât de repede putem merge? întrebă Meara. În noaptea asta?

– Întâmplarea face să fiu liber, spuse Connor.

– Nu în noaptea asta. Branna clătină din cap. Sunt lucruri pentru care trebuie să ne pregătim în cazul

în care dăm de el. Lucruri care ne-ar prinde bine. Ceea ce vom găsi, dacă vom găsi ceva, va fi în propriul nostru timp. Dar...

– Ai de gând să călătorești în timp, odată ce îl găsești, să te întorci în timpul lui. Boyle se încruntă spre cana de ceai. Și să-l înfruntăm acolo?

– Nu, nu asta. Nu avem tot ceea ce ne trebuie, iar momentul trebuie să fie cel ales de noi. Dar dacă am putea să lăsăm ceva în peștera lui, un lucru pe care să-l facem invizibil pentru el, de care să ne folosim pentru a-l vedea acolo, pentru a-l auzi, am putea obține numele. Și am putea să-i aflăm planurile înainte să și le pună în aplicare.

– Nu mergem toți, replică Fin. E prea periculos să mergem toți acolo. Dacă rămânem prinși, s-a terminat. Va merge doar unul.

– Și consideri că acela ar trebui să fii tu.

Fin dădu din cap spre Branna:

– Desigur. Eu pot să mă duc acolo fără să las nici o urmă, învăluit în mantia de ceață, să duc cristalul tău, căci cristalul este cel mai bun pentru a vedea, și să plec apoi.

– Și dacă dai peste el în peșteră? Iona îi dădu un pumn ușor în umăr. Atunci totul s-ar termina pentru tine.

– Tocmai de asta ar trebui ca doi dintre noi – cel puțin doi, calculă Connor –, să găsească o cale de a-l atrage afară, de a-i distrage atenția. Îi rânji Mearei. Ai avea chef de așa ceva?

– Aș fi mai mult decât încântată.

– Deci... Luând un biscuit și băgând un altul în buzunar, Boyle reflectă. Mergem toți patru în locul până unde l-a urmărit Fin azi și de acolo începem vânătoarea. Connor și Meara îi distrag atenția lui Cabhan, și astfel îl scot din bârlog. Dacă îl găsim, Fin ia cristalul, se deplasează în timp până în nenorocitul de secol treisprezece, pune cristalul în peșteră, se întoarce, apoi mergem toți la tavernă să sărbătorim.

– Cam asta ar fi în linii mari. Branna îl bătu pe braț. Nu vom merge însă până nu stabilim detaliile. Nici unul dintre noi nu se va apropia de locul acela. Se uită direct la Fin. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, spuse el, și am câteva idei privind unele detalii.

– Și eu am. Satisfăcută, Branna luă la rândul ei un biscuit.

capitolul 16

Avea să se mai scurgă aproape o săptămână înainte ca Branna să fie pe deplin mulțumită, iar acele zile consumară timp prețios în care ar fi putut să pună la punct otrava. Totuși, planul lui Fin merita pus în aplicare.

Fereastra temporală avea să fie îngustă, iar cercul lor avea să fie separat în diverse momente – prin urmare, fiecare pas din fiecare moment trebuia planificat cu grijă.

Aleseră începutul serii, pentru a apuca să-și facă restul treburilor cotidiene, rămânându-le totuși o oră sau mai bine de lumină înainte de apusul soarelui.

În atelierul ei, Branna vârî cu grijă într-un săculeț cristalul pe care îl alesese și îl descântase.

– Trebuie să-l pui undeva sus, față în față cu altarul, ca să reflecte ceea ce se întâmplă dedesubt, îi spuse lui Fin. Și trebuie să mergi și să te întorci rapid.

– Mi-ai mai spus asta.

– Merită repetat. Vei fi tentat să zăbovești – și eu aș fi în locul tău – pentru a vedea ce altceva ai putea găsi, ce altceva ai putea afla. Cu cât stai mai mult acolo, în bârlogul lui și în timpul lui, cu atât crește riscul să lași urme sau ca el să te simtă. Puse săculețul într-o geantă de piele, apoi îi arătă un flacon. În cazul în care ceva merge rău, în cazul în care Cabhan se întoarce înainte să termini, asta ar trebui să-l facă neputincios câteva momente, suficient ca tu să te întorci în timpul nostru. Este doar dacă nu ai de ales. Puse și flaconul într-un săculeț pe care îl vârî în geantă. Rămase cu privirea ațintită asupra ei, dorindu-și ca Fin să nu aibă

de îndeplinit acea misiune. Nu risca totul dintr-un impuls de moment, mai şopti.

– Cum totul te include şi pe tine, poţi fi sigură că nu am să risc.

– Nu atinge nimic dintre lucrurile lui. Nu....

– Branna. Îi prinse faţa în palme până când privirile li se întâlniră. Am discutat toate detaliile.

– Desigur. Ai dreptate. Şi a sosit clipa. Îi întinse geanta şi se duse să-şi ia jacheta. Iona şi Boyle vor sosi din clipă în clipă.

– Odată ce facem asta vom avea o fereastră prin care să-l privim, la fel cum ne priveşte el adesea. Şi vom putea să dedicăm tot timpul necesar otrăvii care îl va nimici.

– Sunt neliniştită, ăsta e adevărul. Nu ştia dacă o ajuta cu ceva să o spună, însă ştia că era stupid, şi poate chiar periculos, să încerce să se prefacă. Oftând, continuă: Cu cât ne apropiem de sfârşitul aventurii, şi sunt convinsă că îi vom pune capăt, cu atât simt în mine o confruntare între două forţe opuse. E mai mult decât o bătălie între încredere şi teamă. Nu îmi înţeleg propriile sentimente, iar asta îmi stârneşte neliniştea.

– Fii liniştită în privinţa asta.

Putea să încerce, fiindcă nu era loc de nesiguranţă, şi nici nu mai aveau timp, căci Iona şi Boyle tocmai opriseră în faţa casei.

Îşi luă o sabie scurtă şi prinse teaca la curea.

– Mai bine să fim pregătiţi, fu tot ce spuse când intrară Iona şi Boyle.

– Connor şi Meara sunt pe drum.

– Ar fi bine să pornim şi noi.

Branna se întinse după mâna lui Fin, apoi după cea a lui Boyle. Când Iona luă cealaltă mână a lui Boyle, porniră în zbor. Prin frig şi umezeală, prin vânt şi peste copaci, dincolo de râu, apoi dincolo de lac, lăsând în urmă strălucirea castelului Ashford.

Aterizară blând într-un pâlc de copaci, într-un loc pe care Branna nu-l recunoscu.

– Aici?

– Aici l-am pierdut. Au trecut sute de ani de la Midor şi peştera lui, remarcă Fin. Sunt câteva case nu foarte departe, câteva drumuri, dar, la fel ca în cazul colibei lui Sorcha, cred că locul în care a fost creat Cabhan va rămâne neschimbat, într-un fel sau altul.

– E linişte aici. Cu privirea atentă, Boyle studie întinderea de pământ. Un fel de muţenie grea.

Simţind acelaşi lucru, Fin dădu din cap:

– Suntem superstiţioşi din fire, noi, irlandezii, şi suficient de înţelepţi cât să construim în jurul unui deal fermecat fără a-l deranja, să lăsăm un ansamblu de piatră la locul lui. Şi să stăm departe de un loc în care întunericul încă pulsează. Îi aruncă o privire lui Boyle: Am stabilit să rămânem împreună, dar adevărul e că am acoperi o suprafaţă mai mare dacă ne-am despărţi.

– Rămânem împreună, spuse Branna ferm, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Fin să sugereze acest lucru. Iar dacă întunericul încă pulsează? Scoase o baghetă cu vârful din cristal transparent ca sticla. Lumina îl va găsi.

– Nu ţin minte ca asta să fi făcut parte din plan.

– E mai bine să fim pregătiţi, repetă ea. Ridică bagheta spre cer până când din vârf începu să pulseze lumină. Şi îl privi pe Merlin învârtindu-se deasupra capetelor lor: Cu ajutorul baghetei mele şi al şoimului tău, ar trebui să îi găsim bârlogul. Mă trage către nord.

– Atunci către nord vom merge.

Boyle o luă din nou de mână pe Iona şi porniră toţi patru spre nord.

De cealaltă parte a râului, Connor şi Meara intrară în pădure. Connor îşi împletise gândurile cu mintea lui Roibeard, care zbura printre copaci, şi cu Merlin, care urmărea restul cercului prin altă pădure.

– Mă bucur că ne-am găsit timp să ieşim împreună la şoimărit. A trecut prea mult de când nu ne-am mai permis o oră doar pentru asta.

– Trebuie să exersez mai mult, răspunse Meara pe un ton lejer, deşi gâtul îi era uscat. Ca să fiu pe deplin pregătită când vom lansa noul program pentru turişti.

– Am fi putut veni călare.

– Va fi bine şi aşa.

Tânăra femeie ridică un braţ înmănuşat pentru Roibeard şi, deşi şoimăritul era doar o faţadă, îi făcu plăcere când acesta veni la ea.

– Ţi-ar plăcea să ai un şoim al tău? o întrebă Connor.

Ea îl privi sincer surprinsă:

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Ar trebui să ai unul al tău. O femelă, dacă îţi găseşti una care să te atragă în mod deosebit. Şoimul tău şi al meu s-ar putea împerechea.

Ideea o făcu să zâmbească, căci părea un gând minunat de firesc.

– Nu am mai avut niciodată grijă de un şoim de una singură.

– Te-aş ajuta, dar te asigur că nu ţi-ar pune probleme. Te-ai ocupat adesea de Merlin când Fin rătăcea prin lume. Am putea să le facem un adăpost când ne construim casa. Dacă încă mai vrei să ne construim una.

– Nici la asta nu prea m-am gândit, fiindcă de-abia apuc să avansez cu organizarea nunţii, zise Meara lăsându-l pe Roibeard să zboare din nou. Şi mai e şi Cabhan care mă îngrijorează.

– Nu o să ne gândim la el azi, spuse Connor, deşi nu şi-l puteau scoate din minte. Azi vom privi dansul lui Roibeard. Cântă-ne ceva, Meara, ceva vesel pe care să se înalţe aripile lui Roibeard.

– Ceva vesel, zici?

Îl prinse de mână, legănându-i jucăuş braţul în timp ce se plimbau. Dar îşi dorea acea atingere, acea legătură fizică, căci ştiau amândoi că muzica putea să îl aducă pe Cabhan.

Se şi bazaseră pe acest lucru.

Meara alese *The Wild Rower*, căci era un cântec destul de vesel şi avea suficiente versuri cât să-i lase lui Cabhan timp să fie atras de muzică, dacă era să se întâmple.

Râse când Connor i se alătură la refren, şi în orice altă zi s-ar fi bucurat de acea plimbare cu el, cu şoimul, cu melodia însoţindu-i în pădurea fermecătoare în care zăpada topită făcuse pământul atât de moale, iar în peticele de umbră încă se mai zăreau mici întinderi de alb.

Când el o strânse de mână, ştiu că planul lor dăduse roade. Şi era timpul să-şi îndeplinească rolul în complot.

Vocea ei nu şovăi când văzu primele firicele de ceaţă şerpuind pe pământ, nici când Roibeard ateriză pe o creangă din apropiere – ca un războinic cu aripi aurii, pregătit să-i apere.

– Aş putea să-ţi răpesc vocea cu un simplu gând. Cabhan se ridică din ceaţă şi le oferi zâmbetul lui alunecos când Meara se opri din cântat pentru a-şi scoate sabia. Şi am şi făcut-o, urmă el. Rişti viaţa doamnei tale, vrăjitorule, plimbându-te prin pădure fără sora ta care să lupte pentru tine.

– Îmi voi ocroti doamna, în cazul în care ar avea nevoie. Dar cred că ştii că se descurcă bine să se apere singură. Chiar şi aşa... Connor îşi trecu un deget peste lama Mearei, dându-i foc. Ceva în plus pentru doamna mea.

– Ce fel de bărbat îşi pune femeia să stea în faţa lui?

– Lângă el, îl corectă Connor; îşi scoase şi el sabia, dându-i foc.

– Şi o lasă neprotejată, spuse Cabhan, aruncând un fulger negru spre Meara.

Connor îl făcu să se prăbuşească sub o rafală violentă de vânt:

– Niciodată neprotejată.

Pe celălalt mal al apei, pulsul baghetei Brannei se accelera.

– Suntem aproape acum.

– Acolo. Fin arătă spre o încâlceală sălbatică de tufe mărginite de mărăcinişuri negre, plante căţărătoare presărate cu boabe ca nişte picături tari de sânge. Acolo e peştera lui Midor. Îi simt chemarea, exact aşa cum am simţit durerea când Cabhan a traversat râul. Drumul e liber.

– Mie nu mi se pare liber, spuse Iona. Mi se pare letal. Testând, lovi cu latul sabiei într-un spin şi ascultă zăngănitul metalic al oţelului pe oţel. După cum sună, pare letal.

– Eu nu voi trece prin ei, ci prin timp. Deşi după ce terminăm toate astea ne vom întoarce aici, cu toţii, şi vom arde aceste mărăcinişuri, vom presăra sare şi vom sfinţi pământul.

– Nu încă. Branna îl prinse de braţ. Încă nu m-a anunţat Connor că planul a funcţionat şi Cabhan a muşcat momeala.

– A muşcat-o. E aproape acolo, şi cu cât reuşesc mai repede să intru şi să ies, cu atât se va scurta timpul în care Connor şi Meara sunt nevoiţi să-l înfrunte. Trebuie să plec acum, Branna.

Deşi se simţea copleşită de teamă, creară cercul, iar ea eliberă mâna lui Fin, acceptând că trebuia să acţioneze.

– În locul ăsta de magie, recită ea alături de ceilalţi, de întuneric pentru veşnicie, trimitem unul ce-a fost însemnat, prin timp şi spaţiu a fi purtat. Puteri ale luminii, drumul i-l vegheaţi, şi sufletele să se împletească le lăsaţi. Voi să-l purtaţi, înapoi să ni-l daţi, prin lumina celor trei fraţi.

– Întoarce-te la mine, adăugă Branna, deşi nu făcuse parte din descântec.

– După voia ta, spuse Fin, cu privirea aţintită în ochii ei, fie viaţa mea.

Ceaţa creată de el se învolbură, şi peste o clipă dispăru.

– Nu va dura mult.

Pentru a o alina, Iona îşi petrecu un braţ pe după umerii Brannei.

– E atât de întuneric. Şi atât de frig. Iar el e singur.

– Nu e. Boyle o luă de mână şi i-o strânse ferm. Suntem aici. Suntem cu el.

Însă era singur în frig şi întuneric. Puterea de acolo era atât de densă şi rece, încât nu mai simţea nimic dincolo de ea. Pământul era mânjit cu sânge negru în locul unde Cabhan îşi înlănţuise şi omorâse mama.

Fin îşi plimbă privirea peste borcanele cu orori, umplute cu bucăţi din femeia care îl adusese pe lume şi pe care Cabhan le păstrase pentru magia lui neagră.

Lumea pe care o cunoştea, lumea lui, părea nu doar la secole depărtare, ci cu totul inexistentă. Eliberarea

demonului, întruparea lui într-o fiinţă cu formă şi libertate de mişcare, trăsese peştera într-un fel de iad personal în care toţi cei osândiţi ardeau în frigul veşnic.

Simţi miros de pucioasă şi sânge – sânge vechi şi nou. Făcu apel la toată voinţa lui pentru a rezista nevoii bruşte şi violente de a merge la altar, de a lua cupa ce stătea sub o cruce din oase îngălbenite şi de a bea din ea.

Bea.

Pielea îi fu acoperită de sudoare, deşi răsuflarea îi forma norişori în aerul îngheţat ce părea să unduiască precum valurile oceanului, în timp ce picăturile fetide alunecau pe pereţi, lovind pământul într-un ritm ce amintea de maree.

Ceva din acea bătaie îi răscoli sângele.

Mâna îi tremură când se forţă să scotocească în geantă, să deschidă săculeţul şi să scoată cristalul.

Timp de o clipă o văzu pe Branna în faţa ochilor – caldă şi puternică, atât de plină de lumină încât reuşi să îi încetinească din nou pulsul, să îi calmeze tremuratul mâinilor. Se ridică prin ceaţă, înălţându-se pe peretele jilav al peşterii. Văzu simboluri crestate în piatră, le recunoscu din alfabetul Ogham, deşi nu le putea descifra.

Puse cristalul într-o crăpătură, pe o ieşitură cât un vârf de deget, şi se întrebă dacă vraja făcută de Branna avea să fie suficient de puternică pentru a-l ascunde de atât de mult întuneric.

Un întuneric atât de profund şi de fascinant, în care murmurau voci, iar cei care urmau a fi sacrificaţi ţipau şi implorau o îndurare ce nu avea să li se ofere niciodată.

De ce ar fi trebuit să li se ofere îndurare celor mai nevolnici? Plânsetele şi ţipetele lor chinuite erau o adevărată muzică, o chemare la dans, o invitaţie la ospăţ.

Întunericul trebuia hrănit. Îmbrăţişat. Adorat.

Întunericul avea să-l răsplătească. Pentru veşnicie.

Fin se întoarse spre altar, făcu un pas spre el. Apoi încă unul.

– Durează prea mult. Branna îşi frecţionă braţele pentru a alunga frigul născut din teamă care-i muşca

din oase. Se lasă întunericul. E plecat de mai bine de o jumătate de oră, şi e mult prea mult.

– Connor? întrebă Iona. E...

– Ştiu, ştiu. El şi Meara nu vor mai putea să-l reţină pe Cabhan prea mult. Du-te la Connor, tu şi Boyle mergeţi la Connor şi Meara, ajutaţi-i. Eu am să trec dincolo, mă duc după Fin. Ceva e în neregulă, ceva s-a întâmplat. Nu am mai reuşit să îl simt sau să iau legătura cu el de când a trecut dincolo.

– Ba nu ai să mergi. Branna, nu ai s-o faci. Boyle o prinse de umeri şi o scutură uşor. Trebuie să avem încredere în Fin că se va întoarce şi nu putem să te punem în pericol. Fără tine, totul se termină aici, şi nu pentru Cabhan.

– S-ar putea ca sângele să-l trădeze, oricât i s-ar împotrivi el. Eu pot să-l aduc înapoi. Trebuie să încerc. Ah, Doamne, Cabhan se întoarce. Fin...

– Putem să-l tragem înapoi împreună? o întrebă Iona strângându-i mâna. Trebuie să încercăm.

– Cu toată puterea noastră, s-ar putea.... O, slavă zeilor!

Când, într-un nor de ceaţă, Fin căzu în genunchi la picioarele ei, Branna se aruncă spre el.

– Vine, reuşi Fin să spună. Am făcut-o, dar vine. Trebuie să plecăm, şi încă rapid. Mi-ar prinde bine puţin ajutor.

– Te ajutăm noi. Branna îşi încolăci braţele în jurul lui, le aruncă o privire Ionei şi lui Boyle şi dădu din cap. Te ajutăm noi, repetă ea, şi se ţinu strâns de el în timp ce zburară.

Pielea îi era rece ca gheaţa, iar ea nu reuşi să-l încălzească în timp ce zburau peste copaci, peste lac şi peste castelul ce scânteia de lumini.

Îl duse direct la căsuţă, unde aprinse un foc uriaş în cămin înainte de a îngenunchea în faţa lui.

– Uită-te la mine, Fin. Trebuie să-ţi văd ochii.

Ochii îi scânteiau pe albul de gheaţă al feţei, dar erau ai lui şi doar ai lui.

– Nu am adus nimic înapoi cu mine, gemu el. Nu am lăsat nimic de-al meu. Doar cristalul tău.

– Whisky.

Chiar în clipa în care Brenna rosti porunca, Boyle se aşeză lângă Fin şi îi închise palmele în jurul paharului.

– Mă simt de parcă aş fi străbătut o sută de kilometri printr-o regiune polară, fără o secundă de pauză.

Dădu pe gât paharul de whisky şi îşi lăsă capul să cadă pe spate. Tocmai atunci intrară Connor şi Meara.

– E rănit? întrebă Connor.

– Nu, doar pe jumătate îngheţat şi extenuat. Voi?

– Câteva arsuri mărunte, le rezolv îndată.

– De ale mele deja s-a ocupat, cotcodăcind ca o cloşcă pe lângă mine, bombăni Meara. Ce putem face pentru tine, Fin?

– Mă simt destul de bine.

– Nu pari să te simţi bine. Să-ţi aduc una dintre poţiunile tale, Branna?

– Nu am nevoie de o poţiune. Whisky este suficient. Şi te-ai apucat şi tu de cotcodăcit, cloşcă.

Meara se lăsă să cadă într-un scaun.

– Felul în care arăţi ar face o fantomă să pară că a petrecut zece zile la tropice.

Încălzindu-se dureros de încet, centimetru cu centimetru, Fin îi zâmbi:

– Nici tu nu eşti prea îmbujorată.

– Cabhan s-a încăpăţânat să o tot atace, spuse Connor, după care o surprinse pe Meara ridicând-o în braţe – aşa bine făcută cum era – şi instalând-o în poala lui. Mă ataca şi pe mine, însă o făcea doar de faţadă. Pe Meara a noastră o voia, încerca să o rănească, aşa că s-a încăpăţânat să lovească în scutul ei, căutând cea mai mică fisură. La început am încercat să tragem de timp, să vă lăsăm vouă cât mai mult răgaz, dar a durat mai mult decât ne-am aşteptat şi ajunsesem în punctul în care fie luptam serios, fie ne retrăgeam.

– Connor a făcut o tornadă. Meara răsuci un deget în aer. Una micuţă, s-ar putea spune, dar impresionantă. Apoi i-a dat foc. Iar asta l-a pus pe fugă pe Cabhan.

– Nu mai puteam să îl reţinem, încheie Connor.

– A fost suficient. O să bem cu toţii nişte whisky, decise Branna. Lasă-mă să-ţi văd arsurile, Connor, şi am să ţi le vindec.

– Mă ocup eu, interveni Iona împingând-o uşor. Rămâi cu Fin.

– Mă simt suficient de bine, insistă el. De vină a fost frigul, în cea mai mare parte. Atât de tăios, atât de amarnic încât îţi smulge viaţa din tine. Te distruge. E mai mult decât era, îi spuse Brannei. Mai mult decât am văzut şi am simţit.

Branna se aşeză pe podea şi luă unul dintre paharele pe care le împărţea Boyle.

– Povesteşte-ne.

– Era mai întuneric, mai întuneric decât a fost atunci când ne-am dus acolo în vis. Mai frig, iar aerul era atât de dens încât abia dacă-l puteai inhala. Pe foc era un ceaun şi mirosea a pucioasă. Şi am auzit voci murmurând. Nu reuşeam să desluşesc cuvintele, nu destule, dar erau în latină şi unele în irlandeza veche. La fel erau şi ţipetele, rugăminţile ce răsunau deodată cu ele. A celor ce erau sacrificaţi. Toate acestea ca un fel de ecou în depărtare. Totuşi, simţeam mirosul sângelui.

Sorbi din pahar, îşi strânse forţele din nou şi urmă:

– Am simţit o chemare irezistibilă din mine. O dorinţă mai puternică decât oricând, acea sfâşiere în două direcţii opuse. Am pus cristalul sus, într-o crestătură din piatră, pe peretele aflat faţă în faţă cu altarul. Roti paharul în mâini, aţintindu-şi privirea asupra lichidului de culoare chihlimbarului, ca şi cum ar fi revăzut totul în acel moment: Iar din clipa în care nu am mai avut cristalul la mine, dorinţa a devenit mai intensă, chemarea mai ispititoare. Pe altar se afla o cupă plină cu sânge. O doream. Tânjeam să-l beau. Sânge inocent, mi-am dat seama după miros. Ar fi fost de ajuns să iau cupa şi să beau pentru a deveni ceea ce îmi fusese scris să devin. De ce opuneam rezistenţă? Nu-mi doream oare asta – propriul meu destin, propria mea glorie? Aşa că am pornit spre altar şi m-am apropiat şi mai mult. Murmurele au umplut peştera, iar ţipetele au devenit aproape

ca o muzică pentru mine. M-am întins după cupă. Am întins mâna să o iau. În sfârşit să o iau.

Făcu o pauză ca să dea pe gât şi restul de whisky din pahar, apoi continuă:

– Însă chiar şi printre ţipete, printre murmure, prin pulsaţia acelui aer dens, te-am auzit. Coborî privirea spre Branna. Te-am auzit. „Întoarce-te la mine", mi-ai spus, şi ceea ce era în mine îşi dorea asta mai mult decât tot restul. Avea nevoie de asta mai mult decât de sângele căruia deja îi simţeam gustul în gât. Aşa că m-am îndepărtat, iar aerul s-a făcut şi mai rece. Era atât de gros acum, încât aveam impresia că trag în plămâni doar cârpe umede. Eram ameţit, şi îngreţoşat, şi slăbit. Cred că am căzut, dar am rostit cuvintele şi am dispărut de acolo, m-am întors. Trebuie să ştiţi totul, toate detaliile, adăugă el punând paharul deoparte. Cât de aproape am fost de a ceda. La un fir de păr distanţă de a ceda ispitei, şi odată ce aş fi făcut-o m-aş fi întors împotriva voastră.

– Dar nu ai făcut-o, îi atrase Iona atenţia. Te-ai întors.

– Mi-am dorit-o. Ceva din mine şi-o dorea aproape cu disperare.

– Şi tot nu ai făcut-o, sublinie Connor. Şi iată-te aici, bând whisky lângă foc.

– V-aş fi trădat încrederea...

– Astea sunt gogoşi, îl întrerupse Branna, care se ridică în picioare. Sunt doar gogoşi, Finbar. Şi nu sta aici susţinând că te-ai întors pentru mine, când de fapt nu te-ai întors doar pentru mine, sau doar pentru oricare dintre noi. Te-ai întors în egală măsură pentru tine însuţi. Pentru respectul pe care îl ai faţă de cine eşti, pentru harul tău şi pentru faptul că urăşti tot ce înseamnă Cabhan. Deci astea sunt gogoşi. Când a început toată povestea nu mi-am dat voie să am încredere în tine, iar tu mi-ai dovedit că mă înşel, în repetate rânduri. Acum nu am să-ţi dau voie, ţi-o jur, nu am să-ţi dau voie să stai aici după toate câte s-au întâmplat şi să refuzi să ai încredere în tine însuţi. Mă duc să încălzesc tocăniţa. Toţi avem nevoie să mâncăm după asta.

Când Branna ieşi, Meara dădu din cap:

– Cu asta s-a spus totul şi încă foarte clar. Iona, hai să-i dăm o mână de ajutor la bucătărie.

După ce femeile plecară, Boyle se duse la sticla de whisky şi reumplu paharul lui Fin.

– Dacă tot ai de gând să îţi plângi de milă, ar fi mai bine să fii puţin beat.

– Nu îmi plâng de milă, ce naiba. Ai auzit ce v-am spus?

– Am auzit şi eu, au auzit şi restul. Connor sorbi din whisky şi îşi întinse mai comod picioarele. Am auzit că ai dus o bătălie, şi cu duşmanul din afară şi cu cel dinăuntru, şi ai ieşit biruitor. Deci bravo ţie. Şi am să-ţi mai spun ceva de care sunt la fel de sigur ca de propriul meu nume. Ţi-ai tăia singur gâtul înainte să o răneşti pe Branna sau pe oricare dintre noi. Aşa că bea-ţi paharul, frate, şi nu mai face pe tâmpitul.

– Nu mai face pe tâmpitul, bombăni Fin dând pe gât paharul de whisky.

Deoarece îl cunoşteau, prietenii lui îl lăsară să stea posomorât o vreme.

Fin aşteptă până se strânseră toţi în bucătărie, până se aşezase toată lumea în afară de el.

– Sunt recunoscător, începu.

– Taci dracului din gură şi stai jos la masă, îi sugeră Boyle.

– Tu să taci dracului din gură. Sunt recunoscător şi am dreptul să o spun.

– Am luat la cunoştinţă. Branna îi turnă tocăniţă în castron. Acum taci dracului din gură şi mănâncă.

Gustă din mâncarea consistentă şi o simţi încălzindu-i stomacul încă îngheţat.

– Ce altceva ai mai pus în ea în afară de carne de vită, arpacaş şi cartofi?

Branna ridică din umeri.

– Tuturor ne prinde bine puţin tonic după o zi ca asta.

– E gustoasă, zise Connor după ce luă o lingură. Mai mult decât gustoasă, deci, Fin, mă alătur şi eu celorlalţi şi te sfătuiesc să taci dracului din gură.

– Prea bine. Fin se întinse să ia pâine din coşuleţ. Atunci nu am să vă spun restul poveştii, din moment ce nu vă interesează.

– Ce rest? întrebă Iona.

Fu rândul lui Fin să ridice din umeri.

– Am tăcut dracului din gură, după cum am fost sfătuit.

– Eu nu ţi-am spus să taci, interveni Meara cu un zâmbet dulce. Sunt destul de interesată, deci cu mine poţi să vorbeşti.

– În regulă atunci, pentru a-ţi satisface curiozitatea, Meara, să ştii că am găsit inscripţii pe pereţii peşterii. Foarte vechi. În alfabet Ogham.

– Ogham? Connor se încruntă. Eşti sigur?

Fiindcă îl ajuta să îşi vină în fire, Fin mai luă o înghiţitură de tocăniţă.

– Vorbeam cu Meara.

– Hai, dă-o încolo de treabă! Boyle râse şi îşi luă o felie de pâine. Ogham, deci? Ce scria?

Fin îi aruncă o privire prelungă.

– Talentele mele sunt numeroase, dar nu sunt atât de cuprinzătoare încât să pot descifra alfabetul Ogham. Însă asta ne arată că peştera a fost folosită şi, cum inscripţiile erau sus pe pereţi şi presărate cu simboluri magice pe ici, colo, cel mai probabil a fost utilizată în scopuri malefice cu mult înainte de apariţia lui Cabhan.

– Unele locuri sunt sortite fie întunericului, fie luminii, zise Branna.

– Ceea ce am simţit acolo era ca un fel de izvor al întunericului. Umbrele se mişcau asemenea unor fiinţe vii. Iar pe altar, căci eram destul de aproape pentru a vedea, se aflau oase puse într-un vas lângă o cupă cu sânge. Trei lumânări negre şi o carte legată în piele. Pe copertă era crestat semnul. Acest semn, preciză el atingându-şi umărul.

– Ceea ce înseamnă că semnul e chiar mai vechi, de dinainte ca Teagan să arunce piatra care i-a lăsat cicatricea lui Cabhan. Înainte ca Sorcha să îl blesteme. Iona îşi înclină capul. Un simbol al demonului din el? Sau

al propriului său întuneric? Îmi pare rău, se grăbi ea să adauge.

– Nu e cazul. Fin își luă din nou lingura. Lângă carte se afla un clopot, tot din argint, cu mânerul reprezentat de un lup ridicat pe picioarele din spate.

– Clopot, carte și lumânare, oase și sânge. Simbolul semnului lui Cabhan, simbolul lupului, conchise Branna. Deci avea aceste lucruri, simboluri a ceea ce a devenit. Lucruri vechi?

– Foarte vechi, toate în afară de lumânări. Iar acestea... erau făcute din grăsime de om amestecată cu sânge.

– Poate deveni mai dezgustător de atât? se întrebă Meara.

– Probabil că da, oftă Connor bătând-o ușor pe umăr.

– Instrumentele lui, eventual transmise de la tată la fiu sau de la mamă la fiu sau fiică, opină Branna. Ajunse în mâinile sale, apoi folosite în slujba întunericului. Deși nu avem de unde să știm dacă nu cumva și creatorul lui s-a ocupat de astfel de lucruri, după cum nu știm de ce a ales tocmai peștera asta.

– E posibil să fi fost un paznic, sugeră Meara. Cineva înzestrat cu putere, care păzea demonul să nu scape.

– Se prea poate, consimți Branna. Indiferent dacă s-a născut din lumină sau întuneric, sau ceva între cele două, Cabhan a făcut o alegere conștientă.

– Mai era ceva, spuse Fin. O figurină de ceară reprezentând o femeie legată de mâini și de picioare cu fâșii textile negre, îngenuncheată într-o poziție de implorare.

– Sorcha. Branna clătină din cap. Obsesia lui față de ea a început cu mult timp în urmă. Dar nu a reușit niciodată să o lege sau să o îngenuncheze.

– Aproape opt sute de ani reprezintă o perioadă foarte lungă pentru a hrăni o obsesie sau o ranchiună, observă Iona. Aș spune că e o nebunie care a început cu mult timp în urmă.

– Tind să-ți dau dreptate.

– Încă un lucru, își aminti Fin. Figurina era mânjită cu sânge pe burtă și între picioare.

Foarte atentă, Branna puse jos lingura.

– Sorcha a pierdut un copil la începutul acelei ierni. A suferit un avort spontan și nu a mai reușit niciodată să se refacă pe deplin. Suferea de o boală oribilă pe care nu reușea să o vindece. Dureri sfâșietoare în abdomen.

– Cabhan i-a ucis copilul? Chiar și la secole distanță, ochii Ionei se umplură de lacrimi. În ea? Putea să facă așa ceva?

– Nu știu. Zdruncinată, Branna se ridică, își turnă un pahar de vin și aduse sticla la masă. Dacă Sorcha nu a fost destul de atentă să se păzească? Dacă a găsit Cabhan vreo cale să... Avea trei copii de crescut, iar soțul ei era plecat cu restul clanului. Cabhan o hăituia. Poate că vigilența i-a slăbit un moment și a lăsat expus un punct vulnerabil.

– Noi vom fi vigilenți. Fin își puse o mână peste a ei. Noi nu îi vom oferi nimic și îi vom lua totul. Asta e încă o crimă pentru care trebuie să plătească.

– Sorcha suferea. I se simțeau lacrimile în carte când a scris despre pierdere. Da, șopti Branna. Trebuie să plătească și pentru asta și pentru toate celelalte.

capitolul 17

Își înteți eforturile. Nu putea să se grăbească – nu, atunci când manevrai un amestec letal nu puteai să te grăbești. Însă Branna își petrecu fiecare moment disponibil lucrând la prepararea otrăvii.

Fiecare membru al cercului ei primea o sarcină – de magie sau de altă natură. Ea rareori ieșea, în afară de câte o plimbare prin grădinile de iarnă pentru a-și mai limpezi mintea de formule și vrăji și otrăvuri.

Chiar și în timpul acelor scurte plimbări, se întreba obsesiv dacă cinci picături de tinctură de trompeta-îngerilor erau prea mult sau prea puțin. Iar boabele zdrobite trebuiau folosite proaspete, sau lăsate la macerat în propriul suc?

– Contează, murmură ea ca pentru sine, în timp ce alinia meticulos borcanele pentru un nou experiment.

Dacă greşesc o singură picătură, trebuie să luăm totul de la capăt.

– Ai spus că încercarea de ieri cu patru picături nu a mers, aşa că azi pune cinci, sugeră Connor.

– Şi dacă trebuie să fie şase? Frustrată, îşi aţinti privirea asupra borcanelor ca şi cum ar fi putut să le impună prin simplă voinţă să îşi dezvăluie secretele. Nu cumva cealaltă reţetă pe care am găsit-o e cea corectă, cea care necesită cinci ciuperci buretele-viperei, culese de sub un stejar?

– Cu cât pui mai multă otravă, cu atât mai bine, după părerea mea.

– Nu pot lucra cu aproximaţii. Nu e ca şi cum aş face o supă. Deşi auzi irascibilitatea din vocea ei, pur şi simplu nu reuşi să şi-o stăpânească. *Trebuie* să fie formula corectă, Connor, şi mă tem că asta e singura noastră şansă. Dacă dăm greş, în cel mai bun caz vom fi nevoiţi să mai aşteptăm un an înainte de a încerca din nou. În cel mai rău caz, demonul va găsi o cale de a se proteja odată ce află că avem cum să-l atacăm.

– Îţi faci mult prea multe griji, Branna. Nu îţi stă în fire să te frământi atâta.

Connor avea dreptate, desigur, iar îngrijorarea tindea să o orbească mai mult decât să o lumineze, recunoscu ea, apăsându-şi degetele pe ochi.

– Simt o presiune imensă. Am convingerea că acum *trebuie* să reuşim, altfel timpul nostru se va fi sfârşit. Este de-a dreptul insuportabil gândul că am putea ajunge să ne trăim tot restul vieţii ciocnindu-ne din când în când cu nemernicul de Cabhan, ţinându-l în frâu până le transmitem misiunea noastră următorilor trei. Tu vei avea copii cu Meara. Ai vrea să arunci o astfel de povară pe umerii lor?

– Nu aş vrea, nu. Bineînţeles că nu aş vrea. Nu vom da greş. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi, masându-i, o îndemnă: Relaxează-ţi mintea puţin. Dacă te laşi pradă nesiguranţei, ai să-ţi blochezi propriile instincte, iar ele sunt unul dintre punctele noastre forte.

– Asta e cea de-a treia oară când încerc să creez poţiunea. Nesiguranţa e justificată.

– Atunci las-o deoparte. Reţeta asta, reţeta cealaltă, lasă-le şi pe alea deoparte. Tu ce crezi? Ce îţi spun instinctele? Poate că nu e ca şi cum ai încropi o supă, dar tu prepari poţiuni încă de când aveai patru ani.

Cu gesturi măsurate, Branna închise cărţile, ştiind foarte bine că ajunsese oricum în punctul în care le ştia conţinutul pe de rost.

– Ce îţi spune intuiţia? stărui el.

– Spune că... Îşi trecu nerăbdătoare mâinile prin păr. Unde naiba e Fin? Am nevoie de sângele lui pentru asta, şi trebuie să fie proaspăt.

– A zis că va ajunge înainte de amiază, deci aşa va fi. Ce-ar fi să lucrăm împreună la ordinea operaţiunilor şi la textul descântecului? Ca atunci când soseşte el să îi poţi lua sânge şi să te apuci de treabă.

– În regulă, oftă ea, gândindu-se că, într-adevăr, era timpul să termine cu agitaţia şi chiţibuşurile. Apa sfinţită ar fi prima. Am scris: „Întâi turnăm apa cea sfântă, ce tot restul îl descântă. Mătrăguna-n boabe mici am zdrobit, am opărit, sucu-ncet s-a pregătit. Păr de iac ce stă să fete, sevă de manchineel din ţări secrete, aripa de liliac să o dizolve cu sete. Trompeta-îngerilor şi petale de omag, adaugă şi lasă-le răgaz. Apoi...

– Tu ce crezi, Branna? o întrerupse Connor.

– Ei bine, cred că m-am grăbit data trecută. Cred că în faza asta trebuie să le las să acţioneze, să fiarbă puţin.

– Deci... Amestecă şi fierbe, fă-o să dea în clocot şi amestecă din nou...

– Până se ridică fumul – da, m-am grăbit. Ar trebui să fiarbă şi să scadă puţin. În regulă. Dând ferm din cap, mai luă câteva notiţe. Ciupercile, vom încerca şi cu ciupercile – ce naiba, intuiţia îmi spune că se potrivesc.

– Aşa mai merge.

Connor o împunse uşor cu un cot în semn de încurajare.

– Bureţi ai viperelor, albi şi moi, noaptea eternă s-o aduceţi pentru cei doi. Nu, nu, nu se potriveşte pentru un demon. Tăie textul şi o luă de la capăt. Bureţi ai viperelor, cinci cu toţii, otrava revărsaţi-v-o în cupa morţii.

– E mai bine, confirmă el.

– Şi petalele de cucută. Ah, voi petale alb-gălbui, daţi poţiunii magice un gust letal şi amărui.

– Un gust mortal ar fi mai bine, cred eu.

– Da, mortal. Notă modificarea. Sânge pentru a o lega, strop cu strop va face inima demonului să stea. Putere din vecie, putere a celor trei, destinul nostru împlinit leagă-l de ei. După vrerea noastră, să se împlinească. Lăsă creionul să cadă pe masa de lucru şi oftă: Nu sunt sigură.

– Mie îmi place, pare exact ceea ce trebuie. E suficient de puternică, dar nu foarte elaborată. Avem de-a face cu moartea, deci nu se impun formule foarte elegante.

– Ai dreptate în privinţa asta. Pe toţi dracii, trebuie să se îngroaşe şi să devină neagră. Trebuie să adaug asta. Te înnegreşte şi te-ngroaşă sub mâinile mele...

– Osândă-otrăvitoare fii pentru cei puşi pe rele, încheie Connor.

– Chiar îmi place asta, zise ea. Vreau să transcriu totul cât mi-e proaspăt în minte.

– Dacă tot nu poţi să începi până nu ajunge Fin, ce-ar fi să... Auzind uşa, se întoarse brusc. Ei bine, uite-l. Are de gând să-ţi ia sânge, amice.

– Ţi-am dat mai mult decât suficient ieri şi alaltăieri, îi aminti Fin Brannei.

– Vreau sânge proaspăt.

– Vrea sânge proaspăt, bombăni el aruncându-şi paltonul pe un scaun. Ce ai de gând să faci cu ce ţi-a rămas din sângele pe care ţi l-am dat ieri şi alaltăieri?

– E pus bine – şi nu se ştie niciodată când ne va fi de folos. Dar azi vreau să încep cu toate ingredientele proaspete. Am schimbat o parte din vrajă.

– Din nou?

– Da, din nou, răspunse ea pe un ton la fel de iritat ca al lui. Trebuia îmbunătăţită. Connor a fost de acord...

– Eu nu sunt implicat în asta, se apără fratele ei ridicând mâinile. Descurcaţi-vă singuri. De fapt, acum că ai ajuns tu, Fin, eu plec. Boyle va veni puţin mai târziu, deci va putea să facă el curat printre resturi dacă voi doi vă luaţi la bătaie.

Îşi luă paltonul, căciula şi fularul şi ieşi, urmat îndeaproape de Kathel – ca şi cum câinele ar fi simţit şi el că nu i-ar strica deloc să se îndepărteze.

– De ce eşti atât de ţâfnos? îl întrebă Branna pe Fin.

– Eu? Tu de ce eşti? Ai între sprâncene cuta aia care spune că te enervează absolut orice nenorocit de lucru.

Cu atât mai iritată de cuvintele lui, Branna îşi masă fruntea cu degetele pentru a îndepărta eventuala cută.

– Nu sunt iritată – sau, ba da, sunt al naibii de iritată, dar nu pe absolut orice nenorocit de lucru şi nu pe tine. Nu sunt obişnuită să dau greş atât de spectaculos cum am păţit cu fiertura asta blestemată.

– Faptul că nu îţi iese exact cum trebuie nu înseamnă că dai greş.

– Succesul înseamnă să îmi iasă exact cum trebuie, deci e opusul eşecului.

– Magia e ceva ce trebuie exersat îndelung, Branna, după cum ştii prea bine.

Ea dădu să îi arunce o replică usturătoare, apoi se mulţumi să ofteze:

– Ştiu asta. Ştiu. Mă aşteptam să-mi iasă mai bine de la primele încercări. Dacă de fiecare dată greşesc atât de grosolan, voi fi nevoită să fac din nou comandă pentru ingrediente.

– Aşa că hai să începem de la zero. Se apropie de ea şi o sărută. Mă bucur să te văd, Branna.

– Şi eu mă bucur să te văd, Fin. Zâmbind, îşi luă cuţitul. Deci...

Se aşteptase ca el să-şi suflece mâneca, dar îl văzu scoţându-şi puloverul.

– Ia-mi sânge din semn, îi spuse. Aşa cum ai făcut pentru otrava pentru Cabhan. Din semn, Branna, cum ar fi trebuit să faci şi prima dată când ai încercat formula.

– Aşa ar fi trebuit, e adevărat. Te doare, te arde, când iau sânge de acolo.

– Fiindcă o faci într-un scop ostil semnului. Ia-l de acolo, Branna. Apoi am să vreau un nenorocit de biscuit.

– Poţi să mănânci o jumătate de duzină.

Se apropie de el ținând cuțitul ceremonial și cupa.

– Să nu blochezi durerea, îi ceru el. S-ar putea să fie și ea necesară. O vom lăsa să vină, apoi o vom lăsa să plece.

– În regulă.

Se mișcă repede, crestând cu vârful lamei o cruce peste pentagramă. În timp ce colecta sângele în cupă simți durerea, deși Fin nu scoase nici un sunet, nu se clinti.

– Ajunge, murmură ea.

Puse cuțitul deoparte pentru a lua o cârpă pe care o pregătise din timp, apăsând-o peste rană, apoi, cu blândețe, închise crestătura fină.

Înainte ca Fin să-și dea seama ce se întâmpla, Branna depuse un sărut pe semn.

– Nu! Năucit, îngrozit până în străfundul sufletului, se smuci în spate. Nu știu cum ar putea să te rănească, ce ar putea să-ți facă.

– Nu o să-mi facă nimic, fiindcă tu nu ai făcut nimic ca să meriți semnul ăsta. Am petrecut ani buni încercând să te învinovățesc pe tine, deși ar fi trebuit să dau vina pe Sorcha, sau, mai exact, pe suferința ei. Ea te-a rănit – încălcând astfel cel mai sfânt jurământ al nostru –, te-a rănit pe tine și pe mulți alții înaintea ta. Oameni nevinovați. Ți l-aș lua dacă aș putea.

– Nu poți. Crezi că nu am încercat? Își îmbrăcă la loc puloverul. Vrăjitori, preoți, femei înțelepte, bărbați sfinți, magie neagră și albă. Nimic nu îl afectează. Am călătorit în orice colțișor al lumii unde auzisem chiar și o brumă de zvon că ar fi existat cineva care să poată rupe blestemul.

Hoinărelile lui prin lume, își dădu ea seama. De acolo porniseră.

– Nu mi-ai spus niciodată...

– Ce aș fi putut să-ți spun? Acest simbol vizibil al sângelui care îmi curge prin vene nu poate fi schimbat, nu poate fi îndepărtat. Nici o vrajă, nici un ritual nu pot rupe blestemul pe care ea l-a azvârlit asupra lui Cabhan cu ultimele ei forțe înainte de moarte. Nu pot fi îndepărtat prin foc, nici tăiat de pe mine sau din mine. M-am gândit să îmi amputez brațul, dar mi-a

fost teamă că se va întipări pur și simplu pe o altă parte din trupul meu.

– Te-ai... Dumnezeule bun, Fin!

Nu intenționase să spună atât de multe, dar nu putea să-și ia cuvintele înapoi.

– Ei bine, eram destul de beat în momentul respectiv, din fericire, fiindcă odată blestemat, rămâi blestemat, indiferent dacă ai un braț sau două, în pofida ideii care mi se părea disperat de eroică la vârsta de douăzeci și doi de ani și sub efectul a mai bine de jumătate de sticlă de Jameson.

– Nu ai să te rănești singur, exclamă Branna, zguduită până în adâncul sufletului. Nici măcar nu ai să te gândești să o faci.

– Nu are nici un rost, după cum mi s-a spus de fiecare dată când o încercare dădea greș. Blestemul unei vrăjitoare muribunde, și încă al uneia care s-a sacrificat pentru copiii ei, pentru a-i apăra de cea mai întunecată dintre forțele răului, e foarte puternic.

– După ce se termină toate astea, am să te ajut, o să te ajutăm cu toții să găsești o cale.

– Eu trebuie să o găsesc, dacă există o cale, și nu am să încetez niciodată să o caut, fiindcă blestemul ăsta este motivul pentru care nu-mi poți oferi un viitor. Motivul pentru care nu-ți pot cere să o faci și nu pot nici eu să ți-l ofer. Nu am putea avea niciodată copii. Văd că știi și asta, zise el clătinând din cap. Nici unul dintre noi nu ar aduce un copil pe lume, știind că ar fi împovărat de acest blestem.

– Nu, murmură Branna, simțind cum disperarea îi strângea inima. Și după ce se termină toate astea... ai să pleci din nou.

– După ce se termină toate astea, am putea oare să mai fim împreună așa cum suntem acum, știind că nu vom avea niciodată viața pe care ne-am imaginat-o cândva? Știind că asta – își atinse umărul – rămâne între noi chiar și după ce îl nimicim pe Cabhan? Câtă vreme port semnul, Cabhan nu se va fi sfârșit cu adevărat, iar blestemul lui Sorcha va merge mai departe prin mine. Deci nu am să încetez niciodată să caut o cale.

– Aşadar, blestemul ei se întoarce întreit. Tu, eu şi viaţa pe care am fi putut să o avem.

– Avem prezentul. E mai mult decât am crezut că voi avea vreodată cu tine.

– Am crezut că va fi suficient. Se cuibări în braţele lui, ţinându-l strâns, şi şopti: Ar fi bine să nu-l irosim.

– Nu, nu îl vom irosi.

– Dacă mi-aş putea dori asta, am fi oameni obişnuiţi, murmură Branna ridicându-şi buzele spre el.

Fin reuşi să zâmbească.

– Tu nu ai putea fi niciodată un om obişnuit.

– Doar o femeie care confecţionează săpunuri şi lumânări şi are un magazin elegant în centrul satului. Iar tu doar un bărbat care are grajdurile şi şcoala de şoimărit. Dacă mi-aş putea dori asta. Dar...

Deodată cu ea, Fin îşi îndreptă privirea spre masa de lucru, spre cărţile de descântece, spre borcane.

– Dacă am fi oameni obişnuiţi nu am putea face ceea ce trebuie făcut. Ar fi bine să încercăm vraja, altfel ai să ajungi să-mi iei sânge din nou, pretinzând că ăsta nu este destul de proaspăt.

Datoria, îşi spuse ea, şi soarta lor. Nici una nu putea fi evitată.

Îşi pregăti ceaunul şi aprinse un foc dedesubt.

Procesul lung şi minuţios necesita precizie şi putere – pas după pas, cu extremă atenţie. Branna îşi impuse să lase deoparte toate eşecurile precedente, să se poarte ca şi cum ar fi fost la prima încercare. Fiertura toxică clocoti şi fumegă în timp ce ea şi Fin stătură cu mâinile întinse peste ceaun pentru a amesteca încet, foarte încet.

Branna inspiră adânc atunci când ajunseră la ultima etapă.

– Te înnegreşte şi te-ngroaşă sub mâinile mele, declamă ea.

– Osândă-otrăvitoare fii pentru cei puşi pe rele, adăugă Fin.

– Putere din vecie, rostiră împreună, în timp ce, sub efectul cuvintelor, fiertura începu să clocotească violent. Putere a celor trei, destinul nostru împlinit leagă-l de ei. După vrerea noastră, să se împlinească.

Branna simţi schimbarea, revărsarea de putere şi voinţă, din ea şi din Fin. Întinseră mâinile unul spre celălalt, împletindu-şi acea putere şi acea voinţă, lăsându-le să fuzioneze şi astfel să crească.

Blocând orice altceva, se concentră exclusiv pe acea fuziune, pe acea hotărâre, în timp ce inima începu să-i bată rapid şi violent în piept, în timp ce căldura şi mirosurile din atelierul ei păliră şi dispărură.

Totul era doar lumină, intensă şi scânteietoare, ridicându-se în ea, revărsându-se din ea. Înflorind alături de ceea ce se ridica şi se revărsa din el.

O întâlnire fizică, intimă, spirituală, puternică, ce crescu în intensitate precum o furtună, îi sfâşie toată fiinţa precum un orgasm.

Capul îi căzu pe spate. Ridică braţele cu palmele în sus, cu degetele răsfirate.

– Aici am făurit o armă împotriva întunericului. În flacăra credinţei şi a luminii. Pe pământul pe care şi-a sacrificat viaţa Vrăjitoarea Întunecată, de trei ori trei câte trei ne vom ridica în faţa răului născut în beznă. Sângele şi moartea vor urma. Aduceţi calul, şoimul şi dulăul laolaltă, rostiţi numele. Sunaţi clopotul, deschideţi cartea, aprindeţi lumânarea, rostiţi numele. În foc alb incandescent, doar lumină, arzând deplină, învăluie piatra şi închide uşa. Sângele şi moartea vor urma. De-ar fi demon, de-ar fi muritor, de-ar fi vrăjitor, sângele şi moartea vor urma.

Ochii ei, care deveniseră negri, se făcură albi şi se dădură peste cap. Fin apucă să o prindă înainte să cadă, prăbuşindu-se pur şi simplu ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate frânghiile.

Chiar în clipa în care o ridică în braţe, ea îşi apăsă o mână pe umărul lui:

– Sunt bine. Doar am ameţit pentru o clipă.

– Ai să stai aici.

O întinse pe canapeaua micuţă din faţa focului, după care se duse la dulăpiorul ei şi căută până găsi ceea ce voia.

Nu se mai obosi să pună ceainicul pe foc, ci făcu ceaiul pocnind din degete. Turnă şase picături de tonic în el, apoi i-l duse:

– Bea şi nu te împotrivi, îi ordonă. Este propria ta poţiune.

– Eram acolo, simţind lumina şi puterea cum creşteau în mine. Priveam fiertura ce se învolbura în ceaun, îngroşându-se, clocotind. Apoi brusc mă priveam pe mine însămi, şi pe tine, şi auzeam vorbele pe care le rosteam fără a le rosti. Am avut şi altă dată străfulgerări cu ceea ce urma să se întâmple – toţi am avut – dar niciodată atât de intens sau atât de copleşitor. Sunt bine acum, îţi dau cuvântul meu de onoare. Sorbind din ceaiul cu tonic, urmă: De-abia după ce a ieşit din mine m-am simţit ca şi cum aş fi fost complet golită, însă doar pentru o clipă.

– Ochii tăi au devenit negri ca partea întunecată a lunii, iar vocea ţi-a răsunat ca un strigăt din vârf de munte.

– Nu eram eu însămi.

– Nu erai, nu. Ce şi-a făcut loc în tine, Branna?

– Nu ştiu. Dar forţa şi lumina acelei entităţi au fost mistuitoare. Şi, Fin, a fost frumos mai presus de cuvinte. E tot ceea ce suntem noi, dar amplificat superb, ca o mie de sori în jurul nostru şi în noi în acelaşi timp. Doar aşa aş şti să-ţi descriu. Mai luă o gură de ceai şi simţi că începea să se liniştească. Vreau să pun totul pe hârtie, tot ce am rostit. Ar fi păcat să uit.

– Eu nu am să uit, nici un cuvânt.

– Ar fi bine să scriem, totuşi, pentru orice eventualitate, spuse ea cu un zâmbet. Am făurit o armă – înseamnă că a funcţionat.

– Otrava e neagră şi groasă ca smoala.

– Trebuie s-o punem într-un recipient sigilat, să o păstrăm la întuneric şi să descântăm sticla.

– Mă ocup eu de asta.

– Nu, nu, am făcut vraja împreună, iar asta e ceva important, cred. Deci ar trebui să facem şi restul împreună. Mi-am revenit, Fin, pe cuvântul meu. Îşi puse ceaiul deoparte şi se ridică în picioare pentru a-i demonstra că spunea adevărul. Trebuie să ne mişcăm repede. N-aş vrea ca otrava să se strice şi să fim nevoiţi să repetăm întregul proces.

Fin continuă să o supravegheze până se simţi pe deplin liniştit.

După ce pecetluiră vraja, Branna luă două sticluţe opace, scurte şi turtite, din dulăpiorul de sub masa ei de lucru.

– Două?

– Am făcut o cantitate suficientă, fiindcă mi s-a părut o idee înţeleaptă să avem o sticlă de rezervă. În caz că se întâmplă ceva cu prima – înainte sau în timpul luptei – vom mai avea una.

– O mişcare inteligentă şi, ca întotdeauna, practică. Când Branna dădu să scoată o pâlnie, Fin clătină din cap: Nu cred că trebuie să procedăm astfel. Înţeleg, din nou, că aşa ar fi practic, dar cred că este mai bine să folosim puterea.

– S-ar putea să ai dreptate. Una pentru tine, atunci, şi una pentru mine. Trebuie să turnăm repede, apoi să punem bine dopul, să sigilăm din nou recipientul. Uite, asta e a mea şi cealaltă a ta. Din oală în sticlă, fără a lăsa urme în aer, fără a scăpa vreo picătură pe podea.

Îşi împleti mâna cu a lui şi întinse cealaltă mână în aer, iar Fin o imită. Două şuvoaie subţiri, negre şi uleioase, se întinseră în arc spre sticle, alunecând înăuntru. Când şuvoaiele se sfârşiră, cei doi aduseră dopurile în zbor şi le fixară bine.

– Departe de lumină, închise să vă ţină, să vă deschideţi când va fi să vină.

Uşurată, Branna revărsă un foc alb în ceaun pentru a îndepărta orice eventuale urme.

– E mai bine să fim prudenţi, spuse ea luând sticlele şi ascunzându-le în dulapul în care ţinea borcanele cu ingrediente şi otrava deja preparată pentru Cabhan. Deşi voi distruge ceaunul. Nu ar trebui să fie folosit din nou. Mare păcat, fiindcă m-a servit bine. Închise cu o vrajă uşa dulapului, explicând: Nu se va deschide decât pentru unul din cercul nostru.

Din alt dulap scoase o sticlă verde-deschis îmbrăcată în filigran argintiu, apoi alese două pahare de vin.

– Asta ce e?

– E un vin pe care l-am făcut chiar eu şi l-am pus aici pentru o ocazie specială, neştiind când va fi asta. Se pare că acum e. Am făcut ceea ce aveam de făcut şi, sinceră să fiu, Fin, mă îndoiam că vom reuşi. De fiecare dată când eram sigură, dădeam greş. Dar azi? Turnă vinul auriu în ambele pahare şi îi întinse lui unul. Azi nu am dat greş. Deci...

Înţelegând, Fin îşi ciocni paharul de al ei.

– Vom bea pentru ziua de azi. Sorbi şi îşi înclină capul într-o parte. Ei, uite un alt talent de-al tău, vinul ăsta e excelent. Uşor şi tare în acelaşi timp. Are gust de stele.

– Se poate spune că am adăugat câteva. E bun, confirmă ea. Azi ne-am câştigat dreptul la ceva bun. Şi din câte ţin minte, tu ţi-ai câştigat dreptul la un biscuit.

– Îmi promiseseşi o jumătate de duzină, îi aminti el, dar acum cred că ne-am câştigat amândoi dreptul la ceva mai mult decât nişte biscuiţi. Petrecându-şi un braţ în jurul taliei ei, o avertiză: Ai grijă să-ţi ţii bine vinul.

Peste o clipă îşi luară zborul împreună.

Surpriza şi iuţeala zborului o îmbătară, îi stârniră foamea când gura lui o asedie pe a ei. Lăsă să-i scape un râs înăbuşit când se trezi întinsă sub el pe un pat uriaş, înconjurat cu draperii albe delicate.

– Deci asta e ceea ce am câştigat?

– Cu vârf şi îndesat.

– Mi-am pierdut vinul.

– Nicidecum.

Aruncă o privire în direcţia indicată de el şi văzu o masă pe care se aflau paharele. Şi observă că atât patul, cât şi masa pluteau pe o mare de un albastru intens.

– Acum cine e cel cu simţ practic? Dar unde ne aflăm? Ah, e atât de cald! E minunat.

– Suntem în Mările Sudului, departe de civilizaţie, şi învăluiţi astfel încât să nu ne vadă nici măcar peştii.

– În Mările Sudului, pe un pat plutitor. Ai o anume doză de nebunie.

– Când e vorba de tine. O oră sau două cu tine, Branna, în propria noastră fereastră spre paradis. Unde e cald şi suntem în siguranţă, iar tu eşti goală. Branna rămase într-adevăr goală când el pocni din degete. Înainte să apuce să râdă din nou, Fin îşi lăsă mâinile să-i alunece în sus peste sâni. Pe toţi zeii, ador să te văd goală şi sub mine. Am făcut ceea ce trebuia făcut, îi aminti el. Acum ne vom lua ceea ce ne dorim.

Gura lui coborî peste a ei, fierbinte şi posesivă, stârnind o dorinţă ce se aprinse în ea ca un fitil. Branna îi răspunse, nu cu abandon, ci cu la fel de multă ardoare şi forţă.

Puterile lor fuzionate încă mai pulsau în ei, intense şi aprige, astfel că fiecare se deschise spre magie şi spre celălalt.

Alunecarea înnebunită a buzelor lui pe pielea ei declanşă o furtună de dorinţe. Nevoia nestăpânită a mâinilor ei curioase transformă furtuna în vârtej. Se rostogoliră pe patul ce se legăna pe marea întinsă, unduitoare, în timp ce valurile de dorinţă se înălţară în ei şi se sparseră doar pentru a se ridica din nou într-o maree nesfârşită.

Dacă aşa arăta nebunia, era dispusă să o accepte şi să îl inunde cu propria ei nebunie. Dragostea, mai presus de orice raţiune, o sufocă pur şi simplu. Şi acolo, în acea fereastră de intimitate pe care Fin o crease pentru ei, i se putea abandona. Acolo, unde nu exista decât cea mai pură formă de magie, putea să-i răspundă cu la fel de multă dragoste.

Trupul ei vibră, inima i se cutremură. Atât de mult de simţit, atât de mult de dorit. Când un strigăt de plăcere îi izbucni din gât, se întinse peste marea albastră în veşnicie.

Simplul fapt de a o avea în totalitate, acolo unde nu-i putea atinge nimeni. De a-i oferi acea fantezie pe care ea nu şi-o acorda decât atât de rar şi de a şti că Branna căuta, lua, accepta tot ceea ce simţea pentru ea, tot ceea ce avea să simtă întotdeauna pentru ea. Acest simplu gând

îi umplu inima cu ceva mai mult decât toate puterile, toată magia, toate misterele.

Nu aveau nevoie de cuvinte. Tot ceea ce simţea ea trăia în ochii ei, tot ceea ce simţea el vedea reflectat din ochii lui într-ai ei.

Când intră în ea, totul deveni un torent de plăcere şi dragoste şi dorinţă. Când ea se închise strâns în jurul lui, atât de strâns, deveniră unul.

Se întâlniră violent şi rapid, într-o lume doar a lor, cu marea albastră legănându-se sub ei. Branna se întinse lângă el, adormită de plescăitul discret al apei ce se lovea de pat, de căldura soarelui, de parfumul mării. Şi de plăcerea de a-l simţi alături, fierbinte, cu pielea umedă lipită de a ei.

– De ce tocmai aici? îl întrebă.

– Mi se pare mai mult decât tot ceea ce am avut şi am cunoscut împreună. Avem în noi verdeaţa şi ploaia, şi nu le-am renega. Dar asta? Căldura şi albastrul mării? Un dar mic dar fantezist pentru cineva care rareori îşi oferă aşa ceva. Şi toţi zeii ne sunt martori, Branna, că iarna a fost rece şi aspră.

– Aşa e. Dar la sfârşitul ei vom avea mai mult decât primăvară. Vom avea satisfacţia de a ne fi îndeplinit datoria şi lumina şi uşurarea născute din ea. După ce se termină...

Fin ridică uşor capul şi o privi în ochi.

– Cere-mi.

– Adu-mă din nou aici, pentru noi amândoi, după ce ne îndeplinim menirea. Şi înainte să pleci oriunde trebuie să pleci. Adu-mă înapoi aici.

– Aşa voi face. Probabil vrei să te întorci acasă acum.

– Nu. Nu, hai să mai stăm puţin. Branna se ridică în capul oaselor şi se întinse după pahare. O să ne terminăm vinul şi o să ne bucurăm de soare şi de apă. Hai să mai prelungim puţin darul acesta fantezist. Căci nu vom mai avea nici timp, nici ocazia de a o face, odată ce ne vom întoarce.

Îşi sprijini capul de umărul lui, sorbi din vinul cu aromă de stele şi privi marea ce se întindea nesfârşită până la orizont.

capitolul 18

Când reuşiră să se întâlnească toţi şase, sărbătoriră discret cu o cină la care Branna le oferi antricot de miel, dovleac la cuptor şi sote de mazăre cu unt şi mentă.

– Jur că nu m-am aşteptat la ceva atât de sofisticat, spuse Connor în timp ce tăia friptura. Nu că m-aş plânge.

– E prima dată când stăm la aceeaşi masă, toţi şase, de aproape o săptămână, remarcă Branna. Am discutat între noi şi ştim cu toţii ce s-a făcut şi unde suntem. Fiertura se maturează bine. Am verificat-o ultima dată azi după-amiază. Luă o porţie de dovleac pe farfuria ei şi dădu castronul mai departe, apoi continuă: Connor şi cu mine am făcut o a doua sticlă cu otrava necesară pentru Cabhan, deci, la fel ca în cazul fierturii pentru demon, vom avea o sticlă de rezervă în caz că ceva nu merge bine.

– Nu vreau să mă gândesc la probleme, zise Meara, după care îi întinse mazărea lui Boyle. A trecut aproape un an de când ticălosul ăla malefic ne tot hărţuieşte. A treia oară va fi cu noroc, nu-i aşa? Eu chiar cred asta – şi mi-o repet de fiecare dată când îl văd în timpul plimbărilor mele cu turiştii.

– Azi? întrebă Branna.

– Azi şi în fiecare zi, furişându-se prin pădure, chiar ţinând pasul cu noi o vreme. Tot mai aproape de drumul nostru. Suficient de aproape ca, de două ori deja, Roibeard să se repeadă asupra lui. De ne-ar mai lăsa naibii în pace!

– Vrea să ne enerveze, remarcă Boyle. E mai bine să nu ne enervăm.

– Asta-i drept. Când termină de tăiat friptura, Connor îşi luă două bucăţi pentru el. Devine din ce în ce mai puternic sau mai îndrăzneţ, sau amândouă. L-am văzut pândind când am ieşit la o demonstraţie de vânătoare cu şoimi. Dar azi Brian mi-a spus că a văzut un lup traversând drumul.

– Aşa cum l-a văzut şi doamna Baker, adăugă Branna.

– Așa e. Acum, în cazul lui Brian, care are tendința să creadă că o pală de vânt mai puternică ar putea fi un semn că vine sfârșitul lumii, mi-a fost destul de ușor să îl conving că ceea ce văzuse nu era decât un câine vagabond. Dar mă îngrijorează faptul că se arată și în fața altora.

– I-ar răni? întrebă Iona. Nu putem să-l lăsăm să rănească o persoană nevinovată.

– Ar face-o, zise Fin calm. Cel mai probabil își va păstra energia și resursele pentru noi, dar ar fi dispus și capabil să rănească alți oameni. Ar putea fi tentat de cineva care are puțină putere, căci pentru el asta ar însemna să se hrănească.

– Sau de o femeie. Boyle așteptă o clipă, apoi dădu din cap când nimeni nu interveni. Știm cu toții că are nevoi în privința asta. Deci, ar fi dispus să atace o femeie? Dacă răspunsul e afirmativ, cum îl putem împiedica?

– Putem extinde protecția mai departe decât am făcut-o până acum, sugeră Branna. Dacă s-ar hotărî să își astâmpere setea, ar face-o cu o fată tânără și atrăgătoare. Una vulnerabilă.

– Eu nu așa aș proceda, zise Fin în timp ce tăia carnea de miel de pe os cu multă precizie. Cabhan se poate deplasa în timp, poate merge oricând și oriunde dorește. De ce să atragă atenția asupra planului pe care vrea să îl ducă la îndeplinire aici? În locul lui m-aș întoarce în timp o sută de ani sau mai mult, mi-aș satisface poftele, aș face tot ce aș dori, fără să dau alarma aici.

– Deci nu putem face nimic în privința asta, nu-i putem ajuta pe cei pe care i-ar răni, oricine ar fi ei, oftă Iona.

– Îl vom distruge, îi aminti Branna. Iar cu asta vom face tot ceea ce e de făcut.

– Dar mai e o lună până la comemorarea morții lui Sorcha.

– A avut opt sute de ani în care să dea măsura deplină a răului din el. Boyle își puse o mână peste cea a Ionei. Nu putem să acționăm decât în prezent.

– Știu asta. Știu, și chiar și așa puterile noastre sunt limitate. E atât de multă putere aici, dar nu putem să îl împiedicăm să facă rău.

– Mă uit prin cristal în fiecare dimineață, spuse Branna. Și în fiecare noapte. Adesea chiar de mai multe ori. L-am urmărit lucrând și am văzut unele dintre vrăjile pe care le face. Folosește sânge, întotdeauna, dar încă nu l-am văzut niciodată să aducă o altă persoană în peștera lui, muritor sau vrăjitor. Încă nu am văzut, nici nu am auzit nimic care ne-ar putea ajuta.

– E tot ce putem face deocamdată. Connor îi privi pe toți cei așezați la masă. Până vom face mai mult. Mai este o lună până atunci și pare mult de așteptat, dar avem și alte lucruri de pregătit. Avem nevoie de fiertură și de vrajă pentru ceaun ca să putem distruge piatra. Cu lumină, așa cum a profețit Branna.

– Am o vrajă excelentă pentru asta, îl asigură sora lui. Trebuie însă ca tu și Iona să fiți lângă mine când o desăvârșesc. E ceva ce trebuie făcut de către cei trei, explică ea pentru toată lumea.

– Și o vom face, răspunse Connor. Dar încă nu știm numele, iar fără el, nu putem să-l distrugem pentru totdeauna, indiferent cât de puternică ar fi otrava, indiferent cât de puternică ar fi lumina.

– Scoateți lupul din bârlog, propuse Branna. Țineți-l afară destul timp ca eu sau Fin să îi cercetăm mintea și să-l aflăm.

– Nu avem de unde să știm dacă va avea numele demonului în minte cât timp e metamorfozat în lup, remarcă Fin. Cabhan doarme, la un moment dat trebuie să doarmă.

– Te gândești să mergi în visele lui? Connor clătină din cap. E un risc prea mare, Fin. Și mai mult pentru tine decât pentru oricare dintre noi.

– Dacă Branna urmărește cristalul și știm când doarme, aș putea să visez alături de el, în vreme ce voi ați sta pregătiți să mă aduceți înapoi.

– Eu refuz să particip la așa ceva. Refuz, repetă Branna când Fin se întoarse spre ea. Nu putem să te punem în primejdie, nu putem să riscăm întregul plan. Avem

la dispoziţie câteva săptămâni în care să aflăm singuri această informaţie, pe o altă cale. Tu de-abia ai reuşit să te smulgi de acolo ultima dată.

– Nu e acelaşi lucru.

– Sunt de acord cu Branna în privinţa asta, interveni Boyle. Pe tine te-ar chinui mai tare decât pe oricare dintre noi. Dacă se va ajunge la asta şi nu vom avea de ales, va trebui să fie altcineva. Oricare dintre noi cei de faţă.

– Fiindcă nu aveţi încredere în mine.

– Nu face pe măgarul, spuse Boyle rece. Nu există nimeni la masa asta care nu ar avea încredere să-şi lase viaţa în mâinile tale.

– Eşti preţuit, îl informă Meara pe Fin. Şi ăsta este motivul. Şi e prea târziu să nu faci pe măgarul, fiindcă tocmai ai făcut-o.

– Îmi cer scuze, dar riscul, aşa cum îl vedeţi, e totodată un avantaj, fiindcă aş putea să ajung în visele lui şi să mă întorc de acolo mai repede decât oricare dintre voi.

– Nici nu se pune problema, declară Connor ritos. Iar dacă insişti pe tema asta nu vei face decât să strici plăcerea unei mese excelente. În orice caz, am o idee legată de asta, dacă vrea cineva să o audă.

– Connor are idei. Zâmbind acum, Meara îl înghionti uşor. Am fost martoră la astfel de fenomene.

– Iar ideea mea e că am putea încerca să apelăm la Kathel. Am putea să-l luăm cu noi în timpul demonstraţiilor de şoimărit sau al plimbărilor călare. Kathel ar putea afla ce se petrece în mintea lupului, apoi Branna ar putea să extragă informaţia de la el.

– Asta nu e o idee chiar atât de stupidă cum pare, zise Branna.

– Mulţumesc, pufni Connor mai punându-şi o bucată de carne în farfurie.

– Pot să îi dau voie să vă însoţească, apoi mai vedem. Am tot reflectat la viziunea pe care am avut-o şi la cuvintele pe care le-am rostit când am terminat otrava, cuvinte care nu-mi aparţineau. De trei ori trei câte trei.

– Ei bine, cei trei de aici, cei trei din timpul lor şi Fin cu Boyle şi Meara, spuse Connor. Mi se pare clar.

– Eu am simţit că e mai mult. E greu de explicat, însă am simţit că e mai mult. Şi chiar dacă ar fi atât de simplu, trebuie să-i aducem pe cei trei ai lui Sorcha alături de noi, în ziua bătăliei, pe câmpul de luptă. Se va întâmpla în timpul nostru, asta *a fost* clar. Nu al lor, ci al nostru, deci trebuie să avem grijă să-i ascundem asta lui Cabhan.

– Clopot, carte, lumânare. Iona plimbă boabele de mazăre prin farfurie. Instrumente simple. Iar călăuzele noastre trebuie să fie prezente.

– Sângele şi moartea vor urma. Meara luă sticla de vin, îşi umplu paharul, apoi pe cel al Ionei. Am ştiut asta de la bun început. Vrăjitor, demon sau muritor, sângele sau moartea nu îl schimbă.

– Sunteţi preţuiţi. Branna îşi plimbă privirea de la Meara la Boyle. Soră şi frate, aţi ales dragostea şi loialitatea, binele şi lumina. Am ştiut dintotdeauna cât valoraţi, dar e limpede acum că şi soarta ştie.

În minte i se strecură fugar un gând. Branna îl aduse înapoi, în timp ce Connor se aplecă să o sărute pe Meara, făcând-o să râdă. Îl ţinu acolo, răsucindu-l ca pe o panglică, în timp ce tovarăşii ei terminară de mâncat.

În următoarele câteva zile studie acea panglică şi o întoarse pe toate părţile. Ştia cum putea să procedeze, dar trebuia să fie sigură că era necesar. În final, oricare ar fi fost decizia ei, trebuia ca toţi să fie de acord.

Coborî tiptil din pat şi, dintr-un impuls de moment, îşi luă vioara cu ea. Lăsându-l pe Fin să doarmă, coborî în atelier, unde îşi ţinea globul de cristal pe un stand. După ce îl duse pe masă aprinse focul şi trei lumânări. Apoi se aşeză, cântând încet la vioară în timp ce îl privea pe Cabhan dormind într-un pat somptuos de aur într-o încăpere întunecată din peştera lui.

Focul lui ardea mocnit, în nuanţe de roşu, iar Branna se întrebă ce imagini vedea în flăcări. Sânge şi moarte, după cum i se profeţise? Sau nu îşi vedea decât propriile dorinţe?

Ar fi putut să-şi trimită muzica până la el, să-i tulbure somnul aşa cum gândurile despre el îi tulburau

adesea somnul ei. Dar nu voia să-i lase nici o urmă care să-i permită să ajungă apoi la ceea ce iubea ea. Prin urmare, cântă pentru propria ei plăcere în timp ce stătea de veghe.

Simţindu-i prezenţa, ridică privirea când Fin veni să se aşeze lângă ea.

– Nu dormi suficient, nici nu te odihneşti suficient atunci când dormi.

– Am să fac şi una şi alta după ce se termină toată povestea. Uită-te cât de adânc doarme el. Cum era zicala aceea despre conştiinţa încărcată care nu te lasă să dormi? Se pare că nu e cazul.

– Dar visează, ştiu sigur.

– Renunţă, Finbar. Suntem cinci care ne opunem ideii tale, deci trebuie să te pleci în faţa celor cinci. Înţeleg de ce îţi doreşti asta. M-am gândit că aş putea să-i tulbur noaptea prin simplul fapt de a-mi trimite muzica în visele lui. Dar de ce? Ceea ce facem, ceea ce trimitem, poate fi întors împotriva noastră. Şi ştim ce vom face la sfârşitul lui martie.

– Ce vom face? Ascunzi ceva aici. Bătu cu degetul în tâmpla ei. Ceva ce nu vrei să ne spui şi nouă. Unul care nu se pleacă în faţa celor cinci, Branna?

– Nu-i vorba nicidecum de asta. Nu am lămurit încă toate detaliile. Îţi promit că am să-ţi spun, am să vă spun tuturor – însă deocamdată analizez ideea doar din perspectiva mea. Vreau să fiu sigură, mai întâi, care este acea perspectivă.

– Atunci întoarce-te în pat. Cabhan nu o să-ţi dezvăluie nici un nume în noaptea asta, nici nu o să-ţi facă vreun rău. El doarme şi la fel ar trebui să faci şi tu.

– În regulă. Îşi puse cu grijă vioara pe stativ şi luă mâna lui Fin. Kathel va ieşi din nou mâine. A ieşit să îl însoţească pe Connor, pe Meara, Iona, Boyle, chiar şi pe tine. Toţi aţi văzut lupul. Îl văd şi eu prin ochii lui Kathel, dar tot ce el – sau eu – reuşim să găsim în mintea lui e furie şi un fel de obsesie pentru păstrarea secretului. În mod cert îşi cunoaşte numele, aşa cum este firesc pentru toate creaturile.

– Am să îl însoţesc mâine pe Connor la demonstraţia de şoimărit, şi am să-l iau şi pe Kathel. Poate că reunindu-ne puterile vom găsi ceea ce ne trebuie.

– Ar trebui să fim noi doi, îşi dădu ea seama. Pe mine mă confundă uneori cu Sorcha, şi încă o doreşte – te doreşte şi pe tine. Noi doi şi Kathel. Iar noi doi putem să ne împletim mintea cu cea a câinelui. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

– Gândeşti prea mult. O să ne ocupăm de asta mâine. O trase în pat şi se încolăci în jurul ei. Ai să dormi acum.

Înainte ca Branna să apuce să înţeleagă şi să îl blocheze, el o sărută pe frunte, cufundând-o într-un somn adânc.

O vreme rămase întins lângă ea sub razele palide ale lunii, apoi începu şi el să alunece în somn.

Iar din somn în vise.

Copitele lui Baru bubuiau pe pământul tare, încă nedezgheţat. Nu cunoştea acest pământ, îşi spuse Fin, şi totuşi da. Irlanda. Simţea miros de Irlanda, însă nu era acasă la el.

Noaptea întunecată, străpunsă doar de câteva stele şi lumina tremurătoare a lunii ce apărea şi dispărea dintre nori, se închise în jurul lui. Observă că astrul plutea într-o ceaţă roşie ca sângele. Ca moartea.

Simţea miros de fum adus de vânt, iar în depărtare i se păru că vedea licăritul unui foc. Un foc de tabără.

Purta o mantie. O auzea fâlfâind în vânt în timp ce galopau cu o viteză nebunească. Sentimentul de urgenţă îl copleşea; deşi nu ştia încotro se îndrepta, ştia că trebuia să îşi continue galopul.

Sângele şi moartea vor urma. Cuvintele răsunară în mintea lui, făcându-l să dea pinteni calului pentru a goni şi mai repede, ridicându-se cu Baru în aer pentru a zbura pe sub luna cu aură sângerie.

Vântul îi năvăli prin păr, biciuindu-i pelerina atât de tare încât sunetul ei îi umplu urechile. Chiar şi aşa, dincolo de acel zgomot, auzi tropotul răsunător de copite.

Coborî privirea şi văzu călăreţul – cu părul luminos fluturându-i în vânt – străbătând rapid distanţele

cu mult înaintea celor ce goneau în urma lui. Şi văzu ceaţa răsucindu-se în fuioare, ridicându-se şi învăluindu-l pe acel călăreţ, separându-l de restul.

Fără ezitare, Fin ţâşni în jos, intrând cu armăsarul lui direct în stratul de pâclă. Aceasta era atât de densă, încât aproape îl sufocă. Lumina de la cele câteva stele şi tremurătoarea lună sângerie se stinse ca mucurile de lumânare strânse între degete.

Auzi strigătul, ţipătul unui cal – simţi teama şi panica şi durerea animalului. Ridicând mâna, Fin prinse sabia pe care o invocase şi îi dădu foc.

Se năpusti în faţă, fluturând sabia, tăind ceaţa, străpungând răceala ei aprigă, croindu-şi drum prin flăcări şi voinţă.

Văzu pentru o clipă călăreţul cu părul luminos, cu pelerina întunecată, o licărire foarte vagă de la o fibulă de cupru, de la sabia pe care o flutura spre lupul ce îl atacase.

Apoi ceaţa se închise din nou.

Aruncându-se în faţă orbeşte, Fin strigă în speranţa că avea să distragă atenţia lupului de la celălalt bărbat. Chemă vântul, cerându-i să sfâşie pătura groasă şi murdară ce îl învăluia. Printre zdrenţele de pâclă văzu calul împiedicându-se, văzu lupul pregătindu-se din nou să sară şi proiectă un val de putere pentru a bloca atacul, pornind hotărât la luptă.

Lupul se întoarse, cu piatra roşie şi ochii roşii scânteind ca focul. Zbură spre gâtul lui atât de rapid, atât de fulgerător, încât Fin nu apucă decât să-l întoarcă pe Baru. Ghearele îi zgâriară braţul stâng, de la umăr până la încheietură, forţa loviturii aproape aruncându-l din şa, durerea izbindu-l ca un val mareic ce părea să ardă precum focul iadului. Ridicând braţul în care avea sabia, sfâşie cu lamă şi cu foc, crestă o dungă fierbinte în flancul lupului – şi simţi durerea înjunghiindu-l ca un cuţit de gheaţă în semnul de pe umăr.

Se întoarse din nou, tăind, sfâşiind, în timp ce ceaţa se închise din nou în jurul lui, orbindu-l. Luptându-se să se elibereze, văzu că manevra îl îndepărtase. Atacă iar, cu o nouă explozie de putere, însă lupul era deja în aer.

Deşi războinicul rănit ridică sabia, bestia sări peste lamă şi îşi încleştă fălcile feroce pe gâtul lui.

Urlând de furie, Fin îi dădu pinteni lui Baru şi se năpusti în faţă, prin perdelele mişcătoare de ceaţă.

Atât calul, cât şi călăreţul se prăbuşiră şi, cu un urlet triumfător, lupul şi ceaţa dispărură.

Fără a mai aştepta ca Baru să se oprească, Fin sări din şa, îngenunchind lângă bărbatul cu păr luminos şi ochi albaştri sticloşi.

– Rămâi cu mine, îi spuse el atingând rana căscată, cu margini neregulate. Uită-te la mine. Priveşte în mine. Pot să te ajut. Rămâi cu mine.

Erau însă doar vorbe goale, căci nu avea puterea de a vindeca moartea. O simţi – ultima bătaie a inimii, ultima răsuflare.

– Ţi-ai vărsat sângele pentru el.

Mistuit de furie, durere şi mâhnire, Fin ridică privirea şi o văzu pe femeie. Branna, fu primul lui gând, dar îşi dădu seama aproape imediat că se înşela.

– Sorcha.

– Eu sunt Sorcha. Eu sunt Vrăjitoarea Întunecată din Mayo. Soţul meu e călăreţul mort. Daithi, cel viteaz şi luminos. Rochia ei, cenuşie ca ceaţa, fâlfâi pe pământ când veni mai aproape, iar ochii ei întunecaţi îi fixară pe cei ai lui Fin. Îl privesc murind, noapte după noapte, an după an, secol după secol. Aceasta e pedeapsa mea pentru că mi-am trădat harul, jurământul. Dar în noaptea asta ţi-ai vărsat sângele pentru el.

– Am ajuns prea târziu. Nu l-am oprit. Poate că dacă l-aş fi salvat pe el ne-am fi salvat pe noi toţi, însă am ajuns prea târziu.

– Nu putem schimba ceea ce a fost, şi totuşi în noaptea asta pământul a fost mânjit de sângele tău, al iubitului meu şi al lui Cabhan. Nu pentru a schimba ceea ce a fost, ci pentru a arăta ce poate fi. Îngenunche şi ea, apoi îşi lipi buzele de cele ale lui Daithi. A murit pentru mine, pentru copiii lui. A murit viteaz şi loial, aşa cum a fost dintotdeauna. Eu sunt cea care a dat greş. Eu sunt cea care, din furie, te-am rănit, te-am

blestemat, pe tine, un om fără vină, și pe atâția alții care au trăit înaintea ta.

– Din durere, spuse Fin. Din durere și chin.

– Durere și chin? Ochii ei întunecați se aprinseră pentru o clipă. Acestea nu pot echilibra balanța. V-am blestemat, pe tine și pe toți cei care au existat între tine și Cabhan, și, după cum stă scris, ceea ce am trimis în lume s-a întors asupra mea întreit. Am aruncat povara asupra copiilor mei și a tuturor copiilor lor de mai apoi.

– I-ai salvat. Ți-ai dat viața pentru ei. Viața și puterea.

Sorcha zâmbi acum. Deși era un zâmbet plin de amărăciune, Fin o văzu pe Branna în ochii ei.

– M-am agățat cu disperare de acea durere, ca de un iubit sau un copil drag. Cred că asta m-a ținut în viață atâta timp. Refuzam să văd chiar și ceea ce mi se permitea să văd. Despre tine sau în tine. Chiar știind că în venele tale nu curge doar sângele lui Cabhan, tot nu am fost în stare să accept adevărul.

– Ce adevăr?

Ea coborî privirea spre Daithi:

– Ești și al lui. Mai mult al lui, știu acum, decât al lui Cabhan.

Cu o mână înroșită de sângele lui Daithi și propriul sânge, Fin o prinse de braț. Puterea scânteie între ei în momentul contactului.

– Ce vrei să spui?

– Cabhan s-a vindecat – ceea ce trăiește în el l-a ajutat să se ridice din cenușa în care îl transformasem eu. Și, odată vindecat, a căutat să se răzbune. Nu se putea atinge de copiii mei – erau prea departe pentru el. Dar Daithi avea surori, iar una dintre ele era atât de frumoasă, atât de tânără, atât de dulce. Cabhan a ales-o și a posedat-o și, împotriva voinței ei, și-a plantat sămânța în ea. Inima ei a încetat să mai bată odată cu prima bătaie a inimii copilului. Tu te tragi din acel copil. Te tragi din ea. Te tragi din Daithi. Ești al lui și astfel, Finbar din clanul Burke, ești al meu. Am greșit față de tine. Cu grijă, desprinse fibula lui Daithi. I-o făcuse ea însăși pentru a-i conferi protecție; purta imaginea calului, a câinelui

și a șoimului pentru a-i reprezenta pe cei trei copii ai lor. Asta îți aparține, căci ești unul dintre ai lui, îi spuse. Iartă-mă.

– Ea are chipul tău și o aud în fiecare cuvânt pe care îl rostești. Dar tot am în vene sângele lui Cabhan, murmură el.

Clătinând din cap, Sorcha îi închise degetele peste fibula de cupru.

– Lumina acoperă întunericul. Îți jur pe tot ce am fost vreodată că dacă aș putea să rup blestemul pe care l-am aruncat asupra ta, aș face-o. Dar nu pot să fac eu asta. Se ridicară amândoi ținându-se de mână, străjuind corpul lui Daithi. Sânge și moarte aici, sânge și moarte vor urma, rosti Sorcha. E peste puterile mele să schimb asta. Așa cum mi-am pus puterea în copiii mei, îmi pun credința în cei trei care se trag din ei, în cei doi dispuși să lupte alături de ei și în tine, Finbar al lui Daithi, în care se împletesc deopotrivă lumina și întunericul. Timpul lui Cabhan trebuie să se sfârșească, ceea ce s-a unit cu el trebuie nimicit.

– Îi știi numele?

– Și asta e mai presus de mine. Nimiciți-l, dar nu din răzbunare, căci răzbunarea nu duce decât la mai multă vărsare de sânge, mai multă moarte, după cum am aflat pe propria piele. Nimiciți-l pentru lumină, pentru iubire și pentru toți cei ce se vor naște din voi. Îl sărută pe obraz, apoi se dădu în spate. Ține minte, iubirea are puteri mai presus de orice magie. Întoarce-te la ea.

Se trezi tulburat, dezorientat, și cu Branna rostindu-i cu disperare numele.

Era aplecată asupra lui în lumina palidă a zorilor, apăsându-și mâinile pe brațul lui rănit. Plângea în hohote în timp ce încerca să transmită căldură în rană.

Năucit, o privi cu ochii măriți. Branna nu plângea niciodată.

– Întoarce-te, întoarce-te. Nu reușesc să vindec rana asta. Nu reușesc să opresc sângerarea. Întoarce-te.

– Sunt aici.

Branna icni și se uită la el cu obrajii brăzdați de lacrimi.

– A fost suficient. O să bem cu toţii nişte whisky, decise Branna. Lasă-mă să-ţi văd arsurile, Connor, şi am să ţi le vindec.

– Mă ocup eu, interveni Iona împingând-o uşor. Rămâi cu Fin.

– Mă simt suficient de bine, insistă el. De vină a fost frigul, în cea mai mare parte. Atât de tăios, atât de amarnic încât îţi smulge viaţa din tine. Te distruge. E mai mult decât era, îi spuse Brannei. Mai mult decât am văzut şi am simţit.

Branna se aşeză pe podea şi luă unul dintre paharele pe care le împărţea Boyle.

– Povesteşte-ne.

– Era mai întuneric, mai întuneric decât a fost atunci când ne-am dus acolo în vis. Mai frig, iar aerul era atât de dens încât abia dacă-l puteai inhala. Pe foc era un ceaun şi mirosea a pucioasă. Şi am auzit voci murmurând. Nu reuşeam să desluşesc cuvintele, nu destule, dar erau în latină şi unele în irlandeza veche. La fel erau şi ţipetele, rugăminţile ce răsunau deodată cu ele. A celor ce erau sacrificaţi. Toate acestea ca un fel de ecou în depărtare. Totuşi, simţeam mirosul sângelui.

Sorbi din pahar, îşi strânse forţele din nou şi urmă:

– Am simţit o chemare irezistibilă din mine. O dorinţă mai puternică decât oricând, acea sfâşiere în două direcţii opuse. Am pus cristalul sus, într-o crestătură din piatră, pe peretele aflat faţă în faţă cu altarul. Roti paharul în mâini, aţintindu-şi privirea asupra lichidului de culoare chihlimbarului, ca şi cum ar fi revăzut totul în acel moment: Iar din clipa în care nu am mai avut cristalul la mine, dorinţa a devenit mai intensă, chemarea mai ispititoare. Pe altar se afla o cupă plină cu sânge. O doream. Tânjeam să-l beau. Sânge inocent, mi-am dat seama după miros. Ar fi fost de ajuns să iau cupa şi să beau pentru a deveni ceea ce îmi fusese scris să devin. De ce opuneam rezistenţă? Nu-mi doream oare asta – propriul meu destin, propria mea glorie? Aşa că am pornit spre altar şi m-am apropiat şi mai mult. Murmurele au umplut peştera, iar ţipetele au devenit aproape

ca o muzică pentru mine. M-am întins după cupă. Am întins mâna să o iau. În sfârşit să o iau.

Făcu o pauză ca să dea pe gât şi restul de whisky din pahar, apoi continuă:

– Însă chiar şi printre ţipete, printre murmure, prin pulsaţia acelui aer dens, te-am auzit. Coborî privirea spre Branna. Te-am auzit. „Întoarce-te la mine", mi-ai spus, şi ceea ce era în mine îşi dorea asta mai mult decât tot restul. Avea nevoie de asta mai mult decât de sângele căruia deja îi simţeam gustul în gât. Aşa că m-am îndepărtat, iar aerul s-a făcut şi mai rece. Era atât de gros acum, încât aveam impresia că trag în plămâni doar cârpe umede. Eram ameţit, şi îngreţoşat, şi slăbit. Cred că am căzut, dar am rostit cuvintele şi am dispărut de acolo, m-am întors. Trebuie să ştiţi totul, toate detaliile, adăugă el punând paharul deoparte. Cât de aproape am fost de a ceda. La un fir de păr distanţă de a ceda ispitei, şi odată ce aş fi făcut-o m-aş fi întors împotriva voastră.

– Dar nu ai făcut-o, îi atrase Iona atenţia. Te-ai întors.

– Mi-am dorit-o. Ceva din mine şi-o dorea aproape cu disperare.

– Şi tot nu ai făcut-o, sublinie Connor. Şi iată-te aici, bând whisky lângă foc.

– V-aş fi trădat încrederea...

– Astea sunt gogoşi, îl întrerupse Branna, care se ridică în picioare. Sunt doar gogoşi, Finbar. Şi nu sta aici susţinând că te-ai întors pentru mine, când de fapt nu te-ai întors doar pentru mine, sau doar pentru oricare dintre noi. Te-ai întors în egală măsură pentru tine însuţi. Pentru respectul pe care îl ai faţă de cine eşti, pentru harul tău şi pentru faptul că urăşti tot ce înseamnă Cabhan. Deci astea sunt gogoşi. Când a început toată povestea nu mi-am dat voie să am încredere în tine, iar tu mi-ai dovedit că mă înşel, în repetate rânduri. Acum nu am să-ţi dau voie, ţi-o jur, nu am să-ţi dau voie să stai aici după toate câte s-au întâmplat şi să refuzi să ai încredere în tine însuţi. Mă duc să încălzesc tocăniţa. Toţi avem nevoie să mâncăm după asta.

Când Branna ieşi, Meara dădu din cap:

– Cu asta s-a spus totul şi încă foarte clar. Iona, hai să-i dăm o mână de ajutor la bucătărie.

După ce femeile plecară, Boyle se duse la sticla de whisky şi reumplu paharul lui Fin.

– Dacă tot ai de gând să îţi plângi de milă, ar fi mai bine să fii puţin beat.

– Nu îmi plâng de milă, ce naiba. Ai auzit ce v-am spus?

– Am auzit şi eu, au auzit şi restul. Connor sorbi din whisky şi îşi întinse mai comod picioarele. Am auzit că ai dus o bătălie, şi cu duşmanul din afară şi cu cel dinăuntru, şi ai ieşit biruitor. Deci bravo ţie. Şi am să-ţi mai spun ceva de care sunt la fel de sigur ca de propriul meu nume. Ţi-ai tăia singur gâtul înainte să o răneşti pe Branna sau pe oricare dintre noi. Aşa că bea-ţi paharul, frate, şi nu mai face pe tâmpitul.

– Nu mai face pe tâmpitul, bombăni Fin dând pe gât paharul de whisky.

Deoarece îl cunoşteau, prietenii lui îl lăsară să stea posomorât o vreme.

Fin aşteptă până se strânseră toţi în bucătărie, până se aşezase toată lumea în afară de el.

– Sunt recunoscător, începu.

– Taci dracului din gură şi stai jos la masă, îi sugeră Boyle.

– Tu să taci dracului din gură. Sunt recunoscător şi am dreptul să o spun.

– Am luat la cunoştinţă. Branna îi turnă tocăniţă în castron. Acum taci dracului din gură şi mănâncă.

Gustă din mâncarea consistentă şi o simţi încălzindu-i stomacul încă îngheţat.

– Ce altceva ai mai pus în ea în afară de carne de vită, arpacaş şi cartofi?

Branna ridică din umeri.

– Tuturor ne prinde bine puţin tonic după o zi ca asta.

– E gustoasă, zise Connor după ce luă o lingură. Mai mult decât gustoasă, deci, Fin, mă alătur şi eu celorlalţi şi te sfătuiesc să taci dracului din gură.

– Prea bine. Fin se întinse să ia pâine din coşuleţ. Atunci nu am să vă spun restul poveştii, din moment ce nu vă interesează.

– Ce rest? întrebă Iona.

Fu rândul lui Fin să ridice din umeri.

– Am tăcut dracului din gură, după cum am fost sfătuit.

– Eu nu ţi-am spus să taci, interveni Meara cu un zâmbet dulce. Sunt destul de interesată, deci cu mine poţi să vorbeşti.

– În regulă atunci, pentru a-ţi satisface curiozitatea, Meara, să ştii că am găsit inscripţii pe pereţii peşterii. Foarte vechi. În alfabet Ogham.

– Ogham? Connor se încruntă. Eşti sigur?

Fiindcă îl ajuta să îşi vină în fire, Fin mai luă o înghiţitură de tocăniţă.

– Vorbeam cu Meara.

– Hai, dă-o încolo de treabă! Boyle râse şi îşi luă o felie de pâine. Ogham, deci? Ce scria?

Fin îi aruncă o privire prelungă.

– Talentele mele sunt numeroase, dar nu sunt atât de cuprinzătoare încât să pot descifra alfabetul Ogham. Însă asta ne arată că peştera a fost folosită şi, cum inscripţiile erau sus pe pereţi şi presărate cu simboluri magice pe ici, colo, cel mai probabil a fost utilizată în scopuri malefice cu mult înainte de apariţia lui Cabhan.

– Unele locuri sunt sortite fie întunericului, fie luminii, zise Branna.

– Ceea ce am simţit acolo era ca un fel de izvor al întunericului. Umbrele se mişcau asemenea unor fiinţe vii. Iar pe altar, căci eram destul de aproape pentru a vedea, se aflau oase puse într-un vas lângă o cupă cu sânge. Trei lumânări negre şi o carte legată în piele. Pe copertă era crestat semnul. Acest semn, preciză el atingându-şi umărul.

– Ceea ce înseamnă că semnul e chiar mai vechi, de dinainte ca Teagan să arunce piatra care i-a lăsat cicatricea lui Cabhan. Înainte ca Sorcha să îl blesteme. Iona îşi înclină capul. Un simbol al demonului din el? Sau

al propriului său întuneric? Îmi pare rău, se grăbi ea să adauge.

– Nu e cazul. Fin își luă din nou lingura. Lângă carte se afla un clopot, tot din argint, cu mânerul reprezentat de un lup ridicat pe picioarele din spate.

– Clopot, carte și lumânare, oase și sânge. Simbolul semnului lui Cabhan, simbolul lupului, conchise Branna. Deci avea aceste lucruri, simboluri a ceea ce a devenit. Lucruri vechi?

– Foarte vechi, toate în afară de lumânări. Iar acestea... erau făcute din grăsime de om amestecată cu sânge.

– Poate deveni mai dezgustător de atât? se întrebă Meara.

– Probabil că da, oftă Connor bătând-o ușor pe umăr.

– Instrumentele lui, eventual transmise de la tată la fiu sau de la mamă la fiu sau fiică, opină Branna. Ajunse în mâinile sale, apoi folosite în slujba întunericului. Deși nu avem de unde să știm dacă nu cumva și creatorul lui s-a ocupat de astfel de lucruri, după cum nu știm de ce a ales tocmai peștera asta.

– E posibil să fi fost un paznic, sugeră Meara. Cineva înzestrat cu putere, care păzea demonul să nu scape.

– Se prea poate, consimți Branna. Indiferent dacă s-a născut din lumină sau întuneric, sau ceva între cele două, Cabhan a făcut o alegere conștientă.

– Mai era ceva, spuse Fin. O figurină de ceară reprezentând o femeie legată de mâini și de picioare cu fâșii textile negre, îngenuncheată într-o poziție de implorare.

– Sorcha. Branna clătină din cap. Obsesia lui față de ea a început cu mult timp în urmă. Dar nu a reușit niciodată să o lege sau să o îngenuncheze.

– Aproape opt sute de ani reprezintă o perioadă foarte lungă pentru a hrăni o obsesie sau o ranchiună, observă Iona. Aș spune că e o nebunie care a început cu mult timp în urmă.

– Tind să-ți dau dreptate.

– Încă un lucru, își aminti Fin. Figurina era mânjită cu sânge pe burtă și între picioare.

Foarte atentă, Branna puse jos lingura.

– Sorcha a pierdut un copil la începutul acelei ierni. A suferit un avort spontan și nu a mai reușit niciodată să se refacă pe deplin. Suferea de o boală oribilă pe care nu reușea să o vindece. Dureri sfâșietoare în abdomen.

– Cabhan i-a ucis copilul? Chiar și la secole distanță, ochii Ionei se umplură de lacrimi. În ea? Putea să facă așa ceva?

– Nu știu. Zdruncinată, Branna se ridică, își turnă un pahar de vin și aduse sticla la masă. Dacă Sorcha nu a fost destul de atentă să se păzească? Dacă a găsit Cabhan vreo cale să... Avea trei copii de crescut, iar soțul ei era plecat cu restul clanului. Cabhan o hăituia. Poate că vigilența i-a slăbit un moment și a lăsat expus un punct vulnerabil.

– Noi vom fi vigilenți. Fin își puse o mână peste a ei. Noi nu îi vom oferi nimic și îi vom lua totul. Asta e încă o crimă pentru care trebuie să plătească.

– Sorcha suferea. I se simțeau lacrimile în carte când a scris despre pierdere. Da, șopti Branna. Trebuie să plătească și pentru asta și pentru toate celelalte.

capitolul 17

Își înteți eforturile. Nu putea să se grăbească – nu, atunci când manevrai un amestec letal nu puteai să te grăbești. Însă Branna își petrecu fiecare moment disponibil lucrând la prepararea otrăvii.

Fiecare membru al cercului ei primea o sarcină – de magie sau de altă natură. Ea rareori ieșea, în afară de câte o plimbare prin grădinile de iarnă pentru a-și mai limpezi mintea de formule și vrăji și otrăvuri.

Chiar și în timpul acelor scurte plimbări, se întreba obsesiv dacă cinci picături de tinctură de trompeta-îngerilor erau prea mult sau prea puțin. Iar boabele zdrobite trebuiau folosite proaspete, sau lăsate la macerat în propriul suc?

– Contează, murmură ea ca pentru sine, în timp ce alinia meticulos borcanele pentru un nou experiment.

Dacă greşesc o singură picătură, trebuie să luăm totul de la capăt.

– Ai spus că încercarea de ieri cu patru picături nu a mers, aşa că azi pune cinci, sugeră Connor.

– Şi dacă trebuie să fie şase? Frustrată, îşi aţinti privirea asupra borcanelor ca şi cum ar fi putut să le impună prin simplă voinţă să îşi dezvăluie secretele. Nu cumva cealaltă reţetă pe care am găsit-o e cea corectă, cea care necesită cinci ciuperci buretele-viperei, culese de sub un stejar?

– Cu cât pui mai multă otravă, cu atât mai bine, după părerea mea.

– Nu pot lucra cu aproximaţii. Nu e ca şi cum aş face o supă. Deşi auzi irascibilitatea din vocea ei, pur şi simplu nu reuşi să şi-o stăpânească. *Trebuie* să fie formula corectă, Connor, şi mă tem că asta e singura noastră şansă. Dacă dăm greş, în cel mai bun caz vom fi nevoiţi să mai aşteptăm un an înainte de a încerca din nou. În cel mai rău caz, demonul va găsi o cale de a se proteja odată ce află că avem cum să-l atacăm.

– Îţi faci mult prea multe griji, Branna. Nu îţi stă în fire să te frământi atâta.

Connor avea dreptate, desigur, iar îngrijorarea tindea să o orbească mai mult decât să o lumineze, recunoscu ea, apăsându-şi degetele pe ochi.

– Simt o presiune imensă. Am convingerea că acum *trebuie* să reuşim, altfel timpul nostru se va fi sfârşit. Este de-a dreptul insuportabil gândul că am putea ajunge să ne trăim tot restul vieţii ciocnindu-ne din când în când cu nemernicul de Cabhan, ţinându-l în frâu până le transmitem misiunea noastră următorilor trei. Tu vei avea copii cu Meara. Ai vrea să arunci o astfel de povară pe umerii lor?

– Nu aş vrea, nu. Bineînţeles că nu aş vrea. Nu vom da greş. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi, masându-i, o îndemnă: Relaxează-ţi mintea puţin. Dacă te laşi pradă nesiguranţei, ai să-ţi blochezi propriile instincte, iar ele sunt unul dintre punctele noastre forte.

– Asta e cea de-a treia oară când încerc să creez poţiunea. Nesiguranţa e justificată.

– Atunci las-o deoparte. Reţeta asta, reţeta cealaltă, lasă-le şi pe alea deoparte. Tu ce crezi? Ce îţi spun instinctele? Poate că nu e ca şi cum ai încropi o supă, dar tu prepari poţiuni încă de când aveai patru ani.

Cu gesturi măsurate, Branna închise cărţile, ştiind foarte bine că ajunsese oricum în punctul în care le ştia conţinutul pe de rost.

– Ce îţi spune intuiţia? stărui el.

– Spune că... Îşi trecu nerăbdătoare mâinile prin păr. Unde naiba e Fin? Am nevoie de sângele lui pentru asta, şi trebuie să fie proaspăt.

– A zis că va ajunge înainte de amiază, deci aşa va fi. Ce-ar fi să lucrăm împreună la ordinea operaţiunilor şi la textul descântecului? Ca atunci când soseşte el să îi poţi lua sânge şi să te apuci de treabă.

– În regulă, oftă ea, gândindu-se că, într-adevăr, era timpul să termine cu agitaţia şi chiţibuşurile. Apa sfinţită ar fi prima. Am scris: „Întâi turnăm apa cea sfântă, ce tot restul îl descântă. Mătrăguna-n boabe mici am zdrobit, am opărit, sucu-ncet s-a pregătit. Păr de iac ce stă să fete, sevă de manchineel din ţări secrete, aripa de liliac să o dizolve cu sete. Trompeta-îngerilor şi petale de omag, adaugă şi lasă-le răgaz. Apoi...

– Tu ce crezi, Branna? o întrerupse Connor.

– Ei bine, cred că m-am grăbit data trecută. Cred că în faza asta trebuie să le las să acţioneze, să fiarbă puţin.

– Deci... Amestecă şi fierbe, fă-o să dea în clocot şi amestecă din nou...

– Până se ridică fumul – da, m-am grăbit. Ar trebui să fiarbă şi să scadă puţin. În regulă. Dând ferm din cap, mai luă câteva notiţe. Ciupercile, vom încerca şi cu ciupercile – ce naiba, intuiţia îmi spune că se potrivesc.

– Aşa mai merge.

Connor o împunse uşor cu un cot în semn de încurajare.

– Bureţi ai viperelor, albi şi moi, noaptea eternă s-o aduceţi pentru cei doi. Nu, nu, nu se potriveşte pentru un demon. Tăie textul şi o luă de la capăt. Bureţi ai viperelor, cinci cu toţii, otrava revărsaţi-v-o în cupa morţii.

– E mai bine, confirmă el.

– Şi petalele de cucută. Ah, voi petale alb-gălbui, daţi poţiunii magice un gust letal şi amărui.

– Un gust mortal ar fi mai bine, cred eu.

– Da, mortal. Notă modificarea. Sânge pentru a o lega, strop cu strop va face inima demonului să stea. Putere din vecie, putere a celor trei, destinul nostru împlinit leagă-l de ei. După vrerea noastră, să se împlinească. Lăsă creionul să cadă pe masa de lucru şi oftă: Nu sunt sigură.

– Mie îmi place, pare exact ceea ce trebuie. E suficient de puternică, dar nu foarte elaborată. Avem de-a face cu moartea, deci nu se impun formule foarte elegante.

– Ai dreptate în privinţa asta. Pe toţi dracii, trebuie să se îngroaşe şi să devină neagră. Trebuie să adaug asta. Te înnegreşte şi te-ngroaşă sub mâinile mele...

– Osândă-otrăvitoare fii pentru cei puşi pe rele, încheie Connor.

– Chiar îmi place asta, zise ea. Vreau să transcriu totul cât mi-e proaspăt în minte.

– Dacă tot nu poţi să începi până nu ajunge Fin, ce-ar fi să... Auzind uşa, se întoarse brusc. Ei bine, uite-l. Are de gând să-ţi ia sânge, amice.

– Ţi-am dat mai mult decât suficient ieri şi alaltăieri, îi aminti Fin Brannei.

– Vreau sânge proaspăt.

– Vrea sânge proaspăt, bombăni el aruncându-şi paltonul pe un scaun. Ce ai de gând să faci cu ce ţi-a rămas din sângele pe care ţi l-am dat ieri şi alaltăieri?

– E pus bine – şi nu se ştie niciodată când ne va fi de folos. Dar azi vreau să încep cu toate ingredientele proaspete. Am schimbat o parte din vrajă.

– Din nou?

– Da, din nou, răspunse ea pe un ton la fel de iritat ca al lui. Trebuia îmbunătăţită. Connor a fost de acord...

– Eu nu sunt implicat în asta, se apără fratele ei ridicând mâinile. Descurcaţi-vă singuri. De fapt, acum că ai ajuns tu, Fin, eu plec. Boyle va veni puţin mai târziu, deci va putea să facă el curat printre resturi dacă voi doi vă luaţi la bătaie.

Îşi luă paltonul, căciula şi fularul şi ieşi, urmat îndeaproape de Kathel – ca şi cum câinele ar fi simţit şi el că nu i-ar strica deloc să se îndepărteze.

– De ce eşti atât de ţâfnos? îl întrebă Branna pe Fin.

– Eu? Tu de ce eşti? Ai între sprâncene cuta aia care spune că te enervează absolut orice nenorocit de lucru.

Cu atât mai iritată de cuvintele lui, Branna îşi masă fruntea cu degetele pentru a îndepărta eventuala cută.

– Nu sunt iritată – sau, ba da, sunt al naibii de iritată, dar nu pe absolut orice nenorocit de lucru şi nu pe tine. Nu sunt obişnuită să dau greş atât de spectaculos cum am păţit cu fiertura asta blestemată.

– Faptul că nu îţi iese exact cum trebuie nu înseamnă că dai greş.

– Succesul înseamnă să îmi iasă exact cum trebuie, deci e opusul eşecului.

– Magia e ceva ce trebuie exersat îndelung, Branna, după cum ştii prea bine.

Ea dădu să îi arunce o replică usturătoare, apoi se mulţumi să ofteze:

– Ştiu asta. Ştiu. Mă aşteptam să-mi iasă mai bine de la primele încercări. Dacă de fiecare dată greşesc atât de grosolan, voi fi nevoită să fac din nou comandă pentru ingrediente.

– Aşa că hai să începem de la zero. Se apropie de ea şi o sărută. Mă bucur să te văd, Branna.

– Şi eu mă bucur să te văd, Fin. Zâmbind, îşi luă cuţitul. Deci...

Se aşteptase ca el să-şi suflece mâneca, dar îl văzu scoţându-şi puloverul.

– Ia-mi sânge din semn, îi spuse. Aşa cum ai făcut pentru otrava pentru Cabhan. Din semn, Branna, cum ar fi trebuit să faci şi prima dată când ai încercat formula.

– Aşa ar fi trebuit, e adevărat. Te doare, te arde, când iau sânge de acolo.

– Fiindcă o faci într-un scop ostil semnului. Ia-l de acolo, Branna. Apoi am să vreau un nenorocit de biscuit.

– Poţi să mănânci o jumătate de duzină.

Se apropie de el ținând cuțitul ceremonial și cupa.

– Să nu blochezi durerea, îi ceru el. S-ar putea să fie și ea necesară. O vom lăsa să vină, apoi o vom lăsa să plece.

– În regulă.

Se mișcă repede, crestând cu vârful lamei o cruce peste pentagramă. În timp ce colecta sângele în cupă simți durerea, deși Fin nu scoase nici un sunet, nu se clinti.

– Ajunge, murmură ea.

Puse cuțitul deoparte pentru a lua o cârpă pe care o pregătise din timp, apăsând-o peste rană, apoi, cu blândețe, închise crestătura fină.

Înainte ca Fin să-și dea seama ce se întâmpla, Branna depuse un sărut pe semn.

– Nu! Năucit, îngrozit până în străfundul sufletului, se smuci în spate. Nu știu cum ar putea să te rănească, ce ar putea să-ți facă.

– Nu o să-mi facă nimic, fiindcă tu nu ai făcut nimic ca să meriți semnul ăsta. Am petrecut ani buni încercând să te învinovățesc pe tine, deși ar fi trebuit să dau vina pe Sorcha, sau, mai exact, pe suferința ei. Ea te-a rănit – încălcând astfel cel mai sfânt jurământ al nostru –, te-a rănit pe tine și pe mulți alții înaintea ta. Oameni nevinovați. Ți l-aș lua dacă aș putea.

– Nu poți. Crezi că nu am încercat? Își îmbrăcă la loc puloverul. Vrăjitori, preoți, femei înțelepte, bărbați sfinți, magie neagră și albă. Nimic nu îl afectează. Am călătorit în orice colțișor al lumii unde auzisem chiar și o brumă de zvon că ar fi existat cineva care să poată rupe blestemul.

Hoinărelile lui prin lume, își dădu ea seama. De acolo porniseră.

– Nu mi-ai spus niciodată...

– Ce aș fi putut să-ți spun? Acest simbol vizibil al sângelui care îmi curge prin vene nu poate fi schimbat, nu poate fi îndepărtat. Nici o vrajă, nici un ritual nu pot rupe blestemul pe care ea l-a azvârlit asupra lui Cabhan cu ultimele ei forțe înainte de moarte. Nu pot fi îndepărtat prin foc, nici tăiat de pe mine sau din mine. M-am gândit să îmi amputez brațul, dar mi-a

fost teamă că se va întipări pur și simplu pe o altă parte din trupul meu.

– Te-ai... Dumnezeule bun, Fin!

Nu intenționase să spună atât de multe, dar nu putea să-și ia cuvintele înapoi.

– Ei bine, eram destul de beat în momentul respectiv, din fericire, fiindcă odată blestemat, rămâi blestemat, indiferent dacă ai un braț sau două, în pofida ideii care mi se părea disperat de eroică la vârsta de douăzeci și doi de ani și sub efectul a mai bine de jumătate de sticlă de Jameson.

– Nu ai să te rănești singur, exclamă Branna, zguduită până în adâncul sufletului. Nici măcar nu ai să te gândești să o faci.

– Nu are nici un rost, după cum mi s-a spus de fiecare dată când o încercare dădea greș. Blestemul unei vrăjitoare muribunde, și încă al uneia care s-a sacrificat pentru copiii ei, pentru a-i apăra de cea mai întunecată dintre forțele răului, e foarte puternic.

– După ce se termină toate astea, am să te ajut, o să te ajutăm cu toții să găsești o cale.

– Eu trebuie să o găsesc, dacă există o cale, și nu am să încetez niciodată să o caut, fiindcă blestemul ăsta este motivul pentru care nu-mi poți oferi un viitor. Motivul pentru care nu-ți pot cere să o faci și nu pot nici eu să ți-l ofer. Nu am putea avea niciodată copii. Văd că știi și asta, zise el clătinând din cap. Nici unul dintre noi nu ar aduce un copil pe lume, știind că ar fi împovărat de acest blestem.

– Nu, murmură Branna, simțind cum disperarea îi strângea inima. Și după ce se termină toate astea... ai să pleci din nou.

– După ce se termină toate astea, am putea oare să mai fim împreună așa cum suntem acum, știind că nu vom avea niciodată viața pe care ne-am imaginat-o cândva? Știind că asta – își atinse umărul – rămâne între noi chiar și după ce îl nimicim pe Cabhan? Câtă vreme port semnul, Cabhan nu se va fi sfârșit cu adevărat, iar blestemul lui Sorcha va merge mai departe prin mine. Deci nu am să încetez niciodată să caut o cale.

– Aşadar, blestemul ei se întoarce întreit. Tu, eu şi viaţa pe care am fi putut să o avem.

– Avem prezentul. E mai mult decât am crezut că voi avea vreodată cu tine.

– Am crezut că va fi suficient. Se cuibări în braţele lui, ţinându-l strâns, şi şopti: Ar fi bine să nu-l irosim.

– Nu, nu îl vom irosi.

– Dacă mi-aş putea dori asta, am fi oameni obişnuiţi, murmură Branna ridicându-şi buzele spre el.

Fin reuşi să zâmbească.

– Tu nu ai putea fi niciodată un om obişnuit.

– Doar o femeie care confecţionează săpunuri şi lumânări şi are un magazin elegant în centrul satului. Iar tu doar un bărbat care are grajdurile şi şcoala de şoimărit. Dacă mi-aş putea dori asta. Dar...

Deodată cu ea, Fin îşi îndreptă privirea spre masa de lucru, spre cărţile de descântece, spre borcane.

– Dacă am fi oameni obişnuiţi nu am putea face ceea ce trebuie făcut. Ar fi bine să încercăm vraja, altfel ai să ajungi să-mi iei sânge din nou, pretinzând că ăsta nu este destul de proaspăt.

Datoria, îşi spuse ea, şi soarta lor. Nici una nu putea fi evitată.

Îşi pregăti ceaunul şi aprinse un foc dedesubt.

Procesul lung şi minuţios necesita precizie şi putere – pas după pas, cu extremă atenţie. Branna îşi impuse să lase deoparte toate eşecurile precedente, să se poarte ca şi cum ar fi fost la prima încercare. Fiertura toxică clocoti şi fumegă în timp ce ea şi Fin stătură cu mâinile întinse peste ceaun pentru a amesteca încet, foarte încet.

Branna inspiră adânc atunci când ajunseră la ultima etapă.

– Te înnegreşte şi te-ngroaşă sub mâinile mele, declamă ea.

– Osândă-otrăvitoare fii pentru cei puşi pe rele, adăugă Fin.

– Putere din vecie, rostiră împreună, în timp ce, sub efectul cuvintelor, fiertura începu să clocotească violent. Putere a celor trei, destinul nostru împlinit leagă-l de ei. După vrerea noastră, să se împlinească.

Branna simţi schimbarea, revărsarea de putere şi voinţă, din ea şi din Fin. Întinseră mâinile unul spre celălalt, împletindu-şi acea putere şi acea voinţă, lăsându-le să fuzioneze şi astfel să crească.

Blocând orice altceva, se concentră exclusiv pe acea fuziune, pe acea hotărâre, în timp ce inima începu să-i bată rapid şi violent în piept, în timp ce căldura şi mirosurile din atelierul ei păliră şi dispărură.

Totul era doar lumină, intensă şi scânteietoare, ridicându-se în ea, revărsându-se din ea. Înflorind alături de ceea ce se ridica şi se revărsa din el.

O întâlnire fizică, intimă, spirituală, puternică, ce crescu în intensitate precum o furtună, îi sfâşie toată fiinţa precum un orgasm.

Capul îi căzu pe spate. Ridică braţele cu palmele în sus, cu degetele răsfirate.

– Aici am făurit o armă împotriva întunericului. În flacăra credinţei şi a luminii. Pe pământul pe care şi-a sacrificat viaţa Vrăjitoarea Întunecată, de trei ori trei câte trei ne vom ridica în faţa răului născut în beznă. Sângele şi moartea vor urma. Aduceţi calul, şoimul şi dulăul laolaltă, rostiţi numele. Sunaţi clopotul, deschideţi cartea, aprindeţi lumânarea, rostiţi numele. În foc alb incandescent, doar lumină, arzând deplină, învăluie piatra şi închide uşa. Sângele şi moartea vor urma. De-ar fi demon, de-ar fi muritor, de-ar fi vrăjitor, sângele şi moartea vor urma.

Ochii ei, care deveniseră negri, se făcură albi şi se dădură peste cap. Fin apucă să o prindă înainte să cadă, prăbuşindu-se pur şi simplu ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate frânghiile.

Chiar în clipa în care o ridică în braţe, ea îşi apăsă o mână pe umărul lui:

– Sunt bine. Doar am ameţit pentru o clipă.

– Ai să stai aici.

O întinse pe canapeaua micuţă din faţa focului, după care se duse la dulăpiorul ei şi căută până găsi ceea ce voia.

Nu se mai obosi să pună ceainicul pe foc, ci făcu ceaiul pocnind din degete. Turnă şase picături de tonic în el, apoi i-l duse:

– Bea şi nu te împotrivi, îi ordonă. Este propria ta poţiune.

– Eram acolo, simţind lumina şi puterea cum creşteau în mine. Priveam fiertura ce se învolbura în ceaun, îngroşându-se, clocotind. Apoi brusc mă priveam pe mine însămi, şi pe tine, şi auzeam vorbele pe care le rosteam fără a le rosti. Am avut şi altă dată străfulgerări cu ceea ce urma să se întâmple – toţi am avut – dar niciodată atât de intens sau atât de copleşitor. Sunt bine acum, îţi dau cuvântul meu de onoare. Sorbind din ceaiul cu tonic, urmă: De-abia după ce a ieşit din mine m-am simţit ca şi cum aş fi fost complet golită, însă doar pentru o clipă.

– Ochii tăi au devenit negri ca partea întunecată a lunii, iar vocea ţi-a răsunat ca un strigăt din vârf de munte.

– Nu eram eu însămi.

– Nu erai, nu. Ce şi-a făcut loc în tine, Branna?

– Nu ştiu. Dar forţa şi lumina acelei entităţi au fost mistuitoare. Şi, Fin, a fost frumos mai presus de cuvinte. E tot ceea ce suntem noi, dar amplificat superb, ca o mie de sori în jurul nostru şi în noi în acelaşi timp. Doar aşa aş şti să-ţi descriu. Mai luă o gură de ceai şi simţi că începea să se liniştească. Vreau să pun totul pe hârtie, tot ce am rostit. Ar fi păcat să uit.

– Eu nu am să uit, nici un cuvânt.

– Ar fi bine să scriem, totuşi, pentru orice eventualitate, spuse ea cu un zâmbet. Am făurit o armă – înseamnă că a funcţionat.

– Otrava e neagră şi groasă ca smoala.

– Trebuie s-o punem într-un recipient sigilat, să o păstrăm la întuneric şi să descântăm sticla.

– Mă ocup eu de asta.

– Nu, nu, am făcut vraja împreună, iar asta e ceva important, cred. Deci ar trebui să facem şi restul împreună. Mi-am revenit, Fin, pe cuvântul meu. Îşi puse ceaiul deoparte şi se ridică în picioare pentru a-i demonstra că spunea adevărul. Trebuie să ne mişcăm repede. N-aş vrea ca otrava să se strice şi să fim nevoiţi să repetăm întregul proces.

Fin continuă să o supravegheze până se simţi pe deplin liniştit.

După ce pecetluiră vraja, Branna luă două sticluţe opace, scurte şi turtite, din dulăpiorul de sub masa ei de lucru.

– Două?

– Am făcut o cantitate suficientă, fiindcă mi s-a părut o idee înţeleaptă să avem o sticlă de rezervă. În caz că se întâmplă ceva cu prima – înainte sau în timpul luptei – vom mai avea una.

– O mişcare inteligentă şi, ca întotdeauna, practică. Când Branna dădu să scoată o pâlnie, Fin clătină din cap: Nu cred că trebuie să procedăm astfel. Înţeleg, din nou, că aşa ar fi practic, dar cred că este mai bine să folosim puterea.

– S-ar putea să ai dreptate. Una pentru tine, atunci, şi una pentru mine. Trebuie să turnăm repede, apoi să punem bine dopul, să sigilăm din nou recipientul. Uite, asta e a mea şi cealaltă a ta. Din oală în sticlă, fără a lăsa urme în aer, fără a scăpa vreo picătură pe podea.

Îşi împleti mâna cu a lui şi întinse cealaltă mână în aer, iar Fin o imită. Două şuvoaie subţiri, negre şi uleioase, se întinseră în arc spre sticle, alunecând înăuntru. Când şuvoaiele se sfârşiră, cei doi aduseră dopurile în zbor şi le fixară bine.

– Departe de lumină, închise să vă ţină, să vă deschideţi când va fi să vină.

Uşurată, Branna revărsă un foc alb în ceaun pentru a îndepărta orice eventuale urme.

– E mai bine să fim prudenţi, spuse ea luând sticlele şi ascunzându-le în dulapul în care ţinea borcanele cu ingrediente şi otrava deja preparată pentru Cabhan. Deşi voi distruge ceaunul. Nu ar trebui să fie folosit din nou. Mare păcat, fiindcă m-a servit bine. Închise cu o vrajă uşa dulapului, explicând: Nu se va deschide decât pentru unul din cercul nostru.

Din alt dulap scoase o sticlă verde-deschis îmbrăcată în filigran argintiu, apoi alese două pahare de vin.

– Asta ce e?

– E un vin pe care l-am făcut chiar eu şi l-am pus aici pentru o ocazie specială, neştiind când va fi asta. Se pare că acum e. Am făcut ceea ce aveam de făcut şi, sinceră să fiu, Fin, mă îndoiam că vom reuşi. De fiecare dată când eram sigură, dădeam greş. Dar azi? Turnă vinul auriu în ambele pahare şi îi întinse lui unul. Azi nu am dat greş. Deci...

Înţelegând, Fin îşi ciocni paharul de al ei.

– Vom bea pentru ziua de azi. Sorbi şi îşi înclină capul într-o parte. Ei, uite un alt talent de-al tău, vinul ăsta e excelent. Uşor şi tare în acelaşi timp. Are gust de stele.

– Se poate spune că am adăugat câteva. E bun, confirmă ea. Azi ne-am câştigat dreptul la ceva bun. Şi din câte ţin minte, tu ţi-ai câştigat dreptul la un biscuit.

– Îmi promiseseşi o jumătate de duzină, îi aminti el, dar acum cred că ne-am câştigat amândoi dreptul la ceva mai mult decât nişte biscuiţi. Petrecându-şi un braţ în jurul taliei ei, o avertiză: Ai grijă să-ţi ţii bine vinul.

Peste o clipă îşi luară zborul împreună.

Surpriza şi iuţeala zborului o îmbătară, îi stârniră foamea când gura lui o asedie pe a ei. Lăsă să-i scape un râs înăbuşit când se trezi întinsă sub el pe un pat uriaş, înconjurat cu draperii albe delicate.

– Deci asta e ceea ce am câştigat?

– Cu vârf şi îndesat.

– Mi-am pierdut vinul.

– Nicidecum.

Aruncă o privire în direcţia indicată de el şi văzu o masă pe care se aflau paharele. Şi observă că atât patul, cât şi masa pluteau pe o mare de un albastru intens.

– Acum cine e cel cu simţ practic? Dar unde ne aflăm? Ah, e atât de cald! E minunat.

– Suntem în Mările Sudului, departe de civilizaţie, şi învăluiţi astfel încât să nu ne vadă nici măcar peştii.

– În Mările Sudului, pe un pat plutitor. Ai o anume doză de nebunie.

– Când e vorba de tine. O oră sau două cu tine, Branna, în propria noastră fereastră spre paradis. Unde e cald şi suntem în siguranţă, iar tu eşti goală. Branna rămase într-adevăr goală când el pocni din degete. Înainte să apuce să râdă din nou, Fin îşi lăsă mâinile să-i alunece în sus peste sâni. Pe toţi zeii, ador să te văd goală şi sub mine. Am făcut ceea ce trebuia făcut, îi aminti el. Acum ne vom lua ceea ce ne dorim.

Gura lui coborî peste a ei, fierbinte şi posesivă, stârnind o dorinţă ce se aprinse în ea ca un fitil. Branna îi răspunse, nu cu abandon, ci cu la fel de multă ardoare şi forţă.

Puterile lor fuzionate încă mai pulsau în ei, intense şi aprige, astfel că fiecare se deschise spre magie şi spre celălalt.

Alunecarea înnebunită a buzelor lui pe pielea ei declanşă o furtună de dorinţe. Nevoia nestăpânită a mâinilor ei curioase transformă furtuna în vârtej. Se rostogoliră pe patul ce se legăna pe marea întinsă, unduitoare, în timp ce valurile de dorinţă se înălţară în ei şi se sparseră doar pentru a se ridica din nou într-o maree nesfârşită.

Dacă aşa arăta nebunia, era dispusă să o accepte şi să îl inunde cu propria ei nebunie. Dragostea, mai presus de orice raţiune, o sufocă pur şi simplu. Şi acolo, în acea fereastră de intimitate pe care Fin o crease pentru ei, i se putea abandona. Acolo, unde nu exista decât cea mai pură formă de magie, putea să-i răspundă cu la fel de multă dragoste.

Trupul ei vibră, inima i se cutremură. Atât de mult de simţit, atât de mult de dorit. Când un strigăt de plăcere îi izbucni din gât, se întinse peste marea albastră în veşnicie.

Simplul fapt de a o avea în totalitate, acolo unde nu-i putea atinge nimeni. De a-i oferi acea fantezie pe care ea nu şi-o acorda decât atât de rar şi de a şti că Branna căuta, lua, accepta tot ceea ce simţea pentru ea, tot ceea ce avea să simtă întotdeauna pentru ea. Acest simplu gând

îi umplu inima cu ceva mai mult decât toate puterile, toată magia, toate misterele.

Nu aveau nevoie de cuvinte. Tot ceea ce simţea ea trăia în ochii ei, tot ceea ce simţea el vedea reflectat din ochii lui într-ai ei.

Când intră în ea, totul deveni un torent de plăcere şi dragoste şi dorinţă. Când ea se închise strâns în jurul lui, atât de strâns, deveniră unul.

Se întâlniră violent şi rapid, într-o lume doar a lor, cu marea albastră legănându-se sub ei. Branna se întinse lângă el, adormită de plescăitul discret al apei ce se lovea de pat, de căldura soarelui, de parfumul mării. Şi de plăcerea de a-l simţi alături, fierbinte, cu pielea umedă lipită de a ei.

– De ce tocmai aici? îl întrebă.

– Mi se pare mai mult decât tot ceea ce am avut şi am cunoscut împreună. Avem în noi verdeaţa şi ploaia, şi nu le-am renega. Dar asta? Căldura şi albastrul mării? Un dar mic dar fantezist pentru cineva care rareori îşi oferă aşa ceva. Şi toţi zeii ne sunt martori, Branna, că iarna a fost rece şi aspră.

– Aşa e. Dar la sfârşitul ei vom avea mai mult decât primăvară. Vom avea satisfacţia de a ne fi îndeplinit datoria şi lumina şi uşurarea născute din ea. După ce se termină...

Fin ridică uşor capul şi o privi în ochi.

– Cere-mi.

– Adu-mă din nou aici, pentru noi amândoi, după ce ne îndeplinim menirea. Şi înainte să pleci oriunde trebuie să pleci. Adu-mă înapoi aici.

– Aşa voi face. Probabil vrei să te întorci acasă acum.

– Nu. Nu, hai să mai stăm puţin. Branna se ridică în capul oaselor şi se întinse după pahare. O să ne terminăm vinul şi o să ne bucurăm de soare şi de apă. Hai să mai prelungim puţin darul acesta fantezist. Căci nu vom mai avea nici timp, nici ocazia de a o face, odată ce ne vom întoarce.

Îşi sprijini capul de umărul lui, sorbi din vinul cu aromă de stele şi privi marea ce se întindea nesfârşită până la orizont.

capitolul 18

Când reuşiră să se întâlnească toţi şase, sărbătoriră discret cu o cină la care Branna le oferi antricot de miel, dovleac la cuptor şi sote de mazăre cu unt şi mentă.

– Jur că nu m-am aşteptat la ceva atât de sofisticat, spuse Connor în timp ce tăia friptura. Nu că m-aş plânge.

– E prima dată când stăm la aceeaşi masă, toţi şase, de aproape o săptămână, remarcă Branna. Am discutat între noi şi ştim cu toţii ce s-a făcut şi unde suntem. Fiertura se maturează bine. Am verificat-o ultima dată azi după-amiază. Luă o porţie de dovleac pe farfuria ei şi dădu castronul mai departe, apoi continuă: Connor şi cu mine am făcut o a doua sticlă cu otrava necesară pentru Cabhan, deci, la fel ca în cazul fierturii pentru demon, vom avea o sticlă de rezervă în caz că ceva nu merge bine.

– Nu vreau să mă gândesc la probleme, zise Meara, după care îi întinse mazărea lui Boyle. A trecut aproape un an de când ticălosul ăla malefic ne tot hărţuieşte. A treia oară va fi cu noroc, nu-i aşa? Eu chiar cred asta – şi mi-o repet de fiecare dată când îl văd în timpul plimbărilor mele cu turiştii.

– Azi? întrebă Branna.

– Azi şi în fiecare zi, furişându-se prin pădure, chiar ţinând pasul cu noi o vreme. Tot mai aproape de drumul nostru. Suficient de aproape ca, de două ori deja, Roibeard să se repeadă asupra lui. De ne-ar mai lăsa naibii în pace!

– Vrea să ne enerveze, remarcă Boyle. E mai bine să nu ne enervăm.

– Asta-i drept. Când termină de tăiat friptura, Connor îşi luă două bucăţi pentru el. Devine din ce în ce mai puternic sau mai îndrăzneţ, sau amândouă. L-am văzut pândind când am ieşit la o demonstraţie de vânătoare cu şoimi. Dar azi Brian mi-a spus că a văzut un lup traversând drumul.

– Aşa cum l-a văzut şi doamna Baker, adăugă Branna.

– Așa e. Acum, în cazul lui Brian, care are tendința să creadă că o pală de vânt mai puternică ar putea fi un semn că vine sfârșitul lumii, mi-a fost destul de ușor să îl conving că ceea ce văzuse nu era decât un câine vagabond. Dar mă îngrijorează faptul că se arată și în fața altora.

– I-ar răni? întrebă Iona. Nu putem să-l lăsăm să rănească o persoană nevinovată.

– Ar face-o, zise Fin calm. Cel mai probabil își va păstra energia și resursele pentru noi, dar ar fi dispus și capabil să rănească alți oameni. Ar putea fi tentat de cineva care are puțină putere, căci pentru el asta ar însemna să se hrănească.

– Sau de o femeie. Boyle așteptă o clipă, apoi dădu din cap când nimeni nu interveni. Știm cu toții că are nevoi în privința asta. Deci, ar fi dispus să atace o femeie? Dacă răspunsul e afirmativ, cum îl putem împiedica?

– Putem extinde protecția mai departe decât am făcut-o până acum, sugeră Branna. Dacă s-ar hotărî să își astâmpere setea, ar face-o cu o fată tânără și atrăgătoare. Una vulnerabilă.

– Eu nu așa aș proceda, zise Fin în timp ce tăia carnea de miel de pe os cu multă precizie. Cabhan se poate deplasa în timp, poate merge oricând și oriunde dorește. De ce să atragă atenția asupra planului pe care vrea să îl ducă la îndeplinire aici? În locul lui m-aș întoarce în timp o sută de ani sau mai mult, mi-aș satisface poftele, aș face tot ce aș dori, fără să dau alarma aici.

– Deci nu putem face nimic în privința asta, nu-i putem ajuta pe cei pe care i-ar răni, oricine ar fi ei, oftă Iona.

– Îl vom distruge, îi aminti Branna. Iar cu asta vom face tot ceea ce e de făcut.

– Dar mai e o lună până la comemorarea morții lui Sorcha.

– A avut opt sute de ani în care să dea măsura deplină a răului din el. Boyle își puse o mână peste cea a Ionei. Nu putem să acționăm decât în prezent.

– Știu asta. Știu, și chiar și așa puterile noastre sunt limitate. E atât de multă putere aici, dar nu putem să îl împiedicăm să facă rău.

– Mă uit prin cristal în fiecare dimineață, spuse Branna. Și în fiecare noapte. Adesea chiar de mai multe ori. L-am urmărit lucrând și am văzut unele dintre vrăjile pe care le face. Folosește sânge, întotdeauna, dar încă nu l-am văzut niciodată să aducă o altă persoană în peștera lui, muritor sau vrăjitor. Încă nu am văzut, nici nu am auzit nimic care ne-ar putea ajuta.

– E tot ce putem face deocamdată. Connor îi privi pe toți cei așezați la masă. Până vom face mai mult. Mai este o lună până atunci și pare mult de așteptat, dar avem și alte lucruri de pregătit. Avem nevoie de fiertură și de vrajă pentru ceaun ca să putem distruge piatra. Cu lumină, așa cum a profețit Branna.

– Am o vrajă excelentă pentru asta, îl asigură sora lui. Trebuie însă ca tu și Iona să fiți lângă mine când o desăvârșesc. E ceva ce trebuie făcut de către cei trei, explică ea pentru toată lumea.

– Și o vom face, răspunse Connor. Dar încă nu știm numele, iar fără el, nu putem să-l distrugem pentru totdeauna, indiferent cât de puternică ar fi otrava, indiferent cât de puternică ar fi lumina.

– Scoateți lupul din bârlog, propuse Branna. Țineți-l afară destul timp ca eu sau Fin să îi cercetăm mintea și să-l aflăm.

– Nu avem de unde să știm dacă va avea numele demonului în minte cât timp e metamorfozat în lup, remarcă Fin. Cabhan doarme, la un moment dat trebuie să doarmă.

– Te gândești să mergi în visele lui? Connor clătină din cap. E un risc prea mare, Fin. Și mai mult pentru tine decât pentru oricare dintre noi.

– Dacă Branna urmărește cristalul și știm când doarme, aș putea să visez alături de el, în vreme ce voi ați sta pregătiți să mă aduceți înapoi.

– Eu refuz să particip la așa ceva. Refuz, repetă Branna când Fin se întoarse spre ea. Nu putem să te punem în primejdie, nu putem să riscăm întregul plan. Avem

la dispoziţie câteva săptămâni în care să aflăm singuri această informaţie, pe o altă cale. Tu de-abia ai reuşit să te smulgi de acolo ultima dată.

– Nu e acelaşi lucru.

– Sunt de acord cu Branna în privinţa asta, interveni Boyle. Pe tine te-ar chinui mai tare decât pe oricare dintre noi. Dacă se va ajunge la asta şi nu vom avea de ales, va trebui să fie altcineva. Oricare dintre noi cei de faţă.

– Fiindcă nu aveţi încredere în mine.

– Nu face pe măgarul, spuse Boyle rece. Nu există nimeni la masa asta care nu ar avea încredere să-şi lase viaţa în mâinile tale.

– Eşti preţuit, îl informă Meara pe Fin. Şi ăsta este motivul. Şi e prea târziu să nu faci pe măgarul, fiindcă tocmai ai făcut-o.

– Îmi cer scuze, dar riscul, aşa cum îl vedeţi, e totodată un avantaj, fiindcă aş putea să ajung în visele lui şi să mă întorc de acolo mai repede decât oricare dintre voi.

– Nici nu se pune problema, declară Connor ritos. Iar dacă insişti pe tema asta nu vei face decât să strici plăcerea unei mese excelente. În orice caz, am o idee legată de asta, dacă vrea cineva să o audă.

– Connor are idei. Zâmbind acum, Meara îl înghionti uşor. Am fost martoră la astfel de fenomene.

– Iar ideea mea e că am putea încerca să apelăm la Kathel. Am putea să-l luăm cu noi în timpul demonstraţiilor de şoimărit sau al plimbărilor călare. Kathel ar putea afla ce se petrece în mintea lupului, apoi Branna ar putea să extragă informaţia de la el.

– Asta nu e o idee chiar atât de stupidă cum pare, zise Branna.

– Mulţumesc, pufni Connor mai punându-şi o bucată de carne în farfurie.

– Pot să îi dau voie să vă însoţească, apoi mai vedem. Am tot reflectat la viziunea pe care am avut-o şi la cuvintele pe care le-am rostit când am terminat otrava, cuvinte care nu-mi aparţineau. De trei ori trei câte trei.

– Ei bine, cei trei de aici, cei trei din timpul lor şi Fin cu Boyle şi Meara, spuse Connor. Mi se pare clar.

– Eu am simţit că e mai mult. E greu de explicat, însă am simţit că e mai mult. Şi chiar dacă ar fi atât de simplu, trebuie să-i aducem pe cei trei ai lui Sorcha alături de noi, în ziua bătăliei, pe câmpul de luptă. Se va întâmpla în timpul nostru, asta *a fost* clar. Nu al lor, ci al nostru, deci trebuie să avem grijă să-i ascundem asta lui Cabhan.

– Clopot, carte, lumânare. Iona plimbă boabele de mazăre prin farfurie. Instrumente simple. Iar călăuzele noastre trebuie să fie prezente.

– Sângele şi moartea vor urma. Meara luă sticla de vin, îşi umplu paharul, apoi pe cel al Ionei. Am ştiut asta de la bun început. Vrăjitor, demon sau muritor, sângele sau moartea nu îl schimbă.

– Sunteţi preţuiţi. Branna îşi plimbă privirea de la Meara la Boyle. Soră şi frate, aţi ales dragostea şi loialitatea, binele şi lumina. Am ştiut dintotdeauna cât valoraţi, dar e limpede acum că şi soarta ştie.

În minte i se strecură fugar un gând. Branna îl aduse înapoi, în timp ce Connor se aplecă să o sărute pe Meara, făcând-o să râdă. Îl ţinu acolo, răsucindu-l ca pe o panglică, în timp ce tovarăşii ei terminară de mâncat.

În următoarele câteva zile studie acea panglică şi o întoarse pe toate părţile. Ştia cum putea să procedeze, dar trebuia să fie sigură că era necesar. În final, oricare ar fi fost decizia ei, trebuia ca toţi să fie de acord.

Coborî tiptil din pat şi, dintr-un impuls de moment, îşi luă vioara cu ea. Lăsându-l pe Fin să doarmă, coborî în atelier, unde îşi ţinea globul de cristal pe un stand. După ce îl duse pe masă aprinse focul şi trei lumânări. Apoi se aşeză, cântând încet la vioară în timp ce îl privea pe Cabhan dormind într-un pat somptuos de aur într-o încăpere întunecată din peştera lui.

Focul lui ardea mocnit, în nuanţe de roşu, iar Branna se întrebă ce imagini vedea în flăcări. Sânge şi moarte, după cum i se profeţise? Sau nu îşi vedea decât propriile dorinţe?

Ar fi putut să-şi trimită muzica până la el, să-i tulbure somnul aşa cum gândurile despre el îi tulburau

adesea somnul ei. Dar nu voia să-i lase nici o urmă care să-i permită să ajungă apoi la ceea ce iubea ea. Prin urmare, cântă pentru propria ei plăcere în timp ce stătea de veghe.

Simţindu-i prezenţa, ridică privirea când Fin veni să se aşeze lângă ea.

– Nu dormi suficient, nici nu te odihneşti suficient atunci când dormi.

– Am să fac şi una şi alta după ce se termină toată povestea. Uită-te cât de adânc doarme el. Cum era zicala aceea despre conştiinţa încărcată care nu te lasă să dormi? Se pare că nu e cazul.

– Dar visează, ştiu sigur.

– Renunţă, Finbar. Suntem cinci care ne opunem ideii tale, deci trebuie să te pleci în faţa celor cinci. Înţeleg de ce îţi doreşti asta. M-am gândit că aş putea să-i tulbur noaptea prin simplul fapt de a-mi trimite muzica în visele lui. Dar de ce? Ceea ce facem, ceea ce trimitem, poate fi întors împotriva noastră. Şi ştim ce vom face la sfârşitul lui martie.

– Ce vom face? Ascunzi ceva aici. Bătu cu degetul în tâmpla ei. Ceva ce nu vrei să ne spui şi nouă. Unul care nu se pleacă în faţa celor cinci, Branna?

– Nu-i vorba nicidecum de asta. Nu am lămurit încă toate detaliile. Îţi promit că am să-ţi spun, am să vă spun tuturor – însă deocamdată analizez ideea doar din perspectiva mea. Vreau să fiu sigură, mai întâi, care este acea perspectivă.

– Atunci întoarce-te în pat. Cabhan nu o să-ţi dezvăluie nici un nume în noaptea asta, nici nu o să-ţi facă vreun rău. El doarme şi la fel ar trebui să faci şi tu.

– În regulă. Îşi puse cu grijă vioara pe stativ şi luă mâna lui Fin. Kathel va ieşi din nou mâine. A ieşit să îl însoţească pe Connor, pe Meara, Iona, Boyle, chiar şi pe tine. Toţi aţi văzut lupul. Îl văd şi eu prin ochii lui Kathel, dar tot ce el – sau eu – reuşim să găsim în mintea lui e furie şi un fel de obsesie pentru păstrarea secretului. În mod cert îşi cunoaşte numele, aşa cum este firesc pentru toate creaturile.

– Am să îl însoţesc mâine pe Connor la demonstraţia de şoimărit, şi am să-l iau şi pe Kathel. Poate că reunindu-ne puterile vom găsi ceea ce ne trebuie.

– Ar trebui să fim noi doi, îşi dădu ea seama. Pe mine mă confundă uneori cu Sorcha, şi încă o doreşte – te doreşte şi pe tine. Noi doi şi Kathel. Iar noi doi putem să ne împletim mintea cu cea a câinelui. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

– Gândeşti prea mult. O să ne ocupăm de asta mâine. O trase în pat şi se încolăci în jurul ei. Ai să dormi acum.

Înainte ca Branna să apuce să înţeleagă şi să îl blocheze, el o sărută pe frunte, cufundând-o într-un somn adânc.

O vreme rămase întins lângă ea sub razele palide ale lunii, apoi începu şi el să alunece în somn.

Iar din somn în vise.

Copitele lui Baru bubuiau pe pământul tare, încă nedezgheţat. Nu cunoştea acest pământ, îşi spuse Fin, şi totuşi da. Irlanda. Simţea miros de Irlanda, însă nu era acasă la el.

Noaptea întunecată, străpunsă doar de câteva stele şi lumina tremurătoare a lunii ce apărea şi dispărea dintre nori, se închise în jurul lui. Observă că astrul plutea într-o ceaţă roşie ca sângele. Ca moartea.

Simţea miros de fum adus de vânt, iar în depărtare i se păru că vedea licăritul unui foc. Un foc de tabără.

Purta o mantie. O auzea fâlfâind în vânt în timp ce galopau cu o viteză nebunească. Sentimentul de urgenţă îl copleşea; deşi nu ştia încotro se îndrepta, ştia că trebuia să îşi continue galopul.

Sângele şi moartea vor urma. Cuvintele răsunară în mintea lui, făcându-l să dea pinteni calului pentru a goni şi mai repede, ridicându-se cu Baru în aer pentru a zbura pe sub luna cu aură sângerie.

Vântul îi năvăli prin păr, biciuindu-i pelerina atât de tare încât sunetul ei îi umplu urechile. Chiar şi aşa, dincolo de acel zgomot, auzi tropotul răsunător de copite.

Coborî privirea şi văzu călăreţul – cu părul luminos fluturându-i în vânt – străbătând rapid distanţele

cu mult înaintea celor ce goneau în urma lui. Şi văzu ceaţa răsucindu-se în fuioare, ridicându-se şi învăluindu-l pe acel călăreţ, separându-l de restul.

Fără ezitare, Fin ţâşni în jos, intrând cu armăsarul lui direct în stratul de pâclă. Aceasta era atât de densă, încât aproape îl sufocă. Lumina de la cele câteva stele şi tremurătoarea lună sângerie se stinse ca mucurile de lumânare strânse între degete.

Auzi strigătul, ţipătul unui cal – simţi teama şi panica şi durerea animalului. Ridicând mâna, Fin prinse sabia pe care o invocase şi îi dădu foc.

Se năpusti în faţă, fluturând sabia, tăind ceaţa, străpungând răceala ei aprigă, croindu-şi drum prin flăcări şi voinţă.

Văzu pentru o clipă călăreţul cu părul luminos, cu pelerina întunecată, o licărire foarte vagă de la o fibulă de cupru, de la sabia pe care o flutura spre lupul ce îl atacase.

Apoi ceaţa se închise din nou.

Aruncându-se în faţă orbeşte, Fin strigă în speranţa că avea să distragă atenţia lupului de la celălalt bărbat. Chemă vântul, cerându-i să sfâşie pătura groasă şi murdară ce îl învăluia. Printre zdrenţele de pâclă văzu calul împiedicându-se, văzu lupul pregătindu-se din nou să sară şi proiectă un val de putere pentru a bloca atacul, pornind hotărât la luptă.

Lupul se întoarse, cu piatra roşie şi ochii roşii scânteind ca focul. Zbură spre gâtul lui atât de rapid, atât de fulgerător, încât Fin nu apucă decât să-l întoarcă pe Baru. Ghearele îi zgâriară braţul stâng, de la umăr până la încheietură, forţa loviturii aproape aruncându-l din şa, durerea izbindu-l ca un val mareic ce părea să ardă precum focul iadului. Ridicând braţul în care avea sabia, sfâşie cu lamă şi cu foc, crestă o dungă fierbinte în flancul lupului – şi simţi durerea înjunghiindu-l ca un cuţit de gheaţă în semnul de pe umăr.

Se întoarse din nou, tăind, sfâşiind, în timp ce ceaţa se închise din nou în jurul lui, orbindu-l. Luptându-se să se elibereze, văzu că manevra îl îndepărtase. Atacă iar, cu o nouă explozie de putere, însă lupul era deja în aer.

Deşi războinicul rănit ridică sabia, bestia sări peste lamă şi îşi încleştă fălcile feroce pe gâtul lui.

Urlând de furie, Fin îi dădu pinteni lui Baru şi se năpusti în faţă, prin perdelele mişcătoare de ceaţă.

Atât calul, cât şi călăreţul se prăbuşiră şi, cu un urlet triumfător, lupul şi ceaţa dispărură.

Fără a mai aştepta ca Baru să se oprească, Fin sări din şa, îngenunchind lângă bărbatul cu păr luminos şi ochi albaştri sticloşi.

– Rămâi cu mine, îi spuse el atingând rana căscată, cu margini neregulate. Uită-te la mine. Priveşte în mine. Pot să te ajut. Rămâi cu mine.

Erau însă doar vorbe goale, căci nu avea puterea de a vindeca moartea. O simţi – ultima bătaie a inimii, ultima răsuflare.

– Ţi-ai vărsat sângele pentru el.

Mistuit de furie, durere şi mâhnire, Fin ridică privirea şi o văzu pe femeie. Branna, fu primul lui gând, dar îşi dădu seama aproape imediat că se înşela.

– Sorcha.

– Eu sunt Sorcha. Eu sunt Vrăjitoarea Întunecată din Mayo. Soţul meu e călăreţul mort. Daithi, cel viteaz şi luminos. Rochia ei, cenuşie ca ceaţa, fâlfâi pe pământ când veni mai aproape, iar ochii ei întunecaţi îi fixară pe cei ai lui Fin. Îl privesc murind, noapte după noapte, an după an, secol după secol. Aceasta e pedeapsa mea pentru că mi-am trădat harul, jurământul. Dar în noaptea asta ţi-ai vărsat sângele pentru el.

– Am ajuns prea târziu. Nu l-am oprit. Poate că dacă l-aş fi salvat pe el ne-am fi salvat pe noi toţi, însă am ajuns prea târziu.

– Nu putem schimba ceea ce a fost, şi totuşi în noaptea asta pământul a fost mânjit de sângele tău, al iubitului meu şi al lui Cabhan. Nu pentru a schimba ceea ce a fost, ci pentru a arăta ce poate fi. Îngenunche şi ea, apoi îşi lipi buzele de cele ale lui Daithi. A murit pentru mine, pentru copiii lui. A murit viteaz şi loial, aşa cum a fost dintotdeauna. Eu sunt cea care a dat greş. Eu sunt cea care, din furie, te-am rănit, te-am

blestemat, pe tine, un om fără vină, și pe atâția alții care au trăit înaintea ta.

– Din durere, spuse Fin. Din durere și chin.

– Durere și chin? Ochii ei întunecați se aprinseră pentru o clipă. Acestea nu pot echilibra balanța. V-am blestemat, pe tine și pe toți cei care au existat între tine și Cabhan, și, după cum stă scris, ceea ce am trimis în lume s-a întors asupra mea întreit. Am aruncat povara asupra copiilor mei și a tuturor copiilor lor de mai apoi.

– I-ai salvat. Ți-ai dat viața pentru ei. Viața și puterea.

Sorcha zâmbi acum. Deși era un zâmbet plin de amărăciune, Fin o văzu pe Branna în ochii ei.

– M-am agățat cu disperare de acea durere, ca de un iubit sau un copil drag. Cred că asta m-a ținut în viață atâta timp. Refuzam să văd chiar și ceea ce mi se permitea să văd. Despre tine sau în tine. Chiar știind că în venele tale nu curge doar sângele lui Cabhan, tot nu am fost în stare să accept adevărul.

– Ce adevăr?

Ea coborî privirea spre Daithi:

– Ești și al lui. Mai mult al lui, știu acum, decât al lui Cabhan.

Cu o mână înroșită de sângele lui Daithi și propriul sânge, Fin o prinse de braț. Puterea scânteie între ei în momentul contactului.

– Ce vrei să spui?

– Cabhan s-a vindecat – ceea ce trăiește în el l-a ajutat să se ridice din cenușa în care îl transformasem eu. Și, odată vindecat, a căutat să se răzbune. Nu se putea atinge de copiii mei – erau prea departe pentru el. Dar Daithi avea surori, iar una dintre ele era atât de frumoasă, atât de tânără, atât de dulce. Cabhan a ales-o și a posedat-o și, împotriva voinței ei, și-a plantat sămânța în ea. Inima ei a încetat să mai bată odată cu prima bătaie a inimii copilului. Tu te tragi din acel copil. Te tragi din ea. Te tragi din Daithi. Ești al lui și astfel, Finbar din clanul Burke, ești al meu. Am greșit față de tine. Cu grijă, desprinse fibula lui Daithi. I-o făcuse ea însăși pentru a-i conferi protecție; purta imaginea calului, a câinelui

și a șoimului pentru a-i reprezenta pe cei trei copii ai lor. Asta îți aparține, căci ești unul dintre ai lui, îi spuse. Iartă-mă.

– Ea are chipul tău și o aud în fiecare cuvânt pe care îl rostești. Dar tot am în vene sângele lui Cabhan, murmură el.

Clătinând din cap, Sorcha îi închise degetele peste fibula de cupru.

– Lumina acoperă întunericul. Îți jur pe tot ce am fost vreodată că dacă aș putea să rup blestemul pe care l-am aruncat asupra ta, aș face-o. Dar nu pot să fac eu asta. Se ridicară amândoi ținându-se de mână, străjuind corpul lui Daithi. Sânge și moarte aici, sânge și moarte vor urma, rosti Sorcha. E peste puterile mele să schimb asta. Așa cum mi-am pus puterea în copiii mei, îmi pun credința în cei trei care se trag din ei, în cei doi dispuși să lupte alături de ei și în tine, Finbar al lui Daithi, în care se împletesc deopotrivă lumina și întunericul. Timpul lui Cabhan trebuie să se sfârșească, ceea ce s-a unit cu el trebuie nimicit.

– Îi știi numele?

– Și asta e mai presus de mine. Nimiciți-l, dar nu din răzbunare, căci răzbunarea nu duce decât la mai multă vărsare de sânge, mai multă moarte, după cum am aflat pe propria piele. Nimiciți-l pentru lumină, pentru iubire și pentru toți cei ce se vor naște din voi. Îl sărută pe obraz, apoi se dădu în spate. Ține minte, iubirea are puteri mai presus de orice magie. Întoarce-te la ea.

Se trezi tulburat, dezorientat, și cu Branna rostindu-i cu disperare numele.

Era aplecată asupra lui în lumina palidă a zorilor, apăsându-și mâinile pe brațul lui rănit. Plângea în hohote în timp ce încerca să transmită căldură în rană.

Năucit, o privi cu ochii măriți. Branna nu plângea niciodată.

– Întoarce-te, întoarce-te. Nu reușesc să vindec rana asta. Nu reușesc să opresc sângerarea. Întoarce-te.

– Sunt aici.

Branna icni și se uită la el cu obrajii brăzdați de lacrimi.

– Rămâi cu mine. Nu reuşeam să ajung la tine. Nu pot opri sângerarea. Nu pot – o, slavă Domnului, slavă tuturor zeilor! Se vindecă acum. Doar rămâi, rămâi. Uită-te la mine. Fin, uită-te la mine. Priveşte în mine.

– Nu am reuşit să îl vindec. A murit în mâinile mele. Sângele lui e cel care îmi mânjeşte mâinile. Sângele lui pe mine, în mine.

– Taci, taci. Lasă-mă să-mi fac treaba. Rănile sunt adânci şi urâte. Ai pierdut sânge, prea mult deja.

– Plângi.

– Ba nu plâng. Însă lacrimile ei căzură pe rană şi o închiseră. Taci, doar taci şi lasă-mă să termin. Se vindecă frumos acum. Vei avea nevoie de o poţiune, dar se vindecă frumos.

– Nu voi avea nevoie de o poţiune. Se simţea mai întărit, mai puternic şi cu mintea mai limpede. Sunt bine acum. Tu eşti cea care tremură. Se ridică în capul oaselor şi îşi trecu blând degetele peste obrajii ei umezi. S-ar putea ca tu să fii cea care are nevoie de o poţiune.

– Mai simţi durere acum? Testează-ţi braţul. Mişcă-l, flexează-l, ca să vedem dacă e aşa cum trebuie.

Fin făcu ceea ce îi ceruse.

– E totul în regulă şi nu, nu mă mai doare. Coborând privirea, văzu aşternuturile mânjite de sânge şi exclamă uimit: Asta e tot de la mine?

Încă tremurând, Branna se duse să caute cearşafuri curate, dar zăbovi la baie să se spele pe mâini, căci avea nevoie de timp şi distanţă pentru a-şi calma emoţiile.

Când se întoarse, îmbrăcată într-un halat călduros, Fin îi întinse un pahar de whisky.

– Poftim. Cred că ai nevoie de asta mai mult decât mine.

Branna se mulţumi să clatine din cap şi se aşeză cu grijă pe marginea patului.

– Ce s-a întâmplat?

– Spune-mi tu mai întâi.

– Bine, zise ea închizând istovită ochii. Ai început să te zbaţi în somn. Violent. Am încercat să te trezesc, însă nu am reuşit. Am căutat zadarnic o cale de a ajunge

în visul tău, ca să te smulg de acolo. Era ca un zid peste care nu puteam trece indiferent ce aş fi făcut. Apoi au fost rănile de pe braţul tău, sângele ce ţâşnea din ele. Fu nevoită să se oprească preţ o clipă, apăsându-şi mâinile pe faţă pentru a-şi recăpăta calmul. Reluă: Ştiam că eşti undeva unde nu puteam ajunge la tine. Am încercat să te aduc înapoi. Am încercat să îţi vindec rănile, dar nimic din ceea ce făceam nu reuşea să oprească sângerarea. Am crezut că ai să mori în somn, prins într-un vis în care te-a tras cu forţa, împiedicându-mă să merg la tine. Că ai să mori fiindcă nu puteam ajunge la tine. Cabhan mi te răpise tocmai când credeam că ai redevenit al meu. Credeam că ai să mori fiindcă nu eram suficient de puternică să te vindec.

– Dar exact asta ai făcut, iar eu nu am murit, aşa-i? Se strecură în spatele ei şi o sărută pe umăr. Ai plâns pentru mine.

– Lacrimi de panică şi frustrare. Se cuibări la pieptul lui şi începu să se legene, murmurând: Unde te-ai dus? Unde te-a dus Cabhan?

– Nu el m-a dus, de asta sunt sigur. Am retrăit noaptea în care Cabhan l-a ucis pe Daithi. Am văzut-o pe Sorcha. Am vorbit cu ea.

Branna se desprinse brusc din îmbrăţişare.

– Ai vorbit cu ea?

– Aşa cum vorbesc acum cu tine. Semeni atât de mult cu ea. Îi împinse părul pe spate cu mişcări blânde. Deşi ochii ei sunt întunecaţi, au aceeaşi expresie ca ai tăi. E forţa din ei. Şi puterea.

– Ce ţi-a spus?

– Am să-ţi povestesc, dar cred că e mai bine să fim toţi de faţă. Ca să fiu sincer, mi-ar prinde bine puţin timp să îmi limpezesc şi eu gândurile.

– Atunci am să-i chem aici.

Se îmbrăcă fără a-i mai pune alte întrebări. Adevărul era că avea şi ea nevoie de timp, pentru a se linişti, pentru a-şi îmbrăca armura. Teama şi durerea pe care le simţise în dimineaţa aceea atinseseră o intensitate cum nu mai trăise decât în ziua în care văzuse semnul întipărit pe umărul lui. Se întrebă dacă nu cumva acel torent

de emoţii îi blocase puterea de a-l vindeca, de a-l aduce înapoi din vis. Şi nu găsi răspunsul.

Când coborî, observă că Fin pusese ceainicul pe foc şi deja o aştepta cu cafea.

– Ai să crezi că trebuie să pregăteşti micul dejun pentru toată lumea, începu el. Dar ne descurcăm şi singuri.

– Îmi dă o ocupaţie. Dacă vrei să fii de ajutor, curăţă şi taie câţiva cartofi. Eşti suficient de îndemânatic pentru asta.

Lucrară în tăcere până sosiră ceilalţi.

– Se pare că ni se pregăteşte un adevărat mic dejun englezesc, comentă Connor. Dar e al naibii de devreme pentru aşa ceva. Ai avut o aventură, nu-i aşa? i se adresă lui Fin.

– S-ar putea spune că aşa a fost.

– Dar eşti bine.

Iona îl atinse pe braţ ca pentru a se convinge.

– Sunt, şi suficient de viclean totodată să las în mâinile lui Boyle sarcina care mi-a fost aruncată în cârcă, având în vedere că el e mai abil la asta.

– Aproape oricine e mai abil decât tine. Boyle îşi sufleca mânecile şi se duse să o ajute pe Branna.

Într-o atmosferă de evidentă nerăbdare, puseră masa, pregătiră ceaiul, făcură cafeaua, tăiară pâinea felii. După ce se aşezară cu toţii, toate privirile se îndreptară asupra lui Fin.

– E o poveste ciudată, deşi o parte din ea o ştim din cărţi. M-am trezit călare pe Baru, galopând nebuneşte, pe un drum de pământ îngheţat.

Le istorisi întregul vis, străduindu-se din răsputeri să nu omită vreun detaliu.

– Ia stai aşa. Boyle ridică o mână. Cum poţi să fii atât de sigur că nu Cabhan te-a atras în visul ăsta? Lupul te-a atacat, ţi-a sărit la beregată, iar Branna a noastră nu a reuşit să te vindece, nici să te aducă înapoi. Mie mi se pare a fi opera lui Cabhan.

– L-am luat prin surprindere, asta pot s-o jur. Lupul m-a atacat doar fiindcă mă aflam acolo şi era posibil să împiedic crima. Dacă într-adevăr Cabhan ar fi vrut

să mă rănească, de ce să nu mă aştepte la pândă şi să mă atace astfel? Nu, ţinta lui era Daithi, iar intervenţia mea a fost ceva neaşteptat. Nu am reuşit să îl salvez şi, acum că privesc lucrurile la rece, nici nu mi-a fost scris vreodată să-l salvez.

– Daithi a fost o jertfă, spuse Iona încet. Moartea lui, precum cea a lui Sorcha, a dus la naşterea celor trei.

– Avea ochi ca ai tăi, luminoşi şi albaştri. Am văzut, când în sfârşit am putut să văd, cu câtă vitejie şi ardoare s-a luptat. Dar nici o intervenţie nu ar fi putut să schimbe situaţia. Puterea lui Cabhan era uriaşă, mai multă decât are acum. Sorcha i-a redus din acea putere, deşi el s-a vindecat. Cred că o parte din foamea care îl mână înainte e dorinţa de a-şi recăpăta întreaga putere. Şi pentru a o căpăta, trebuie să o ia de la cei trei.

– Nu o va face niciodată, rosti Branna. Spune-le şi restul. Eu nu cunosc decât fragmente.

– Daithi a căzut. Am sperat că voi putea să-i vindec rănile, dar era prea târziu pentru asta. Şi-a dat ultima suflare chiar înainte să-mi pun mâinile pe el. Apoi a apărut ea. Sorcha.

– Sorcha? Meara puse jos cana din care tocmai sorbise. A fost acolo cu tine?

– Am stat de vorbă. Am avut impresia că am petrecut mult timp acolo, pe drumul mânjit de sânge.

Le reproduse întreaga discuţie, cuvânt cu cuvânt, suferinţa ei, remuşcările ei, forţa ei. Apoi cuvintele care schimbaseră atât de multe în el.

– Daithi? Te tragi din el, sângele tău e amestecat cu al lui şi al lui Cabhan? Zdruncinată, Branna se ridică în picioare. Cum a fost posibil să nu ştiu? Cum a fost posibil să nu ştim nici unul dintre noi? El e cel care se regăseşte în tine, spiritul lui şi spiritul tău sunt ceea ce îl înfrâng pe Cabhan de fiecare dată. Dar nu am văzut asta. Sau am refuzat să o văd. Fiindcă nu vedeam decât semnul.

– Cum ai fi putut să vezi ceea ce nici eu însumi nu vedeam în mine? Am văzut semnul şi i-am dat o importanţă covârşitoare, la fel ca tine. Ea ştia, după cum mi-a spus, ştia, dar nu credea, nici nu avea încredere în mine.

Deci cred că m-a adus acolo ca să vadă cum voi reacţiona. Un ultim test ca să afle ce ardea mai puternic în mine. Iar la sfârşit mi-a dat asta, zise Fin scoţând fibula din buzunar. Mi-a dat mie ceea ce a făcut pentru el.

– Fibula lui Daithi. Mulţi au căutat-o. Branna se aşeză din nou şi studie bijuteria de cupru. O credeam pierdută.

– Cele trei călăuze reunite, zise Connor luând la rândul lui fibula. Iar tu eşti singurul dintre noi care poate vorbi cu toate trei. A fost dintotdeauna a ta. Aşteptându-te pe tine, aşteptând ca ea să ţi-o dea.

– Sorcha îl vede pe Daithi murind în fiecare noapte, aşa mi-a spus. E pedeapsa ei pentru blestem. Cred că zeii sunt cu adevărat nemiloşi, condamnând astfel o femeie îndurerată. Sânge şi moarte, a spus ea, la fel ca tine, Branna. Sângele şi moartea vor urma, aşadar îşi pune credinţa în noi – toţi cei de aici – şi în copiii ei. Trebuie să-l nimicim, însă nu din răzbunare, şi recunosc, răzbunarea era o motivaţie puternică până acum. Trebuie să-l nimicim pentru lumină, pentru iubire şi pentru toţi cei care se vor naşte din noi. Mi-a spus că iubirea are puteri mai presus de orice magie, după care m-a trimis înapoi. Mi-a spus „Întoarce-te la ea", iar eu m-am trezit cu tine plângând deasupra mea.

Fără un cuvânt, Branna întinse mâna spre Connor şi luă fibula.

– Sorcha a făcut asta din dragoste, la fel cum a făcut şi amuletele pe care le purtăm noi trei. Are o putere extraordinară. Nu trebuie să te desparţi niciodată de ea, acum că ţi-a fost dată.

– Putem să-i facem un lănţişor, sugeră Iona, ca pentru talismanele noastre.

– E o idee excelentă. Aşa se explică de ce la prepararea otrăvii mi-a trebuit o cantitate atât de mare din sângele tău. Nu ai avut niciodată suficient din Cabhan în tine.

Cu un râs scurt, Fin decise să mănânce ouăle care i se răciseră în farfurie.

– Mereu practică.

– Eşti unul dintre noi, îşi dădu seama Iona. Adică eşti văr cu noi. Unul foarte, foarte îndepărtat, dar totuşi văr.

– Bun venit în familie, atunci, zise Connor ridicând cana în semn de toast. Deci s-ar putea să se scrie, la un moment dat, că Verişorii O'Dwyer şi prietenii şi iubiţii lor l-au trimis pe Cabhan înapoi în iad.

– Beau pentru asta.

– Eu zic să sărbătorim toţi diseară, la tavernă, iar noul nostru văr să ne facă cinste cu prima rundă, propuse Boyle strângând mâna Ionei.

– Sunt perfect de-acord, iar la a doua faci tu.

Fin ridică şi el cana, apoi bău cafeaua care se răcise la fel de tare ca ouăle.

Şi totuşi simţi o căldură plăcută în el.

capitolul 19

Fin purta fibula pe un lănţişor, îi simţea greutatea. Dar când se uita în oglindă, vedea acelaşi om. Era cel care fusese dintotdeauna.

Şi deşi bijuteria îi stătea lângă inimă, semnul rămânea întipărit pe umărul lui. Revelaţia faptului că în sângele lui se împleteau şi întunericul şi lumina nu schimba acest lucru, nu îl schimba pe el. Nu schimba ceea ce urma să se întâmple peste doar câteva săptămâni.

Se ocupă de afacerile lui, lucră la grajduri, la şcoală, în atelier, încercând să perfecţioneze vrăji care s-ar fi putut dovedi utile.

Se plimbă sau ieşi călare cu Branna, însoţit de câini, sperând să-l atragă pe Cabhan afară din bârlog, sperând să găsească o cale de a afla acea ultimă informaţie necesară.

Când februarie ajunse la sfârşit, iar martie începu să înflorească, tot nu ştiau numele demonului.

– S-ar putea ca întoarcerea în peşteră să fie ultima soluţie.

Fin rosti cuvintele pe un ton relaxat, în timp ce Connor şi el priveau doi şoimi tineri zburând în cercuri deasupra lor.

– Încă mai avem timp.

– Timpul trece, şi Cabhan aşteaptă la fel cum aşteptăm şi noi.

– Iar tu te-ai săturat să aştepţi, asta e limpede. Însă nu este o soluţie să te întorci în peşteră. În primul rând, nu poţi fi sigur că ai afla numele demonului. Connor scoase din buzunar pietricica albă pe care i-o dăduse Eamon, din triada originară, şi urmă: Toţi aşteptăm. Fin, de trei ori trei câte trei. Nu-l mai găsesc pe Eamon în vise acum. Nu îl mai găsesc şi totuşi ştiu că e acolo. Aşteptând la fel ca noi.

Fin putea să admire sângele-rece al lui Connor – şi să îl blesteme în acelaşi timp.

– Fără nume, ce aşteptăm?

– Ceea ce urmează, iar pentru mine asta a fost întotdeauna mai uşor decât pentru tine. Spune-mi însă, ce vei face după ce se termină, după ce îi punem capăt?

– Există locuri în lumea asta în care nu am ajuns încă.

Cu toată firea lui calmă, Connor se enervă.

– Locul tău e aici, lângă Branna, lângă noi.

– Casa mea e aici şi nu pot să neg asta. Însă Branna şi cu mine nu putem avea viaţa pe care ne-am dorit-o, deci ne bucurăm de ceea ce putem atâta vreme cât putem. Nu putem avea viaţa pe care o vei avea tu cu Meara sau Boyle cu Iona. Nu ne-a fost scris.

– Ah, astea sunt gogoşi! Soră-mea gândeşte prea mult pentru propriul ei bine, iar tu te învinovăţeşti pentru lucruri pe care nu le-ai făcut. Poate că trecutul e scris, dar viitorul încă nu, şi doi oameni atât de inteligenţi ca voi ar trebui să fie capabili să găsească o soluţie pentru a-şi construi un viitor împreună.

– Faptul că în venele mele curge şi sângele lui Daithi nu schimbă faptul că tot acolo curge şi cel al lui Cabhan, nici nu îmi îndepărtează semnul de pe umăr. Dacă ieşim victorioşi şi îl distrugem şi pe el şi pe demonul din el, şi bârlogul lui, de unde ştim că nu voi fi ispitit şi eu, aşa

cum a fost şi el, peste un an sau peste zece? Ştiu exact cât de întunecată şi de dulce poate fi acea ispită, iar Branna ştie că există în mine. Nu am putea avea niciodată copii care să poarte aceeaşi povară.

– Alte gogoşi, pufni Connor. Voi nu vedeţi decât partea negativă a lucrurilor.

– Blestemul aruncat de o vrăjitoare muribundă, chiar dacă ea îl regretă acum, rămâne unul puternic. S-ar putea ca tocmai într-unul dintre locurile în care nu am ajuns încă să se afle cheia ruperii blestemului. Şi nu am să mă opresc din căutat.

– Atunci după ce se termină toate astea o să căutăm împreună. Gândeşte-te cât timp liber o să ai odată ce ne descotorosim de Cabhan.

– Hai să vedem mai întâi cum ne descotorosim de el. Şi, spune-mi, ce fel de casă ai de gând să construieşti pentru tine şi mireasa ta? Ceva cum ar fi...

Cu o răsucire de deget, Fin făcu să plutească în aer imaginea unui palat scânteietor aflat deasupra unui lac de argint.

Râzând, Connor răsuci şi el din deget:

– Pentru început, mai degrabă aşa ceva.

Şi transformă palatul într-o căsuţă cu acoperiş de stuf, aşezată în mijlocul unui câmp înverzit.

– Probabil ţi se potriveşte mai bine. Iar Meara ce are de spus?

– Că nu vrea să se gândească la asta până nu se căsătoresc Iona şi Boyle şi nu îşi termină casa. Cum ea renunţă oricum la apartamentul închiriat, ne gândeam că, după ce Boyle şi Iona se mută în noul lor cămin, am putea să-i lăsăm Brannei puţină linişte şi să ne instalăm în apartamentul de deasupra garajului tău.

– Puteţi să staţi acolo oricât doriţi voi, dar cred că o să vă mănânce palmele să vă construiţi propria casă.

– Ei bine, am deja câteva idei în privinţa asta. Cred... Se întrerupse când telefonul îl anunţă că primise un mesaj. E de la Branna. Nu, nu, nu s-a întâmplat nimic, spuse el când Fin se ridică brusc în picioare. Ar vrea să ne întoarcem acasă, asta-i tot, are ceva ce vrea să discute

cu noi şi cu Iona. Hmm. Doar noi vrăjitorii, se pare. Mă întreb despre ce e vorba.

– De câtva timp lucrează la un plan, îl informă Fin. Este posibil să fi luat în sfârşit o hotărâre.

Cei doi bărbaţi chemară şoimii şi porniră spre căsuţa Brannei.

Într-adevăr, ea luase în sfârşit o hotărâre şi considera că sosise momentul să-i consulte şi pe ceilalţi.

Studiase fiecare etapă a planului, trecuse în revistă ritualul de nenumărate ori – şi ştia că cerea foarte mult, de la toţi.

Era oare un alt răspuns? se întrebă. Un alt pas necesar spre ceea ce sperau cu toţii că avea să fie sfârşitul?

Nu o făcea din impuls, îşi zise, pe când umplea ultimele sticle cu uleiuri parfumate pentru magazin. Reflectase mult prea mult la idee şi o analizase din toate unghiurile. Nu, era o decizie, o alegere, şi trebuia acceptată pe deplin de toată lumea.

Se spălă pe mâini, şterse masa de lucru, apoi se apropie să se uite în globul ei de cristal.

În peşteră nu se zăreau decât lumina roşie a focului şi fumul negru ce se ridica din ceaun. Deci Cabhan era plecat. Dacă ar fi privit-o, nu ar fi văzut nimic care să îl ajute. Avusese ea grijă de acest lucru.

În clipa în care intră Iona, se ridică şi puse ceainicul pe foc.

– Ai zis că nu sunt motive de îngrijorare, dar...

– Chiar nu sunt, o asigură Branna. Este doar ceva ce vreau să discut cu tine şi Connor şi Fin.

– Dar nu şi cu Boyle sau Meara.

– Nu încă. Nu e ceva ce am face fără ei, îţi dau cuvântul meu, doar că trebuie discutat între noi mai întâi. Deci, ai stabilit toate detaliile privind florile pentru nuntă?

– Da. Iona îşi puse în cuier jacheta şi fularul, acceptând să schimbe subiectul discuţiei. Ai avut dreptate în privinţa florăresei, e minunată. În plus, aproape am terminat cu meniurile pentru recepţie. Şi mă bucur că am lăsat muzica în mâinile tale şi ale Mearei, altfel m-aş fi scos singură din minţi.

– Ne bucurăm să te ajutăm, iar Meara ia notiţe cu ceea ce faci tu, căci s-ar putea să-i fie de folos în curând. Deşi ea pretinde că nu se gândeşte la nuntă deocamdată, mintea nu-i mai stă la altceva. A, dar uite-i şi pe Fin şi Connor. Hai să ne aşezăm la masa cea mică, să fim aproape.

– E ceva serios, nu-i aşa?

– Asta veţi decide voi. Aduci, te rog, cănile? o rugă Branna în timp ce aşeza pe masă ceainicul, zahărul, laptele şi biscuiţii.

– Este o petrecere cu ceai, deci? se miră Connor din prag.

– Nu e o petrecere, dar se serveşte ceai. Dacă am putea să ne aşezăm cu toţii, sunt mai mult decât pregătită să vă împărtăşesc ce am în minte.

– Şi e acolo de ceva vreme, completă Fin.

– Trebuia să mă conving de propriile mele gânduri şi sentimente în privinţa asta înainte să vă cer şi vouă părerea.

– Dar nu întregului cerc, observă Connor.

– Nu încă, veţi înţelege de ce am vrut să fim doar noi mai întâi.

– În regulă. Iona răsuflă zgomotos. Deja mă omoară suspansul. Spune odată.

– M-am gândit la ceea ce a vorbit prin mine în ziua când am făcut împreună cu Fin otrava pentru demon. La ceea ce am spus în momentul în care toate eforturile noastre au dat roade. Avem mijloacele de a-l distruge pe Cabhan şi ceea ce trăieşte în el, sau le vom avea odată ce aflăm numele. Şi mijloacele de a distruge piatra şi de a închide portalul.

– Vraja aia îmi place la nebunie, comentă Iona. E atâta lumină şi căldură în ea!

– Va trebui să dăm totul din noi pentru a închide porţile întunericului. Însă ceea ce s-a manifestat atunci prin mine mi-a adus mai mult decât otrăvuri, mai mult decât arme. E vorba de riscuri şi de datorie, şi s-ar putea ca sângele şi moartea să cadă asupra noastră, a oricăruia dintre noi. Şi totuşi, chiar când mi-am revenit complet

în simțiri, un gând a continuat să-mi răsune în minte. De trei ori trei câte trei.

– Și așa și suntem, încuviință Connor. Dacă ai găsit o cale de a stabili din nou o legătură între noi și cei trei ai lui Sorcha, aș vrea să o aud și eu, căci simt în toată ființa mea că trebuie să participe și ei la luptă. Trebuie să fie acolo.

– Și cred că vor fi, căci au apărut ca umbre de Samhain. A-i aduce în carne și oase s-ar putea să fie o altă treabă. De trei ori trei câte trei, repetă Branna. Însă doi dintre ei sunt înarmați doar cu vitejie, și sabie, și pumn. Ei nu au puteri magice. Cei trei ai lui Sorcha, noi trei, și Fin – având în el o parte din noi și o parte din Cabhan. Apoi Boyle și Meara. Balanța nu e tocmai echilibrată.

– Ai spus că nu îi vom lăsa deoparte, începu Iona.

– Iar eu mi-am dat cuvântul că nu o voi exclude niciodată, nici pe ea, nici pe Boyle, oricât mi-aș dori să îi protejez. Connor ignoră biscuiții și se încruntă spre sora lui. Dacă te gândești să apelăm la alții din familia noastră, la tatăl nostru sau...

– Nu. Suntem un cerc și nimic nu schimbă asta. Vom merge, de trei ori trei câte trei, așa cum ne-a fost scris. Dar acea balanță poate fi echilibrată, dacă suntem dispuși să o facem. Și dacă Boyle și Meara sunt și ei dispuși, la rândul lor.

– Vrei să le dai putere. Fin se lăsă pe spate, începând să înțeleagă. Vrei să le dai, așa cum a făcut Sorcha în privința copiilor ei, din ceea ce avem noi.

– Aș face-o – nu aproape toată, așa cum a făcut ea. Avem nevoie de ceea ce suntem, și nu aș arunca niciodată o asemenea povară în cârca a doi oameni pe care îi iubim. Însă am putea să le dăm o parte din putere, de la noi toți. E fezabil. Am studiat cum a făcut-o Sorcha, am învățat cum să transmit – cât mai blând posibil – o parte din ceea ce suntem. E un risc, dacă nu ne iese ceva bine, și trebuie să fie o alegere pentru toți.

– Copiii lui Sorcha aveau deja putere, prin ea, prin sânge, remarcă Iona. Sunt o novice în comparație cu voi, dar nu am auzit niciodată să fie posibil să transferi puteri magice unor, ei bine, să zicem unor civili.

– Ei au legături. Nu doar cu noi, ci și prin genealogia lor. Cu sau fără putere, acele legături sunt reale. Și tocmai acele legături ar face transferul posibil, dacă e scris să se întâmple.

– Ar fi mai bine protejați, reflectă Connor.

– Asta așa e, deși, oricât de mult i-aș iubi, scopul principal e obținerea echilibrului. E îndeplinirea profeției ce a fost rostită prin mine. Dar trebuie să fie scopul *nostru*. Al nostru și al lor. Și nu avem de unde să știm, nu exact, care ar fi puterile pentru ei.

– Dar dacă le-ar avea, începu Fin, atunci, împreună cu mine, ar forma o triadă.

Cum exact la același lucru se gândise și ea, Branna răsuflă ușurată.

– Întocmai. Acum, gândiți-vă bine dacă sunteți dispuși să le oferiți ceea ce e un dar și o povară totodată. O să vă arăt cum se poate face, cum cred eu că se poate face, fără a epuiza puterile nici unuia dintre noi și fără a le da mai mult decât pot ei duce. Dacă vreunul dintre noi nu e sigur, nu e dispus să o facă, atunci lăsăm ideea asta deoparte. Dacă noi suntem siguri, dar ei nu, din nou o lăsăm deoparte. Un astfel de dar trebuie oferit de bunăvoie și din toată inima și primit la fel.

– Ar trebui să le oferim putere și de la mine? întrebă Fin. Nu uita, ceea ce am eu e pângărit.

– Nu-mi place să te aud spunând asta, replică Iona.

– E un moment prea important ca să nu spunem deschis adevărul, *deirfiúr bheag*.

– Ca să spun deschis adevărul, mi-am pus și eu aceeași întrebare. După ce îi privi pe toți cei de la masă, Branna își ațintă privirea asupra lui Fin. Chiar înainte să aflăm că te tragi din Daithi, ajunsesem să cred din toată inima că trebuie să le dăm putere și de la tine. Sunt în egală măsură ai tăi, cum sunt și ai noștri. Iar tu ești unul dintre cei trei. Ceea ce există în tine nu e pur, dar asta – din punctul meu de vedere – face ca lumina din puterea ta să fie cu atât mai puternică.

– Sunt de acord, însă ei trebuie să fie siguri că pot să accepte ceea ce vine de la mine.

– Trebuie să-ți lași răgaz să reflectezi, spuse Branna.

Connor pufni în râs şi luă un biscuit.

– Nu ţi-am spus că fata asta gândeşte prea mult, Fin? Nu ţi-ai stors creierii suficient pentru noi toţi? îşi întrebă el sora. Nu te-ai jucat cu ideea şi ai stabilit toţi paşii, căile şi mijloacele, argumentele pro şi contra şi doar Dumnezeu ştie ce altceva? Dacă ei acceptă, eu le voi da.

– Fără îndoială, zise şi Iona. Nu sunt sigură cum va reacţiona Boyle la idee. El acceptă toate astea, după cum ştim cu toţii. Şi va lupta şi ne va fi alături. Dar în adâncul sufletului...

– E un bărbat foarte bine ancorat în realitate, completă Fin. Asta e adevărat. Nu putem decât să-l întrebăm, aşa cum ne-a întrebat Branna, şi să lăsăm decizia în mâinile lui şi ale Mearei.

– Îmi dau seama că am irosit o grămadă de timp pregătind notiţe detaliate pentru voi trei, oftă Branna.

– Gândeşti prea mult, râse Connor, şi mâncă biscuitul.

– Când îi vom întreba? vru Iona să ştie.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, decise Fin. După ce terminăm cu treaba pe ziua de azi?

– Înseamnă că va trebui să gătesc pentru şase.

Branna îşi trecu mâinile prin păr.

– Întâmplarea face să am găina aia grasă pe care mi-ai pus-o pe listă, o informă Fin. Şi toate ingredientele pentru un piure de cartofi cu varză.

– Excelent. Luăm cina acasă la Fin, deci. Eu mă duc şi mă apuc de treabă, dar cred că ar fi mai corect să le spunem la ce ne-am gândit înainte să ne aşezăm la masă. Vor avea nevoie de timp să... digere totul, să zicem.

– Să presupunem că vor accepta. Când facem transferul? se interesă Iona.

– Şi în privinţa asta, cu cât mai repede cu atât mai bine, zise Branna sorbind din ceai. Tu ştii mai multe decât noi, ştii că durează puţin până înveţi ce şi cum.

Branna asezonă găina cu usturoi, şi salvie, şi lămâie, pregăti piureul de cartofi cu varză, curăţă morcovii pentru a-i rumeni în unt cât stătea pasărea la cuptor. Cum planul îi aparţinea, ceilalţi hotărâseră ca ea să deschidă subiectul în faţa lui Boyle şi a Mearei.

După ce întoarse chestiunea pe toate părţile, decise că abordarea optimă era cea directă şi sinceră. Chiar atunci însă, Meara intră în bucătărie.

– Miroase delicios aici. Şi se pare că ai terminat deja treaba, deşi eu am venit cât de repede am putut ca să îţi dau o mână de ajutor.

– Nu e nici o problemă.

– Ei bine, pot măcar să pun masa.

– Nu-ţi bate capul cu asta acum. Nu voia ca masa să fie aglomerată cu farfurii şi altele cât timp discutau. Stai doar şi ţine-mi companie. Hai să dăm iama în vasta colecţie de vinuri a lui Fin.

– De acord. Pe cuvânt, mă scoate din sărite în ultimul hal să îl tot văd pe Cabhan pândindu-mă de fiecare dată când ies la plimbare cu turiştii. Probabil face la fel şi cu Iona, adăugă ea, scoţând o sticlă de vin alb din frigider. Era cam agitată azi, cel puţin spre sfârşitul zilei. Ea şi Boyle vor sosi în curând.

– Deci ţi se arată ţie, Ionei, chiar şi lui Connor, dar când ieşim Fin şi cu mine, ne evită. Vom continua să o facem, decise Branna. Nu va reuşi să reziste prea mult tentaţiei de a încerca să ne intimideze sau să ne hărţuiască.

– Nu are prea mult timp la dispoziţie, spuse Meara pe când scotea dopul. Este bine că ne întâlnim aşa cu toţii. Nu se ştie niciodată când s-ar putea să ne mai vină vreo idee.

„O, am eu o idee pentru tine", îşi zise Branna, dar se mulţumi să zâmbească:

– Ai dreptate. Hai să lăsăm asta deocamdată. Spune-mi ce mai face mama ta.

– Este mai fericită decât oricând. Şi-ţi vine să crezi că a început să ia lecţii de pian? Din câte spune, profită de timpul pe care-l are la dispoziţie, căci şi-a dorit dintotdeauna să cânte. De parcă nu ar fi avut o tonă de timp liber înainte să se mute cu Maureen şi... Meara ridică ambele mâini ca pentru a-şi impune să se oprească: Nu, nu am să spun nimic negativ. E acolo, nu aici, fericită, nu stingheră, iar Maureen se declară încântată s-o găzduiască.

– Deci numai veşti bune la capitolul ăsta.

– Ei bine, îşi întrebuinţează o parte din enormul timp liber pe care-l are acum trimiţându-mi tone de sugestii pentru nuntă. Poze cu rochii care m-ar face să arăt ca o prinţesă uriaşă îmbrăcată într-un tort cu etaj şi ar necesita cantităţi atât de mari de tul şi dantelă, încât ar trebui să epuizez stocurile din întregul ţinut. Uite, zise Meara scoţând telefonul din buzunar.

Branna studie imaginea de pe ecran, o rochie cu o jupă enormă confecţionată din straturi suprapuse de tul şi împodobită pe deasupra cu dantelă, mărgele şi funde.

– Eşti o femeie norocoasă fiindcă poţi să-ţi alegi singură rochia de mireasă.

– Aşa e, iar ea va fi dezamăgită când va afla că mă gândesc mai degrabă la ceva de genul acesta.

Aduse pe ecran o altă poză cu o rochie fluidă, simplă şi lipsită de podoabe.

– E minunată, pur şi simplu minunată, şi o reprezintă perfect pe Meara Quinn, exclamă Branna. Purtată cu o mică diademă, poate, căci tu nu eşti genul care să îşi pună flori în păr, cum e Iona. Doar o sugestie de strălucire şi rafinament. Nu va fi dezamăgită când te va vedea.

– O diademă... asta s-ar putea să mi se potrivească şi mi-ar conferi şi aerul de prinţesă pe care şi-l doreşte atât de mama.

– Caută trei variante care să-ţi placă. Trimite-i poze, las-o să aleagă pentru tine.

– Vicleană mai eşti, râse Meara luându-şi paharul cu vin.

– O, da, sunt.

Branna se întrebă dacă Meara avea să-i aprecieze la fel de mult viclenia după ce îşi prezenta ideea.

Când apărură toţi ceilalţi, aşteptă până când Meara împărţi paharele de vin, apoi le ceru să se aşeze în jurul mesei căci aveau ceva de discutat.

– S-a întâmplat ceva azi? vru Meara să ştie.

– Nu azi. S-ar putea spune că s-a întâmplat cu ceva vreme în urmă, şi de atunci am stat să pun la cale toate detaliile. „Direct şi fără ocolişuri", îşi aminti Branna. V-am reprodus toate cuvintele pe care le-am rostit în ziua în care Fin şi cu mine am preparat cea de-a doua otravă, începu ea. O ascultară uluiţi, fără să scoată o vorbă, până când încheie: E realizabil, iar noi patru suntem dispuşi să o facem. Însă alegerea finală vă aparţine.

Boyle fu cel care rupse tăcerea:

– Vă bateţi joc de noi.

– Ba nu. Iona îl masă pe mână. Noi credem că o putem face, dar e o decizie importantă pentru tine şi pentru Meara.

– Vrei să spui că puteţi să ne transformaţi pe mine şi Boyle în vrăjitori dacă suntem de acord?

– Nu tocmai. Eu cred că există în noi toţi seminţele puterii, zise Branna. În unii dintre noi acele seminţe încolţesc mai mult decât în alţii. Instinctele, sentimentele, senzaţia de a mai fi făcut ceva înainte, de a mai fi fost undeva înainte. Ceea ce v-am oferi noi ar hrăni acele seminţe.

– Ca bălegarul? întrebă Boyle. Fiindcă mie mi se pare că ne serviţi rahat cu găleata.

– Aţi fi aceiaşi oameni, spuse Connor deschizându-şi larg mâinile. Aceiaşi oameni, însă cu urme de puteri magice ce ar putea fi dezvoltate şi exersate.

– Dacă vă gândiţi că astfel ne veţi creşte gradul de protecţie...

– E şi ăsta un beneficiu. Fin îl întrerupse pe Boyle pe un ton calm. Însă scopul e acela expus de Branna. Stabilirea echilibrului, îndeplinirea profeţiei.

– Trebuie să plimb puţin ideea asta prin minte. Boyle se ţinu de cuvânt, ridicându-se şi începând să se învârtă prin încăpere. Vreţi să ne daţi ceva ce ne lipseşte.

– După părerea mea, nu vă lipseşte nimic. Nimic, repetă Branna. Aşa a fost scris dintotdeauna, doar că nu am înţeles sau aflat până acum. S-ar putea să mă înşel, însă, chiar dacă am dreptate, vom găsi o altă soluţie dacă vouă nu vi se pare în regulă.

– Nu mi se pare în regulă ca voi să renunţaţi la ceva ce aveţi pentru a adăuga la ceea ce avem noi. Sorcha aproape s-a golit de puteri făcând acelaşi lucru.

– Asta mă îngrijorează şi pe mine, interveni Meara. Renunţarea la putere a fost unul dintre motivele pentru care şi-a pierdut viaţa.

– Ea a fost una, oferind tot ce avea în ea celor trei. Noi suntem patru, oferind o mică parte din ceea ce avem şi împărţind-o între voi doi. Connor îi zâmbi. E simplă aritmetică.

– Mai există o alegere de făcut, în cazul în care acceptaţi prima propunere. S-ar putea să fie puterea a trei împărţită la doi, adăugă Fin. Ceea ce v-aş oferi eu ar avea şi o parte din Cabhan, deci e şi ăsta un aspect de luat în calcul.

– E totul sau nimic, îi aruncă Boyle furios. Nu ne insulta.

– De acord. Meara sorbi îndelung din vin. Totul sau nimic.

– Lăsaţi-vă răgaz oricât doriţi pentru a reflecta. Branna se ridică. Puneţi-ne orice întrebare vă vine prin minte, iar noi vom încerca să vă răspundem. Şi reţineţi că, orice aţi alege, noi vă apreciem. Acum vom mânca, dacă nu are nimeni nimic împotrivă, şi vom lăsa asta deoparte, în afară de cazul în care aveţi întrebări.

– Să mâncăm.

Mormăind în barbă, Boyle continuă să se învârtă prin încăpere în timp ce platourile erau aşezate pe masă. Apoi Iona se duse pur şi simplu la el şi îl îmbrăţişă.

El oftă zgomotos când întâlni privirea Mearei peste ochii Ionei. Drept răspuns, Meara se mulţumi să ridice din umeri.

– Dacă am fi de acord, cum s-ar face asta? întrebă Boyle.

– În principiu, la fel cum a făcut Sorcha cu cei trei copii ai ei, îi spuse Branna. Cel puţin în esenţă. Cu unele modificări, desigur, pentru a se potrivi nevoilor noastre.

– Dacă am accepta, când am face asta? se interesă Meara.

– La noapte. Connor flutură din mână pentru a împiedica protestele surorii lui. Toţi aceşti „dacă" ai lor sunt doar de faţadă. Au decis să accepte, fiindcă înţeleg şi ei, la fel ca noi, că e necesar. Deci o facem în noaptea asta, un pas rapid şi precis, şi le vom da timp să se obişnuiască puţin cu ceea ce e nou în ei. Îşi puse în farfurie un morman de piure de cartofi cu varză înainte de a-i da mai departe vasul Mearei. Mă înşel?

– Eşti arogant, dar nu te înşeli. Hai să mâncăm, Boyle, şi să mâncăm cu poftă, căci e ultima noastră masă aşa cum suntem acum.

– Asta nu va schimba cine sunteţi, nici măcar ceea ce sunteţi. Iona masă braţul lui Boyle. Este... Gândiţi-vă că e ca şi cum aţi deprinde o nouă abilitate sau talent.

– Ca nişte lecţii de pian, preciză Meara, făcând-o pe Branna să izbucnească în râs.

Mâncară, discutară, strânseră masa şi discutară din nou. Apoi se strânseră toţi şase în atelierul lui Fin.

– Nu-l putem lăsa pe Cabhan să vadă ce facem aici, spuse Branna.

– Nu o să ne vadă. Mi-am învăluit ferestrele şi uşile cu o mantie invizibilă, dar nu strică să-i mai adăugăm un strat. Adaugă tu unul. Am tot ceea ce ne trebuie. Citeşte-ţi notiţele, o sfătui el. Eu am să pregătesc elementele trebuincioase şi o să te lăsăm pe tine să le foloseşti.

– Dar Cabhan o să simtă ceva, nu? Iona aruncă o privire spre ferestre. Puterea simte putere.

– S-ar putea să simtă ceva, dar nu va şti. Connor o prinse de mână pe Meara. Eşti iubirea vieţii mele, înainte şi după.

– S-ar putea să fie aşa, dar sper să primesc o porţie suficientă din ceea ce aveţi voi de oferit cât să pot să te scutur puţin de câte ori va fi cazul.

– Asta o faci deja, zise el aplecând-o pe spate pentru a o săruta dramatic.

– Tu priveşti foarte relaxată întreaga poveste, comentă Boyle.

– Sunt speriată ca o pisică înconjurată de câini. Meara îşi apăsă o mână pe abdomen. Dar haide să fim sinceri, Boyle, toată viaţa noastră am văzut ce este asta, ce înseamnă. Avem aici patru oameni care ne-au arătat

că această magie trebuie respectată şi onorată, deci o vom face. Şi cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi place mai mult ideea de a avea ceva în plus pentru a lupta împotriva lui Cabhan şi a stăpânului său.

– E şi asta o realitate, fără îndoială, şi nu pot să pretind că nu m-am gândit la ea. Chiar dacă aş prefera să-mi folosesc pur şi simplu pumnii.

– Nu înţelegi că tu eşti cel care oferă în noaptea asta, nu noi. Iona îi prinse faţa între mâini. Tu eşti. Apoi se dădu un pas în spate. Ai nevoie de ceva de la noi, Branna?

– Trei picături de sânge de la fiecare dintre cei care oferă putere. Doar trei. Dar mai întâi vom crea cercul şi vom aprinde focul pentru a-l marca. Este casa ta, Fin. Începe tu.

– Aici şi-acum, în cercul ce-l creăm, începem ritualul protejaţi, căci înăuntrul lui stăm. Flăcări se nasc ce nu mistuiesc, ca prin lumină doar puterea să mi-o dăruiesc. Uşile le închideţi şi le încuiaţi şi pe nimeni înăuntru nu lăsaţi.

Flăcările se aprinseră, reci şi albe, şi formară un cerc în jurul lor.

– Suntem legaţi, începu Branna. Suntem acum, am fost dintotdeauna, întotdeauna vom fi. Dacă nu prin sânge şi os, atunci prin inimă şi spirit. Acum pecetluim acea legătură printr-un dar, oferit şi primit din toată inima. Martori suntem toţi?

– Martori suntem toţi, răspunseră ceilalţi.

– Vin şi miere, dulce şi întunecat. Branna turnă cele două lichide într-un bol. Pentru a aprinde scânteia luminii din voi. Uleiuri din plante şi lacrimi vărsate de fericire, pentru a vă astâmpăra teama. Din inima mea un strop de sânge, de trei ori înmulţit. Se înţepă la încheietură unde bătea pulsul, adăugă cele trei picături în bol. Soră, frate al meu, îmi împart lumina cu voi amândoi.

Îi întinse bolul lui Fin, care spuse:

– Din inimă şi spirit vărs pentru voi un picur de sânge, de trei ori înmulţit. Soră, frate al meu, îmi împart lumina cu voi amândoi.

Când termină, îi întinse bolul lui Connor.

– Iar acum că porniţi într-o nouă aventură, vă ofer trei picuri din inima mea. Iubită, frate al meu, îmi împart lumina cu voi amândoi.

Apoi i-l dădu Ionei.

– Tu eşti inima mea, tu eşti lumina mea, şi asta ne leagă strâns. Din bătaia inimii mele, pentru tine soră, pentru tine iubite, unu, doi şi trei. Îmi împart lumina cu voi amândoi.

– Pecetluim cu foc, pur şi alb, harul ce vi-l oferim în astă noapte. Branna luă bolul, îl înălţă în aer, în timp ce în el se aprinseră flăcări albe. Binecuvântat fie acesta dar şi cei care primesc ceea ce li se oferă, ştiind că toţi cei de aici suntem mânaţi de bine. Din bol turnăm în cupă, pentru unul, pentru doi, vărsând această poţiune vrăjită.

Lichidul din bol ţâşni în sus şi se separă în două şuvoaie, fiecare vărsându-se arcuit într-una din cele două cupe pregătite.

Branna îi făcu semn lui Connor, apoi Ionei:

– Cei mai apropiaţi trebuie să facă ofrânda finală.

– În regulă. Iona luă o cupă, îl mângîie scurt pe Boyle pe obraz şi i-o întinse. Aici şi acum vă oferim să degustaţi puterea. Dacă alegi de bunăvoie să accepţi, răspunde-mi cu aceste cuvinte: „Primesc cu dragă inimă această cupă, în trupul meu, în inima mea, în spiritul meu. După vrerea noastră, să se împlinească."

Boyle repetă cuvintele, ezită pentru o clipă, apoi o privi în ochi şi bău.

Connor se întoarse spre Meara şi îndeplini acelaşi ritual.

Fără a-şi putea înăbuşi un zâmbet fericit, tânăra femeie bău la rândul ei.

– Asta a fost tot? întrebă ea. A funcţionat? Eu nu simt nimic diferit.

Se uită la Boyle:

– Nu, nimic diferit.

– De unde ştim dacă a funcţionat? se interesă Meara.

Spirala de foc țâșni în sulițe subțiri spre tavan. Aerul tremură luminos și fierbinte. O rază strălucitoare se revărsă asupra lui Boyle și asupra Mearei ca un semn de bun venit

– Ăsta ar trebui să fie un indiciu concludent, râse Connor.

– Ce putem face? Ce ar trebui să facem?

– Vom aduce mulțumiri și vom închide cercul. Branna îi zâmbi prietenei sale de o viață. Apoi vom vedea.

capitolul 20

Se dovediră a fi elevi buni, astfel că, după o săptămână, erau amândoi capabili să aprindă o lumânare. Branna îi călăuzi mai departe, testându-i cu alte elemente.

Nu o surprinse să constate că Meara părea să aibă o înclinație deosebită spre aer, iar Boyle spre foc. Se manifesta legătura dintre Meara și Connor, dintre Boyle și Iona, se gândi ea.

Cei doi investiră mult timp pregătindu-se și descoperind, iar progresele lor o încântară pe Branna. Meara putea crea mici cicloane puternice și constatase că afinitatea ei față de cai se îmbunătățise. Când era iritat, Boyle făcea să apară sfere de foc de mărimea unor mingi de golf.

Frustrat, se aruncă într-un scaun în sufrageria lui Fin:

– La ce bun toate astea? Când va apărea Cabhan, sunt forțat de înțelegerea noastră să nu îmi trădez abilitățile și să mă mulțumesc să îi arunc o privire tăioasă. Iar dacă aș putea să-i arăt puțin din ce am acum, mi-ar respinge atacul ca un campion de tenis returnând o minge trimisă stângaci.

– Dar campionul poate să încaseze una în cap dacă mingea trimisă stângaci vine dintr-o direcție neașteptată, zise Connor. Ați făcut progrese considerabile, și tu și Meara, cu puținul ce v-a fost oferit, și ați făcut acele progrese considerabile într-un timp foarte scurt.

– Timpul e problema, nu-i așa? remarcă Boyle.

– Așa e, iar asta este o realitate dură. Fin își contemplă berea. Credeam că, din moment ce el nu știe că ne interesează asta, vom găsi o cale să aflăm numele demonului. Acum mă întreb dacă nu cumva Cabhan l-a uitat, având în vedere că demonul face parte din el de atâtat timp.

– Ăsta e un gând supărător, oftă Connor. Dacă e adevărat că nu putem să-l nimicim fără a ști numele demonului și dacă nu mai există un nume de aflat, s-ar putea ca tocmai numele lui Cabhan să fie cel pe care trebuie să îl rostim când îi vom otrăvi.

– Ar putea fi atât de simplu? întrebă Fin sceptic.

– Cine știe? Măcar în privința numelui. Restul e destul de complicat.

– Și nu mai avem decât vreo câteva zile, interveni Boyle. Au mai rămas doar câteva săptămâni până la nuntă, iar Iona nu reușește să se gândească la ea așa cum fac femeile în mod normal. Nu câtă vreme trebuie să trecem peste asta.

– Ar trebui să fii recunoscător, zâmbi Connor. Din experiența mea, de la prieteni care au trecut prin asta, unele femei pot s-o ia razna complet.

– E afară, șopti Fin dintr-odată.

– Nu îl simt.

– Umblă învăluit, dar eu îl simt pur și simplu acolo, încercând să privească, încercând să intre în gândurile mele. Trage de timp, asta face. Ne hărțuiește și se ascunde, întrucât are la dispoziție, după cum ne-a dovedit, tot timpul din toate lumile.

– Nu caută să provoace o nouă înfruntare, zise Boyle aplecându-se în față. Nu că nu s-ar lupta cu noi, dacă i s-ar oferi ocazia, dar acum ne așteaptă. Asta mi se pare logic. Vrea să ne epuizeze răbdarea, până momentul când vom deveni neglijenți. E o strategie greșită, cred eu, să încercăm să-l atragem din nou la coliba lui Sorcha, căci atunci va ști că suntem pregătiți pentru bătălie.

– Păi trebuie neapărat să-l aducem acolo, sublinie Connor. Totul depinde de asta.

– Dar nu trebuie ca el să ne cunoască intenţiile. Ce-ar fi dacă i-am da de înţeles că încercăm să-i ascundem faptul că ne ducem acolo – dar el e atât de deştept şi puternic încât reuşeşte să străpungă scuturile noastre şi să ne vadă?

– De ce ne-am duce la colibă, dacă nu pentru bătălie? întrebă Connor.

– Pentru a ne prezenta omagiile. Înţelegând unde bătea Boyle, Fin dădu din cap aprobator. Ca s-o onorăm pe Sorcha în ziua morţii ei, ca să înfăptuim un ritual de veneraţie – şi eventual să-i cerem ajutorul. Vom călători la adăpostul cetii create de noi, ca el să nu ne poată împiedica.

– Şi astfel ocupăm o poziţie avantajoasă, încheie Boyle, entuziast acum că-şi imagina lupta. În loc să fim luaţi prin surprindere, noi vom fi cei care îl vom surprinde.

– O, începe să-mi placă ideea. Connor sorbi îndelung din sticlă. Asta se întâmplă când războiul e pus la cale de bărbaţi. Dar dacă vreunul dintre voi îndrăzneşte să le spună asta doamnelor noastre, am să mă arăt şocat şi uluit de cât de mari mincinoşi sunteţi.

– Cum vreau ca ele să ne susţină întru totul, nu vor auzi aşa ceva de la mine. Îi vom întinde o cursă, lăsându-l să creadă că el ne-o întinde nouă, conchise Fin.

Branna ascultă noul plan în timp ce mânca pizza în sufrageria lui Fin. Se discutase posibilitatea unei ieşiri în oraş, dar nimeni nu înţelegea prioritătile mai bine decât Branna O'Dwyer.

– E o mişcare deşteaptă, sigur că e o mişcare deşteaptă, consimţi ea. Şi mă enervează că nu mi-a venit mie ideea. Nu avem prea mult timp la dispoziţie ca să schimbăm planul pe care l-am stabilit.

– Iar ideea asta are avantajul de a fi simplă, adăugă Meara. Zburăm până acolo – sau mai exact ne duceţi voi pe toţi, împreună cu şoimii, caii şi câinele – şi îl chemăm. El ar veni, căci nu i-ar permite orgoliul

să nu o facă. Dar... ăsta e un plan mai viclean şi mai atrăgător.

– I-ar plăcea să ştie că încercăm să ne ascundem de el, zise Iona. Asta i-ar gâdila orgoliul. Iar dacă îşi închipuie că vrem să o invocăm pe Sorcha, va muşca momeala, sperând că vom reuşi să ajungem la ea, să o aducem la noi, să o facem din nou vulnerabilă în faţa lui.

– Tu ai fi nevoit să renunţi la vraja care îţi permite să călătoreşti ca o umbră, îi spuse Branna lui Fin. Ceva ce el nu ştie că ai. Nu îţi va mai fi la fel de utilă odată ce va apărea Cabhan.

– Îşi va fi îndeplinit scopul. Schimbă prea puţin din ceea ce vom face odată ajunşi acolo.

– Vom pregăti flori, vin, pâine, miere. Punând la cale detaliile, Branna îşi luă notiţe în gând. Toate lucrurile pe care le-am duce în mod normal pentru a ne omagia strămoşii. Suntem posomorâţi şi neliniştiţi, pe punctul de a încerca să trezim spiritul vrăjitoarei care l-a blestemat pe unul dintre noi. Lui Cabhan i se va părea momentul ideal să atace.

– Şi dacă am începe ritualul de invocare? sugeră Iona. Iar când e deja prea târziu pentru Cabhan, să-i chemăm pe cei trei originari?

Râzând, Boyle se întinse şi o sărută apăsat:

– Cine a zis că femeile nu pot să plănuiască războaie?

– Chiar aşa, cine a zis asta? se miră Meara.

– Era o întrebare retorică, spuse Connor, fluturând nepăsător din mână. Bun, deci, haideţi să plănuim războiul.

În ziua aleasă, Branna pregăti tot ceea ce îi trebuia. Trandafiri albi, vin, miere, pâine pe care o făcuse chiar ea, ierburile, toate ofrandele. Într-un alt săculeţ puse sticluţele cu otravă, fiecare împachetată cu grijă.

Şi separat, pentru a nu risca o contaminare, sticluţa de lumină pe care o creaseră cei trei.

Se îmbăiase şi îşi unsese trupul cu uleiuri, îşi împletise talismane în păr, adăugase câteva pe zgarda lui Kathel. Făcuse altele şi pentru coama lui Aine.

Aprinse lumânările, creă un cerc şi îngenunche în mijlocul lui pentru a-şi exprima acceptarea faţă de ceea ce avea să le hărăzească soarta. Era convinsă că în noaptea aceea avea să se sfârşească totul. Avea să vină sfârşitul fie pentru Cabhan, fie pentru cei trei. Simţea o convingere şi mai profundă că, orice i-ar fi hărăzit soarta, viaţa ei nu avea să mai fie niciodată la fel.

Era însă vorba de viaţa ei şi de alegerile ei. Era şi avea să fie întotdeauna o servitoare şi o fiică a luminii, dar era în acelaşi timp femeie.

Cu mintea limpezită, îşi strânse lucrurile şi, însoţită de câinele ei, zbură la Fin. Se materializă în atelierul lui tocmai în momentul în care el îşi alegea armele din cufăr.

– Ai ajuns devreme.

– Voiam să fim numai noi doi înainte să vină şi ceilalţi. M-am lăsat în voia sorţii, am acceptat orice îmi este hărăzit. Am să lupt cu atât mai aprig mânată de această acceptare.

– Eu nu pot să accept decât sfârşitul lui Cabhan.

– Sper că asta nu e adevărat. Se apropie de el. Pe mine mă accepţi, Fin?

– Da. Desigur.

„Viaţa mea, îşi spuse Branna din nou, alegerea mea. Vrăjitoare şi femeie."

– Mă ofer ţie. Mă primeşti? Îmi dai voie să fiu a ta, iar tu să fii al meu?

El o atinse pe obraz şi îşi răsuci o şuviţă din părul ei în jurul degetului.

– Nu aş putea niciodată să fiu al altcuiva.

– Eu nu am să fiu niciodată. Fii al meu şi rămâi cu mine, căci aici suntem acasă amândoi. Vreau să trăim împreună aici, în casa asta pe care ai construit-o din visele noastre de tinereţe. Vreau să fiu căsătorită cu tine, iar asta e o promisiune dată şi luată în acelaşi timp. Vreau să îmi construiesc viaţa alături de tine.

Cu inima strânsă la auzul acestor cuvinte, Fin puse jos sabia pe care şi-o alesese şi se îndepărtă de ea.

– Ştii bine că nu putem. Până nu rup blestemul...

– Ba nu ştii, strigă ea lăsându-se pradă emoţiilor. Într-adevăr, am lăsat să stea între noi blestemul aruncat asupra ta de lumină şi de întuneric deopotrivă. Dar gata cu asta, Fin. Nu putem avea copii, căci ar purta semnul la fel ca tine, iar asta e o durere pentru amândoi. Însă ne-am avea unul pe celălalt. Nu putem avea viaţa la care am visat cândva, viaţa pe care am plănuit-o, dar putem visa şi plănui o altă viaţă. M-am oferit puterilor mai presus de noi. S-ar putea să mor în noaptea asta, lucru pe care pot să-l accept. Dar când m-am oferit ţie, puterile nu mi-au cerut să renunţ la tine, deci nu o voi face.

– Branna. Îi prinse faţa în palme şi o sărută pe obraji. Trebuie să găsesc modalitatea de a rupe blestemul. Nu ştiu unde mă va duce acea căutare. Nu ştiu, nu am de unde să ştiu cât s-ar putea să dureze, dacă voi găsi vreodată răspunsul.

– Atunci am să te urmez, oriunde ai merge. Am să caut alături de tine, oriunde am ajunge. Nu poţi să te ascunzi sau să fugi de mine. Am să te urmăresc, Finbar, am să te caut ca un ogar, ţi-o jur pe viaţa mea. Refuz să mai trăiesc fără ceea ce iubesc. Te iubesc.

Copleşit, Fin îşi sprijini fruntea de a ei.

– Mă laşi fără suflu. În doisprezece ani nu mi-ai spus niciodată cuvintele astea. Cuvintele care sunt cheia către împărăţia cerului şi a pământului.

– Te-aş lega de mine cu ele. Ne-a fost scris să fim împreună, ştiu asta cu toată fiinţa mea. Dacă nu poţi să rămâi cu mine, vin eu cu tine. Putem pleca sau rămâne, dar ia-mă de soţie, Fin. Fă-mi acest jurământ, cere-mi acest jurământ. Înainte să înfruntăm ceea ce avem de înfruntat, primeşte iubirea mea, promite-mi-o pe a ta.

– Poţi să trăieşti cu asta, zi după zi? o întrebă el masându-şi umărul. Poţi să trăieşti cu asta şi cu ceea ce ştim că nu vom putea avea?

Se abandonase luminii, îşi aminti Branna, iar răspunsul îi fusese oferit. Atât de simplu, atât de clar.

– Tu o faci, tu trăieşti cu asta zi după zi, iar eu sunt a ta. Am să-mi dau viaţa pentru datorie, dacă e nevoie să o fac, dar nu am să-mi mai închid inima. Nu faţă de mine însămi, nu faţă de tine. Nu faţă de iubire.

– Iubirea ta e totul pentru mine. Putem să ne trăim viaţa doar în prezent, până când...

– Nu. N-o să ne mai mulţumim doar cu ziua de azi. Am nevoie de asta de la tine. Îşi puse mâinile pe pieptul lui, pe inima lui. Asta e ceea ce îţi cer. Primeşte iubirea mea şi tot ceea ce promite ea, oferă-mi-o pe a ta. Fie ce-o fi.

– Toată viaţa mea, spuse el, pe o voce şoptită ca atingerea unui sărut, tu ai fost tot ce mi-am dorit. Mai presus de orice altceva. O sărută uşor, apoi se desprinse de ea pentru a se duce la un raft de pe care luă o casetă. O deschise şi scoase un inel ce reflectă puternic lumina focului: Un cerc, îi explică. Un simbol, o piatră de lumină şi căldură. Am găsit-o în mare, o mare albastră şi caldă în care am înotat gândindu-mă la tine. M-am dus acolo să te uit, cât mai departe de aici, de toate. Pe o insulă pe care nu trăia nimeni, şi totuşi am plecat înot chiar şi de acolo, şi atunci am văzut asta scânteind prin apă. Am ştiut că e pentru tine, deşi nu am crezut niciodată că am să ţi-o dau, nu am crezut niciodată că ai să o accepţi.

– Oferă-mi promisiunea şi accept-o pe a mea, îi ceru Branna întinzând mâna. Dacă va exista un mâine, Fin, îl vom face al nostru.

– Îţi jur, am să găsesc o cale de a-ţi oferi tot ceea ce îţi doreşte inima.

– Dar nu înţelegi, ai făcut-o deja. Asta e iubire, iar iubirea acceptă totul.

Când Fin îi puse inelul pe deget, flăcările din cămin se înteţiră violent. Undeva în bezna de dincolo de fereastre, se aprinse un fulger.

– Îl vom face al nostru, spuse Branna din nou şi se agăţă de el, se agăţă de sărut.

Orice s-ar fi întâmplat în continuare, fie chiar sânge şi moarte, nimic nu le putea răpi dragostea.

*

Se adunară, un cerc format din inimă şi spirit, loialitate şi datorie, şi pecetluit prin magie. Când bezna se făcu deplină, îşi luară armele.

– Nu ştim numele, începu Branna. Până nu-l aflăm, trebuie să îl împiedicăm pe Cabhan să fugă, trebuie să-l ţinem pe teritoriul nostru, să nu-l lăsăm să se deplaseze în timp.

– Ridicăm ziduri puternice şi încuiem poarta, adăugă Connor. Şi folosim tot ce avem pentru a-l atrage pe demon afară, pentru a-i smulge numele.

– Sau îl batem până ni-l spune, sugeră Boyle.

– Ştim fiecare dintre noi ce avem de făcut şi cum o vom face, continuă Fin. Ceea ce ne leagă ne întăreşte, iar dacă e scris ca binele să triumfe, Cabhan va pieri în noaptea asta. Nu aş alege pe nimeni altcineva să mă însoţească în bătălie în afară de cei care se află în această încăpere. Nici un om nu a avut vreodată prieteni mai loiali decât voi.

– Eu zic să mergem să îl nimicim pe ticălos, apoi să ne întoarcem aici pentru un banchet în toată regula, propuse Connor strângând-o pe Meara lângă el.

– Eu una sunt de acord. Meara îşi puse o mână pe mânerul sabiei. Şi mai mult decât pregătită pentru prima parte.

– Voi mi-aţi oferit o familie, mi-aţi oferit o casă. A fost cel mai frumos an din viaţa mea, mărturisi Iona. Iar anul acesta am să mă mărit cu iubirea vieţii mele şi nici un demon din iad nu o să mă oprească. Deci da, să mergem să îl nimicim pe ticălos.

Râzând, Boyle o ridică de la pământ şi o sărută.

– Cum am putea să pierdem cu cineva ca tine?

– Nu putem. Iona studie feţele celor din jurul ei. Nu vom pierde.

– Trebuie să ne pregătim pentru...

– Stai aşa. Iona se desprinse din braţele lui Boyle şi arătă spre Branna. Ce-i ăla? Ce *este* ăla? Îi prinse mâna şi izbucni în râs cu lacrimi în ochi. Nu cred, nu cred! Aruncându-se în braţele Brannei, o strânse

cu forţă. Este exact ceea ce mi-am dorit. Exact ceea ce mi-am dorit.

– M-aş fi aşteptat să ne fi spus ceva şi nouă. Meara prinse şi ea mâna Brannei când Iona se răsuci pe călcâie pentru a-l îmbrăţişa pe Fin. Asta arată clar că ne e scris să biruim. Exact asta. Îşi apăsă obrazul de cel al verişoarei sale, se legănă cu ea. Arată clar.

– Era de mult cazul, spuse Boyle lovindu-l uşor pe Fin cu pumnul în piept. Dar bravo.

Connor aşteptă până când privirea lui Fin se aţinti în ochii lui.

– Deci ai ajuns în sfârşit să asculţi de mine şi de toată înţelepciunea mea.

– Am ascultat de sora ta.

– Ceea ce vei face pentru tot restul vieţii, căci de acum nu mai ai încotro. Şi îmi datorezi o sută.

– Poftim? Ah, făcu Fin, amintindu-şi pariul. Aşa e.

Connor îl îmbrăţişă din toată inima, apoi se întoarse şi, prinzând faţa Brannei între palme, o sărută pe obraji.

– Acum balanţa e cu adevărat echilibrată. Iubirea hrăneşte lumina.

Branna îşi sărută la rândul ei fratele pe obraji.

– Bun, deci, să mergem să îl nimicim pe ticălos.

– Suntem gata?

Fin aşteptă ca toată lumea să confirme şi să formeze cercul.

– În loc ales de noi, moment al nostru, când orologiul bate ora trei, spuse Branna şi inspiră adânc. Zorile ne vor împlini destinul.

– Cu pumnii şi lumina ne pregătim de luptă, continuă Boyle.

– Ca în această noapte să-i nimicim pe vrăjitor şi demon deopotrivă, încheie Meara.

– De trei ori trei câte trei vom merge.

Connor o luă pe Meara de mână şi o privi pe Iona, care spuse:

– Cu şoim, cal şi câine drept călăuze.

– Şi lăsând ceaţa să se reverse din mine, Cabhan va vedea doar ceea ce îl vom lăsa noi să vadă.

Fin îşi întinse braţele, le roti, le flutură. Branna simţi ceaţa ridicându-se în jurul ei – caldă şi catifelată. Nu, se gândi, nu era mantia rece şi muşcătoare a lui Cabhan.

Se duseră la grajduri. În timp ce Branna împletea talismane în coama lui Aine, Iona se apropie:

– Va intra curând în călduri.

– Aine?

– Peste o zi sau două. Va fi pregătită pentru Alastar, dacă asta e ceea ce îţi doreşti.

– Desigur.

– Nu se teme. Nici un cal nu se teme, dar toţi ştiu că vor zbura în noaptea asta şi ştiu de ce.

– La fel şi câinele. Sunt pregătiţi.

– Şi şoimii la fel, zise Connor.

– De-acum aveţi grijă ce spuneţi şi ce gândiţi, îi sfătui Fin, căci trebuie să-i dau voie să ne vadă şi să ne audă, trebuie să-l las să vadă suficient cât să-l facem să creadă că mergem să-i aducem omagiu lui Sorcha şi să o chemăm la noi.

Branna se lăsă pe vine şi îşi lipi capul de cel al lui Kathel, apoi încălecă şi, alături de ceilalţi, îşi luă zborul spre adâncul nopţii.

– Putem fi siguri că suntem bine ascunşi? îi strigă ea lui Fin.

– Nu am mai creat niciodată o ceaţă atât de întinsă, dar ne-a acoperit pe toţi, nu-i aşa? Şi ce l-ar face pe Cabhan să ne urmărească la o oră atât de târzie?

Fin se deschise, lăsând sângele să cheme sângele. Pe când zburau printre copaci, biciuiţi de vântul ce sfâşia din loc în loc mantia de ceaţă, simţi cum duşmanul se trezea. Îi transmise acest lucru Brannei cu o simplă privire.

– Ceaţa trebuie să reziste, ca să-l putem împiedica să ajungă în poieniţă. Avem nevoie de timp ca să-i aducem un omagiu lui Sorcha şi să facem vraja prin care să îi rechemăm spiritul între noi.

– Aş prefera să mă lupt în loc să stau la poveşti cu stafii, bombăni Boyle.

– Ea aproape l-a învins, remarcă Iona. Fără îndoială ştie ceva ce ne va fi de folos. Am încercat totul. Trebuie să încercăm şi asta. Dacă merge...

– Trebuie să meargă, interveni Meara. Mă scoate din minţi să îl văd pândindu-ne zi după zi.

– Sorcha e a noastră, îi spuse Connor. Vom ajunge la ea, şi nici un alt moment nu e mai propice decât noaptea asta, când comemorăm moartea ei, sacrificiul ei, blestemul ei.

– Nu putem să mai aşteptăm un an.

Branna coborî cu Aine imediat ce trecură dincolo de zidul de plante căţărătoare, ajungând în poieniţă.

După cum stabiliseră, se duseră la marginile poienii-ţei, fiecare ocupând un punct cardinal. Branna avea să înceapă, sperând că ritualul avea să-i ofere lui Cabhan ocazia să se strecoare în poieniţă – pentru a fi prins în capcană.

Ridică braţele, invocă nordul, turnă sarea. Iona se aşeză la vest. Connor, aflat la extremitatea estică, fu cel care şopti încet în mintea surorii sale:

Vine. Aproape a ajuns.

În timp ce fratele ei invoca estul, Branna îşi simţi inima poticnindu-se.

Primul pas, atragerea lui Cabhan în capcană, funcţionase.

Fin invocă sudul, apoi toţi patru străbătură cercul extins, presărând sare pe pământ în timp ce Boyle şi Meara pregătiră instrumentele pentru următoarea etapă a planului.

Branna simţi schimbarea, o răcire aproape imperceptibilă, când ceaţa lui Cabhan se împleti cu cea a lui Fin.

Pe când închideau bariera ce avea să blocheze orice intrare şi orice ieşire, Branna se rugă ca el să nu folosească vârtejurile şi umbrele pentru a-i ataca înainte să fie pregătiţi.

Străduindu-se să nu se grăbească, le întinse pe rând buchetul ca fiecare să poată lua un trandafir. Fin ezită:

– Nu cred că şi-ar dori un omagiu din partea mea, sau că l-ar accepta.

– Ai să-i arăţi respect şi ai să-i aduci omagiu. Va înţelege că ai luptat şi ţi-ai vărsat sângele alături de noi şi că nu putem să-l înfrângem pe Cabhan fără tine. Trebuie să încercăm, Fin. Nu poţi să-i oferi iertare pentru semnul pe care îl porţi, aducându-i omagiu?

– Trebuie să încerc, se mulţumi el să spună.

Se apropiară toţi şase de mormântul lui Sorcha.

– Pe mormântul tău punem flori albe şi pure, pentru a marca aniversarea morţii tale crunte. Aducem vin, miere şi pâine, ofrandă a vieţii oferită celor morţi.

Se făcu mai frig. Branna ar fi putut să jure că simţea entuziasmul înteţindu-se în Cabhan, lăcomia lui. Dar nu găsi nici un nume în ceaţa ce se unduia în jurul lor.

– Venim cu ierburi pe pământ să presărăm, ca sufletul să ţi-l descătuşăm. Îngenunchem respectuoşi şi te rugăm. Pecetluit prin sângele nostru, trei şi trei, lăsăm focul să ardă în noapte, rugându-te să ne împlineşti dorinţa cea mai dragă.

Unul câte unul îşi scrijeliră palmele, lăsând sângele să picure pe pământul de lângă piatră.

– În acest loc şi la această oră, prin iubirea ta şi prin puterea noastră, trimite-ne cei trei copii ai tăi, să fim cu toţii părtaşi la împlinirea destinului lor.

Un urlet de lup străpunse ceaţa, un sunet de furie sălbatică. Fin lăsă să se risipească ceaţa lui şi scoase sabia, făcând un pas înainte.

– Trimite-i aici şi trimite-i acum, strigă Branna, iar Fin şi Connor trecură în faţa ei pentru a o apăra de un eventual atac.

Iona, Boyle şi Meara se grupară iute, în timp ce Branna încheie ritualul:

– Cei asupra cărora ai revărsat puterile tale. De trei ori trei câte trei luptăm.

Aruncă un val de foc spre Cabhan pentru a-l împiedica să se întoarcă şi să atace, în timp ce prietenii

ei se grăbiră să formeze cercul şi să deschidă un portal pentru cei trei originari.

– De trei ori trei câte trei ne facem stăpâni peste noapte. Mamă, îndeplineşte-ne dorinţa, lasă-i să străbată văzduhul şi să-ţi descătuşeze spiritul. După vrerea noastră, să se împlinească.

Pământul se cutremură şi aproape că îi fugi de sub picioare când porni în fugă spre cerc. Îl văzu cu coada ochiului pe Cabhan aruncând ceea ce părea a fi un zid de foc negru spre Fin şi Connor. Chiar în clipa în care se întinse după mâna Ionei, pentru a-şi împleti puterile, vântul o luă pe sus, aruncând-o în celălalt capăt al poieniţei.

Deşi aterizarea îi zgâlţâi toate oasele, îl văzu pe Fin ripostând cu sabia în flăcări şi răsturnând pământul, îl văzu pe Connor mânuind aerul ca pe un bici. Lumina şi întunericul se ciocniră, iar zgomotul fu uriaş, de parcă două lumi s-ar fi rostogolit una peste cealaltă.

Meara se năpusti în faţă, fluturând sabia, iar Boyle dădu drumul unei rafale de mingi de foc ce spintecară şi mistuiră ceaţa şerpuitoare. Neavând de ales, Branna o lăsă pe Iona singură să încheie cercul.

Era mai puternic acum, îşi dădu ea seama, mai puternic decât fusese de Samhain. Demonul care trăia în el găsise noi resurse. Era ultima bătălie, după cum ştiau şi ei, ştia şi Cabhan.

Acesta chemă şobolanii, revărsându-i ca un torent de vomă pe pământ. Chemă liliecii, aruncându-i precum un blestem din văzduh. Iar Iona, separată de restul, se luptă să îi oprească, în timp ce şoimii, calul şi câinii îi sfâşiau şi îi călcau în picioare.

Datorie, loialitate. Iubire. Branna sări în picioare şi se năpusti prin valul de şobolani pentru a sări în şaua lui Aine. Cu o minge de foc într-o mână, o baghetă scânteietoare în cealaltă, zbură spre verişoara ei şi cercul neterminat.

Scuipă foc în toate direcţiile, croindu-şi drum. Îşi folosi harul, stârni o ploaie fierbinte pentru a îneca armele turbate ale lui Cabhan. Când ajunse la Iona, dădu drumul unui torent ce îi alungă pe toţi de lângă coliba lui Sorcha.

– Termină cercul! îi strigă ea. Poţi să-l termini.

Atunci apărură şerpii, invadând pământul. Auzi – simţi – durerea lui Kathel când colţii lor se înfipseră în el. Furia care explodă în ea îi carboniză.

Branna îşi întoarse calul pentru a o păzi pe Iona, dar verişoara ei îi strigă:

– Mă descurc aici! Mă descurc. Du-te să-i ajuţi pe ceilalţi.

Temându-se de tot ce putea fi mai rău, Branna se năpusti prin zidul de flăcări negre.

Duhoarea de pucioasă o sufocă. Stoarse din aer o ploaie caldă şi pură pentru a o risipi. Focul pârâi şi sfârâi în timp ce îşi croi drum prin el.

Familia ei lupta şi era însângerată.

Îşi întoarse din nou calul, chemându-şi toată puterea din adâncul fiinţei.

Acum ploaia, acum vântul, acum cutremurul şi focul. Acum toate deodată într-o furtună sălbatică ce se ciocni de mânia lui Cabhan. Fumul se ridică în fuioare, înţepându-i ochii, arzându-i gâtul, dar văzu teamă, doar o sclipire de teamă, în ochii vrăjitorului malefic înainte ca acesta să se ghemuiască şi să se transforme în lup.

– Am reuşit! răcni Iona. Am reuşit. Lumina. Creşte.

– Îi văd, strigă Meara, cu faţa năclăită de sânge şi sudoare. Îi văd, îi văd ca umbre. Du-te, îl îndemnă pe Connor. Du-te.

– Îl reţinem noi, spuse Boyle, izbind cu pumnul şi cu focul.

– Îţi jur pe Dumnezeu că o s-o facem. Du-te. Fin întâlni privirea Brannei. Altfel totul va fi în zadar.

Nu avea de ales, îşi spuse ea. Îi întinse o mână lui Connor şi îl trase în şaua lui Aine în spatele ei.

– E rănită. Meara e rănită.

– Trebuie să mergem după ei, Connor. Doar cei trei pot să-i aducă pe cei trei. Fără ei s-ar putea să nu reuşim să o vindecăm.

Kathel, se gândi Branna, cu răni sângerând pe bot şi în flanc, Alastar biciuind aerul cu copitele, şoimii ţipând şi aruncându-se din văzduh cu ghearele lor tăioase.

Şi totul ar fi fost în van dacă nu reuşeau să-i aducă pe cei trei ai lui Sorcha, în carne şi oase, în momentul prezent.

Se năpusti călare în cerc, apoi descălecă împreună cu fratele ei. Îi prinse de mână pe Iona şi pe Connor şi simţi puterea ridicându-se, simţi lumina arzând.

– De trei ori trei câte trei, strigă ea. Să se împlinească profeţia magică. Alăturaţi-vă nouă cu orice preţ, veniţi acum, altfel vom pierde tot. Veniţi cu noi în noaptea asta, ca prin sângele nostru să punem capăt luptei.

Şi apărură cei trei ai lui Sorcha. Brannaugh cu arcul, Eamon cu sabia, Teagan cu bagheta şi pântecul umflat de un prunc. Fără un cuvânt, se prinseră de mâini şi deveniră şase.

Lumina explodă, albeaţă pură, scânteiere pură. Valul de fierbinţeală al puterii o inundă, năucitor, mai presus de orice cunoscuse vreodată.

– Să-l atragem spre noi! Branna îşi auzi vocea răsunând cu ecou peste aerul tremurător. Avem ceea ce ne trebuie pentru a-l distruge, dar ceilalţi sunt prea aproape.

– Pentru mine.

Brannaugh a lui Sorcha întinse mâna împletită cu cea a fratelui ei. Săgeţile ţâşniră din arcul ei, săgeţi de un alb incandescent, aterizând pe pământ între lup şi ceilalţi trei vrăjitori rămaşi.

Înnebunit, lupul se întoarse şi se năpusti spre ei.

Branna se desprinse din cercul de mâini; Connor îl reînchise în spatele ei.

– Grăbeşte-te, îi spuse.

– Puţin mai aproape, încă puţin.

Scoase otrava din geantă, iar sticluţa pulsă în mâna ei ca o făptură vie. Când lupul sări spre cerc, Branna azvârli sticluţa cu toate puterile.

Urletele lupului sfâşiară aerul, izbind-o atât de tare încât se împletici câţiva paşi în spate. Tot ceea ce invocase

Cabhan din măruntaiele întunericului luă foc, iar ţipetele lor se suprapuseră cu cele ale bestiei.

– Nu s-a sfârşit. Iona strânse mâna lui Teagan. Până nu ucidem ceea ce trăieşte în el, nu se poate sfârşi.

– Numele. Branna se clătină, dar Eamon o prinse înainte să cadă. Numele demonului. Îl ştiţi?

– Nu. Vom arde ce a mai rămas din el, vom presăra sare pe pământ.

– Nu e de-ajuns. Avem nevoie de numele lui. Fin!

Chiar în clipa în care ea dădu să facă un pas în faţă, el îi făcu semn să se oprească. Se aruncă la pământ, ţinând corpul însângerat al lupului, şi îi ceru:

– Începe ritualul.

– Sângerezi – şi tu, şi Meara. Boyle. Vei fi mai puternic dacă stăm mai întâi să te vindecăm.

– Începe ritualul, spuse el scrâşnind din dinţi şi strângându-şi mâinile pe gâtul fiarei. Tu trebuie să îndeplineşti ritualul. Asta e ceea ce trebuie să fac eu.

– Începe-l. Meara se întinse pe pământ lângă Boyle. Şi termină-l.

Sunară din clopoţel, deschiseră cartea, aprinseră lumânarea şi rostiră descântecul.

Sânge în ceaun, al luminii, al întunericului. Umbre alunecând ca nişte dansatori.

Pe pământ, Fin îşi înfipse degetele în coama sfâşiată a lupului.

– Te cunosc, murmură el, aţintindu-şi privirea în ochii roşii. Eşti al meu, dar eu nu sunt al tău. Îi smulse piatra şi o ridică în aer. Şi nu voi fi niciodată. Eu mă trag din Daithi. Fibula căzu afară din cămaşa lui Fin, iar ochii lupului se rostogoliră înspăimântaţi. Eu sunt moartea ta. Te cunosc. Am stat la altarul tău şi i-am auzit pe cei osândiţi strigându-ţi numele. Te cunosc.

Ceea ce se afla în lup chemă la suprafaţă tot întunericul din el, până când mâinile lui Fin luară foc, până când propriul lui sânge începu să curgă.

– În numele lui Sorcha, te osândesc. În numele lui Daithi, te osândesc. În numele meu, te osândesc, căci eu sunt Finbar Burke şi te cunosc.

Când năvăli în el, aproape îi zdrobi sufletul. Întunericul îl chema cu o forţă incredibilă, îl rănea cumplit. Dar rezistă, se încăpăţână să reziste şi o privi pe Branna. Privi lumina ei.

– Numele lui e Cernunnos, zise el aruncându-i piatra lui Connor. Cernunnos. Distruge-o. Acum. Nu mai rezist mult, nu mai pot duce. Respira deja gâfâit când îi strigă lui Boyle: Ia-o pe Meara de aici.

– Trebuie să-i dai drumul! Cu lacrimile şiroind, Branna urlă: Fin, dă-i drumul, vino la noi!

– Nu pot. Se va ascunde în măruntaiele pământului şi îl vom pierde din nou. Pot să îl ţin aici, dar nu prea mult. Fă ceea ce trebuie făcut pentru toţi, pentru mine. Fiindcă mă iubeşti, Branna, eliberează-mă. Pe tot ceea ce suntem, eliberează-mă.

Pentru a fi sigur, proiectă toată puterea din el, smulgând piatra din mâinile lui Connor şi aruncând-o în ceaun. Iar când lumina de un alb orbitor ţâşni în sus, strigă el însuşi numele.

– Nimiceşte-l!

– Suferă, murmură Teagan. Ajunge. Oferă-i pacea.

Plângând în hohote, Branna strigă numele demonului şi aruncă otrava.

Mai neagră decât bezna, mai groasă decât smoala. Prin zbaterea demonului se ridicară strigăte sălbatice, plângătoare, ţipete adânci, guturale. Şi odată cu ele mii de voci tânguindu-se în limbi neauzite vreodată.

O simţi, cu o clipă înainte ca lumina să explodeze din nou, înainte ca ceaunul însuşi să devină de un alb incandescent şi pur. Poienita, cerul, i se păru că lumea întreagă fu cuprinsă de acel foc alb.

Simţi piatra crăpându-se, auzi momentul în care se sfărâmă ca nişte copaci uriaşi rupţi de mâna unui gigant, făcând pământul să se cutremure ca o mare învolburată de furtună.

Simţi moartea demonului şi ar fi putut jura că o simţise şi pe a ei.

Totul se scurse din ea, răsuflare, forţă, lumină, când căzu în genunchi.

„Sânge şi moarte vor urma, se gândi. Sânge şi moarte."

Nu ştiu cum se ridică în picioare şi alergă spre Fin, care zăcea nemişcat, palid, însângerat, cu faţa în jos peste cenuşa înnegrită a ceea ce fusese Cabhan, a ceea ce fusese demonul din care se născuse acesta.

– Hecate, Brighid, Morrigan, zeiţelor, fiţi îndurătoare. Nu mi-l luaţi, gemu Branna trăgând capul lui Fin în poala ei. Luaţi ceea ce sunt, luaţi ceea ce am, dar nu-i luaţi viaţa. Vă implor, nu-i luaţi viaţa. Ridică faţa spre cerul încă luminat de focul alb, îşi înălţă puterea spre oricine ar fi putut să o audă: Luaţi orice vreţi, orice trebuie, dar nu îi luaţi viaţa. Lacrimile îi curseră în şuvoaie calde, picurând pe pielea lui arsă. Sorcha, se rugă ea. Mamă. Îndreaptă-ţi greşeala. Cruţă-i viaţa.

– Şşşt. Degetele lui Fin se strânseră peste ale ei. Nu am murit. Sunt aici.

– Ai supravieţuit! Iar lumea redeveni normală, pământul se linişti, flăcările păliră pe cer. Cum ai... nu mă interesează. Ai supravieţuit. Îşi apăsă buzele pe faţa lui, pe părul lui. Ah, Dumnezeule, sângerezi de peste tot. Stai liniştit, stai liniştit, iubirea mea. Ajută-mă. Ridică privirea spre Brannaugh a lui Sorcha. Te rog.

– Te ajut, desigur. Eşti exact aşa cum mi-a spus ea. Îngenunche şi îşi puse mâinile pe coastele lui Fin, unde cămaşa şi carnea îi fuseseră sfâşiate şi arse. E leit Eoghan al meu.

– Poftim?

Ea strânse mâna Brannei.

– Seamănă ca două picături de apă cu iubitul meu, atât la chip, cât şi la inimă. Nu a fost niciodată al lui Cabhan, nu acolo unde conta. Coborî privirea spre Fin şi îl sărută blând pe frunte. Eşti al meu aşa cum eşti al ei. Vindecarea o să doară puţin.

– Puţin, spuse Fin scrâşnind din dinţi, în clipa în care fu săgetat de durere.

– Uită-te la mine. Uită-te în mine, îi ceru Branna.

– Nu. Nu ai să iei tu durerea asta. E a mea. Ceilalţi?

– Sunt îngrijiți chiar în acest moment. Fir-ai tu al naibii să fii, m-ai lăsat să cred că te-am omorât! E prea mult sânge, iar cămașa ta încă mai arde mocnit. Branna făcu să dispară dintr-o fluturare a mâinii. Ah, Dumnezeule, unele răni sunt adânci. Connor!

– Vin. Șchiopătând ușor, fratele ei își șterse sudoarea amestecată cu sânge de pe față. Meara și Boyle se vindecă bine, deși ea a încasat niște lovituri urâte. Chiar și așa... Ei, drăcie, Fin, ia uite în ce hal ești.

Îi prinse capul între palme și își croi drum în mintea lui până ajunse la durere.

– Ah, la dracu', șuieră Connor.

Minutele se prelungiră în secole, chiar și atunci când li se alăturară și ceilalți. Până să se termine, atât Connor, cât și Fin erau acoperiți de sudoare, cu răsuflarea tăiată, tremurând.

– Va fi bine. Teagan o mângâie pe braț pe Branna. Tu și sora mea aveți un mare talent de vindecătoare. Puțină odihnă, puțin tonic și va fi bine.

– Da, mulțumesc. Mulțumesc. Branna își îngropă fața în umărul lui Connor. Mulțumesc.

– E și al meu.

– Al nostru, îl corectă Eamon. Ne-am întors acasă și am contribuit la distrugerea lui Cabhan. Dar el a avut cea mai importantă contribuție. Deci ești al nostru, Finbar Burke, chiar dacă porți semnul lui Cabhan.

– Nu-l mai poartă, murmură Teagan. Eu i-am făcut semnul lui Cabhan, iar mama noastră l-a lăsat ca blestem peste toți cei din sângele lui, toți cei ce i-au urmat. Și cred că acum ea și lumina l-au îndepărtat. Căci acesta nu e semnul lui Cabhan.

– Ce vrei să spui? E...

Fin se răsuci să se uite. Pe umăr, acolo unde purtase semnul lui Cabhan de la optsprezece ani, avea acum un nod celtic al trinității, *triquetra*.

Un semn al treimii.

Constatarea îl năuci mai mult decât o făcuse focul otrăvii, mai mult decât o făcuseră flăcările orbitoare de alb.

– A dispărut. Îl atinse cu degetele, nu simți nici o durere, nimic întunecat, nici o chemare ascunsă. Am scăpat de el. Sunt liber.

– Ai fost dispus să-ți dai viața. Să-ți verși sângele, își dădu seama Branna, cu ochii înecați în lacrimi de fericire pură. I-ai adus moartea sacrificându-te de bunăvoie. Ai rupt blestemul, Fin. Își puse o mână peste a lui, peste semnul treimii. Te-ai salvat singur și ai salvat spiritul lui Sorcha. Ne-ai salvat pe toți.

– Și alții au contribuit puțin la asta, îi aminti Connor. Cu un rânjet, i se adresă lui Fin: E un semn excelent. Mă gândesc că ar trebui să ne facem și noi, ceilalți, tatuaje, să ne asortăm.

– Îmi place, declară Meara ștergându-și lacrimile.

– Avem și altele pe cap în afară de tatuaje. Hai, sus acum. Boyle îi întinse o mână lui Fin, îl ajută să se ridice și îl îmbrățișă. Bine ai revenit.

– Mă bucur să fiu aici, spuse el, chiar în clipa în care Iona se încolăci plângând în jurul lui. Dar, pe Dumnezeu, mi-aș dori să fiu acasă. Trebuie să terminăm cu totul. O sărută pe Iona pe creștet. Trebuie să terminăm cu asta și să ne trăim viața.

– Așa vom face. Eamon îi întinse ferm mâna. Când mi se va naște un fiu, am să-i pun numele tău. Vere.

Dădură foc resturilor, aprinzând din nou o flacără albă, apoi răscoliră pământul, împrăștiară cenușa, presărară sare peste tot. În cele din urmă se strânseră în mijlocul poieniței.

– S-a terminat. Am terminat cu asta, spuse Brannaugh a lui Sorcha înaintând spre mormântul mamei sale. Iar ea e liberă. Sunt sigură de asta.

– I-am onorat jertfa, ne-am împlinit destinul. Și simt că suntem chemați acasă. Eamon se întinse după mâna lui Teagan. Dar cred că ne vom revedea, verii mei.

Connor scoase din buzunar piatra albă și o privi scânteind:

– Sunt convins.

– Noi suntem cei trei, spuse Branna, la fel cum sunteţi şi voi, cum sunt şi ei. Arătă spre Fin, Boyle şi Meara. Ne vom mai întâlni. Fiţi binecuvântaţi, verii noştri.

– Şi voi. Teagan întoarse privirea spre mormântul mamei sale în timp ce silueta ei începea să-şi piardă contururile. Îi plăceau viorelele. Mulţumesc.

– S-a terminat, oftă Meara uitându-se în jur. Îmi vine să dansez, dar tremur toată pe dinăuntru. Ce facem acum că s-a terminat?

– Ne ospătăm regeşte. Se crapă de ziuă.

Connor arătă spre est, unde apăruse o fâşie de lumină roz-deschis.

– Ne întoarcem acasă, consimţi Iona, izbucnind în râs când Boyle o ridică şi o învârti în braţe. Şi rămânem împreună o vreme. Doar pentru a fi împreună.

– Venim şi noi. Mai vreau să zăbovesc aici o clipă. Încă o clipă, îi spuse Fin Brannei.

– Dacă staţi mai mult, mă apuc eu de pregătit ouăle, iar ea o să se plângă.

Connor sărută mâna Mearei şi încălecă.

Iona aruncă o ultimă privire peste umăr, îşi puse o mână pe inimă, apoi o întinse spre Fin şi Branna, formând un mic curcubeu drăgălaş.

– Are un suflet extraordinar, murmură Fin. Şi acum, îi spuse el Brannei. Aici, unde mi te-ai oferit pentru prima dată. Aici, unde a început totul şi unde i-am pus capăt, aici am o întrebare să îţi pun.

– Nu ţi-am răspuns la toate?

– La asta încă nu. Vrei, Branna, să trăieşti alături de mine viaţa la care am visat cândva? Viaţa, familia, tot ce ne-am imaginat odinioară?

– Bineînţeles, Fin. Am să mă bucur de toate astea şi mai mult. Am să mă bucur şi de noile vise pe care ni le vom croi. Şi noile promisiuni. Cuibărindu-se în braţele lui, îi şopti: Te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna, te voi iubi mereu. Am să trăiesc cu tine în casa ta superbă şi vom avea oricâţi copii dorim şi nici unul dintre ei nu va purta un semn. Voi călători cu tine, te voi lăsa să-mi arăţi o parte din lume.

– Vom crea împreună magie.

– Azi şi întotdeauna.

Îl sărută lângă coliba lui Sorcha, unde zidul de plante căţărătoare se prăbuşise, viorelele erau în floare, iar în aer plutea un mic curcubeu.

Apoi zburară, cu şoim, cal şi câine, spre viitor.